TAMI HOAG

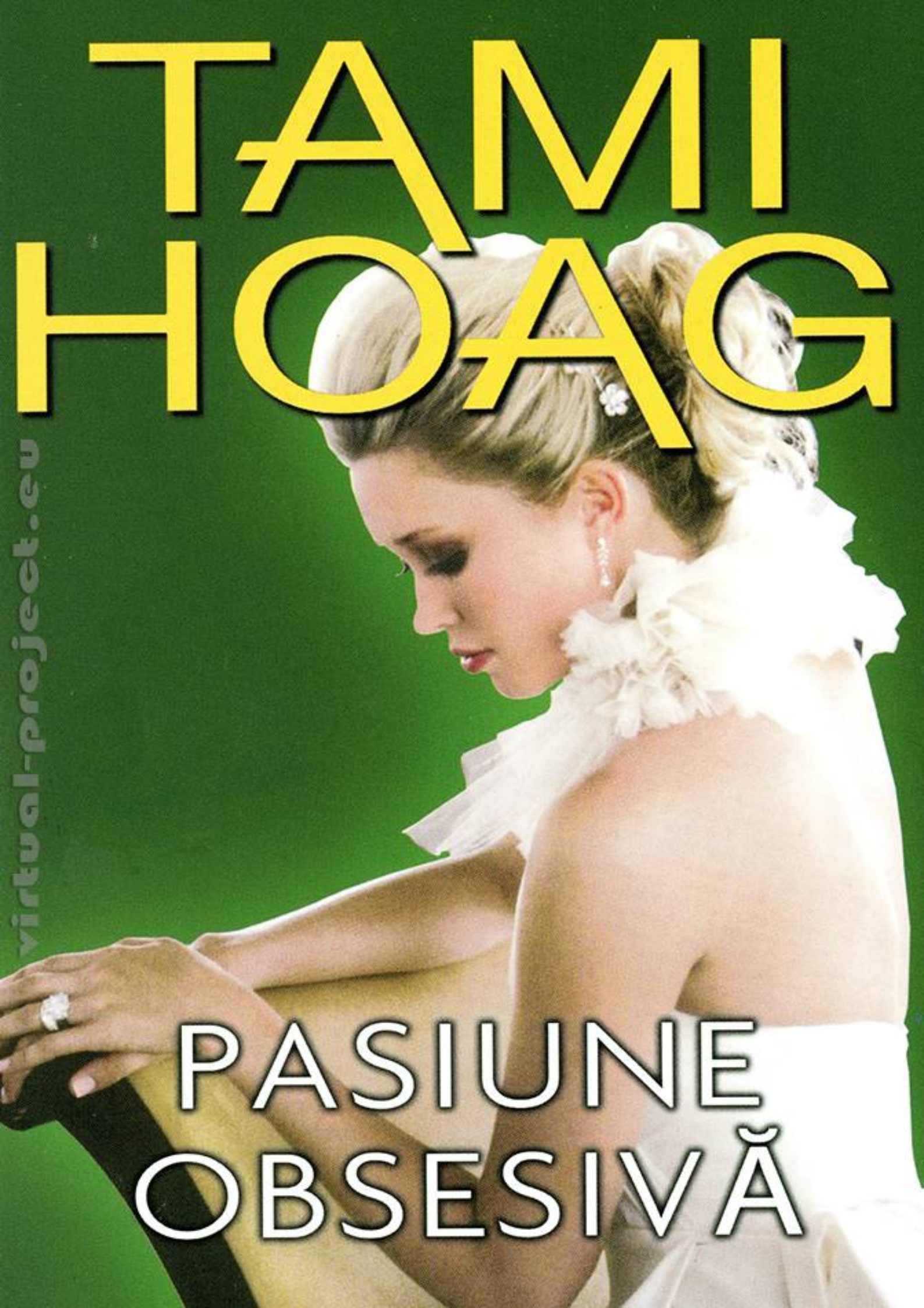

virtual-project.eu

PASIUNE OBSESIVĂ

TAMI HOAG

Seria: Oak Knoll

Volumul 1

PASIUNE OBSESIVĂ

Original: *Deeper than the Dead* (2006)

Traducere din limba engleză de:
DAGMAR H. POPESCU

virtual-project.eu

EDITURA MIRON

2010

1.

Eroul meu.

Eroul meu este tata. Tata este un om important. Muncește mult, este drăguț cu toată lumea și încearcă să ajute oamenii.

Victima lui ar fi strigat, dacă ar fi putut. Dar avusese grijă ca aceasta să nu deschidă gura. În ochii ei ar fi fost teroare. S-a asigurat că ea nu-i va putea deschide. A făcut-o oarbă și mută, femeia perfectă. Frumoasă. Văzută dar nu auzită. Ascultătoare. A imobilizat-o. Ca să nu se poată împotrivi.

Uneori mă ajută să-mi fac temele, pentru că este bun la matematică și la științe. Uneori ne jucăm de-a prinselea în grădină și este super și amuzant. Dar este foarte ocupat. Muncește mult.

Tremuratul ei necontrolat și sudoarea care i se prelingea pe față trădau groaza. O ferecase în închisoarea minții și a trupului ei și pentru ea nu mai exista nicio scăpare.

Arterele gâtului i se umflau în timp ce ea se lupta cu legăturile. Sudoarea și sângele i se prelingeau în dâre subțiri de-a lungul sânilor mici, rotunzi.

Tata îmi spune că orice s-ar întâmpla, trebuie să fiu întotdeauna politicoasă și să-i respect pe ceilalți. Că trebuie să-i tratez pe ceilalți așa cum aș vrea și eu să fiu tratată.

Acum va trebui să mă respecte. Nu avea altă alegere. Puterea era toată numai a lui. În acest joc, el era întotdeauna învingătorul. Smulsese de pe ea orice pretenție, masca frumuseții, ca să scoată la iveală adevărul crud, simplu: acela că ea nu era nimic iar el era Dumnezeu.

Era important ca ea să știe asta, înainte de a o ucide.

Tatăl meu este cineva foarte important în comunitate.

Era important ca ea să aibă timp să reflecteze la acest adevăr. Pentru asta, nu o va ucide imediat. În plus, nici nu avea timp.

Tatăl meu. Eroul meu.

Era aproape ora trei. Trebuia să-și ia copilul de la școală.

2.

Cinci zile mai târziu
Marți, 8 octombrie 1985

— Crane, căcăciosule!

Tommy Crane oftă și se uită țintă în față.

Dennis Farman se aplecă peste banca lui, care se afla chiar vizavi de a lui Tommy, cu fața schimonosită în ceea ce s-ar fi vrut probabil o expresie cu adevărat dură.

Tommy încercă să-și spună că nu era decât o expresie stupidă. *Fundulească.* Aceasta era noua lui expresie, în săptămâna asta. *Fundulească*: definită prin eșecul în exercitarea inteligenței sau a judecății sănătoase. Definiția numărul doi: referitoare la, aparținând unui sau asemănătoare cu un fund.

Acesta era Dennis, una peste alta.

Încercă să nu se gândească la faptul că Dennis Farman era mai mare ca el, cu un an mai în vârstă și pur și simplu un ticălos.

— Cretin căcăcios, spuse Farman râzând mulțumit, ca și cum ar fi crezut că era sclipitor sau mai știu eu ce.

Tommy oftă din nou și se uită la ceasul de pe peretele de deasupra ușii. Încă două minute.

Wendy Morgan se întoarse pe scaun și îl privi, frustrată.

— Spune-i ceva, Tommy, zi-i că-i un ticălos.

— Spune ceva, Tommy, o îngână Farman imitându-i glasul subțire, de fată. Sau las-o pe prietena ta să vorbească în locul tău.

— El nu are nicio prietenă, se băgă și Cody Roache, umbra lui Farman, astăzi. E poponar. El este poponar iar ea e lesbi.

Wendy își dădu ochii peste cap.

— Gura, Libarcă. Tu nici măcar nu știi ce înseamnă asta.

— Ba da, știu.

— Pentru că asta ești.

Tommy se uită la ceasul care mai ticăi un minut spre libertate. În fața clasei, domnișoara Navarre se întorcea înapoi la catedră, cu un bilet galben în mână.

Dacă ar fi fost torturat, dacă i s-ar fi pus picioarele pe foc sau dacă i s-ar fi vârât așchii de bambus sub unghii, probabil că ar fi fost nevoit să recunoască faptul că era oarecum îndrăgostit de domnișoara Navarre. Era deșteaptă și cumsecade și chiar frumoasă, cu ochii ei mari, căprui și cu părul negru, dat după urechi.

— Păsărică, spuse Libarcă suficient de tare ca expresia urâtă să nimerească direct în urechea domnișoarei Navarre ca o săgeată otrăvită și ca privirea ei să se întoarcă brusc în direcția lor. Spuse, pe tonul acela al ei tăios ca un cuțit:

— Domnule Roache, te rog să vii în față și să explici restului clasei de ce anume vei rămâne mâine consemnat în sala de mese?

Roache își arboră cea mai cretină expresie, în spatele ochelarilor prea mari.

— Ah, nu.

Domnișoara Navarre își arcui o sprânceană. Putea spune multe, cu sprânceana aceea. Era ea dulce și bună, dar nu era ușor de sfidat.

Cody Roache înghiți greoi și mai făcu o încercare.

— Ăă… nu, doamnă?

Clopoțelul sună strident și elevii țâșniră în sus de pe scaune. Domnișoara Navarre ridică un deget și înghețară cu toții în pozițiile lor suspendate.

— Domnule Roache, spuse ea. Nu era niciodată un semn bun când i se adresa cuiva cu domnule sau domnișoară. Mâine dimineață să fii aici, la catedră.

— Da, doamnă.

Domnișoara Navarre își întoarse privirea spre Dennis Farman, ridicând biletul din mâna ei.

— Dennis, m-a sunat tatăl tău și mi-a spus că nu o să poată veni azi să te ia, așa că o să trebuiască să te întorci acasă pe jos.

În secunda în care domnișoara Navarre își înclină capul, toată clasa a cincea se repezi spre ușă, ca o herghelie de cai sălbatici.

— Tommy, de ce nu îi ții piept? îl întrebă Wendy în timp ce se îndepărtau de *Școala Elementară din Oak Knoll,* luând-o spre parc.

Tommy își ridică ghiozdanul pe umăr.

Pentru că m-ar putea transforma într-o grămadă de oase rupte.

— E numai gura de el.

— Ție ți-e ușor să spui asta. Mie mi-a ars o dată o minge la dodgeball și o săptămână n-am mai putut respira.

— Trebuie să lupți pentru tine. Altfel nu ești bărbat, insistă Wendy, cu ochii albaștri aruncând scântei. Avea părul blond, lung, ondulat, ca de sirenă, pe care-l purta întotdeauna în stilul starurilor rock de care nu auzise niciodată Tommy.

Nu sunt bărbat. Sunt un copil și vreau să mai rămân o vreme așa.

— Dar dacă se ia de mine? Dar dacă încearcă să dea în mine, sau să mă răpească?

Tommy se încruntă.

— Asta este altceva. E vorba de tine. Firește că o să încerc să te salvez. Asta se presupune că trebuie să facă un tip. Asta se cheamă cavalerism. Ca în *Cavalerii Mesei Rotunde* sau în *Războiul Stelelor.*

Wendy zâmbi și își răsuci o șuviță blondă, ca un cornuleț cu scorțișoară, presând-o de ureche.

— Semăn așa cu Prințesa Leia? întrebă ea zbătându-și pleoapele.

Tommy își dădu ochii peste cap. Ieșiră de pe alee și o luară pe o cărare care tăia parcul Oakwoods.

Oakwoods era un parc mare, în care se afla o porțiune defrișată pe care fuseseră instalate pavilioane pentru picnicuri, o orchestră și un teren de joacă. Restul parcului era mai curând sălbatic, o pădure, cu simple poteci tăiate prin ea.

Mulți copii nici nu ar fi luat-o prin parc, pentru că existau povești cum că pădurea ar fi fost bântuită de oameni ciudați, fără adăpost, care trăiau în ea și cineva a pretins că l-ar fi văzut odată chiar pe Bigfoot. Dar era drumul cel mai scurt spre casă iar el și Wendy o tăiau pe aici încă din clasa a treia. Și niciodată nu se întâmplase nimic.

— Iar tu ești Luke Skywalker, spuse Wendy.

Tommy nu voia să fie Luke Skywalker. Han Solo era cel cu distracția, bântuind prin toată galaxia, împreună cu Chewbaca, încălcând regulile și făcându-și de cap.

Tommy nu încălcase niciodată în viața lui vreo regulă. Existența lui de zi cu zi era obișnuită și programată. Se scula la șapte, își lua micul-dejun la șapte și un sfert, pleca la școală pe la opt. Termina școala la trei și zece. Trebuia să fie acasă la trei patruzeci și cinci. Uneori mergea pe jos. Uneori, unul din părinții lui sau ai lui Wendy venea să-i ia, depinde. Când ajungea acasă, lua o gustare și îi povestea mamei lui tot ce făcuse în ziua aceea. Între patru și șase și un sfert putea ieși să se joace – dacă nu avea lecție de pian – dar fix la șase treizeci trebuia să fie spălat și la masa de seară.

Sigur, ar fi fost mult mai amuzant să fie Han Solo.

Wendy schimbase deja subiectul, sporovăind acum despre cântăreața ei preferată, Madonna, pe care Tommy nu o auzise niciodată, pentru că mama lui insista să asculte doar postul public de radio. Ea voia ca Tommy să se facă fie pianist, fie neurochirurg. Tommy voia să se facă jucător de baseball, dar nu-i spusese mamei lui acest lucru. Asta era ceva între el și tatăl lui.

Brusc, în spatele lor se auzi un strigăt de luptă care-ți îngheța sângele în vine, ca și cum niște animale sălbatice s-ar fi sfâșiat în pădure.

— CRANE CĂCĂCIOSUL !!!!

— FUGI! strigă Tommy.

Dennis Farman și Cody Roache apărură sărind peste un pom căzut, cu fețele roșii de atâta strigat.

Tommy o apucă pe Wendy de încheietura mâinii și o luă la fugă, târând-o după el. Era mai iute decât Dennis. Îl mai depășise și altă dată, la alergări. Wendy era și ea iute pentru o fată, dar nu ca el.

Farman și Roache câștigau teren, cu ochii ieșiți ca la gargui. Aveau gurile larg deschise, încă mai strigau, dar Tommy nu-și putea auzi decât bătăile inimii și trosnetul crengilor sfărâmate sub picioarele lor, în timp ce alergau printre copaci.

— Pe aici! strigă el ieșind de pe cărare.

Wendy se uită înapoi, strigând:

— PÂRȚMAN!

— SĂRI! strigă Tommy.

Săriră de pe marginea unui dâmb și se lansară în aer. Farman și Roache se lansară în urma lor. Aterizară ca niște bolovani, atingând pământul și începând să se rostogolească.

În rostogolire, prin fața ochilor lui Tommy șerpuiau toate culorile pădurii, asemenea unui caleidoscop, până când în sfârșit se opri pe o ridicătură moale de pământ.

Stătu o clipă nemișcat, ținându-și respirația, așteptând ca Dennis Farman să se repeadă asupra lui. Dar Dennis nu făcea decât să bâiguie ceva, cu glas tare, în spatele lui.

Încetișor, Tommy se ridică, împingându-se în mâini și în genunchi. Mormanul pe care stătea fusese răscolit de curând. Mirosea a pământ și a frunze ude și încă a ceva, ce nu putea defini. Era moale și umed și bulgăros, ca și cum cineva l-ar fi săpat. Ca și cum cineva ar fi îngropat acolo ceva… sau pe cineva.

Inima îi sări în gât când se ridică… și se pomeni față în față cu moartea.

3.

Primul lucru pe care l-a putut vedea Tommy la început, a fost că femeia era frumoasă. Arăta liniștită, ca în *Femeia din Lac.* Pielea ei era palidă și ușor albăstrie. Avea ochii închiși.

Apoi, treptat, începu să vadă și alte lucruri: sângele care i se prelinsese pe obraji și se închegase, furnici care mărșăluiau spre și din nările ei.

Lui Tommy i se întoarse stomacul pe dos.

— La naiba! strigă Dennis apropiindu-se de mormânt.

Cody Roache, cu pământ pe față, cu ochelarii șui, începu să strige ca o fată și o luă la fugă înapoi, pe drumul pe care venise.

Wendy devenise albă ca hârtia în timp ce se uita la femeia moartă dar ca întotdeauna, își păstra firea. Se întoarse spre Dennis și spuse:

— Du-te și cheamă-l pe tatăl tău.

Dennis nu o ascultă. Se lăsă în schimb în mâini și în genunchi, să vadă mai bine.

— Chiar e moartă?

Nu pune mâna! strigă Tommy când Dennis întinse un deget murdar ca să pipăie fața femeii.

În toată viața lui nu mai văzuse decât un singur mort – pe bunica din partea tatălui – care însă se afla într-un sicriu. Dar știa că pur și simplu nu trebuia să se atingă de femeia asta. Era ca un fel de lipsă de respect sau mă rog…

— Dar dacă doarme, doar? Dacă a fost îngropată de vie și este în comă? întrebă Dennis.

Încercă să-i ridice femeii o pleoapă, dar nu reuși. Efectiv nu putea să-și ia ochii de pe chipul femeii.

Tommy avea impresia că ceva săpase parcă în mormânt. Una din mâinile femeii ieșea din pământ, de parcă ar fi încercat să caute ajutor. Mâna era sfârtecată, ca și cum un animal i-ar fi ros degetele, smulgând carnea și dezgolind oasele.

Căzuse exact deasupra unei femei moarte. I se învârtea capul. Parcă cineva ar fi turnat apă rece pe el.

Când Dennis se întinse să o atingă din nou pe femeie, din tufișurile aflate de partea cealaltă a cadavrului apăru un câine, mârâind.

Înghețară, cu toții locului. Câinele arăta înfricoșător, era alb, cu o pată mare, neagră în jurul unui ochi ca o mărgea și peste urechea mică. Câinele se apropie. Copiii se traseră în spate.

— O protejează, spuse Tommy.

— Poate că el a omorât-o. Poate că a ucis-o și apoi a îngropat-o ca pe un os și acum s-a întors să roadă din ea, spuse Dennis.

O spusese ca și cum ar fi sperat să fie așa și abia aștepta să privească scena macabră care avea să urmeze.

Apoi, la fel de brusc cum apăruse, câinele se dădu înapoi, dispărând în tufiș.

În clipa următoare, un bărbat în uniformă de ajutor de șerif apăru la marginea malului de pe care se rostogoliseră copiii. Arăta ca un uriaș, așa cum se uita în jos la ei, cu părul dat pe spate, cu ochii ascunși de ochelarii cu oglindă. Era tatăl lui Dennis Farman.

Tommy stătea mai în spate, la o distanță bună de ajutoarele de șerif care veniseră cu panglică galbenă să marcheze zona din jurul mormântului superficial. Ar fi trebuit să fie de mult acasă. Mama lui chiar o să fie furioasă. La cinci avea lecție de pian. Dar părea să nu reușească să plece de acolo, spunându-și că poate nici n-ar fi trebuit să facă asta.

Lumina se stingea în pădurea deasă. Undeva pe acolo se afla un câine furios și poate un criminal. Nu mai voia să plece acasă pe jos.

Adulții aflați de partea cealaltă a panglicii păreau să nu le acorde nicio atenție, lui sau lui Wendy. Dennis se foia foarte aproape de panglică, încercând să vadă mai bine, în timp ce polițiștii își

vedeau de treaba lor. Cody Roache alergase tot drumul înapoi, ieșind în stradă și puțin i-a lipsit să nu fie luat pe sus de mașina de poliție a tatălui lui Dennis. Tommy îi auzise pe polițiști vorbind între ei. Domnul Farman a venit direct aici, dar Code nu s-a mai întors.

— Mă întreb cine este. Mă întreb cum a murit, spuse Wendy, calmă. Se așezase pe ciotul unui copac tăiat peste vară.

— Cineva a ucis-o, spuse Tommy.

— Cred că vreau să mă duc acasă. Tu nu vrei? spuse Wendy.

Tommy nu-i răspunse. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat într-un balon și dacă ar fi încercat să se miște, balonul s-ar fi spart, inundându-l cu tot soiul de sentimente.

Apăruseră oameni veniți să vadă ce se petrecea acolo. Se opriseră sus, pe marginea dâmbului – adolescenți, un poștaș, unul din oamenii de serviciu de la școală. În timp ce se uita în sus la ei, în fața grupului apăru domnișoara Navarre. Îi văzu imediat pe el și pe Wendy și începu să coboare spre ei.

— Copii, sunteți bine? întrebă ea.

— Tommy a căzut peste un mort! spuse Wendy.

Tommy nu răspunse. Începu să tremure tot. În capul lui nu vedea decât chipul femeii moarte – sângele, tăietura de pe obraz, furnicile care forfoteau pe ea.

— A venit un polițist la școală și a spus că s-a întâmplat ceva, spuse domnișoara Navarre privind spre locul unde se afla femeia moartă. Apoi se întoarse, puse mâna pe fruntea lui Tommy și îi îndepărtă câteva frunze uscate din păr.

— Ești foarte palid, Tommy. Ar trebui să stai jos.

Ascultător, Tommy se așeză pe buturugă, alături de Wendy. Domnișoara Navarre era la fel de palidă ca și ei, dar nu mai era loc pe buturugă.

— Povestiți-mi ce s-a întâmplat, spuse ea.

Povestea țâșni din Wendy ca o apă curgătoare. Când ajunse la momentul în care Tommy s-a prăbușit peste groapă, domnișoara Navarre închise ochii și spuse:

— Ah, Dumnezeule.

Se aplecă la nivelul lui Tommy și îl privi direct în ochi.

— Ești bine?

Tommy dădu imperceptibil din cap.

— Sunt bine.

Vocea lui suna ca și cum ar fi venit de la o mare depărtare.

— Stați aici. Merg să-i întreb pe polițiști dacă vă pot duce acasă.

Se îndreptă spre panglica galbenă întinsă între copaci și încercă să-i atragă atenția tatălui lui Dennis, care părea să fie vioara întâi.

Cei doi vorbiră între ei. Domnișoara Navarre arătă spre Dennis. Tatăl acestuia scutură din cap. Se certau. Tommy era sigur de asta, după felul în care domnișoara Navarre își pusese mâinile în șolduri, iar domnul Farman se umfla și se apleca deasupra ei. Apoi domnișoara Navarre ridică mâna și întrerupse discuția.

Era furioasă când s-a întors, deși făcea tot posibilul să nu se vadă. Dar Tommy simțea asta în jurul ei, ca pe un aer înghețat.

— Veniți, spuse ea întinzând mâinile spre ei. Vă duc acasă.

La zece ani, Tommy își spunea că era prea mare ca să mai fie ținut de mână de un adult. Nu-și amintea când îl ținuse ultima oară de mână mama lui. Poate că la grădiniță. Dar acum nu se mai credea chiar atât de mare și luă mâna moale, catifelată, a domnișoarei Navarre și o ținu strâns, în timp ce aceasta îi conducea departe de cumplita scenă și afară din pădure.

Dar scena veni cu Tommy, puternic fixată în mintea lui; i se făcu rău la gândul că s-ar putea să nu scape niciodată de ea.

4.

Anne Navarre simțea cum tremură, în timp ce se îndepărta de Frank Farman și de scena crimei peste care dăduseră elevii ei – tremura din cauza șocului provocat de cele abia văzute și tremura de furie împotriva lui Frank Farman. Era prea ocupat ca să piardă vremea cu ea. O să vadă el de copilul lui, când o să aibă timp – ca și cum credea că era bine pentru băiat să asiste la deshumarea unui cadavru. Cretinul.

Îl cunoscuse deja pe Farman la o discuție între părinți și profesori. Era genul de om care nu-și auzea decât propriul lui glas și lăsa impresia că ar fi preferat să moară jurând că soarele răsare la vest, numai ca să nu fie de acord cu o femeie.

Exact ca tatăl ei.

În clipa asta nu putea analiza cauza mai profundă a tremurului ei: vederea victimei unei crime – o femeie ucisă și aruncată ca o păpușă stricată – sau faptul că elevii văzuseră și ei scena.

Îi conduse pe Wendy și pe Tommy afară din parc și se întoarse cu ei la școală, unde îi instală în birou și îi sună pe părinții acestora.

Anne îi spuse cât mai puțin mamei lui Wendy, doar că avusese loc un incident în parc și că o aducea ea pe Wendy acasă.

La telefonul familiei Crane răspunse robotul. Lăsă același mesaj, cu minimum de detalii posibil.

Copiii stăteau tăcuți în timp ce Anne conducea mașina. Ce le putea spune? Că totul o să fie din nou bine? Viețile lor fuseseră tocmai schimbate. Acesta era adevărul. Ani de zile de acum înainte vor vedea în visele lor chipul unei femei moarte.

Anne își stoarse memoria, căutând un îndrumar. Studiile ei de psihologia copilului păreau să-i fi dispărut complet din minte. Nu-și terminase niciodată teza de absolvire, nu practicase niciodată

într-o clinică. Nu avea niciun reper pentru această situație.

Poate că ar fi trebuit să le pună întrebări, să-i extrovertească, încurajându-i să-și descătușeze emoțiile. Poate că ea însăși era prea preocupată să-și regăsească controlul.

Sara Morgan aștepta în fața treptelor de la intrare, când Anne intră pe alee. Mama lui Wendy era o versiune adultă, înaltă și atletică a fiicei ei, cu ochi de culoarea albăstrelelor și o coamă groasă de păr blond. Era îmbrăcată într-un tricou albastru și pantaloni-salopetă decolorați, răsuciți la glezne, lăsând să se vadă șosetele albe, cu manșetă dantelată. Avea lacrimi în ochi și o voce nesigură.

— Ah, Dumnezeule, spuse ea în timp ce Anne și Wendy coborau din mașină. Mi-a spus vecinul meu că a avut loc o crimă în parc. Are optzeci și cinci de ani și este în cărucior și prinde o lungime de undă a poliției, turui ea. Wendy a fost acolo? A văzut ce s-a întâmplat? Wendy!

Wendy alergă în brațele mamei ei, în timp ce Sara Morgan se lăsă jos, într-un genunchi.

— Ești bine, puiule? Își examină fiica, căutând orice urmă de vătămare.

— Alergam și apoi am căzut de pe un dâmb și atunci – și atunci… Wendy se opri, căutând aer. Tommy a căzut peste ea! A căzut direct peste o doamnă moartă! A fost cumplit!

— Ah, Dumnezeule!

— Iar Dennis o atingea tot timpul. Nu-i întreg la minte!

Sara Morgan se uită în sus la Anne.

— Cine este? Cum a… a fost împușcată sau… sau ce?

— Nu știu. Sunt sigură că o vreme nu vor face publice detaliile, spuse Anne.

— Și era câinele ăla, continuă Wendy. Era ca un câine sălbatic. Și a mârâit la noi și Dennis a spus că poate câinele a omorât-o pe doamna…

— Un câine? Ce fel de câine? Avea spume la gură? L-ai atins? întrebă mama ei.

— Nu! A fugit.

— Poate era turbat! Ești sigură că nu l-ai atins?

— Nu l-am atins! insistă Wendy.

Sara Morgan își dădu de pe față o șuviță groasă de păr blond și se uită la Anne.

— Ce-o să se întâmple acum? O să vină poliția aici?

— Nu știu, spuse Anne. Tatăl lui Dennis Farman este ajutor de șerif. Mi-a spus că îi pot aduce pe Wendy și Tommy acasă. Poate că o să sune mai târziu, de la biroul șerifului. Nu mi-a spus.

— Este cumplit. Ne-am mutat aici ca să scăpăm de crime. Și de smog și de ceață. Niciodată nu mi-a trecut prin cap să nu o las pe Wendy să vină singură pe jos, de la școală. Credeți că femeia putea fi ucisă de câine?

— Nu aș zice, spuse Anne.

Sara Morgan se întoarse din nou spre fata ei.

— Dacă ai atins câinele…

— Nu am atins câinele! insistă Wendy, iritată.

— Ar trebui să o duc să o vadă cineva? o întrebă ea pe Anne. Sora fostei soții a unchiului soțului meu este terapeut în Beverly Hills.

— Cum credeți că e mai bine.

— Nu știu ce să cred, recunoscu ea. În manualul pentru părinți nu există vreun capitol despre așa ceva.

— Nu, spuse Anne. Și nu există nici în manualul Cum să fii Copil.

— Nu. Dumnezeule, eu una nu am văzut niciodată un om mort. Când trebuie să mă duc la funeralii, nu mă uit niciodată în coșciug. Numai ideea și mă face să mă chircesc toată.

— Trebuie să-l duc pe Tommy acasă, spuse Anne. Nu am găsit-o pe mama lui la telefon.

— Îl pot suna eu pe Peter la cabinet, se oferi Sara. Este dentistul nostru. Joacă golf cu soțul meu.

— Dacă nu vă deranjați prea mult.

— Câtuși de puțin. Și vă mulțumesc că mi-ați adus-o pe Wendy acasă.

Anne se întoarse la mașină și se uită la Tommy care stătea pe bancheta din spate, cu mâinile în poală.

— Crezi că mama ta s-a întors deja acasă?

Tommy se uită la ceasul de la mână.

— Da

— Probabil că își face griji pentru tine. Ar fi trebuit să fiu la lecția de pian, spuse el cu un aer îngrijorat. Poate c-ar fi mai bine să mergem direct acolo.

— Eu cred că profesorul tău de pian îți va ierta absența când va auzi prin ce-ai trecut.

Băiatul nu spuse nimic.

— Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat? îl întrebă Anne în timp ce conducea.

— Nu, mulțumesc.

De ce să-i vorbească despre sentimentele lui? Era profesoara lui de numai două luni. Din câte observase ea la Tommy, acesta avea o fire introvertită. Era foarte inteligent dar nu făcea nimic ca să atragă atenția asupra lui. Dacă era ceva ce părea să facă cel mai bine, asta era să se facă invizibil.

Anne se întrebă de ce. Îi cunoscuse părinții. Tatăl lui, dentistul, era încântător și un om de lume. Mama lui era puțin mai aprigă, dar la ședință i se păruse destul de convenabilă. Era mândră de talentele fiului ei și de abilitățile academice ale acestuia. Se ocupa de imobiliare și lucra în comitetele caritabile. Părinții copilului erau prototipul tinerei și prosperei familii americane.

Locuiau la patru cvartale distanță de familia Morgan, într-o casă frumoasă cu două nivele, în stil spaniol, decorată cu stuc, în mijlocul unui peisaj luxuriant și cu un stejar înalt, mare, în curtea laterală. Cum începuse deja să amurgească,

luminile străluceau îmbietor la ferestrele frontale și de-a lungul potecii.

Anne o văzu prin fereastră pe Janet Crane, îmbrăcată într-un costum fuxia, vorbind la telefon și făcând pași prin casă.

Tommy ieși din mașină și rămase în dreptul portierei. Anne îi întinse mâna și el i-o luă, strângându-i-o puțin prea tare în timp ce înaintau împreună pe cărare.

Ușa se deschise brusc, până să ajungă ei la treptele din față. Ochii lui Janet Crane erau puțin prea mari, cu albul vizibil de jur-împrejurul pupilelor.

— Unde ai fost? întrebă ea uitându-se furioasă la Tommy. Am crezut că înnebunesc, căutându-te! Știai că aveai lecție de pian…

— Doamnă Crane… începu Anne.

— Nu ai nicio considerație pentru timpul domnului England? Pentru timpul *meu*?

— Doamnă Crane, ați primit mesajul meu? spuse Anne, mai ferm.

Janet Crane o privi ca și cum abia atunci apăruse acolo.

— Mesajul? Ce mesaj? Nu mi-am ascultat mesajele, încercam să dau de băiatul meu.

— Putem intra? întrebă Anne.

Mama lui Tommy inspiră adânc, deliberat și se calmă.

— Desigur. Îmi cer scuze. Vă rog, intrați, domnișoară Navarre.

Intrând, Tommy continua să se agațe de mâna lui Anne, cu ochii în pardoseala din gresie mexicană. Nicio îmbrățișare caldă din partea mamei. Nicio preocupare pentru starea lui. Preocupare pentru profesorul de pian.

Anne se aplecă în jos, spre el.

— Tommy, de ce nu te duci să te speli, în timp ce eu stau de vorbă cu mama ta?

Copilul traversă holul și dispăru într-o baie cu papagali în culori intense, răspândiți pe tapetul

galben.

— Îmi pare rău, spuse Janet Crane. Mi-am ieșit din minți, de îngrijorare. Tommy nu obișnuiește să chiulească de la vreo lecție de pian. Este întotdeauna foarte punctual.

Ca și mama lui, își spuse Anne. Punctuală, la șapte ace în costumul ei fuxia, cu pernițe mari la umeri și cu un bie apretat, în talie. Părul negru fusese tapat, umflat în sus și puternic fixat. Îi veni în minte cuvântul „sfărâmicios”. Persoana care apăruse la ședința cu părinții se sfărâmase puțin din cauza stresului provocat de… absența fiului ei de la lecția de pian.

Anne îi relată istoria copiilor care au găsit cadavrul din parc, cu Tommy care efectiv a căzut direct pe groapă.

Ochii lui Janet Crane arătară din nou puțin mai mult alb.

— Ah, Dumnezeule!

Se întoarse brusc și intră într-un living scos din *Casa și Grădina Mea,* cu tocurile pantofilor înalți făcând tic-toc pe gresie. Se cocoță pe marginea unei canapele cu perne. Începu să se uite prin cameră, de jur-împrejur, ca și cum ar fi căutat ajutor.

— Eu cred că Tommy este puțin șocat, spuse Anne. Aproape că nu a scos un cuvânt, de când s-a întâmplat totul.

— N-n-nu știu ce să fac, declară mama lui. Ar trebui să sun un doctor?

— Nu pare să fie rănit, dar poate că ar trebui să îl duceți la un psihiatru.

— De ce nu m-a sunat nimeni? întrebă ea făcând pe indignata. Părea că se simte mult mai bine furioasă decât îngrijorată.

— De ce nu m-a sunat directorul, domnul Garnett? De ce nu a venit el aici?

— Domnul Garnett a avut liber, azi.

În ușă apăru Tommy. Avea mâinile și fața curate, scoțând la iveală zgârieturile și tăieturile cu care se

alesese în timpul rostogolirii. Își umezise și periase părul castaniu cum știuse el mai bine, chiar dacă îi rămăseseră câteva bucle lipite de frunte. Dar avea încă hainele murdare și jeanșii i se rupseseră în genunchi. Anne se întrebă dacă va avea voie să se așeze pe canapea.

— Tommy! spuse mama lui ducându-se la el. Îmi pare atât de rău. Nu am știut ce s-a întâmplat.

Anne o urmări atingându-și fiul cu ezitare, ca și cum s-ar fi temut să nu ia cumva ceva de la el în timp ce-i examina rănile.

Prin fereastra din față, Anne văzu un Jaguar elegant, negru, oprind în parcare alături de micuțul ei Volkswagen roșu. Peter Crane coborî și se îndreptă spre casă.

Era un bărbat frumos, de înălțime medie, zvelt, îmbrăcat elegant în pantaloni negri, cămașă și cravată. Strigă vesel, în timp ce se apropia de ușă.

Anne se gândi că Sara Morgan nu reușise să-l prindă la cabinet.

Tommy se întoarse brusc de lângă mama și se duse la tatăl său, îmbrățișându-l pe după talie. Peter Crane păru ușor confuz. Soția lui se duse în foaier și-i relată cele întâmplate.

Anne îi citi șocul pe chip.

— A fost cumplit ceea ce a văzut, spuse Anne oprindu-se în pragul ușii.

— Domnișoara Navarre l-a adus pe Tommy acasă, spuse Janet Crane.

— Ați fost acolo? o întrebă el.

— M-am dus în parc de îndată ce am aflat ce s-a întâmplat.

— Ah, Dumnezeule, spuse el.

— Mă duc să îl sun pe domnul England, să-i spun de ce nu a venit Tommy la lecție, spuse soția lui.

Se îndepărtă și dispăru undeva în casă, făcând tic-toc cu pantofii.

— Asemenea lucruri nu se petrec aici, spuse el.

Anne se născuse și crescuse în Oak Knoll, un orășel de douăzeci de mii de locuitori. Era un orășel civilizat, elegant, la aproape două ore de Los Angeles. Aveau un prestigios colegiu privat, populația era formată din oameni bine educați profesional, artiști. Infracțiunile se rezumau aici la mici afaceri cu droguri, furturi jalnice și vandalisme, dar nu crime, nu femei îngropate în parc.

— Se știe cine este femeia? Se știe ce s-a întâmplat cu ea? întrebă el.

— Nu am idee. Și nu știu ce să cred, spuse Anne.

Peter Crane oftă și scutură din cap.

— În sfârșit, vă mulțumesc, domnișoară Navarre, că mi l-ați adus pe Tommy acasă. Apreciem grija dumneavoastră pentru copii.

— Dacă vă pot ajuta într-un fel, nu ezitați să mă sunați. Aveți numărul meu, spuse Anne.

Se aplecă apoi spre Tommy.

— Asta este valabil și pentru tine, Tommy. Mă poți suna oricând, dacă simți nevoia să vorbești despre ce s-a întâmplat. Și încearcă să dormi puțin, la noapte.

Rețeta mamei ei pentru orice: somnul. Ai avut o zi proastă la școală? Dormi puțin. Te-a părăsit un băiat? Dormi puțin. Mori de cancer? Dormi puțin.

În toată viața ei, Anne a trebuit să recunoască faptul că somnul nu a rezolvat niciodată nimic. Era doar ceva de spus când nu aveai nimic altceva mai potrivit, ceva de făcut când starea de inconștiență era cea mai bună opțiune la îndemână.

În timp ce ieșea în marșarier de pe alee și se îndrepta spre casă, spera ca Tommy să aibă mai mult noroc cu acest concept despre somn, decât a avut ea.

5.

— Asta este a treia victimă în doi ani.

— A doua.

— În jurisdicția noastră. Cea de a doua s-a petrecut în districtul învecinat, dar este vorba de același făptaș. Același MO, aceeași semnătură.

— Semnătură? Unde și-a lăsat semnătura? Poate că și-a lăsat și adresa și numărul de telefon, spuse Frank Farman.

Detectivul Tony Mendez își încleștă maxilarul. Adjunctul de șerif Farman era de școală veche și ura al naibii faptul că el era una din noile fețe ale forțelor legii – tânăr, absolvent de colegiu, făcând parte dintr-o minoritate avidă să îmbrățișeze toată această nouă tehnologie pe care o promitea viitorul.

Farman sugeră:

— Dar de ce n-am consulta un bol de cristal? Nu ne-am mai rupe oasele la muncă.

— Ajunge, Frank.

Cal Dixon, cincizeci și trei de ani, în formă, cu părul argintiu, cu uniforma apretată și călcată, fusese șerif vreme de treizeci de ani. Avusese o carieră îndelungată, solidă, la Departamentul Șerifului din Districtul LA înainte de a se muta mai la nord, în orășelul mai liniștit Oak Knoll. Candidase la acest post sub deviza promisiunii unor schimbări progresive. Tony Mendez era un exemplu al aplicării acestor promisiuni.

Mendez avea treizeci și șase de ani, era inteligent, dedicat și ambițios. Avusese șansa de a urma Academia Națională FBI, un curs de unsprezece săptămâni pentru personalul senior și foarte competent, din poliție – nu numai din Statele Unite ci și din toată lumea. Cursurile mergeau de la crimele sexuale și negocierile în cazul ostaticilor, la psihologia criminalului.

Participanții plecau de aici nu numai cu o școlarizare avansată dar și cu valoroase contacte.

Dixon considerase trimiterea lui Mendez la aceste cursuri drept o investiție care avea să fie amortizată în timp, în avantajul secției lui. Iar Mendez era fericit să demonstreze că Dixon avusese dreptate.

— MO este modul de operare, spuse Mendez. Semnătura este ceva propriu lui, ceva în plus, pe care o face din motive personale.

Arătă spre capul femeii moarte, în timp ce polițiștii și criminologii specializați în cercetarea locului crimei lucrau în jurul acesteia, căutând orice putea aduce a probă.

— Ochii lipiți cu adeziv. Gura, lipită cu adeziv. Să nu vezi răul, să nu vorbești de rău. Nu a trebuit să facă asta, ca să o omoare. Asta este pecetea lui.

Farman interveni:

— Totul este foarte interesant. Dar cum ne ajută să îl prindem pe omul negru?

Nu era sarcastic. Mendez știa că mai existau încă numeroși polițiști care puneau la îndoială utilitatea profilului psihologic al criminalului. Mendez studiase suficiente cazuri ca să gândească altfel.

Se aflau în Oakwoods Park. Soarele apusese. Se simțea, în aerul de octombrie, o răcoare pătrunzătoare. Spațiul din jurul mormântului superficial fusese iluminat cu reflectoare portabile. Lumina crudă făcea ca scena să pară și mai ireală și macabră.

Trupul nu fusese îngropat de multă vreme acolo. Poate de cel mult o zi. Altfel, cadavrul ar fi suferit mai multe distrugeri din partea animalelor și insectelor. Fără tăietura din obraz și furnicile care mișunau pe fața ei, tânăra ar fi părut că doarme liniștită – neîndoios, o distanță ca de la cer la pământ, față de realitatea morții ei, își spuse Mendez.

Presupunea că legiștii vor constata că fusese strangulată, torturată și abuzată sexual. Exact ca celelalte două victime dinaintea ei.

El lucrase la prima crimă – Julie Paulson – acum optsprezece luni – încă neelucidată. Victima fusese găsită pe un teren de agrement, cu gura și ochii lipiți cu adeziv. Avea la încheieturile mâinilor și la glezne numeroase urme de legături, unele mai vechi decât altele, indicând că fusese ținută mai mult timp undeva.

Nouă luni mai târziu, când fusese descoperită victima din districtul vecin, stătuse de vorbă cu polițiștii de acolo. Studiase fotografiile cadavrului – care suferise considerabil din cauza expunerii, înainte de a fi fost găsit de turiști, puțin mai departe de un drum populat. Gura aproape că dispăruse, împreună cu unul dintre ochi, dar celălalt fusese lipit. Osul hioid fusese fracturat, indicând strangularea.

— Niciunul dintre celelalte cadavre nu a fost îngropat, sublime Dixon. Cu atât mai puțin, aranjat ca acesta.

Capul victimei se afla complet afară din groapă, proptit pe o piatră de mărimea unei pâini. Pentru un efect maxim de șoc. Asta era ceva nou: trupul lăsat într-un parc foarte populat, departe de poteca bătută, dar în mod categoric, într-un loc unde putea fi găsit.

Mendez spuse:

— Este riscant. Probabil că vrea atenție. Cred că suntem pe urmele unui criminal în serie.

Dixon făcu un pas spre el, încruntându-se.

— Nu vreau să mai aud aceste cuvinte ieșind din gura ta, în afara secției.

— Dar cu victima asta avem trei. Pot să iau legătura cu cei din Quantico.

— Da, exact ce ne trebuie, spuse Farman. Vreo câțiva de la FBI cocoșindu-se pe aici. Cui îi pasă dacă ticălosul ăsta a făcut pe el la zece ani? La ce bun? Ca să ne trimită cine știe ce sculă care nu

vrea decât să apară pe sticlă, să spună lumii întregi ce geniu este el și ce adunătură de cretini suntem noi!

Dixon se uită peste umăr la mulțimea încă strânsă de partea cealaltă a panglicii.

— Nimeni să nu sufle naibii o vorbă despre legătura dintre aceste crime. Nimeni să nu spună nimic despre gura și ochii lipiți cu adeziv. Nimeni să nu pronunțe inițialele *F-B-I.*

Mendez simți rozându-l în gât, ca un os de pui, cuvântul „dar”.

— Trimit cadavrul la cei din LA, anunță Dixon cu ochii lui albaștri pe victimă. Ne trebuie un legist care nu este antreprenor de pompe funebre, în timpul zilei.

— Dar la ăia zac cadavrele înghesuite unele peste altele, spuse Farman.

— Pot vorbi cu cine trebuie. Putem obține prioritate.

Mendez interveni, cu glas scăzut:

— Dacă tipul a ucis trei, o să ucidă patru, cinci, șase. Câte femei a ucis Bundy? El a mărturisit că treizeci. Unii cred că cifra se apropie de o sută. Trebuie să așteptăm să mai fie ucise și alte femei înainte ca…

— Nu mă lua în balon, îl amenință Dixon. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să aflăm cine este fata asta. A fost copilul cuiva.

Mendez tăcu și reflectă la acest lucru. În seara aceasta, într-o familie se va constata absența fiicei. Chiar și când își vor da seama de dispariția ei, tot vor mai spera că va fi găsită. Vor continua să trăiască groaza incertitudinii. Într-o zi sau două, sau trei – când în sfârșit cadavrul acesta va fi identificat și va avea un nume – speranțele lor se vor transforma în disperare. Incertitudinea va dispărea, înlocuită de realitatea dură și rece ca piatra, că cineva le-a luat fiica de lângă ei, răpindu-i viața, brutal și fără milă.

Și că cineva continua să existe în preajmă, foarte probabil vânându-și următoarea victimă.

6.

— De ce ne uităm la asta? Știi că urăsc știrile de la ora zece. Singurii care cred că știrile trebuie date la ora zece și că la zece treizeci trebuie să fie în pat ca să se scoale în zori să vadă cum crește porumbul, sunt cei din Kansas.

Anne ignoră lamentația tatălui ei, dând sonorul mai tare. Postul era local, reporterii de teren abia părăsiseră băncile colegiului, prezentatoarea știrilor, o ratată „absolventă" a clinicii de dezintoxicare și dezalcoolizare Betty Ford. Firul roșu al serii era cadavrul din parc.

Ochelarii reporterului erau strâmbi și jacheta sport era prea mare pe el, ca și cum ar fi împrumutat-o de la o rudă mai corpolentă. Stătea în dreptul indicatorului Parcului Oakwoods, strângând din ochi în fața reflectoarelor prost poziționate. În mod categoric, aceasta era cea mai mare știre ce putea fi atribuită unui puști care acoperea de obicei ședințele de la primărie și consiliile de la școală.

— În după-amiaza aceasta, câțiva copii care se jucau în Oakwoods Park au dat peste cadavrul unei femei *moarte*...

Tatăl Annei, profesor de engleză la pensie, scoase un strigăt de om rănit.

— Imbecilul! Ca și cum ar fi putut găsi cadavrul unei femei *în viață*?! Idiotul!

— Taci! Puțin îi pasă unei crime, de gramatică.

— Nimeni n-a pomenit nimic de vreo crimă.

— A fost o crimă.

— De unde știi?

— Știu. Anne dădu și mai tare sonorul.

— Victima nu a fost identificată. Nu se cunoaște cauza *încă* a morții.

— *Încă* nu se cunoaște…

— Te omor, spuse Anne.

— Perfect. Și atunci găgăuță ăsta o să poată raporta că a fost găsit ucis cadavrul meu *mort*!

— Și o să fim cu toții cât se poate de fericiți că a avut șansa asta, mormăi Anne, în barbă. Dădu din nou sonorul mai tare, când șeriful Cal Dixon se apropie de reporter.

Dixon făcu un comentariu succint. Femeia avea spre sau puțin peste treizeci de ani. Nu s-a găsit niciun act de identitate asupra ei, sau în preajmă. Încă nu putea spune exact când anume a fost omorâtă. Urma să i se facă autopsia și când va primi rezultatele, va putea spune mai multe despre cauza morții.

Da, se pare că a fost ucisă.

Șeriful se îndepărtă ca să discute cu Frank Farman și cu un bărbat hispanic arătos, îmbrăcat în pantaloni lejeri și un sacou sport. Un detectiv, presupuse Anne.

Știrile se întrerupseră pentru reclame și un vânzător începu să urle din toți rărunchii, prezentând niște saltele. Dacă telefonul nu ar fi fost chiar la capătul mesei de lângă ea, Anne nu l-ar fi auzit. Ridică receptorul și se chirci la glasul unei femei care striga în el:

— Televizorul dumneavoastră este prea tare! Lumea mai vrea să și doarmă!

Anne opri sonorul.

— Îmi pare nespus de rău, doamnă Iver. Dar știți, tata nu prea aude.

Tatăl ei o privi, în timp ce striga din fotoliul lui:

— Scuze, Judith! Ascultam știrile despre o crimă. Ar fi mai bine să închizi ferestrele și să încui bine ușa. Nu vrei să vin la tine să-ți inspectez proprietatea?

Oricum, el tot nu s-ar fi aventurat noaptea afară târând după el butelia cu oxigen, ca să se îngrijească de siguranța lui Judith Iver, la fel cum nu ar fi putut zbura spre lună. Anne îndepărtă receptorul de la ureche.

— Mulțumesc, Dick! Ești atât de bun cu mine! Dar e aici nepotul meu, strigă Judith Iver.

— În regulă. Noapte bună, Judith!

— Nepotul ei, comentă el dezgustat, în timp ce Anne punea receptorul în furcă. Pușlamaua aia nenorocită. O să-i despice beregata într-o noapte, în timp ce vaca asta proastă îl visează că a ajuns cineva.

Yin-ul și yang-ul lui Dick Navarre: de departe, un domn în vârstă fermecător, arătos; de aproape, un hodorog ticălos, urâcios. Profesorul Navarre și Mr. Hyde. Dar dacă Anne l-ar fi descris astfel cunoștințelor lui, acestea ar fi zis că era dusă cu pluta.

Îi dădu telecomanda, în timp ce se ridica.

— Mă bag în pat, spuse ea închizând fereastra livingului în nasul doamnei Iver și a nopții răcoroase. Ți-ai luat pastilele?

Dick îi evită privirea.

— Le-am luat mai devreme.

— Ah, serios? Chiar și pe cele pe care scrie „a se lua înainte de culcare”?

— Corpul omenesc nu știe cât este ceasul.

— Corect. Și a, da, uitasem, ce cursuri de medicină ai urmat în timpul liber?

— Nu am nevoie de sarcasmul tău, domnișoară. Sunt la curent cu ultimele noutăți medicale.

Anne își dădu ochii peste cap și se duse la bucătărie ca să-i aducă ultimele medicamente pe ziua de azi. Pastile pentru inimă, pentru tensiune, pentru edem, pentru artrită, pentru rinichi, pentru artere.

Sunt la curent cu ultimele noutăți medicale. Ce prostie.

La șaptezeci și nouă de ani, tatăl ei își petrecea zilele cu partenerii lui de golf, certându-se pe politică. Dacă ar fi discutat problema fermierilor imigranți, ar fi pretins că era la curent cu ultimele legi ale imigrației.

Anne nu cumpărase niciodată gogoșile lui. Nici la cinci și nici la douăzeci și cinci de ani. Ea îl văzuse întotdeauna exact așa cum era – un ticălos egocentrist și narcisist – iar el a știut întotdeauna și a urât-o pentru asta.

Nu se iubeau între ei. Nici măcar nu se plăceau. Și nici nu pretindeau altceva, decât în public – și atunci doar câteva mormăituri din partea Annei. Dick, actorul perfect, ar fi făcut pe oricine din oraș să creadă că ea era lumina ochilor lui.

La fel fusese și cu mama ei – în public, ridicând-o pe un piedestal, în viața privată, umilind-o. Dar pentru motive de neînțeles pentru Anne, indiferent cât de urât s-ar fi purtat cu ea, mama ei l-a iubit până în clipa morții, acum cinci ani și șapte luni.

Marilyn Navarre, de patruzeci și șase de ani, sucombase în urma unei lupte scurte, brutale, cu un cancer la pancreas, o ironie care încă îi mai ridica lui Anne sângele în cap. De ani de zile sănătatea tatălui ei se deteriora și totuși a supraviețuit unui infarct, unui atac cerebral, la două operații pe cord deschis. Fusese rănit în Conflictul cu Coreea și scăpase teafăr dintr-un accident de mașină extrem de grav, în 1979.

Tatăl ei suferea de insuficiență cardiacă și de o jumătate de duzină de alte boli care ar fi trebuit să-l doboare, doar că el era pur și simplu prea rău ca să moară. În schimb, soția lui, o sfântă pe acest pământ, cu aproape treizeci de ani mai tânără decât el, nu a trăit patru luni după diagnosticarea bolii.

Uneori, Anne o condamna pe mama ei pentru asta. Așa făcea și acum, în timp ce urca scările spre dormitor.

Cum ai putut să-mi faci asta? Cum m-ai putut lăsa cu el? Mai am încă nevoie de tine.

Mama fusese întotdeauna cutia ei de rezonanță, vocea rațiunii ei, cel mai bun prieten al ei. Acum i-ar fi spus Annei că era egoistă, dar, ca oricărui

copil abandonat, lui Anne nu-i păsa. Egoismul era ultimul lucru pe care îl merita ea.

La rugămintea mamei ei pe moarte, a părăsit facultatea și s-a întors acasă să aibă grijă de tatăl ei. În loc să-și ia doctoratul și să plece să lucreze ca psiholog pediatru, a acceptat postul de profesoară pentru clasa a cincea, la *Școala Elementară din Oak Knoll.*

Iar acum, trei dintre elevii ei dăduseră peste victima unei crime.

Ideea o trăsni în clipa în care se întorcea să stingă lampa de pe noptieră. *Trebuiau să fie patru.*

Indiferent unde se ducea Dennis Farman, Cody Roache era în coasta lui. În haosul și confuzia cauzate de cele întâmplate, Anne uitase de el. Se simți inundată de vinovăție. Bietul Cody, întotdeauna un gând întârziat. Dar nu fusese nicăieri de văzut, în parc. Poate că nu fusese niciodată acolo. Poate că de la școală plecase direct acasă.

La ora asta, copiii trebuiau să fie cu toții în pat, dormind și visând. Când li s-au închis ochii, le-a apărut oare în față chipul femeii moarte?

Anne se duse la fereastră și privi afară noaptea și luminile de la ferestrele celorlalte case. Oare ce-ar fi văzut dacă s-ar fi putut uita prin fereastra casei familiei Farman? Frank Farman se mai afla probabil la locul crimei, cu șeriful. Oare soția lui îl asculta pe Dennis, povestind înnebunit cele întâmplate?

Sharon Farman o impresionase pe Anne cu aerul ei de femeie prea muncită și copleșită de viață. Avea o slujbă, avea copii și îl avea pe Frank Farman ca soț. Judecând după comportamentul distructiv al lui Dennis la școală, Anne presupunea că mama acestuia făcea tot posibilul să îl ignore, în speranța că va crește și va pleca de acasă.

Și le putea ușor imagina pe Wendy Morgan și pe mama ei, Sara, ghemuite împreună în pat, cu lampa de pe noptieră aprinsă. Morgan-ii păreau să

fie familia aceea iubitoare, armonioasă, care doar la televizor poate fi văzută. Mama lui Wendy preda artele în cadrul programului educațional al comunității. Tatăl ei, Steve, era un avocat care în timpul liber își oferea serviciile, la bară, familiilor sărace.

Copilul din Anne o invidia pe Wendy pentru viața ei de acasă. Propria ei copilărie fusese singuratică, rămânând în afara relației dintre părinții ei, urmărind cum se desfășura disfuncția.

Oricât de caldă și de iubitoare fusese mama ei cu ea, Anne a știut dintotdeauna că locul ei în viața acesteia se afla pe planul doi, după cel al tatălui ei. Chiar și acum. Chiar și în moarte, mama ei pusese interesele soțului înaintea celor ale copilului ei. Mama ei ar fi fost îngrozită să își dea seama de asta, dar niciodată nu s-a întâmplat așa, iar Anne nu i-ar fi spus-o niciodată.

Anne fusese un copil tăcut, un privitor. Asimila tot ce se petrecea în jurul ei, procesa și păstra concluziile pentru ea.

Recunoștea aceleași calități în Tommy Crane. Și el avea tendința să stea puțin retras față de cei din jur, să le rețină stările și acțiunile, reacționând corespunzător. Dintre copiii care au descoperit cadavrul, el era cel mai sensibil și avea să fie cel mai afectat de ceea ce văzuse. Și totuși, cel mai puțin în stare să vorbească despre asta.

Dacă ar fi putut privi acum în casa familiei Crane, l-ar fi văzut oare pe Tommy uitându-se la mama lui care-și petrecea seara la telefon, aranjând întâlniri cu doctorii și terapeuții, pentru el? Oare tatăl lui era acela care asculta povestea traumei lui Tommy, oferindu-i alinare și confort? Sau Tommy se dusese la culcare conform programului, fără să deranjeze pe nimeni, lăsat să se descurce singur cu toate acele sentimente încuiate în el?

Pe Anne o durea sufletul în timp ce se uita afară în noapte, privind cum luminile de la ferestrele celorlalte case se stingeau una câte una. O zi lungă

se încheiase, dar pentru Tommy și Wendy și Dennis abia de acum începea un chin și mai lung.

7.

Tommy stătea singur în capul treptelor, ascultând. Ar fi trebuit să fie în pat. Făcuse baie, așa cum făcea din două în două seri, de când se știa. Își pusese pijamaua și se spălase pe dinți, supravegheat de tatăl lui. Mama îi dăduse medicamentul lui antialergic, ca să poată dormi. Se prefăcuse că l-a luat.

Nu voia să doarmă. Dacă adormea, era mai mult ca sigur că va vedea din nou femeia moartă și era mai mult ca sigur că în somn aceasta va deschide ochii și-i va vorbi. Sau poate că va deschide gura și vor ieși șerpi din ea. Sau viermi. Sau șobolani. Se îndoia că o să mai vrea să doarmă vreodată.

Dar nici nu avea curaj să coboare. În primul rând, mama lui o să facă urât, pentru că trecuseră deja douăzeci și șapte de minute de când trebuia să fie în pat. Nu era chiar bine să nu respecte programul. În al doilea rând, pentru că ea țipa – în legătură cu el.

Ce trebuia ea să facă? Ce trebuia ea să spună, când o întreba cineva despre cele întâmplate? Lumea o să spună că ar fi trebuit să-l ia ea de la școală. O să se spună că este o mamă rea.

Tatăl lui i-a zis să se calmeze, că era ridicolă.

Tommy se chirci. Proastă mișcare din partea tatălui său. Ar fi trebuit să știe mai bine. Vocea mamei lui devenise acum cu adevărat stridentă. Nu o putea vedea din umbra scării, unde stătea el, dar știa bine ce expresie avea ea acum. Ochii îi ieșeau din cap și fața i se înroșise iar pe frunte i se umflase o vână mare, ca arcul unui fulger.

Ochii lui Tommy se umplură de lacrimi și se lipi de perete și își petrecu brațele pe după el, pretinzând că tatăl lui îl strângea tare în brațe și îi spunea că totul va fi bine și că nu trebuia să-i fie frică. Asta ar fi vrut el să se întâmple. Dar nu s-a întâmplat.

Acum mama lui turuia în continuare despre cum ar fi trebuit ei să-l ducă la un psihiatru și cât de cumplit va fi asta – pentru ea.

— Îmi pare rău, șopti Tommy. Îmi pare rău.

•

Uneori declanșa o mulțime de probleme. Dar nu el a vrut asta. Nu el a vrut să aterizeze peste femeia moartă.

Se ridică foarte încet și se duse înapoi în camera lui și se vârî sub pat, după ursul lui – la care se presupunea că ar fi trebuit deja să renunțe. Lumea ar fi spus că era o mironosiță sau și mai rău, dacă ar fi aflat că încă mai dormea cu ursulețul lui. Dar în noaptea asta nu-i păsa.

În noaptea asta, cu părinții care încă se mai certau în camera de alături și cu imaginea unei femei moarte fixată în mintea lui, se simțea foarte singur și foarte speriat.

Noaptea aceasta era o noapte pentru ursuleț.

•

Wendy se ghemui lângă mama ei, ascultând-o cântând.

„Nu mai plânge, puiule, mama o să-ți cânte…”

Era un cântec prostesc, dar Wendy nu spuse nimic. Mama i-l cântase toată viața ei, ori de câte ori îi era rău sau teamă de întuneric. Chiar dacă nu îi plăcea cântecul acela stupid, îi plăcea sunetul vocii mamei ei. O făcea să se simtă în siguranță și iubită.

Erau ghemuite împreună în patul ei, în dormitorul ei frumos, galben-cu-alb, cu toate animăluțele acelea moi și păpușile care se uitau la ele. Lumina lămpii era caldă și blândă. Ce se petrecuse astăzi în pădure părea deja undeva departe în trecut și departe de ea, ca o poveste de groază pe care poate că o citise cândva, dar pe care începuse să o uite.

Firește, nu a uitat. Nu chiar. Doar că nu voia să se gândească la ea, atâta tot. Nu acum.

— Stai cu mine peste noapte? întrebă ea uitându-se în sus la mama ei. Nu voia decât să mai audă o dată răspunsul.

— Cât e noaptea de lungă, scumpa mea.

Wendy oftă.

— Aș vrea să fie și tati aici.

Mama nu îi răspunse pe loc.

— Este la Sacramento, cu treburi, spuse ea într-un târziu.

— Știu. Dar tot aș vrea să fie aici.

Și problema asta o discutaseră deja de o mie de ori.

— Și eu, scumpo. Și eu, șopti mama ei strângând-o cu putere.

•

Era târziu când Dennis l-a auzit venind pe tatăl lui. Surorile lui proaste adormiseră deja, dar mama era trează, încă; stătea la masa din bucătărie, fumând și uitându-se la televizor. Tatăl lui o să vrea să mănânce acum – chiar dacă era miezul nopții – iar ea îi va încălzi mâncarea și i-o va servi, pentru că asta era treaba ei.

Dennis se năpusti în jos pe scări, intră brusc în bucătărie și se opri patinând, în speteaza unui scaun.

— Tată, tată, ce s-a mai întâmplat? Ați săpat și ați scos femeia aia moartă?

— Dennis! Ar trebui să fii în pat. Tatăl tău a avut o seară grea, izbucni mama lui.

Dennis își dădu ochii peste cap. Ce proastă era mama. Exact așa cum spunea mereu tatăl lui.

— Da, au scos-o, spuse tatăl scoțând o bere din frigider și desfăcând-o.

— Era toată putredă? Era un schelet? A fost ciopârțită cu toporul?

— Dennis! spuse din nou mama lui, cu glasul puțin mai tare și mai puternic, de data asta.

Dennis o ignoră, neluându-și ochii de la tatăl lui. Uniforma acestuia era șifonată, dar nu murdară. Ar fi trebuit să fie murdar dacă ar fi săpat chiar el ca

să scoată cadavrul. Probabil că el a supravegheat doar, lucrările. El era prea important ca să pună mâna pe hârleț – chiar dacă, probabil, ar fi vrut asta.

Dennis ar fi ajutat și el, dacă i s-ar fi permis să stea acolo. Dar tatăl lui se enervase că îi stătea în drum și îi trimisese acasă.

Dennis fusese pe bune furios din cauza asta, dar cum a fost dus acasă în mașina poliției, de un alt ajutor de șerif, ceea ce a fost de-a dreptul super, i-a trecut. Tatăl lui nu îl lăsa să se urce în mașina lui. Nu voia ca Dennis să strice cine știe ce, asta îi spusese de primele vreo două mii de ori când Dennis îi rugase să-l lase să se joace în mașină. Cea de a doua mia oară când îl rugase Dennis asta, tatăl lui se înfuriase și de atunci nu l-a mai rugat.

— Nu, nu a fost, spuse tatăl lui aruncându-și în gură două pastile de Excedrin, dintr-o sticluță de pe bufet. Am băgat-o în mașina mortuară și au dus-o la morgă.

Mama lui Dennis își făcea de lucru înainte și înapoi, între frigider și soba de gătit, zăngănind tigăi și mormăind printre dinți în timp ce se grăbea să încălzească o bucată de carne de porc. Tatăl lui luă țigara lăsată de aceasta în scrumieră și trase din ea. La televizor, un tip își picta cu un sprei locul sărăcăcios.

— Mendez vrea să cheme FBI-ul. Cretinul, spuse tatăl lui, nimănui în particular.

Mama lui nu spuse nimic.

— De ce nu vrei să cheme FBI-ul, tată? întrebă Dennis.

— Pentru că sunt toți o adunătură de cretini – exact ca Mendez.

— Un spaniol cretin, spuse Dennis, mândru de istețimea lui.

Tatăl lui îl privi furios.

— Vezi ce spui.

Mama lui se întoarse brusc.

— Dennis, du-te la culcare!

Arăta ca și cum mai avea puțin și îi săreau ochii din cap, ca într-un desen animat, unde unul dintre personaje îl sugrumă pe un altul, ținându-l strâns de beregată.

Tatăl lui se întoarse spre ea.

— Fă o dată mâncarea aia nenorocită! Mi-e foame!

— Asta și *fac*!

O privi ca și cum atunci ar fi văzut-o prima oară, de când intrase în încăpere. Fața i se schimonosi de dezgust.

— Nu puteai pune pe tine ceva mai ca lumea?

Mama lui Dennis își strânse mai bine peste piept halatul de baie vechi, uzat.

— Este miezul nopții. Trebuia să-mi pun o rochie și să mă fardez?

— Toată noaptea am fost la locul unei crime. Crezi că vreau să vin acasă și să văd *asta*? Mama lui Dennis ridică mâna și își duse o șuviță groasă de păr încâlcit, pe după ureche.

— Bine, îmi pare rău că nu mă pot ridica la înălțimea standardelor tale!

Tatăl lui înjură în barbă.

— Ai băut?

— Nu! strigă ea șocată. Câtuși de puțin!

Smulse tigaia de pe foc și răsturnă bucata de carne pe o farfurie pe care o trânti pe masă.

— Ține aici! Uite-ți friptura ta nenorocită!

Tatăl lui se înroși la față.

Mama lui păli.

Dennis se întoarse și alergă pe scări în sus. La jumătatea drumului se opri și se așeză, apucându-se de balustradă și uitându-se printre bare ca și cum ar fi fost într-o pușcărie. Nu putea vedea prea mult din bucătărie, dar nici nu avea nevoie. Se auzi un scaun hârșâit pe pardoseală și apoi un zgomot înfundat, când scaunul se răsturnă. O tigaie fu trântită pe sobă. Un pahar fu spart.

— Friptura mea nenorocită?!

— Îmi pare rău, Frank. Este târziu. Sunt obosită.

— *Tu* ești obosită? Eu sunt cel care a muncit toată noaptea. Și când în sfârșit vin acasă și nu vreau decât să mănânc ceva, tu nici măcar atâta lucru nu ești în stare să faci.

Mama lui începu să plângă.

— Îmi pare rău!

Urmă o tăcere care îl făcu pe Dennis mai nervos decât strigătele. Tresări puțin când tatăl lui țâșni din bucătărie, cu o expresie întunecată, cu mâinile în șolduri. Se întoarse și se uită drept în sus, la Dennis.

— La ce te zgâiești?

Dennis se întoarse și alergă în sus pe scări, poticnindu-se de două ori, încercând să meargă mai repede decât reușeau picioarele lui. Intră în goană în cameră și se duse în debara, închizând ușa după el și ascunzându-se sub un teanc de rufe murdare.

Stătu întins acolo o vreme, concentrându-se să nu respire prea tare, încercând să audă ceva, peste pulsul bubuitor din urechi, așteptând să se deschidă brusc ușa. Dar trecu un minut și nu se întâmplă nimic. Apoi încă un minut… apoi un altul… până când, în final, adormi.

8.

Miercuri, 8 Octombrie 1985

— Nu pot crede că a avut loc o crimă și tu nu m-ai sunat!

— Am mai avut și altele pe cap, spuse Anne.

Stăteau în fața clasei pentru preșcolari, pe terasa de lângă cutia cu nisip, unde o jumătate de duzină de copii aflați în grija lui Franny erau ocupați cu mașini de gunoi de jucărie, cu lopățele și găletușe.

Fran Goodsell, cel mai bun prieten al ei. Treizeci și nouă de ani, frumos de pica, ireverențios cum numai el știa să fie. Își spuse că într-adevăr ar fi putut să-l sune.

Franny avea un fel al lui de a întoarce lucrurile. Ar fi găsit el ceva să o distragă de la oroarea celor întâmplate. Ar fi spus ceva revoltător, ar fi făcut o remarcă total nepotrivită, ar fi găsit o cale de a-i oferi o clipă de destindere.

Asta ar fi făcut-o naibii să poată dormi, nu să zacă toată noaptea trează, revăzând fiecare detaliu, de câte ori închidea ochii: mâna mutilată ieșind din pământ, cerșind în tăcere ajutor ca să se poată ridica din mormântul superficial.

— Tu nu urmărești știrile? îl întrebă ea.

— Firește că nu, spuse el indignat. Nu ai nimic de văzut la știri.

Ochii i se măriră, când brusc îl izbi un gând.

— Ți-au luat un interviu? Ah, Dumnezeule. Sper că nu purtai tot costumul acela de ieri, de la școală. Arătai în el ca o călugăriță novice.

Cât se poate de adevărat.

Anne îl privi.

— Nu, nu am apărut la știri și mulțumesc pentru sfatul de specialist în modă, domnule *Blackwell.*

— Zău, la modul cel mai cinstit, cum ai vrea să atragi un bărbat, *Soră* Anne Marie? Imaginea este

totul.

Imaginea lui Fran: mereu după ultimul răcnet. Astăzi purta pantaloni kaki și pantofi Top-Siders antiderapanți, cu talpă groasă și o bandana portocalie la gâtul cămășii oxford, albastră, cu nasturi.

— Nu am de gând să atrag vreun bărbat la școală. Pe cine să atrag? Pe Arnie, îngrijitorul?

— Pe domnul Garnett.

— Nu intenționez să am o legătură cu directorul nostru, căsătorit, pe deasupra.

— Nevastă-sa se culcă cu instructorul de yoga. Este aproape divorțat, asta e tot ce am vrut să spun, pronunță el ultimele cuvinte cu un accent Long-Island special îngroșat.

Franny era original din Boston. Numărul paisprezece, din cei cincisprezece copii ai familiei Goodsell. Catolici irlandezi la puterea a zecea. „Opt fete, șapte băieți; doi homo, o lesbiană; șase căsătoriți și divorțați, șase au nimerit-o bine din prima”, aceasta era descrierea standard pe care o făcea el progeniturilor Goodsell.

Petrecuse un număr de ani la New York și în Hamptons, predând vlăstarelor celor bogați și faimoși – firește, acestea erau cuvintele lui.

— Ești groaznic, spuse Anne fără convingere. O femeie a fost ucisă. Trei dintre copiii mei au fost acolo. *Eu* am fost acolo. A fost cumplit.

Franny își petrecu un braț pe după umerii ei și o strânse lângă el.

— Știu, scumpo. Îmi pare rău.

— Și ce să fac acum? Trebuie să spun ceva despre asta în fața clasei, după care să continui pur și simplu cu lecțiile? Niciodată nu ne-au pregătit pentru așa ceva, la facultate.

— Nu, spuse el. Dar nici mie nu mi-au spus că dacă predau la grădiniță, devin steril.

Anne reuși să chicotească la această celebră replică a lui Franny. Experiența lui de muncă, așa cum declara el, îl determinase să bea și îl făcuse să

înțeleagă mai bine de ce unele specii își mănâncă progeniturile.

În realitate însă era un profesor excelent, care câștigase multe premii și care era adorat atât de copii cât și de părinții acestora.

Anne se uită la ceas.

— Mai bine plec acum. Încep să-mi vină copiii.

— Să vii să-mi spui dacă o să fie arestat vreunul dintre ei.

— O să fii primul care o să afli.

•

Directorul Garnett și detectivul acela arătos (decise ea) care apăruse la știri, o așteptau în fața clasei.

— Domnișoară Navarre, vorbi Garnett, primul. Era genul de bărbat curat-și-îngrijit: cămașă apretată, cravată modernă. Anne îl bănuia dintotdeauna că mai curând s-ar îndrăgosti de Franny decât de ea, însurat sau nu.

— Ți-l prezint pe detectivul Mendez, de la biroul șerifului.

Detectivul întinse mâna politicos. Maxilare pătrate, solid, ten smead, mustață *macho.* Expresia lui părea cea obișnuită profesiunii sale. Strângerea de mână era fermă, dar fără să încerce să dovedească ceva.

— Domnișoară Navarre, îmi pare rău că nu am avut ocazia să vorbesc cu dumneavoastră ieri. Mi s-a spus abia mai târziu că ați fost la locul crimei.

— Doar ca să îl întreb pe Frank Farman dacă îi puteam lua pe copii să-i duc acasă, la părinții lor.

— Detectivul Mendez m-a rugat să-i pun la dispoziție biroul meu, ca să-i intervieveze pe copiii care au găsit cadavrul. Ar vrea să fii de față.

— Cred că vor fi mai degajați știindu-vă acolo, spuse Mendez.

— Eu cred că vor fi mai degajați dacă nu vom sta în biroul directorului, spuse Anne. Mersul în biroul directorului nu este niciodată un lucru bun pentru un elev dintr-a cincea.

— Dar asta este o treabă serioasă. Ar trebui să o trateze cu seriozitate, spuse Mendez.

— Nu am de gând să vă las să hărțuiți niște copii de zece ani, spuse Anne îndreptându-se inconștient, ca să se facă mai înaltă. Sunt destul de distruși și așa.

Mendez păru ceva între perplex și amuzat.

— Nu vă faceți griji, domnișoară Navarre. Mi-am lăsat bastonul de cauciuc la birou.

Anne refuză să se simtă încurcată. Se întoarse spre Garnett.

— Am putea folosi sala de ședințe? Pare la fel de serioasă, dar mai puțin intimidantă, explică ea întorcându-se spre detectiv.

— Perfect, spuse Mendez.

— Nici nu știu dacă sărmanii de ei vor veni la școală, astăzi. Le-am spus părinților lor, aseară, că în cazul în care simt nevoia să se odihnească puțin…

— Toți părinții au fost contactați, spuse Garnett. Își vor aduce copiii aici, pentru interviu. Dacă vor alege să-i ia după aceea acasă, asta este treaba lor.

— Și restul clasei?

— Am chemat un locțiitor, pentru astăzi.

— Dar ce ziceți de un psiholog? Cineva care să îi poată ajuta să facă față celor întâmplate. Sunt convinsă că până acum au aflat cu toții.

— Pentru asta mă bazez pe tine, Anne. Tu ai o oarecare pregătire în psihologia copilului, spuse Garnett.

— Știu să fierb apa. Dar asta nu mă face șef bucătar.

— O să te descurci tu.

Mendez se uită demonstrativ la ceas.

— Familia Morgan o să fie în curând aici. Trebuie să mă pregătesc.

Pregătirea însemna că Mendez se asigurase că îi funcționează reportofonul și că avea la îndemână notesul și pixul.

Era convins că nu o să iasă nimic din asta. Femeia fusese deja ucisă și îngropată când au găsit-o copiii. Numai dacă, întâmplător, vreunul dintre ei nu l-a văzut cumva pe asasin plecând de acolo, altceva nu prea ar mai fi avut ce să-i spună. Dar îi va intervieva totuși, pentru că aceasta era rutina iar el se lăuda că era un tip meticulos.

În timp ce-și aranja lucrurile, îi aruncă o privire profesoarei. Se simțea stânjenită, cu brațele încrucișate defensiv, se agita ușor, se încrunta. Își ridicase de două ori mâna ca să-și dea după ureche o șuviță de păr negru.

— Aveți pregătire în psihologia copilului? o întrebă el.

Anne tresări ușor când îi auzi brusc vocea.

— Am urmat câteva cursuri, la colegiu. Dar asta nu înseamnă că mi-am luat diploma în așa ceva.

— Dar vă cunoașteți copiii, îi puteți citi destul de bine?

— Anul școlar abia a început, li știu doar de șase săptămâni.

— Iar eu nu îi știu deloc. Le-ați cunoscut părinții?

— La întâlnirea cu părinții. Timp de o oră. Într-o seară.

— Atunci vorbiți-mi despre… despre Wendy Morgan. Cum este? întrebă el după ce-și consultă carnetul.

Asta îi smulse un mic zâmbet – pentru Wendy, nu pentru el.

— Wendy este foarte sigură pe ea. Are opinii și nu ezită să ți le împărtășească. Este feminista clasei.

— Înseamnă că va fi ușor de intervievat. E bine. Dar mama?

— Sara. Pare o femeie foarte cumsecade. Foarte grijulie cu fiica ei. Predă cursuri de artă în cadrul programului comunitar.

— Și tatăl?

— Un tip simpatic. Este avocat. Foarte ocupat. Muncește mult *pro bono,* la tribunalul familiei pentru femeile de la Centru. Cred chiar că face un oarecare lobby, la Sacramento, pentru cauza femeilor.

Anne își înghiți un mic oftat.

— Domnule detectiv, ce anume vreți să fac eu aici?

— Să îi liniștiți. Să vă asigurați că eu nu scot bățu…

Anne Navarre se încruntă, neimpresionată de umorul lui. Precis că nici profesoara lui din clasa a cincea nu fusese.

— Când ați ajuns la locul crimei? o întrebă el apăsând butonul reportofonului.

— Scena fusese deja împrejmuită. Era poliție peste tot. Imprimați asta?

— Mă asigur doar că funcționează, spuse el oprind aparatul, dând înapoi și redând sunetul vocii lui Anne Navarre. Anne părea foarte bănuitoare.

— Și unde se aflau copiii, atunci?

— Tommy și Wendy erau mai departe de locul crimei. Dennis Farman era chiar acolo, încercând să vadă ce se petrecea. Tatăl lui era acolo. Presupun că îl cunoașteți. Este Frank Farman.

— V-au spus cumva copiii dacă au văzut pe cineva în pădure?

— Nu. Dar au pomenit ceva despre un câine.

— Nu cred că un câine a îngropat-o acolo.

— Nu este deloc amuzant.

— Nu asta am vrut. Eram doar sarcastic.

— Nimic din toate astea nu este amuzant, izbucni ea. Iar dumneavoastră nu ați fost sarcastic, ați fost nefiresc.

— Da, doamnă.

— Îmi pare rău, spuse ea evitându-i privirea, încrucișându-și și descrucișându-și brațele. Situația asta… Mă simt puțin zdruncinată.

— Vă înțeleg. Este în regulă.

Îl privi cu coada ochiului. Nu voia ca el să-și dea seama, desigur, dar trebuia să fie prudentă. Chiar și cei mai nevinovați oameni pot deveni nervoși în prezența polițiștilor. Asta ținea de meseria lor.

— Dumneavoastră nu sunteți suspectă, o informă el.

Își coborî din nou, brusc, privirile.

— Firește că nu sunt.

Anne oftă din nou și se uită în tavan, întorcându-și capul ca și cum ar fi încercat să scape de un cârcel la ceafă.

— Știți cine este… cine a fost…? întrebă ea.

— Nu, încă.

— Nu i-a simțit încă nimeni lipsa. Cât de cumplit poate fi asta?

Ușa se deschise și directorul Garnett introduse o femeie blondă și o fetiță care era copia în miniatură acesteia.

9.

Wendy intră în sala mare de conferințe, cu ferestrele ei mari și cu masa ei mare și avu senzația că devine din ce în ce mai mică. Deși trecuse multă vreme de când nu mai simțise nevoia să se agațe de mâna mamei, acum era fericită să facă asta.

Domnișoara Navarre i se păru furioasă, la început – se uita la bărbatul din capătul celălalt al mesei – dar apoi se întoarse spre ea și îi zâmbi.

— Bună, Wendy. Bună, doamnă Morgan, spuse ea.

Avea cearcăne întunecate în jurul ochilor, exact ca mama ei.

— Cum te simți astăzi?

— A avut coșmaruri. Ca și mine, i se confesă mama ei.

— Ca și mine, recunoscu domnișoara Navarre.

— Ca și mine, spuse bărbatul din capătul mesei, apoi se apropie și îi întinse mâna mamei lui Wendy.

— Sunt detectivul Mendez, de la biroul șerifului.

— Sara Morgan.

— Iar tu trebuie să fii Wendy, spuse el întinzându-i mâna.

Impresionată, Wendy dădu mâna cu el. Era foarte frumos. Semăna puțin cu Magnum P.I., cu părul acela negru și cu mustața – doar că era mai scund și probabil că nu conducea un Ferrari roșu și nu locuia într-o proprietate fabuloasă. Și purta sacou și cravată, în loc de șort și cămașă havaiană. Asta era diferența dintre un star de TV și cineva care muncea în Oak Knoll, presupuse Wendy.

— Eu sunt detectivul desemnat să investighez cazul, explică el în timp ce le făcea semn să se așeze.

— Deci, unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le fac este să vă pun, ție și prietenilor tăi, câteva întrebări referitoare la ce anume s-a petrecut ieri. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu ai nicio problemă.

— Nu am făcut nimic ca să am o problemă, spuse Wendy așezându-se pe scaunul cel mai apropiat de detectiv, în capul mesei. Își îndreptă fusta de denim, prespălată și jacheta asortată, vrând să pară mai mare și mai grozavă. Copiind stilul Madonnei, dintr-o poză văzută într-o revistă, își ridicase o jumătate din coama deasă de păr, într-o coadă de cal în vârful capului.

— Dennis a atins-o. El ar trebui să aibă probleme din cauza asta, nu? Să atingi o persoană moartă. Nu este ilegal sau mă rog?

— Depinde, spuse detectivul.

— A fost numai și numai vina lui Dennis, spuse Wendy. Dacă nu ar fi fost atât de obsedat și nu ne-ar fi fugărit, niciodată nu am fi tăiat-o prin pădure.

Detectivul Mendez o opri ca să pornească reportofonul și să-l anunțe pe toți cei din încăpere că înregistrează.

— Ai mai văzut și pe altcineva în pădure? întrebă el.

— Nu.

— Nu era nimeni în zona în care se afla trupul?

— Oameni nu, dar era un câine. A ieșit din tufișuri și părea că o păzea sau mă rog.

— Ce fel de câine?

— Genul acela fioros, cu dinți mari și ochi mici și lucioși.

— Un pitbull?

— Poate. Dar nu ne-a atacat, se grăbi ea să adauge. A mârâit doar, ca și cum ne-ar fi spus să nu ne apropiem de doamna aceea. Dennis a spus că poate câinele a ucis-o și a îngropat-o ca pe un os, dar asta este o prostie – corect?

Interveni atunci mama ei.

— Mi-a spus că nu s-au atins de câine…

— Nu ne-am atins! insistă Wendy, îngrozită că mama ei vorbea din nou despre asta. Cui îi păsa dacă se atinseseră sau nu de câine?

— Deci doar voi trei ați descoperit trupul.

— Patru. Eu și Tommy și Dennis și Cody.

— A fost și Cody acolo? întrebă domnișoara Navarre.

— Cine este Cody? întrebă detectivul.

— Cody Roache, spuse dra Navarre. M-am gândit la el azi-noapte târziu. Este de obicei acolo unde este Dennis Farman, dar nu se afla în parc când am ajuns eu acolo.

— Pentru că a început să urle ca un copil mic și a luat-o la fugă, spuse Wendy cu oarecare dezgust. Poliția a venit din cauza lui.

Detectivul se uită la domnișoara Navarre.

— Trebuie să stau de vorbă și cu el.

— Ați aflat cine este femeia? întrebă mama lui Wendy.

— Nu încă.

— Este cumplit. Nu s-a mai întâmplat așa ceva aici.

— Câinele știe cine este, spuse Wendy.

— Wendy, spuse mama ei agasată, termină cu câinele ăla.

Mendez ridică mâna ca să o oprească, dar privirea lui era îndreptată asupra lui Wendy.

— Câinele avea zgardă?

Wendy ridică din umeri.

— Nu-mi amintesc. Avea dinți mari. Asta mi-amintesc.

— Ce culoare avea?

— Alb, cu pete mari, negre. Se întoarse și-i aruncă mamei ei cea mai demonstrativă privire, apoi reveni la polițist.

— Era negru de jur-împrejurul unui ochi și a urechii.

Detectivul Mendez nota în carnetul lui. Era clar că acestea erau indicii foarte importante.

— Dacă putem găsi câinele și dacă a fost marcat, poate că a aparținut victimei și atunci putem afla cine a fost aceasta, interesându-ne la Evidența Populației. Este cu bătaie lungă, dar nu se știe niciodată, explică detectivul Mendez.

— Ai fost de mare ajutor, Wendy, spuse domnișoara Navarre. Este bine să ai spirit de observație.

— Mulțumesc, domnișoară Navarre, spuse Wendy radiind toată. Detectivul Mendez îi întinse din nou mâna.

— Mulțumesc, Wendy. Dacă îți mai amintești și altceva, le poți ruga pe mama ta sau pe domnișoara Navarre să mă sune.

Wendy nu se mai simțise niciodată atât de importantă. Era ca și cum ar fi fost într-un mister Nancy Drew. Poate că ar trebui să scrie chiar ea povestea asta și atunci ar deveni faimoasă. Poate că Tommy o să vrea să intre și el în combinație. Acum că îi venise ideea, abia aștepta să-i facă propunerea.

Domnișoara Navarre se îndreptă spre ușa laterală dinspre holul întunecat, tăcut, un loc care invita la șoapte.

— Încă nu știu dacă să o ducem sau nu la un psihiatru, îi șopti mama ei domnișoarei Navarre.

Wendy interveni.

— Mamă, sunt bine. Am văzut un mort. Nu am rămas afectată pe viață.

— Tu nu, dar eu, da. Poate că eu sunt cea care are nevoie de consiliere.

— Toată lumea a fost zdruncinată, spuse domnișoara Navarre. Dar dacă Wendy se simte în stare să se întoarcă în clasă, atunci probabil că asta este ceea ce trebuie să facă.

— Da, mamă, nu mai face atâta caz din asta.

Domnișoara Navarre se întoarse spre ea.

— Dar este un caz, Wendy. Deci, dacă te afli în clasă și te simți dintr-odată speriată și distrusă, trebuie să-mi promiți că o să-mi spui imediat.

— Așa o să fac. Promit, spuse Wendy și se uită în sus, nerăbdătoare, la mama ei care în mod clar nu părea deloc convinsă.

— O să fiu cu ochii pe ea, promise domnișoara Navarre.

— Bine, mormăi mama lui Wendy. Se uită în jos la fetiță, îngrijorată. Dar să faci exact cum ți-a spus domnișoara Navarre și în niciun caz să nu pleci acasă pe jos. O să fiu eu aici, să te iau.

Deci s-a zis cu revenirea la locul crimei, ca să poată lua notițe pentru povestea ei, își spuse Wendy. Foarte bine. Oricum nu ar putea uita niciodată cele întâmplate.

Asta era sigur.

Abia aștepta să stea de vorbă cu Tommy.

10.

Jane Thomas își începea întotdeauna ziua în grădină. Acesta era timpul ei și numai al ei, când se putea gândi și când putea reflecta. Grădinăritul era modul ei de a medita și cea mai eficientă metodă pe care o descoperise, pentru ca efectiv să-și calmeze mintea veșnic ocupată.

Deși ajunsese târziu acasă, conducând după o zi lungă de ședințe în LA, reușise totuși să se scoale înaintea celor mai mulți din Oak Knoll. Cerul avea culoarea aceea perfectă, albastru-electric, a toamnei, temperatura era confortabilă. Înainta de-a lungul șirului de trandafiri ofiliți în timp ce Violet, mopsul ei negru, patrula după șoricei, printre florile de echinaceea purpurie, crescute prea mari.

Jane își iubea casa din Oak Knoll, în stil hacienda spaniol, construită în 1928. O cumpărase în urmă cu cinci ani, după ce divorțase de soțul ei și de Los Angeles. Oak Knoll o atrăsese dintotdeauna cu amestecul acela interesant de locuitori și cu aerul de orășel liniștit. Colegiul îi conferea sofisticarea academică și vibrația tinereții. Apropierea de Santa Barbara și de partea nordică a Los Angelesului făcea din el o posibilă variantă pentru tinerii profesori, cu tinerele lor familii, promițându-le un viitor. Toate atributele lui făceau din Oak Knoll un loc dorit de pensionarii cu bani, aducând afluență și susținere artelor.

Colegiul se mândrea cu un program muzical foarte respectat, care atrăgea atât studenți cât și profesori. În fiecare vară, Oak Knoll găzduia un renumit festival de muzică clasică.

Chiar dacă Jane mai avea încă un apartament în LA, Oak Knoll era adevăratul ei cămin iar Centrul Pentru Femei, din Oak Knoll, reprezenta principala ei preocupare.

Centrul din Oak Knoll era copia, la scară redusă, a *Centrului Thomas* din LA. Centrele, produsul minții lui Jane și a celor două surori ale ei și demarat cu banii proveniți din fondul destinat de familia Thomas acțiunilor filantropice, erau locuri unde femeile se putea reinventa.

Clientela era formată din femei provenind din toate sferele sociale, femei care aveau nevoie și care meritau o a doua șansă. Femei fără adăpost, femei maltratate, femei cu probleme cu droguri și cazier – toate erau bine primite și nu erau judecate. Amândouă centrele le ofereau celor care aveau nevoie adăpost, asistență medicală, psihologică și consiliere profesională.

Fetele Thomas fuseseră crescute în spiritul redării înapoi, comunității, din prea-plinul lor și al întrajutorării celor mai puțin norocoși. La patruzeci și unu de ani, Jane a descoperit succesul în lumea afacerilor și era cunoscută ca o importantă patroană a artelor. Pusese bazele câtorva societăți caritabile de semnificație națională, dar *Centrul Thomas Pentru Femei* era mândria și bucuria ei.

Prin ușa deschisă din spatele casei auzi telefonul sunând pentru a treia oară într-o oră. Niciodată nu răspundea la telefon în timpul grădinăritului și toți cei care o cunoșteau, știau asta. Dar trei reveniri într-o oră însemna că cineva era disperat să dea de ea și o cuprinse un sentiment ciudat, neplăcut.

Părinții ei erau amândoi în viață, sănătoși, dar asta nu însemna că nu li s-ar fi putut întâmpla ceva. Sora ei Amy era în vacanță, într-un ranch din Idaho. Căzuse poate de pe cal sau fusese atacată de un urs, în timp ce făcea drumeție…

— Ești caraghioasă, mormăi Jane dar o porni spre casă, scoțându-și mănușile în timp ce spunea asta.

Când traversă bucătăria spre măsuța antică din camera din față, apelul fusese deja preluat de robot. Cifre roșii, furioase, indicau șapte mesaje

neauzite. Nu își acordase timpul să le asculte pe cele patru, seara trecută. Fusese obosită și urcase direct la ea, pentru o baie, pat și un capitol din *Rațiune și Sensibilitate.*

Primul mesaj era de la asistenta ei de la centru, marți, 10:34 a.m.

„Bună, Jane. Iartă-mă că te deranjez, dar ne-au sunat *Quinn, Morgan și Asociații.* Karly Vickers nu a apărut în dimineața asta. Astăzi ar fi trebuit să fie prima ei zi de lucru. Mi-am zis că o să vrei să știi."

Al doilea mesaj: marți, 3:23 p.m.

„Domnișoară Thomas, sunt Boyd Ellery de la *Conservarea Naturii.* Vă rog să mă sunați când aveți ocazia. Vreau să vă transmit niște date referitoare la beneficiu."

Al treilea mesaj: 4:14 p.m.

„Jane, tot eu sunt. Am încercat să o contactez pe Karly, dar nu răspunde la telefon. Mă opresc la ea în drum spre casă, să mă asigur că e bine".

Al patrulea mesaj. Miercuri, 7:27 a.m. Din nou asistenta. Părea obosită și nervoasă.

„Jane, nu știu când ai ajuns acasă, aseară. Ai văzut știrile? Sună-mă.

Al șaselea mesaj: miercuri, 7:39 a.m.

„Jane, sunt mama. Nu te-am mai auzit de două zile. Tocmai am văzut știrile. Te rog, sună-mă ca să știm că ești bine.

Știrile. Ce știri? De ce n-ar fi ea bine?

Al șaptelea mesaj: miercuri, 7:25 a.m.

Din nou asistenta ei.

„Sunt Jane, a avut loc o crimă. Răspunde naibii la telefon. Am un sentiment cumplit că ar putea îi vorba de Karly.

11.

Tommy nu a dormit aproape deloc. De fiecare dată când ațipea, tresărea speriat, de teama viselor care știa că vor veni. Dar de fiecare dată când mama sau tatăl lui veneau să se uite la el – ceea ce se întâmplase de câteva ori – se prefăcea că doarme bușteан.

Se sculase de îndată ce începuse să se lumineze afară și se apucase de lecțiile pe care nu le făcuse în seara trecută. Nu știa ce avea să-i aducă ziua. Poate că va fi dus la un doctor sau la un psihiatru, sau poate că îl va lua poliția, să îi pună întrebări. Dar lucrul pe care și-l dorea cel mai mult era să meargă la școală și să se comporte ca și cum nici nu ar fi existat ziua de ieri. Ca și cum.

Stătea acum în secretariatul școlii, cu mama lui de o parte, cu tatăl, de cealaltă. Secretarele se uitau întruna la el, apoi schimbau priviri între ele. Se simțea ca un monstru de la circ. Băiatul Asasin.

Oftă și se răsuci în scaun. Tatăl lui îi puse mâna pe umăr și îl strânse ușor. Mama lui se ridică și se duse la biroul secretarei, să o întrebe cât va mai dura.

— Ești nervos? îl întrebă tatăl lui.

Tommy ridică din umeri.

— Singurul lucru pe care îl ai de făcut este să îi spui detectivului ce s-a întâmplat și ce ai văzut.

Tommy nu spuse nimic. Se uita la ușa dinspre holul care dădea spre biroul directorului și sala de conferințe, dorind din suflet să apară Wendy și să-i transmită un oarecare semnal.

Auzi deschizându-se o ușă, dar nu Wendy apăru din hol. Era un bărbat brunet, în sacou și cravată, care se uită direct la Tommy, apoi la tatăl lui.

— Sunteți doctorul Crane?

— Da, spuse tatăl lui ridicându-se.

Mama lui se apropie cu mâna întinsă și cu un zâmbet larg.

— Janet Crane.

— Detectiv Mendez. Detectivul îi salută doar scurt pe părinții săi, apoi se concentră asupra lui Tommy, aplecându-se și întinzându-i mâna.

— Ei, Tommy. Ce mai faci?

Tommy ridică din umeri și coborî de pe scaun, vârându-și mâinile în buzunare. Adulții credeau întotdeauna că îi puteau impresiona pe copii prefăcându-se că îi tratează ca și cum nu ar fi copii.

— Tommy. Manierele, spuse mama lui.

— Sunt în regulă, spuse Tommy. Era în regulă, pentru că se rostogolise peste o femeie moartă.

Se îndreptară cu toții spre sala de conferințe, unde îi aștepta domnișoară Navarre, care încerca să nu pară îngrijorată. Îi zâmbi, palidă și încercănată, ca și cum i-ar fi poruncit să fie curajos.

— Ai reușit să dormi puțin azi-noapte, Tommy? îl întrebă domnișoara Navarre în timp ce se așezau în jurul mesei uriașe.

— A dormit neîntrerupt, anunță mama lui. L-am dat un antialergic, înainte de culcare. Să-l ajute să se relaxeze.

Detectivul Mendez ridică o sprânceană dar nu se uită la mama lui Tommy. Era ocupat cu reportofonul și răsfoia printre hârtii.

— Tommy suferă de alergii, continuă mama lui. A primit o rețetă. Nu este nimic din ce nu a mai luat.

Detectivul se adresă reportofonului, spunându-i cine se afla în încăpere.

— Ce fel de doctor sunteți?

— Sunt dentist. Firește, Tommy are un medic pediatru.

Mendez își strânse buzele.

— Hmmm.

Mama lui Tommy se încruntă, deranjată. Își spunea că detectivul nu este de acord cu ea. Tommy o cunoștea după felul în care făcuse ochii mici și își strângea buzele.

— Am vorbit aseară cu doctorul lui, spuse ea. Mi-era teamă pentru Tommy să nu aibă coșmaruri.

— Tommy, ai avut coșmaruri? îl întrebă detectivul. Ai avut ieri o zi cât se poate de înfricoșătoare.

Tommy scutură din cap și se scărpină pe antebrațul drept, unde începuseră să-l mănânce zgârieturile.

— Adevărat? Impresionant. Eu am avut coșmaruri. Domnișoara Navarre a avut coșmaruri.

— Am dormit, spuse Tommy uitându-se în jos, la masă.

— Poți să-mi spui cum s-a întâmplat ieri?

— Alergam și am căzut de pe un dâmb, am aterizat lângă doamna aceea moartă.

Scurt și dulce.

— Ai mai văzut pe cineva în preajmă? Vreun adult?

— Nu.

— Credeți că ucigașul se mai putea afla acolo? întrebă mama lui Tommy, speriată.

— Nu știu. Întreb doar, spuse Mendez.

— Poate că i-a văzut pe copii, continuă mama lui, cu ochii mari. Iar acum le vor apărea numele în presă.

Mendez îi aruncă o privire.

— Sunt minori. Nimeni nu le poate publica numele, în condiții legale, fără permisiune.

— Nu pare plauzibil ca ucigașul să se mai fi aflat acolo, spuse tatăl lui Tommy. Corect? Vreau să spun că trebuia să fie nebun să îngroape un cadavru în parc, la lumina zilei.

— Cine altcineva decât un om nebun putea face așa ceva? întrebă mama lui.

— O să rămâneți surprinsă, doamnă Crane, spuse detectivul Mendez. Am făcut multe cercetări

pe tema asta. Acest om poate părea la fel de normal ca oricine din încăperea aceasta. Nu este nebun în înțelesul obișnuit al cuvântului. De fapt, probabil că nivelul lui de inteligență este peste medie.

— Asta te sperie, spuse tatăl lui Tommy.

— Ted Bundy a urmat facultatea. A fost un Tânăr Republican și oameni sus-puși credeau că are în față un mare viitor. A ucis…

Domnișoara Navarre își drese glasul așa cum fac oamenii când vor ca cineva să tacă. Mendez se uită la ea și aceasta își înclină capul în direcția lui Tommy.

Tommy își notă în minte să se uite în enciclopedie, să vadă cine a fost acest Ted Bundy.

— Asta credeți că se petrece aici, domnule detectiv? Că avem un criminal în serie? Ce vă face să credeți asta? întrebă tatăl lui Tommy.

Detectivul Mendez arăta ca cineva care s-a surprins spunând ceva ce nu ar fi trebuit.

— Este într-adevăr prematur să afirmăm asta.

— Au mai fost și alte cazuri pe care nu le cunoaște publicul?

— Ce înseamnă un criminal în *seră*? întrebă Tommy. Domnișoara Navarre părea acum cu adevărat enervată, când îi aruncă o privire detectivului. Mendez își reîntoarse atenția spre Tommy.

— Tommy, poți să-mi descrii tot ce ai văzut acolo și ți s-a părut neobișnuit?

— Păi, doamna aceea moartă, spuse Tommy. *La naiba.*

— Altceva?

Tommy ridică din nou din umeri, apoi își trase în jos mânecile de la cămașa lui de rugby, cu dungulițe și se frecă pe antebraț.

— Doamna moartă. Și era un câine. Parcă o păzea. Era alb cu negru.

— Avea cumva zgardă?

Tommy se uită în tavan, încercând să-și amintească.

— Mmmmm… poate… nu sunt sigur.

— Te-ai atins de ceva din jurul doamnei moarte?

Tommy scutură din cap, cu emfază.

— În niciun caz.

— Altcineva s-a atins?

Tommy se uită din nou la tăblia mesei, gândindu-se cât de înțelept era să-l pârască pe Dennis Farman. Nu părea lucrul cel mai înțelept, dacă voia să rămână întreg.

— Tommy?

Domnișoara Navarre. Își ridică privirile spre ea. Domnișoara Navarre știa că se împotmolise. Domnișoara Navarre spunea multe, din priviri. Nu voia să o dezamăgească, indiferent că era sau nu oarecum îndrăgostit de ea.

— Păi… Eu nu m-am atins de nimic. Și știu că nici Wendy nu s-a atins de nimic.

Dacă s-ar mulțumi cu atât… își spuse Tommy în gând.

Domnișoara Navarre se întoarse spre părinții lui.

— Tommy rămâne azi la școală?

Tommy se uită la tatăl lui, poruncindu-i parcă să spună că poate rămâne. Mama lui pomenise ceva de un psihiatru. Văzuse psihiatri la televizor și Lori Baylor se dusese la unul, după ce mama ei a murit de cancer la sân. Din tot ce reușise Tommy să priceapă, aceștia nu făceau decât să-i întindă pe oameni pe canapea și să discute despre sentimentele lor. Tommy nu avea nimic de spus pe tema asta. Sentimentele lui nu erau problema nimănui altcuiva.

— Directorul Garnett ne-a spus că aveți oarecare pregătire în psihologia copilului, spuse tatăl lui Tommy.

— Da. Oarecare. Wendy Morgan rămâne, dacă asta vă ajută să luați o decizie.

Tommy holbă ochii la tatăl lui. *Te rog, te rog, te rog, te rog.* Îi plăcea la școală. Școala era locui unde se simțea fericit – exceptând doar când juca baseball sau se uita la baseball. Școala era un loc normal. La școală nu trebuia să îi urmărească pe adulți ca să încerce să își imagineze ce anume gândeau aceștia și cum anume această gândire avea să-i afecteze pe el.

— Dar nu aveți o diplomă, interveni mama lui Tommy.

— Nu, nu am.

— Iar școala nu va furniza pe cineva calificat.

— Nu cred.

— Și cum veți stăpâni situația? întrebă mama lui, așteptând deja un răspuns nesatisfăcător.

— Vom discuta cu toată clasa despre cele întâmplate, spuse domnișoara Navarre. Eu cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face, este să fim cinstiți și deschiși cu copiii.

— Vorbind despre criminali în serie? spuse mama lui Tommy, aruncându-i domnișoarei Navarre *Ochiul ei Rece,* așa cum îi spunea Tommy. Credeți că ăsta este cel mai bun lucru, domnișoară Navarre?

— Nu, spuse ea, ridicându-și puțin bărbia. Dar discutând cu colegii lor despre cele întâmplate, discutând despre ce va urma, discutând despre ce înseamnă munca de investigație a poliției, transformând o experiență negativă într-o ocazie de a învăța – toate acestea conduc spre un lucru bun. Nu sunteți de acord, doamnă Crane?

Mama lui Tommy oftă nerăbdătoare.

— Eu cred că absolut toți membrii consiliului de administrație al școlii vor condamna decizia domnului Garnett de a nu apela la un profesionist.

— Aceasta este prerogativa dumneavoastră, spuse domnișoara Navarre. Între timp eu voi face ce voi putea mai bine.

— Asta nu este foarte liniștitor.

— Vreau să rămân, izbucni Tommy. *Ochiul Rece* se îndreptase acum spre el. Poate că ar fi fost mai bine dacă l-ar fi pârât pe Dennis Farman, în schimb și-ar fi ținut gura acum. Mă rog. Era prea târziu.

— Te rog, mamă.

Interveni tatăl lui.

— Haide să vedem cum va fi. Îmi plac ideile dumneavoastră, domnișoară Navarre. Știu că prioritatea dumneavoastră o reprezintă binele copiilor.

— Așa este.

Mama lui Tommy se ridică brusc, uitându-se la ceas.

— Ați terminat, domnule detectiv? Am o întâlnire la care trebuie să mă duc, spuse ea.

Detectivul Mendez și domnișoara Navarre se uitară la mama lui Tommy, ușor surprinși. Tommy nu era surprins. Mama lui era furioasă și voia să le-o taie, concediindu-i. Terminase aici și avea acum alte lucruri de făcut, mai importante. Nu-i plăcea ca ceva, orice, să-i strice programul.

— Sunteți liberă să plecați, spuse detectivul Mendez.

Mama lui Tommy se întoarse și ieși. Doctorul Crane își puse mâna pe umărul lui Tommy și se uită în jos, la el.

— Ești sigur că o să fii în regulă dacă rămâi, sportivule?

Tommy dădu din cap. Era sigur. Mai ales acum.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână blocat cu mama lui, într-una din toanele ei.

Tatăl lui îl bătu pe umăr și se ridică.

— Domnișoară Navarre, vă mulțumesc pentru eforturile dumneavoastră. Vă rog să mă sunați dacă aveți nevoie de mine. Se întoarse apoi spre detectivul Mendez.

— Mult noroc la investigații, domnule detectiv. Dacă tipul este ceea ce credeți că este, se pare că v-a venit de hac.

— Niciodată nu sunt într-atât de deștepți încât să nu fie prinși până la urmă, spuse Mendez.

— Iar dacă sunt, spuse tatăl lui Tommy, presupun că nu o să știm niciodată asta, nu?

Le dădu lui Mendez și domnișoarei Navarre cartea lui de vizită, îl mai strânse o dată pe Tommy de umăr și ieși.

Tommy oftă ușurat și se frecă absent pe braț.

— Ne putem întoarce în clasă? Nu vreau decât ca totul să fie din nou normal.

— Desigur, Tommy. Haide să mergem, să facem ceva normal.

Firește, Tommy știa că nimic nu va mai fi vreodată cu totul normal, dar putea măcar să pretindă asta.

12.

Karly Vickers locuia într-o căsuță care aparținea *Centrului Thomas.* Centrul o plasase pe postul de recepționeră la firma de avocatură *Quinn, Morgan și Asociații.* Era vorba de o perioadă de probă de șaizeci de zile, cu plata integrală. Dacă reușea, urma să înceapă să-și plătească utilitățile. La un următor nivel, va începe să plătească *Centrului* o mică sumă drept chirie, un alt pas înainte pentru a se simți sigură pe ea. Când avea să fie din nou complet pe picioarele ei, centrul o va ajuta să-și găsească o locuință proprie, căsuța rămânând disponibilă pentru o altă femeie cu un nou început în viață.

Jane se duse direct la cabană. Nu își acordase timp să-și sune asistenta. Nu-și acordase timp nici măcar să-și schimbe ținuta de grădinărit.

— A avut loc o crimă…

Senzația aceea de ceva rău era acum ca o minge de aluat, în stomacul ei.

Mașina lui Karly, un vechi Chevrolet Nova, mașina ei proprie, nu se afla pe alee.

Jane își spuse că poate i se făcuse teamă de slujba primită. Karly, de douăzeci și unu de ani, venise la centru din Simi Valey, cu o totală lipsă de respect pentru ea însăși, victima brutalității unui prieten care o bătuse în asemenea hal încât nici mama ei nu o mai recunoscuse. Prietenul dispăruse, scăpând de justiție, lăsând-o pe Karly sfărâmată în atâtea bucățele încât i-a trebuit un an și jumătate ca să recupereze.

Jane avea imprimată în minte fotografia prietenului ei. După câte știa, acesta era în continuare în libertate. Oare să fi aflat cumva unde locuia Karly? După ce intrase în programul centrului, Karly semnase un contract prin care se angaja să nu spună nimănui unde se afla, nici

măcar familiei. Telefoanele periodice către mama ei erau aranjate cu grijă și monitorizate. Telefonul din căbănuța ei era doar pentru uz local.

Dar Jane știa foarte bine ce erau în stare să facă femeile, ca să se auto-saboteze. Văzuse femei abuzate, întorcându-se iară și iară la cel care le abuzase. Forța de care aveau nevoie ca să rupă acest cerc era uneori dincolo de puterea lor.

Ușa din față a căsuței era încuiată, sugerând faptul că fata plecase de bunăvoie. Jane avea un set de chei de la toate proprietățile. Inspecțiile surpriză făceau parte din aranjament. Intră și se uită în jur, atentă să nu se atingă de nimic.

— Karly? Ești acasă? Sunt eu, Jane.

Locul era curat ca un ac. Doar lucruri mărunte trădau că stătea cineva aici: o jachetă din material de blugi atârnată de un cui pe ușa din față; o carte despre cum să supraviețuiești abuzului, pe măsuța de lângă canapea; două farfurii roz pentru câine, jos în bucătărie. Dar nici urmă de Karly sau de câinele ei.

Patul era făcut. Baia era impecabilă. Bucătăria strălucea.

Jane ieși pe ușa din spate în grădina mică, împrejmuită cu gard. Iarba avea nevoie să fie tunsă. Pe patioul minuscul, din beton, se aflau o mică masă rotundă și două scaune. Pe masă se afla o mușcată uriașă.

Grădinăritul făcea parte din terapia ei. Era un hobby care calma și o șansă de a tinde spre ceva și de a vedea un rezultat pozitiv. Îngrijirea și creșterea plantelor până la deplina lor maturitate înfloritoare era și o metaforă pentru propria viață a femeilor. Ele trebuiau să aibă grijă de ele, să se preocupe de propriile lor nevoi, ca să se ajungă la potențialul lor complet.

Florile deschise de curând aveau o culoare roșie veselă, vibrantă, dar planta avea nevoie să fie curățată și frunzele începuseră să devină maronii și

să se răsucească. Pământul era uscat și dur la atingere. Planta nu mai fusese udată de câteva zile.

Din puterea obișnuinței, Jane luă cana de udat de pe masă și se duse la robinetul de lângă micuța magazie pentru obiectele de grădinărit.

I se învârtea mintea. În urechi îi răsuna, iară și iară, vocea asistentei: *A avut loc o crimă*…

Auzi în spatele ei un zgomot surd, în timp ce se apleca să deschidă robinetul. Un mârâit de avertizare.

Jane se întoarse încet spre magazioară. Ușa era larg deschisă.

— Petal? Tu ești? întrebă ea.

Un alt mârâit, drept răspuns.

— Petal?

Făcu o jumătate de pas spre magazioară, încercând să zărească înăuntru. O rază slabă de lumină penetra interiorul întunecat. La baza acestei dâre de lumină putu zări o labă albă, apoi vârful unui nas negru.

— Petal? Sunt eu, mătușa Jane. Ești în siguranță. Vino afară să-ți dau un biscuit. Haide.

Centimetru cu centimetru, câinele se făcea vizibil, târându-se pe burtă, până când Jane reuși să-i vadă fața. „Părăsită” era singurul cuvânt care putea descrie priveliștea.

A avut loc o crimă…

Jane se lăsă în jos și pescui un biscuit din buzunarul bluzei ei de grădinărit.

— Vino, scumpo, șopti ea cu ochii în lacrimi.

Karly nu ar fi abandonat-o niciodată pe Petal. Dacă ar fi fost vorba de o urgență în familie, *ar* fi rugat-o pe Jane să aibă grijă de câine. Chiar dacă ar fi plecat undeva unde nu ar fi trebuit să se ducă, ar fi lăsat vorbă cuiva să aibă grijă de Petal.

Dintre toți câini de la adăpostul pentru animale, Karly alesese femela de pitbull, slabă, chinuită, spunând că se vor înțelege una pe alta. Câinele fusese cea mai bună terapie de care se bucurase vreodată fata asta.

Jane îi întinse biscuitul cu mâna tremurându-i ușor, temându-se nu de câine, ci temându-se pentru ce i s-ar fi putut întâmpla stăpânei. Petal se mai apropie puțin, șchiopătând.

Arăta mai slabă decât ultima oară când o văzuse Jane și avea niște zgârieturi urâte, ca și cum s-ar fi luptat sau ar fi trecut printr-o grea încercare. Încuiată afară din casă, nu mai avea pătuțul ei moale și nici bolul roz, cu mâncare; nu mai avea persoana care să aibă grijă de ea.

În sfârșit, câinele își întinse gâtul, precaut, cât putu de mult, atingând discuitul doar cu vârful limbii. Două lacrimi se rostogoliră din ochii verzi ai lui Jane și îi alunecară pe obraji.

A avut loc o crimă…

13.

— Mama e o figură, spuse Mendez când profesoara reveni în sala de ședințe. Cam tensionată, nu?

Anne se încruntă, uitându-se înapoi spre ușă.

— Oarecum. Ieri când l-am dus pe Tommy acasă, era furioasă că lipsise de la lecția de pian.

— Și ce vor zice vecinii, acum? Copilul ei a căzut peste un cadavru! Spunând asta, Mendez se instală în scaun.

— Ce ar zice vecinii dacă ar afla că își dopează copilul ca să-l adoarmă?

— Câteva antihistaminice nu contează. Când lucram ca polițist la Bakersfield, am văzut mame care-și îmbătau copiii sau le dădeau să fumeze ierburi…

— Este oribil.

— Doamna Crane pare a fi Mama Anului.

Anne Navarre își dădu ochii peste cap, întorcându-se și ducându-se la fereastră.

— Probabil că are deja plăcuța asta pe perete, alături de cele pentru *Agentul Imobiliar al Anului, Voluntara Anului…*

— Imaginea este totul, spuse Mendez.

Era încântat să o vadă alături de copiii care o iubeau. Poate că exista o șansă ca aceștia să-i destăinuie ei lucruri pe care nu i le-ar fi spus lui sau părinților, în cazul în care aveau ceva de spus.

Peter Crane avea dreptate presupunând că ucigașul plecase de mult, la vremea când copiii au dat peste opera lui. Pe de altă parte, Vince Leone, unul dintre instructorii de la Academia Națională și unul dintre pionierii profilului psihologic al criminalului, vorbise despre asasinii care se întorc la locul crimei, fie pentru a retrăi experiența, fie pentru a urmări investigațiile poliției.

Unii dintre aceștia aveau un sentiment de mândrie, privindu-i pe polițiști și imaginându-și că le erau superiori acestor proști care încercau să afle ceva. Alții simțeau o recompensă sexuală revizitând scena. Nenorociți bolnavi.

— Vorbiți-mi despre Tommy.

— Tommy? Anne Navarre se întoarse cu spatele la fereastră, se sprijini de pervaz și își încrucișă brațele – dar nu la fel de strâns ca înainte. Un pas în direcția bună.

— Este foarte deștept, conștiincios, dulce.

— Este îndrăgostit de dumneavoastră.

Anne se strâmbă și scutură din cap.

— Ba da, este, insistă Mendez. V-a urmărit aproape tot timpul.

— Îi urmărește pe toți. Asta face. Asimilează totul, apoi decide ce anume să facă. Poate că m-a urmărit mai mult pe mine pentru că se simte în siguranță cu mine.

Mendez râse.

— Credeți-mă. Îi înțelegeți dumneavoastră pe copii, dar și eu am avut odată zece ani.

— Presupun că la asta nu am argumente.

— Ce credeți, de ce nu ne a spus că Dennis Farman s-a atins de cadavru?

— De teama repercusiunilor. Dennis Farman este un haidamac.

Se auzi un ciocănit rapid în ușă și un polițist în uniformă își făcu apariția.

— Farman nu vine.

— Pe naiba nu vine, spuse Mendez.

— Nu vine. Zice că o să-i ia el declarația, băiatului. A spus că este o pierdere de timp pentru toți să vină aici și să discute cu tine.

— Rahat! Mendez se opri prea târziu și îi aruncă o privire Annei.

— Scuze.

— Aș putea să o sun eu pe doamna Farman. Poate vine ea cu Dennis, se oferi profesoara.

— Oricum, trebuie să plecați acum, spuse polițistul. A venit o femeie la secție, să declare lipsa unei persoane. Ar putea fi vorba de victima noastră.

•

Femeia care aștepta în biroul Șerifului Dixon avea puțin peste patruzeci de ani, era înaltă și zveltă și îmbrăcată în jeanși cu genunchii murdari, un tricou verde deschis și o cămașă de doc mare, trasă pe deasupra și lăsată descheiată. Părul lung, blond, era dat pe spate și prins într-o coadă de cal dezordonată, cu șuvițe libere care îi cădeau în jurul chipului oval. Stătea în picioare, în fața scaunului pentru vizitatori, cu brațele strânse în jurul ei. Arăta îngrijorată.

Când intră Mendez, Cal Dixon stătea pe muchia din față a biroului, cu capul în jos, vorbindu-i liniștit femeii.

Dixon își ridică privirea.

— Tony, bine c-ai venit. Ți-o prezint pe Jane Thomas, de la *Centrul Thomas Pentru Femei.* Doamnă Thomas, el este detectivul Mendez. El conduce investigațiile în acest caz.

Mendez îi întinse mâna.

— Jane este îngrijorată că victima crimei ar putea fi o cunoștință a ei.

— Una dintre clientele noastre, spuse aceasta. Karly Vickers. Nimeni nu a mai văzut-o sau nu a mai auzit de ea de joi seara.

— Și i-ați remarcat doar lipsa? Țineți o evidență, sau așa ceva, a femeilor de la centru? întrebă Mendez.

Multe dintre „clientele” de la *Centrul Thomas* erau femei în pericol, care fuseseră abuzate. Din câte auzise Mendez, ele erau ținute foarte strâns, din motive de siguranță.

— Recent am mutat-o pe Karly într-una dintre căsuțele noastre. Era pregătită pentru tranziția spre o viață independentă.

— Ce vă face să credeți că nu și-a însușit această idee și că nu a… șters-o spre etapa următoare?

Jane Thomas scutură din cap.

— Nu. Nu. Era înnebunită să meargă mai departe. Era puțin nervoasă, dar abia aștepta să-și înceapă noul serviciu. Ieri trebuia să fie prima ei zi de lucru.

— Dar nu a apărut, spuse Mendez.

— Nu.

— Angajatorii sunt…?

— *Quinn, Morgan și Asociații.* O firmă de avocatură care ne ajută în cazurile care ajung la tribunalul familiei.

— Când ați văzut-o ultima oară?

— Săptămâna trecută – joi dimineață, la centru. Am ajutat-o să-și aleagă noua garderobă pentru serviciu. Avem propria noastră magazie, cu haine donate de către femeile care profesează, de aici din oraș, din Santa Barbara și din Los Angeles.

— Joi a fost ziua în care Karly s-a aranjat. S-a coafat, și-a făcut manichiura, un tratament cosmetic. Mi-amintesc spunând că se simțea ca Cenușăreasa.

— Să fi plecat oare după Prințul Fermecat? întrebă Mendez. Avea haine noi, o față nouă. Se simțea frumoasă…

— Este o fată timidă. Încă se mai recupera emoțional după ce a fost bătută până aproape de moarte, de prietenul ei.

Mendez își scoase carnetul și pixul din buzunarul jachetei sport din tweed și începu să noteze.

— Știți cum îl cheamă?

— Greg Usher. Am toate datele despre el – cele disponibile – în dosarul lui Karly, de la birou. Are cazier.

— Și se află în libertate?

— După câte știu eu, da.

— Aveți o fotografie a lui Karly? întrebă Dixon.

— Nu la mine.

— Știți cumva dacă a încercat să o contacteze în ultimul timp? întrebă Mendez.

— Ne-ar fi spus.

— Poate că i-a fost frică să vă spună.

Nu avea un răspuns la asta. Nu era sigură.

— Are mașină?

— Da, un Chevrolet Nova, galben. 1974 sau ’75. Am în dosar numărul de înmatriculare.

— Unde e mașina? întrebă Mendez.

— Nu știu. Nu era la căsuță.

— Înseamnă că o fi plecai undeva, pe cont propriu.

— Nu. Nu a plecat așa, pur și simplu.

— Jane, știi la fel de bine ca și mine, spuse Dixon, calm. Câte dintre aceste femei nu se întorc la cei care le-au abuzat?

— Nu femeile noastre.

Dixon ridică o sprânceană.

— Niciuna?

Jane Thomas se încruntă. Știa ea mai bine.

— Nu ea. Ea nu ar fi făcut asta. Niciodată nu ar fi părăsit-o pe Petal.

Mendez se opri din scris.

— Petal? Cine este Petal?

— Câinele lui Karly.

Inima lui Mendez bubui puternic și își înteți ritmul.

— Ce fel de câine?

— Un pitbull. De ce?

Mendez se întoarse spre Dixon.

— Copiii au spus că au văzut un câine alb cu negru, la locul crimei. Putea fi un pitbull.

— Ah, Dumnezeule, spuse încet Jane Thomas și se prăvăli în scaunul din spatele ei. Își acoperi gura cu mâna și ochii verzi i se umplură de lacrimi.

— Unde este? întrebă ea. Nu se uita nici la Mendez, nici la Dixon. Privea țintă în dușumea, ca și cum viața ei ar fi depins de aceasta.

— Pot s-o văd?

Dixon oftă.

— Trimitem cadavrul la morga din LA, pentru autopsie, dar încă nu a plecat. Cred însă că ar fi mai bine să te uiți la niște polaroide de la fața locului…

— Nu.

— Jane…

— Vreau s-o văd. Trebuie s-o văd. Jane se uită în sus la Dixon într-un fel care îl făcu pe Mendez să se întrebe cât de bine se cunoșteau cei doi…

Dixon dădu să spună ceva, apoi închise gura și se uită afară pe fereastră. Tăcerea atârna în aer ca ceața, în fața ochilor lui Mendez apăru imaginea femeii moarte. Ar fi dorit să nu trebuiască să o vadă din nou, dar asta era meseria lui.

Într-un târziu, Dixon încuviință din cap.

— În regulă. Dar te previn, Jane, o să fie dur.

— Atunci să terminăm odată.

•

Se urcară toți trei într-un sedan și Mendez îi conduse la Serviciul de Pompe Funebre Orrison. Toți tăceau. Dixon stătea pe bancheta din spate împreună cu Jane Thomas, dar fără să schimbe priviri între ei, observă Mendez uitându-se în oglinda retrovizoare.

Directorul Pompelor Funebre îi conduse în camera de îmbălsămare, în faianță galbenă, unde victima lor se afla pe o targă, într-un sac special, așteptând să fie transportată la Los Angeles.

Dixon îi făcu semn că putea pleca și omul închise ușa în urma lui.

— Nu credem că a murit cu mult înainte de a fi fost găsită. Descompunerea este minimă, dar există, spuse Dixon.

Jane Thomas se uita fix la sac.

— Atunci arătați-mi-o.

— Vreau să fii pregătită…

— La naiba, Cal, arată-mi-o! izbucni ea. Este și așa destul de greu!

Dixon își ridică mâinile în semn de capitulare. Mendez trase fermoarul și deschise încetișor sacul.

Jane Thomas își duse mâna la gură. Orice urmă de culoare pe care o mai avusese, dispăruse complet de pe chipul ei.

— Ea este? întrebă Dixon.

Jane nu răspunse pe loc. Se uită îndelung, tăcută, la femeia de pe targă.

— Jane? Ea este? Este Karly Vickers?

— Nu, spuse Jane într-un târziu, abia auzit. Nu. Este Lisa.

— Lisa?

— Lisa Warwick. A lucrat pentru mine, spuse ea, și începu să tremure.

— Femeia asta a lucrat pentru dumneavoastră? spuse Mendez.

— Da

— Iar una dintre clientele voastre lipsește.

Jane nu răspunse. Intrase în șoc. Apoi începu să plângă și să se legene și Cal Dixon veni și își petrecu o mână peste umerii ei, ca să o liniștească.

Mendez se uită în ochii șefului său.

— Trei morți, o dispariție. Tot mai crezi că nu avem de-a face cu un ucigaș în serie?

Spre onoarea lui, Dixon spuse:

— Sună la Quantico.

Un lucru bun, își spuse Mendez, pentru că el sunase deja.

14.

Vince Leone închise portiera mașinii. Zgomotul i se păru amplificat. Se uită în sus, la cer. Albastrul era atât de intens încât îl durură ochii. Își puse ochelarii de soare Ray-Bans și inspiră adânc aerul răcoros de toamnă. Capul i se umplu de aromele Virginiei: pământ umed, pădure, iarbă tunsă.

Împrejurimile Academiei erau pline de lume. Tineri agenți care alergau de colo, colo. Veterani ca el, grăbindu-se printre clădiri, printre întâlniri.

Zgomotul pașilor pe beton, frânturi de conversații, o mașină de tuns iarba, un foc în depărtare: toate îi asaltau urechile. Vederea, auzul, simțul mirosului – toate păreau amplificate, hipersensibilizate. Poate că era o nevoie internă de a absorbi câtă viață putea, sau poate că era ceva în legătură cu glonțul din capul lui.

Intră în clădire, se îndreptă spre lifturi, apăsă pe butonul de coborâre. În jos. Mult în jos. Alături de el urcară și alți oameni. Doi îl priviră pieziș, apoi se uitară în altă parte. Recunoștea vag chipuri, dar nu-și putea aminti numele. Nu-i cunoscuse prea bine – sau ei pe el, presupuse, chiar dacă memoria lui pe termen scurt încă mai avea găuri negre.

Auziseră *de* el sau *îl* știau, presupuse Vince. Semnase un contract cu Biroul în 1971, după o carieră strălucită la departamentul omucideri, al poliției din Chicago. Venise în Quantico, la Secția pentru Științele Comportamentale în 1975, exact când aceasta începuse să aibă câteva rezultate înnebunitoare. Fiind parte efectivă din această epocă, el și colegii lui deveniseră adevărate legende. Avea patruzeci și opt de ani și era o legendă. Nu era rău.

Sau poate că oamenii aceștia auziseră de el doar ca despre „Tipul care a fost împușcat în cap și a scăpat”. Academia era o comunitate mică,

incestuoasă și ca în orice comunitate mică, incestuoasă, bârfa era la ea acasă.

Liftul se opri și majoritatea pasagerilor coborâră, îndreptându-se spre cafenea sau spre depozitul de arme. Mirosul de cafea, de ouă și de șuncă îl lovi ca o cărămidă, apoi ușile se închiseră și liftul începu să coboare alte douăzeci de picioare, spre ceea ce agenții numeau cu dragoste Pivnița Națională pentru Studierea Crimelor Violente.

Furnicarul de birouri și săli de conferință fusese un adăpost în timpul Războiului Rece, o ascunzătoare pentru J. Edgar și oamenii lui, în cazul unui atac nuclear. În urmă cu un an, Biroul considerase potrivit să expedieze Serviciul de Științe Comportamentale/ Investigații jos, în subsolul fără ferestre, mirosind uneori a mucegai.

Închiși în propriul lor mormânt uriaș, cu cazurile lor – cele mai urâte dintre crimele urâte și abuzurile sexuale pe care le putea oferi țara – agenții glumeau (cu umorul cazon care îi menținea „sănătoși mintal”) că trăiau și munceau într-un loc de zece ori mai adânc decât un mormânt.

Leone ieși din lift.

— Vince!

Se uită în sus la colegul lui și expresia de pe chipul acestuia îl amuză.

— Bob. Nu sunt o fantomă.

— Iisuse, nu. Câtuși de puțin. Sunt doar surprins să te văd, atâta tot. Ce faci aici?

— După câte știu, aici lucrez, spuse Vince întorcându-se în cealaltă direcție.

Intră la toaletă, se duse într-un separeu și vomită, cuprins de un val de sudoare fierbinte. Medicamentele sau poate nervii, își spuse el. Lipsise șase săptămâni.

Două separeuri mai încolo, mai voma cineva.

Ieșiră amândoi din separeuri și se duseră la spălător.

— Vince!

— Ai un caz cumplit, Ken? îl întrebă Leone. Dădu drumul robinetului, luă apă în căușul palmei și-și clăti gura.

Fața lui Ken era pământie și suptă, cu ochii bântuiți.

— Trei copii violați, împușcați în față cu o pușcă de vânătoare.

— Nu știm cine sunt, de unde sunt. Nu putem compara amprentele dentare cu cele ale copiilor declarați dispăruți, pentru că aceștia nu mai au dinți. Tot auzim de profilul ADN, dar pentru ei o să fie prea târziu.

— Mai durează ani, spuse Vince.

Tehnologia aceasta o să fie un miracol pentru justiție, dar așa cum spusese Ken, nu putea veni prea curând.

Ken scutură din cap ca și cum ar fi încercat să alunge din creier imaginile respective. Ken era un as al profilului psihologic, dar nu reușise niciodată să stăpânească abilitatea de a închide ușa între investigații și sentimente. Ceea ce lăsa drum liber unui ulcer și asta cât de curând.

— Întotdeauna este mai rău când e vorba de copii, spuse Vince.

— Nu știu cât o să mai suport. Victimele erau cam de vârsta băieților mei. Mă duc seara acasă… Știi cum este.

— Da

Vince se ducea seara acasă la televizorul lui cu ecran mare. Era divorțat de șapte ani. Fata lui cea mai mare era la colegiu, acum. Dar își amintea bine cum era când încerca să-și lase cazurile la birou, ca să poată intra seara pe ușă, pretinzând că totul era normal.

— Am jucat golf cu Howard, în weekend, spuse Ken. *Unitatea Pentru Cercetare Dezvoltare Instituțională* îmi sună destul de bine, n-aș zice nu.

— Cercetare și dezvoltare. Hmmm… Vince ar fi preferat să stea acasă și să-și dea cu ciocanul în deget, iară și iară, dar ăsta era el.

— Ei, dar tu ce cauți aici? spuse Ken ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama.

Vince ridică din umeri.

— Este miercuri.

•

Toți specialiștii în profil țineau și cursuri pentru ofițerii de poliție, cam cincisprezece ore pe săptămână, atât la Academia FBI cât și la Academia Națională. Dar nu aveau cursuri miercurea dimineața. Cei care nu se aflau pe teren sau în alte misiuni, își petreceau diminețile de miercuri în sala de conferințe, trecând în revistă cazurile, apelând la ideile celorlalți, punând la efort creierul celorlalți.

BSU se dezvoltase de-a lungul celor zece ani de existență, având acum șase specialiști cu program complet, care ajutau organele legii în rezolvarea cazurilor. Când John Douglas a fost numit șeful secției operaționale a BSU, specialiștii în profil și-au creat propriul acronim, ISU – Unitatea Pentru sprijinirea Investigațiilor – în interiorul BSU. Douglas a vrut să renunțe la BS. Dar în mod ironic, agenții din unitate au continuat să își spună BSU-siști.

BSU. ISU: încă trei litere adăugate în ciubărul supei alfabetice care era Biroul. Denumirile unităților păreau să se schimbe cu fiecare nou șef și fiecare nou șef părea să aibă un subgrup favorit, de creat. INDU (Unitatea pentru Cercetare Instituțională și Dezvoltare). SOARU (Unitatea pentru Cercetare și Operațiuni Speciale). NCAVE (Centrul Național pentru Studierea Crimelor Violente). NCIC (Centrul Național pentru Crimă). VICAP (Programul pentru Studierea Crimelor Violente).

În ciuda speranțelor lui John, BS era specialitatea Biroului.

Vince intră în sala de conferințe, rămânând cu spatele la masa lungă, în timp ce-și turna o cafea ca să ardă gustul de vomă din gură.

Se discuta cazul lui Ken. Fuseseră împărțite fotografii de la locul crimei și se făceau aprecieri. Ce însemna asta? Ce însemna aia? Dacă copiii erau înrudiți, însemna asta. Dacă au fost abuzați individual, însemna aia. Cum vor reuși autoritățile să identifice cadavrele? Câți copii au fost raportați dispăruți în ultimul an, pe o rază de două sute de mile?

Vince se strecură în scaun, abținându-se să comenteze. Avea nevoie de câteva minute ca să se regrupeze, să-și construiască o altă șarjă de energie. Cafeaua era amară și acidă, provocându-i arsuri la stomac.

Ken spuse:

— NCIC studiază rapoartele privind copiii dispăruți, cuprinși în media de vârstă a victimelor.

— De îndată ce VICAP va fi total operațional, vom putea cerceta baza de date privind modul de operare al autorului, spuse un alt agent.

— Și de îndată ce se va pune la punct tehnologia, voi putea urmări la ceasul meu de mână serialele din toată lumea, spuse un altul.

A auzit cineva ceva despre vreun răpitor de copii cu un mod de operare similar? De ce o pușcă de vânătoare? De ce le-a distrus fețele? Să însemne asta că este vorba de o rudă sau de cineva care îi cunoștea pe copii? Sau arma de vânătoare vrea să însemne o declarație, cum ar fi starea psihologică a respectivului UNSUB – subiectul necunoscut?

Ken stătea în picioare lângă tabla albă, uriașă, notând ideile care îi erau aruncate, într-o parte a tablei și întrebările pertinente, în cealaltă.

Vince asimila totul, cu mintea în parte la detaliile cazului, în parte la colegii săi. Erau toți în cămașă, dar ziua era abia la început și cravatele se aflau la locul lor.

Pe cei mai mulți dintre ei îi știa de o veșnicie. Lucraseră împreună la multe cazuri și aveau multe în comun, în plus față de anii lucrați în poliție și anii la Birou. Trei dintre cei cinci care se aflau

acum aici – inclusiv Vince – fuseseră în marină. John servise în forțele aeriene. Aveau în comun experiența în jonglarea căsniciei și a familiei, cu slujba – și în câteva cazuri, experiența comună a distrugerii căsniciei din cauza slujbei.

— Ești tăcut, Vince, se auzi o voce din capul mesei.

Vince întâlni privirea vechiului său prieten – care nu părea deloc surprins să-l vadă. Vince își desfăcu mâinile și ridică din umeri.

— Scuze, Ken, îi spuse el agentului de la tablă. Dar nu facem decât să ne învârtim rotițele până când vor descoperi cine sunt copiii. Doar dacă nu vrei să conturezi două profile: pe cel al unui străin, și pe cel al cuiva cunoscut de către copii. Dar asta înseamnă al naibii de mult de lucru, când ai atâtea alte cazuri. Câte, zece? Douăsprezece?

Ken se uită pe lista lui.

Vince continuă.

— Ei, dar ce știu eu? Eu nu sunt decât un polițist bătrân din Chicago. Pot lua legătura cu o fată de la Centrul Național pentru Persoane Dispărute și Copii Exploatați. Centrul funcționează doar de un an, dar au foarte multe informații verbale, pe care noi nu le avem. Pot s-o sun chiar acum.

Ken dădu din cap.

— Mulțumesc, Vince. Îți rămân recunoscător.

Vince se ridică și ieși din încăpere, ducându-se direct înapoi la toaletă, unde vomită cafeaua. Își clăti gura și rămase o clipă în loc, studiindu-se în oglindă, văzând ceea ce vedeau colegii lui.

Fusese întotdeauna un tip înalt, bine: un metru optzeci și cinci, nouăzeci de kilograme, construit pentru fotbal. Acum era un bărbat înalt, osos, cu zece kilograme sub greutatea normală. Nu-și pierduse trăsăturile frumos cizelate ale feței, nici ochii mari, negri, nici zâmbetul alb, larg, slavă Domnului. Iar în clipa asta avea culoare în obraji, dar când îi venea să vomite și îi scădea tensiunea,

tenul lui devenea la fel de palid ca cenușiul de oțel al șuvițelor cărunte, late, din părul lui negru.

Slavă Domnului, părul îi crescuse înapoi, des și ondulat. Nu i-ar fi stat bine chel.

O clipă se duse cu gândul înapoi la seara aceea de martie, când se îndrepta spre mașină cu târguielile în mână și cu mintea la un caz la care lucra. Asta a fost tot ce și-a mai putut aminti. Sau poate că și această amintire a fost fabricată de creierul lui. Martorii au declarat că se apropiase de el un tip într-un trening cu glugă, cu un pistol în mână, care i-a cerut bani. El nu reacționase suficient de repede. Atacatorul a apăsat pe trăgaci.

Abia după trei săptămâni și-a recăpătat conștiința și doctorii i-au spus că era un miracol. Glonțul de calibrul 22 îi pătrunsese în țeastă și acolo a rămas. Numai timpul va putea spune gradul de afectare a creierului.

I s-a părut o adevărată ironie. În toți anii petrecuți în poliție nu a fost o dată măcar, rănit. El, un ins de la FBI, a trebuit să fie jefuit într-o parcare, împușcat în cap de un toxicoman.

Ieși de la toaletă și se duse la biroul lui. Așa cum îi rămăsese în obicei de pe vremea când se afla în Marină, acesta era curat și ordonat și putea lua ce hârtie voia, fără să răvășească totul. Un spațiu ordonat trădează un creier ordonat – exceptând cioburile de alamă din mijlocul creierului său.

După ce mestecă o mână de pastile antiacide din sertarul biroului, formă numărul de telefon respectiv, obținu niște informații și reveni la ședință, unde îi înmână lui Ken o bucată de hârtie cu un număr de telefon notat pe ea.

Discuția se mutase la o serie de crime sexuale din New Mexico, lângă granița mexicană. Investigațiile implicaseră și autoritățile mexicane, care solicitau trimiterea a doi detectivi la Quantico pentru a ajuta la alcătuirea profilului.

Dimineața își continua drumul ei. Vince aștepta răbdător, lăsându-i să vorbească pe agenții cu

cazuri în curs. În timp ce ședința se derula, prietenul lui din capul mesei îi căută din nou privirile.

— Nu ai venit aici pentru că ți-a fost dor să te uiți la toate ceștile astea cumplite, spuse el.

— Nu. Vince reuși un zâmbet vag și chicoti.

— Unde este Russo? După ea am venit.

Rosanne Russo era singura femeie din departament și mai mult decât obișnuită să suporte consecințele, adică toate mojiciile care decurgeau de aici.

— La o conferință, în Seattle.

— La naiba. Ghinionul meu.

— Ce problemă ai?

Vince se ridică încet în picioare, ca să evite un vertij.

— Am un posibil criminal în serie în California de Sud. Tipul răpește femei, le torturează și le lipește ochii și gura cu adeziv.

— Pre sau post-mortem?

— Încă nu știu.

— Care este profilul victimelor?

— Una dintre victime a avut un cazier vechi, pentru prostituție. Încă nu se cunoaște identitatea ultimei dintre ele.

— Câte sunt?

— Trei, în doi ani.

Prietenul lui se încruntă.

— Nu destule, ca să întrunească condițiile.

— Spune-i asta femeii moarte găsită ieri. A fost îngropată într-un parc public, cu capul afară.

Se înălțară sprâncene. Acum devenise interesant. Asta era o adunătură de mârțoage bătrâne. Nu existau multe, în materie de depravare umană, care să le fi scăpat. Lor le trebuia ceva cu adevărat deosebit, ca să-i impresioneze.

— Fotografii?

— Au găsit-o abia ieri. Încă nu am fotografii.

— Dar de la celelalte cazuri?

— Celelalte cadavre au fost îngropate la fel? întrebă un alt agent.

— Nu și nu.

— Nu ai nicio hârtie. *Eu* nu am văzut nicio hârtie cu așa ceva, spuse prietenul său.

— Nu. Mă întrebam doar dacă s-a mai întâlnit cineva cu chestia asta cu adezivul… Nu-Văd-Răul, Nu-Aud-Răul. Roy?

Roy era un rezident expert în atacuri sexuale și crime sexuale, deși cu toții au avut partea lor de așa ceva. Roy scutură din cap.

— Am văzut ochi scoși, acid turnat peste ei. Am văzut buze tăiate, obiecte înfipte în gură, guri lipite cu bandă. Dar nu cu adeziv.

— În regulă. Mă întrebam doar, spuse Vince și se așeză la loc.

Prietenul lui din capătul mesei arborase expresia mă-doare-undeva. Toți ceilalți s-au sculat să plece la masă, strângându-și mâinile, făcând schimb de impresii și glumind cu el în timp ce ieșeau pe ușă. Cum el și șefu' nu s-au mișcat de la masă, nimeni nu s-a obosit să-l întrebe dacă venea să mănânce cu ei.

Când ușa s-a închis și au rămas numai ei, prietenul său permise îngrijorării să i se aștearnă pe chip. Se ridică și veni alături de Vince.

— Ți-ai lăsat mustață.

Vince își petrecu mâna peste mustața de culoare cenușie ca oțelul, nu chiar regulată, care-i decora buza de sus.

— Ai spirit de observație. Ar trebui să te faci detectiv.

— Asta mă face să cred că nu te-ai întors cu adevărat. Cum te mai simți? Sincer.

— Medicamentele mă fac să vomit tot ce mănânc, mărturisi el. Dar am auzit că este doar o furie împotriva oamenilor frumoși, așa că…

— Trebuie să fii aici?

— Unde să fiu în altă parte? Să stau în fotoliu, ascultând cum îmi ticăie viața? Mai bine mă

împușți în cap. Ah, pardon, a făcut-o deja cineva.

— Ce e cu cazul ăsta?

— Un pușți care mi-a fost elev la Academia Națională anul trecut, cred, Tony Mendez, m-a sunat în zori, cu chestia asta. În *zorii* noștri. Cred că era miezul nopții, acolo la el. Este primul lui ucigaș în serie.

— Dacă asta este.

— Dacă asta este, agrea Vince.

— Care este locul puștiului în anchetă?

— El este detectivul care o conduce. Lucrează pentru șeriful districtului.

— Șeriful i-a dat liber să vorbească cu noi?

Vince făcu o grimasă.

— Nu chiar. Dar puștiul intenționează să-l convingă.

— Și eu intenționez să învăț italiana.

— *Bella*! spuse Vince, râzând.

Prietenul lui scutură din cap.

— Cum de mai reușești să ai simțul umorului, pe mine mă depășește.

— Ei, sunt o ocnă vie de poante. Am fost împușcat în cap și am supraviețuit ca să vorbesc despre asta. Asta da glumă, pe spinarea cuiva – criminalul, Dumnezeu, eu.

— Ce intenționezi să faci cu asta, Vince? Cazul nici măcar nu se apropie de standarde. Iar noi avem cazuri legitime, care ne vin săptămânal. Dacă aș avea douăzeci de specialiști și tot nu și-ar vedea capul de treabă.

— Acest Subiect Necunoscut a folosit adezivul cel puțin de două ori și posibil, asupra unei a treia victime, dintr-o altă jurisdicție, spuse Vince. De data asta își plantează literal opera de artă ca să fie expusă public. Acesta este un comportament extrem de ritualizat și escaladant, având în vedere că dorește atenție. Nu are de gând să se oprească.

— Și îmi place puștiul ăsta, Mendez, recunoscu el. Este brici. O să fie un agent bun. Mi-ar plăcea să-l văd la Birou.

— Și lasă-mă să ghicesc. Vine din Marină.

Vince zâmbi.

— *Semper fi,* scumpule. Nimic nu se compară cu un tip venit din Marină.

— Vrei să-i fii mentor.

— Mi-a promis că o să pescuiască cu mine la mare adâncime.

— Imposibil să obțin aprobarea șefului pentru asta. O să-ți spună că dacă vrei să-l înveți, o să-ți dea tot timpul de care ai nevoie pentru cursuri.

— Atunci o s-o fac pe cont propriu. Oricum, mai sunt încă în concediu. Și mai e și mustața…

— Pe timpul tău, pe banii tăi. Fără diurnă, fără hotel, fără nimic.

— Nancy o să-mi permită să sări peste o pensie de întreținere. Doar se simte vinovată.

— Dacă nu ar fi divorțat, nu ai fi fost împușcat în cap?

— Este atotputernică.

Rămaseră o vreme tăcuți. Prietenul lui oftă. Vince oftă.

— Ascultă, John, știi care este părerea mea despre mersul la locul crimei, în asemenea cazuri. Detașarea de loc, lucrul departe de mormântul înfricoșător, mie nu-mi conferă perspectivă, pe mine nu mă fac să fiu obiectiv. Aș vrea să îi învăț abordarea metodei apropierii de obiectiv, pentru că unii dintre noi credem că așa se lucrează mai bine. Dacă pot pleca în California ca să ajut la prinderea gunoiului ăsta înainte de a deveni următorul Bundy *și* să cultiv un nou agent, de ce nu?

De ce nu? Pentru că Biroul avea o carte cu reguli și regulamente și „de ce nu” nu reprezenta o motivație pentru orice acțiune a unui agent. „De ce nu” ar avea de trecut prin canalele ASAC și SAC, de la un șef la altul și printr-o jumătate de duzină de comisii, în drum spre șeful suprem al Biroului. Mai mult ca sigur că asta nu s-ar întâmpla cât mai avea el de trăit.

Se auzi un ciocănit și un funcționar băgă capul pe ușă.

— Mă scuzați că vă întrerup, dar e un apel urgent pe linia a doua, pentru Agentul Special Leone.

Vince se duse la telefonul de pe măsuță și ascultă, apoi astupă receptorul cu mâna și se întoarse spre prietenul său.

— Tocmai au identificat victima de ieri și mai au o femeie declarată dispărută, amândouă având legătură cu același centru pentru femei.

Vechiul lui prieten ridică din umeri și zâmbi.

— Du-te cu Dumnezeu, prietene.

15.

— Domnișoară Thomas, numele Julie Paulson vă spune ceva? întrebă Mendez.

Se aflau într-un salon privat, pentru familie, de la *Pompele Funebre.* Draperiile erau trase și camera mirosea greu a crini și gladiole. Jane Thomas se prăbușise pe un colț de canapea al cărei pluș avea culoarea unui Cabernet bun. Era palidă ca moartea, încă devastată de descoperirea trupului Lisei Warwick.

Mendez intrase în vrie aflând că aveau atât un cadavru cât și o femeie dispărută și că amândouă erau, într-un anumit fel, legate de *Centru! Thomas Pentru Femei.* Avea un milion de întrebări pe care intenționa să le lanseze ca pe rafalele de mitralieră, dar Jane Thomas era fragilă și trebuia să aibă răbdare. Ceea ce însă nu se număra printre virtuțile lui cele mai mari.

Jane se uită la el, confuză.

— Nu. Cine este? Există un motiv pentru care ar trebui să o cunosc?

— Nu a fost niciodată clienta centrului dumneavoastră? Nu a lucrat niciodată acolo?

— Nu, după câte îmi amintesc. Ce legătură are ea cu…? întoarse capul spre camera de îmbălsămare, incapabilă să pronunțe numele victimei.

— Ah, Dumnezeule, șopti ea tremurând. Karly. Credeți că e cu – *animalul* care i-a făcut asta Lisei, da?

Cal Dixon îi puse pe genunchi o mână liniștitoare. Mendez ridică mental o sprânceană.

— Jane, spuse Dixon calm, ca și cum i-ar fi vorbit unui cal nervos. Există posibilitatea să fie cu cineva pe care Karly îl cunoaște. Poate că pur și simplu a plecat…

Jane Thomas se oțeli, așezându-se puțin mai drept.

— Să nu îndrăznești să fii condescendent. Am mai stabilit asta. Karly nu a făcut *pur și simplu* nimic.

— Domnișoară Thomas? Mendez încercă să-i reatragă atenția asupra lui, puțin iritat pentru faptul că introducea o evidentă notă personală în procedură. Julie Paulson este femeie găsită moartă în afara orașului, anul trecut, în aprilie. Mă întreb dacă nu a avut cumva o legătură cu centrul?

— Aprilie ’84? În perioada aceea mă aflam în Europa, pentru câteva luni. Părinții mei au cai. Calul lor cel mai bun concura în Germania și Olanda. Am fost cu ei…

Mendez știa de ce oamenii aflați în situația asta vorbeau în dodii, divagau. Dacă Jane Thomas se gândea la potcoavele cailor părinților ei, înseamnă că nu se putea gândi la oroarea pe care o văzuse în încăperea de pe hol.

— Au existat recent amenințări către centru? întrebă Dixon.

— Obișnuiții nebuni și fanatici religioși.

— Ce înseamnă „obișnuiți”? întrebă Mendez.

— Cei care spun că femeia-trebuie-să-umble-desculță-și-însărcinată. Stricatele-să-și-întoarcă-fața-spre-Iisus-sau-să-ardă-n-iad. Dreptul-condamnaților-la-viață, deși asta n-am prea înțeles. Noi le asigurăm femeilor noastre accesul la îngrijire medicală. Nu suntem avocații avortului.

— Păstrați scrisorile de amenințare?

— Da. Într-un dosar, la birou.

— O să vrem să le vedem.

— Desigur.

— Ați spus că victima – Lisa Warwick – a lucrat pentru dumneavoastră. Când anume?

— În urmă cu câțiva ani. Era secretar administrativ și în timpul ei liber se oferea voluntar să ajute victimele, sprijinind și consiliind clientele care trebuiau să facă față procedurilor

judiciare. Încă mai face asta – făcea – din când în când.

— A avut cazuri în ultima vreme?

— În urmă cu câteva luni. O clientă cu o poveste cu droguri încerca să obțină dreptul să-și viziteze copiii.

— Era cumva implicat un tată furios?

— Nu. De fapt, în final, tatăl a fost atât de impresionat de progresele fostei sale soții, încât și-a retras obiecția.

— De ce a părăsit centrul doamna Warwick? întrebă Mendez.

— S-a întors la colegiu, să-și ia diploma de asistentă medicală.

— A plecat în termeni buni cu toată lumea?

— Da. Absolut. Doar nu puteți crede că cineva de la centru ar fi putut face asta?

— Trebuie să explorăm toate posibilitățile, spuse Mendez.

— Jane, este o procedură standard de investigare, spuse Dixon. Niciodată nu știm de unde apar indiciile.

— Va trebui să intervievăm personalul. Și pe femei – clientele dumneavoastră, spuse Mendez.

Nu-i era greu să vadă că acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea Jane Thomas.

— Femeile acestea sunt fragile. Se vor speria de moarte, spuse ea.

— Poate că au motivele lor să se sperie, i-o trânti Mendez.

— Cred că te pripești, detectiv, spuse Dixon aruncându-i o privire înghețată.

— Ce știți despre viața Lisei Warwick?

— Este originară din Kansas. Cred că am un număr de contact al ei, în dosarele vecini.

— Foști-soți? Prieteni cu faimă rea? întrebă Mendez.

— Nu, din câte îmi amintesc. Lisa era o persoană foarte discretă.

— Se angaja în vreo activitate riscantă? Frecventa barurile? Bea? Lua droguri?

— Nu mi-o pot imagina făcând așa ceva. Îi plăcea să tricoteze.

— Când ați luat ultima oară legătura cu ea?

— Vorbeam la telefon, din când în când. A venit la centru acum câteva săptămâni, să ne vadă.

— Știți unde lucra?

— La spital, la aici în oraș.

Își acoperi ochii cu mâna, începând să plângă. Dixon se ridică de pe canapea și făcu un semn cu capul, spre ușă. Mendez îl urmă în hol.

— Eu mă duc la spital să văd ce pot afla despre Warwick, spuse Mendez, continuând să mâzgălească în carnet. Mă gândesc să-i trimit pe Hamilton și pe Hicks la *Centrul Thomas.*

— Ce spune omul tău din Quantico?

— Vine aici.

— Vine aici?

— Da

— Nu acesta este protocolul obișnuit.

Mendez ridică din umeri.

Dixon nu părea prea fericit.

— Nu vreau un circ aici, Tony. Nu vreau ca tipul ăsta să stea de vorbă cu media. *Nimeni* nu trebuie să stea de vorbă cu presa.

— Povestea asta nu trebuie să devină publică.

— Și când spun *nimeni*, te includ și pe tine, insistă Dixon întinzând un deget spre el. Nici prin cap să nu-ți treacă. Știu că este un caz important pentru tine și că ești înnebunit de el. Și că o să devii foarte activ. Dar nu vreau să deraiezi. Ai înțeles?

— Da, domnule, spuse Mendez revenind la respectul pentru rang, experimentat-și-eficient, al marinarului.

— Nu vreau să se spună nimic despre o posibilă legătură între aceste victime.

— Nu, domnule.

— Am văzut eu tipi de la BSU dându-se mari și trăncănind. Eu nu vreau așa ceva.

— Nu, domnule. Categoric nu, domnule.

Dixon se dădu înapoi, oftă, se uită în jur.

— Anunță prin radio să vină o mașină să te ia. Eu o conduc pe Jane acasă.

— Da, domnule.

Dixon făcu o mină jenată.

— Suntem prieteni.

— Nu e treaba mea, domnule, spuse Mendez.

— Nu, nu este.

16.

Casa Roache era un bungalow modest, situat într-o parte mai ponosită a orașului. Casa ar fi avut nevoie de un strat de vopsea, dar în rest locul era curat. Cineva pusese un vas cu crizanteme ruginii pe treapta de la intrare, adăugând tabloului o pată de culoare autumnală.

Anne apăsă soneria și aşteptă. Mama lui Cody sunase la școală de dimineață, să spună că băiatul era bolnav și că va lipsi. Toată ziua, gândurile lui Anne se întorseseră iară și iară la la Cody. El era singurul dintre copiii care descoperiseră cadavrul, pe care încă nu îl văzuse. Așa încât la sfârșitul orelor s-a urcat în mașină și a venit acasă la Roache.

Un cățeluș traversă casa lătrând, urmat de Renee Roache. Mama lui Cody era micuță de statură, cu un păr castaniu, lins și cu tenul palid. Era chelneriță la un local din apropierea colegiului, unde ritmul era înnebunitor și bacșișurile, patetice. Soțul ei lucra la întreținere, la spital și avea program de noapte.

— Doamnă Roache, sper că nu vă deranjez, spuse Anne. Nu vreau decât să văd cum se simte Cody.

Renee Roache o privea perplexă, ca și câinele de la picioarele ei, un terrier gras, cafeniu cu alb, care-și înclina capul, întrebător, dintr-o parte într-alta.

— Asta este în afara obligațiilor, nu? Este doar o neliniște în stomac?

Era rândul Annei să pară contrariată.

— Ah, da, am avut o senzație, după ce s-a întâmplat ieri…

— Ce s-a întâmplat ieri? S-a întâmplat ceva la școală?

— Nu v-a sunat Directorul Garnett?

— Nu, după câte știu eu. E drept, am ieșit să cumpăr ceva pentru stomacul lui Cody, azi dimineață. Poate că a sunat atunci. Noi nu avem robot.

— Ah, spuse Anne, derutată. În mod evident, Cody nu-i spusese mamei lui despre găsirea cadavrului, în pădure. Era greu să îți închipui că un copil poate ține în el o astfel de informație.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Renee, îngrijorată, acum.

Anne inspiră adânc.

— Poate că o să trebuiască să vă așezați, pentru asta.

Intrară în livingul minuscul al familie Roache, unde la televizor rula o reluare *Star Trek.* Anne se aștepta să-l vadă pe Cody pe canapea, privind captivat. Navele spațiale erau obsesia lui. Dar canapeaua era goală și Renee o invită să ia loc pe ea.

Se pregătea mâncarea și din bucătărie venea miros de friptură de pui. Cățelușul sări pe canapea, să o privească mai îndeaproape pe Anne.

Anne povesti pentru a zecea oară în douăzeci și patru de ore cele întâmplate. Mama lui Cody asculta uluită.

— De ce nu mi-a spus? întrebă cu o voce la fel de slabă ca și ea. Ieri a venit acasă alergând, cu probleme de burtă. A avut un accident în pantaloni. M-am gândit că poate a mâncat ceva la scoală sau o fi vreun microb, că sunt mereu… Nu a scos o vorbă.

— Părea nefericit?

— Păi, da, dar… este un băiat de zece ani. Mi-am spus că era nefericit din cauza accidentului cu pantalonii. Știți, copiii râd mereu de el.

Asta era adevărat. În jungla care era copilăria, Cody Roache era destul de jos, pe scara ierarhică. Copiii pot fi cruzi, instinctele lor urâte mai trebuie amortizate încă de straturile de subterfugii, nesinceritate și drăgălășenii sociale pe care adulții

le acumulează de-a lungul anilor. Iar copiii care sunt puțin altfel, puțin mai înceți, nu așa de dotați, sunt victimele acestor porniri.

Cody era micuț și mămos și puțin mai ciudat. El nu avea cu adevărat prieteni, observase Anne. Îl avea pe Dennis Farman, dar relația lor era simbiotică, născută din necesitate. Niciun copil nu-l plăcea pe Dennis pentru că era bătăuș. Dennis făcuse echipă cu Cody doar ca să aibă un suporter plin de admirație, pentru că era un dur, iar Cody se împrietenise cu Dennis pentru că era mai sigur pentru el să fie de partea lui Dennis Farman, decât împotriva lui.

— I-a fost rău toată noaptea, spuse mama lui. Chiar și azi-dimineață. A stat toată ziua în pat. Nu-l pot convinge să mănânce nimic.

— Credeți c-aș putea sta de vorbă cu el? Am ceva pregătire… spuse Anne.

Se simțea ca o hoață, afirmând asta. Nu se pricepea la psihologie infantilă mai mult decât omul de pe lună. Dar pentru moment, ea era singura la îndemână, pentru puștiul ăsta.

Renne Roache o conduse pe holul scurt spre un dormitor cu postere din *Star War* lipite pe ușă, ciocăni o dată și crăpă ușa.

— Cody? Ai un vizitator. Domnișoara Navarre este aici.

Niciun sunet nu veni din cameră.

Renee deschise ușa și intră. Anne o urmă. Camera avea mirosul tenișilor unui puști de zece ani – o combinație de sudoare și murdărie și de higienă nu-foarte-meticuloasă. Încăperea era întunecată, cu jaluzeaua trasă peste singura fereastră. Le-a trebuit o clipă ochilor, să se acomodeze. Încet, Anne începu să distingă mica umflătură din patul care era lipit de perete, într-un colț din cămăruță.

Mama lui Cody se așeză pe marginea patului, aprinse lampa și dădu păturile de-o parte, scoțând

la iveală capul băiatului. Acesta făcea pe mortul, strângând puțin prea tare din ochi.

— Cody, de ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat ieri? îl întrebă mama lui.

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse acesta.

Un ochi se deschise puțin. Mama lui îi dădu ochelarii, proaspăt lipiți cu bandă adezivă. Cody se ridică și și-i puse, clipind des din cauza luminii.

— Bună, Cody, spuse Anne cu blândețe. Mi-am făcut griji pentru tine, astăzi. Cum te simți?

Cody își frecă nasul și își ridică umerii în dreptul urechilor, apoi își trase genunchii în sus, la piept și și-i strânse tare, cu brațele.

— Mama ta mi-a spus că ți-a fost cu adevărat rău.

Vedea parcă rotițele învârtindu-se în capul băiatului, întrebându-se ce anume știa ea, ce poate spune el, ce va trebui să recunoască.

— Știu ce s-a întâmplat ieri în parc. Am vorbit cu Wendy și cu Tommy, spuse Anne.

— De ce nu mi-ai spus, Cody? îl întrebă din nou mama lui, pe un ton puțin mai tare, rănit.

Cody se uită la ea, se uită la Anne, se uită în jos și își scărpină fluierul piciorului, prin pijama.

— Doamnă Roache, vă supărați dacă eu și Cody am sta de vorbă câteva minute? întrebă Anne.

Renee Roache păru nesigură, dar se ridică totuși și părăsi încăperea. Anne se așeză pe marginea patului, nedorind să intre în sufletul copilului.

— Trebuie să fi fost cu adevărat înspăimântător să dai în felul ăsta peste un cadavru. Ce lucru cumplit de văzut. Dacă aș fi dat și eu peste așa ceva, cred că aș fi fugit cât aș fi putut de tare, exact cum ai făcut tu. Aș fi fugit direct acasă.

Îl văzu relaxându-se o idee. Dacă și ea a spus că ar fi fugit, înseamnă că nu făcuse un lucru chiar atât de rău și de jenant.

— Eu am fugit, mărturisi el cu o voce slabă.

— Nu te condamn pentru asta. Eu cred că mie mi s-ar fi făcut rău. Cred că multora li s-ar fi făcut.

— Lui Tommy i s-a făcut rău?

— Era destul de nefericit.

Cody se gândi o clipă la asta.

— Pariez că lui Dennis nu i s-a făcut rău.

— Nu știu. Anne se gândi la ce îi spusese Wendy, anume că Dennis pusese mâna pe femeia moartă. Se gândi la ce văzuse ea în pădure – Frank Farman permițându-i fiului său să se învârtă, interesat, în jurul locului crimei, ca și cum acesta ar fi fost un loc de joacă.

— Tu așa crezi? îl întrebă ea.

Cody scutură din cap ocolindu-i privirea, lăsându-și în jos colțurile gurii. Nu era expresia firească adorării unui erou, la care poate că s-ar fi așteptat ea. Expresia asta nu spunea *Dennis este un dur, Dennis nu se sperie, aș vrea să fiu ca Dennis*.

— De ce crezi asta, Cody?

Băiatul ridică ușor din umeri.

Îl lăsă o clipă așa.

— Este ceva ce ai vrea să-mi spui, în legătură cu ce s-a întâmplat ieri?

Copilul se gândea la asta. Se uită la picioarele lui goale, apoi își împinse ochelarii în sus pe nas.

— Azi dimineață am discutat despre asta în clasă. Am discutat despre cum se întâmplă uneori lucruri rele, lucruri cu adevărat rele. Și este greu de înțeles așa ceva – de ce o persoană i-ar face un lucru atât de cumplit unei alte persoane.

— Pentru că sunt nebuni, spuse Cody.

— Uneori. Și când auzim despre lucrurile astea înfricoșătoare, teribile, avem sentimentul că lumea nu este un loc sigur. Înțelegi ce vreau să spun?

Cody încuviință ușor din cap. Terrierul gras se furișă în cameră, îl adulmecă pe Cody, apoi se duse la picioarele patului și se întoarse în loc de cinci ori, înainte de a se face covrig.

— Asta simți tu? Că ți s-ar putea întâmplă și ție așa ceva, dacă ai ieși înapoi în lumea asta?

Băiatul se gândi îndelung și alese să nu răspundă, ceea ce era în sine un răspuns. Anne nu-l

putea blama. Băiatul văzuse unul din cele mai cumplite lucruri pe care o ființă omenească i-l putea face alteia. Ca valurile într-un lac, violența îi atingea pe toți cei care auzeau de ea. Toate femeile din Oak Knoll se vor încuia bine pe dinăuntru, în seara aceasta. Atunci cum putea Anne convinge un copil de zece ani că această violență nu-l va atinge pe el?

Și oricum, de ce să se încreadă în ea? Abia îl cunoștea. Dacă trebuia să recunoască asta, îl cunoștea mai puțin decât pe Tommy sau pe Wendy. El nu era un elev bun sau entuziast. Singura atenție pe care o atrăgea asupra lui era când se pomenea prins în vâltoarea distrugătoare a lui Dennis Farman. Se simți vinovată pentru faptul că nu îl cunoștea mai bine și se întrebă câți alți copii văzuse ea doar de la periferia ochilor.

— Puiul ăsta miroase teribil de bine, spuse ea ridicându-se în picioare. Crezi că o să mănânci ceva diseară?

Din nou, copilul nu-i răspunse. Anne simțea că mintea îi rămăsese încă la ultima întrebare pe care i-o pusese ea, că se mai lupta în continuare cu ceva, dar nu putea scoate asta de la el. Trebuia ca el să vrea să-i mărturisească.

— Dacă decizi că o să vrei să vorbești despre asta, să nu-ți fie teamă să vii la mine, Cody. Sau spune-i mamei tale. Nu trebuie să ții închise în tine toate sentimentele.

Anne se întoarse spre ușă, făcând un pas și încă unul. Apoi Cody spuse ceva care o făcu să simtă fiori pe șira spinării.

— Dennis zicea că în pădure, se află cadavre îngropate.

— Ce vrei să spui, Cody? A spus asta ieri? După ce ați dat peste cadavru?

Cody Roache era alb ca hârtia și ochii lui negri deveniseră uriași în spatele lentilelor prea mari ale ochelarilor lipiți cu bandă adezivă.

— Înainte, spuse el cu voce slabă.

Anne se întoarse înapoi la pat și se așeză.

— Nu înțeleg. Când ți-a spus asta?

— Cu puțin timp în urmă. Eram în pădure, ne jucam de-a partizanii și el mi-a spus că sunt cadavre îngropate acolo.

Dacă i-ar fi spus asta acum două zile, Anne ar fi zis că Dennis nu voia decât să șocheze.

Dar așa cum s-a dovedit, în pădure *fusese* îngropat un cadavru.

Poate că Dennis fusese singur acolo, altă dată și văzuse întâmplându-se ceva. Cu coada ochiului îl putea vedea pe Cody privind-o intens, așteptând-o să spună ceva, dar nu știa ce să spună.

— Credeți că Dennis a ucis-o pe doamna aceea? întrebă el în șoaptă.

— Nu, spuse ea. Nu, firește că nu. Ce anume, exact, ți-a spus Dennis? Ți-a spus că a văzut un cadavru?

— A spus că erau cadavre îngropate acolo și că acestea putrezeau în pământ și că noi alergam peste ele și călcam pe ele. Și apoi am găsit-o pe doamna aceea!

Trebuia să-l sune pe detectivul Mendez. Dacă întâmplător Dennis văzuse ceva… Se întrebă dacă Dennis vorbise cu tatăl lui… și dacă Frank Farman îi transmisese lui Mendez această informație.

— Mi-e frică, spuse Cody.

Anne se uită la el cum stătea acolo, făcut covrig în pijamaua roșie, eu părul negru sculat în smocuri.

— De ce anume ți-e frică, Cody?

Băiatul înghiți sonor.

— De Dennis.

— Nu Dennis a ucis-o pe femeia aceea.

— De unde știți?

Pentru că Dennis era un băiat de unsprezece ani și cu siguranță incapabil să facă așa ceva. Dar Anne nu-i spuse asta lui Cody. Îi oferi în schimb răspunsul favorit al adulților, atunci când nu vor sau nu știu cum anume să spună copiilor adevărul.

— Pentru că știu, pur și simplu. Inspiră adânc și expiră, încercând să decidă ce să facă în continuare.

— Mulțumesc, Cody. Ai făcut ce trebuia, spunându-mi asta.

Cody nu părea prea sigur că așa era.

— Să nu-i spuneți lui Dennis că v-am spus.

— Nu fi îngrijorat din cauza lui Dennis. Să te faci bine. Mâine vreau să te văd înapoi la școală.

Mai petrecu câteva minute cu Renee Roache, discutând despre cele întâmplate și despre faptul că detectivul Mendez va dori probabil să stea de vorbă cu Cody. Apoi părăsi casa Roache și mirosul de friptură de pui, ca să plece în căutarea lui Dennis Farman.

17.

Familia Farman locuia nu departe de familia Roache, într-o casă cu două etaje, zugrăvită în culoarea cenușie a vaselor de război. Totul la exterior era curat, ordonat, simetric. Fără zorzoane. Foarte milităros, își spuse ea.

Îi deschise ușa una dintre fetele Farman. Amândouă erau la liceu, suficient de mari față de Dennis, încât să facă orice ca să-i ignore existența. Anne își putea imagina lucruri mai enervante pentru o adolescentă, decât frații mai mici.

Niciun semn sau sunet din partea lui Dennis, în timp ce Anne aștepta în hol materializarea lui Sharon Farman. Se uită la fotografiile de familie de pe perete și constată faptul că încă de foarte mic, Dennis fusese o problemă.

Dennis a spus că în pădure erau îngropate cadavre.

Sharon Farman intră în hol ștergându-se pe mâini cu un șervet de bucătărie. Părea să fie încă îmbrăcată în hainele de serviciu, o fustă și o bluză cu mâneci lungi, cu pernițe la umeri și un guler ridicat, încrețit. Părea să fi fost chiar drăguță în liceu, dar frumusețea ei se uzase de anii de fumat, de crescut copii și de viața alături de un bădăran.

— Doamnă Farman, îmi cer scuze că vă întrerup de la cină…

— Încă nu am mâncat, spuse Sharon Farman scurt. Îl așteptăm pe soțul meu. De ce ați venit?

— Voiam să văd ce face Dennis.

— Ce face Dennis? spuse ea ca și cum asta ar fi fost cea mai absurdă idee pe care o auzise vreodată. De ce să vedeți ce face Dennis? Doar ați petrecut toată ziua cu el. Eu aș zice că este mai mult decât suficient pentru el.

— Dennis nu a fost la școală astăzi, spuse Anne. Am presupus că l-ați reținut acasă.

Sharon Farman păru neîncrezătoare și exasperată în același timp.

— Ticălosul ăsta mic! Tatăl lui l-a dus la școală azi-dimineață.

— Hmmmm, atâta reuși Anne să scoată. Nu auzise niciodată un părinte făcându-și copilul ticălos, indiferent cât de adevărat putea fi.

— Este acasă, acum?

Femeia se uită pe scară în sus și strigă:

— DENNIS! Vino aici!

În aceeași clipă se deschise ușa și intră Frank Farman. Sharon se duse direct la el.

— Dennis nu a fost la școală astăzi. L-ai lăsat acolo?

— Am primit un telefon și i-am spus să meargă mai departe singur, spuse Farman în timp ce își scotea centura uriașă de polițist, încărcată cu tot felul de arme și cătușe și o agăță în cuierul de haine, de lângă ușă.

Sharon Farman își dădu ochii peste cap, se întoarse pe călcâie și se duse înapoi în bucătărie, unde una dintre fete striga:

— Mamă, se arde!

Anne se întoarse spre Frank Farman.

— Sunt Anne Navarre. Profesoara fiului dumneavoastră, spuse ea agasată. Doar se mai întâlnise cu el de câteva ori și tot nu o recunoscuse. Nu însemna nimic pentru el. Își închipui că nicio femeie nu însemna ceva pentru el.

— Ați venit aici ca să ne spuneți că Dennis nu a fost la școală? Nu puteați să sunați?

— De fapt, am venit să văd cum se simte Dennis după ce s-a întâmplat ieri…

— Se simte bine.

— M-am gândit că ar putea fi răvășit…

— Nu este.

— Dennis a discutat cu dumneavoastră despre cele întâmplate?

— Copiii s-au jucat și au dat peste un cadavru. Ce altceva ar mai fi de discutat? Este un copil, pentru numele lui Dumnezeu.

— Înainte de a se fi întâmplat asta, i-a spus unui alt copil că în pădure sunt îngropate cadavre. Mă întreb dacă a văzut cumva ceva înainte…

— Ascultă, domnișoară Navarre, eu sunt ajutorul de șerif, dumneata ești profesoara. Eu îmi fac treaba mea. De ce nu rămâi și dumneata la a dumitale?

Anne strânse din buze, ca să împiedice să-i iasă din gură cuvintele pe care ar fi vrut să le spună.

— De Dennis mă ocup eu, spuse el întorcându-se spre măsuța din hol ca să-și răsfoiască corespondența.

Anne făcu un pas spre ușă și se întoarse.

— Dacă Dennis lipsește și mâine fără motivație, va fi monitorizat. La trei absențe nemotivate, va fi exmatriculat o săptămână.

— Ah, o să fie la școală, garantă el.

Farman se uită la un plic care îi promitea posibilitatea de a fi câștigat deja un milion de dolari.

Anne se simți cuprinsă de furie.

— Domnule Farman, aș putea beneficia două minute de atenția dumneavoastră neîmpărțită?

Farman puse scrisoarea alături și se uită la ea cu o privire în care se citea nerăbdarea.

— Chiar nu vă preocupă faptul că fiul dumneavoastră a pretins că știa de existenta unor cadavre îngropate în parc, înainte ca efectiv să fi fost găsit unul?

— Domnișoară Navarre, Dennis este un băiat. Băieții inventează povești. Pe mine nu mă preocupă faptul că Dennis a văzut cadavre în parc înainte de acesta, pentru că nu există cadavre. Credeți-mă, dacă Dennis ar fi văzut un cadavru înainte de ziua de ieri, mi-ar fi spus, pentru că ar fi fost un lucru extraordinar pentru el. Iar dacă

dumneavoastră credeți tot ce spun copiii, înseamnă că sunteți ori nebună, ori incredibil de credulă.

Lui Anne îi veni să-i dea una la țurloaie. Doar cu două propoziții, Farman reușise și să o înfurie și să o facă să se simtă stupidă. Își dorea o replică scânteietoare, mușcătoare, dar nu-i veni niciuna.

— Mergeți acasă, domnișoară Navarre. Și nu mai citiți atâtea romane de groază, spuse Frank Farman.

Anne părăsi casa familiei Farman și o porni ca o furtună înapoi la mașină – blocată acum pe alee, de mașina de poliție a lui Frank Farman.

Ticălos condescendent. „*Haide, haide, cucoană, nu-ți face griji, nu eşti decât o imbecilă*”.

Fără să se gândească la posibilele consecințe, se urcă în Volkswagen-ul ei, întoarse pe gazonul lui Farman și trecu peste bordură, ieșind în stradă.

Trebuia să vorbească cu detectivul Mendez.

18.

— Hamilton și Hicks primesc copiile dosarelor celor angajați la *Centrul Thomas,* spuse Mendez uitându-se la Dixon care stătea pe bancheta din dreapta. Am vorbit cu un tip din Simi Valley, pe care-l cunosc. O să încerce să afle tot ce poate despre fostul prieten al fetei dispărute.

— Bine.

— Chestiile astea or să meargă al naibii de repede când vom primim cu toții computere.

— Visează tu, detectiv. Să fim fericiți că avem stilouri și cerneală cu ce scrie. Nu prea avem loc în buget pentru jucării.

Mendez renunță. Până la urmă, valul viitorului se va revărsa și peste Oak Valey, dar asta nu se va întâmpla pe parcursul acestui caz.

— Am stat de vorbă cu șefa Lisei Warwick, de la Mercy. Zicea că Lisa era tăcută, își făcea bine treaba dar nu ținea să atragă atenția asupra ei.

— Se vedea cu cineva?

— Șefa ei nu știa nimic. Dar am dat peste o colegă care zice că Warwick făcuse o aluzie cum că ar exista un bărbat în viața ei, dar era foarte secretoasă. Colega ei presupune că tipul trebuie să fi fost însurat, dar nu are nicio dovadă.

— Când a fost ultima oară când a văzut-o cineva de la spital?

— Cam în urmă cu zece zile.

— Și nimeni nu i-a raportat lipsa?

— Își programase o plecare. Zicea că intenționa să facă o excursie în țara vinurilor.

— Verifică asta. Află dacă își făcuse o rezervare și dacă urma să plece singură sau dacă era vorba de o escapadă romantică.

Mendez se uită în oglinda retrovizoare, semnalizează și schimbă încet banda, în traficul

aglomerat din LA, părăsind autostrada 405 și intrând în parcare la Howard Hughes.

Pe vremea când era detectiv în Bakersfield, se gândise să se mute în LA. Ar fi putut intra în LAPD, nutrind speranța ca într-o bună zi să fie avansat la prestigiosul departament Crime/Omucideri, în cadrul cartierului general al LAPD din Parker Center. Dar își spusese apoi că era mai bine să devină un pește mare într-un iaz mai mic, să se formeze vreme de câțiva ani și abia după aceea să se mute în lacul cel mare din Los Angeles, cu o reputație deja fermă ca detectiv.

Când i s-a ivit ocazia să lucreze în Oak Knoll, sub Cal Dixon, s-a agățat de această șansă. Dixon avea o reputație solidă la Biroul Șerifului, din LA; avea contacte. Cu postul ăsta, Mendez știa că o să reușească să se facă remarcat. Iar dacă Dixon îl plăcea, postul putea deveni scurtătura spre lucruri mai mari.

Până acum planul acesta funcționase foarte bine.

În timp ce lumina zilei dispărea în seară, Mendez intră în *Aeroportul Internațional* LA, urmă indicatoarele și parcă în garajul opus terminalului pentru *American Airlines.*

La prima privire asupra mulțimii care se apropia de banda pentru recuperarea bagajelor zborului Dulles/LAX, Mendez nu l-a văzut pe Leone. El căuta un bărbat puțin mai voinic decât viața, îmbrăcat într-un costum care-ți atrăgea atenția, cu o cravată stridentă și un zâmbet alb, mare. Scană din nou mulțimea, mai încet acum și văzu un bărbat înalt, slab, care se apropia de ei, trăgând după el o valiză pe rotile. Fața prelungă se deschise într-un zâmbet familiar.

— Tony! Ce bine-mi pare că te văd!

Mendez îi luă mâna întinsă.

— Iisuse, Vince, aproape să nu te recunosc. Ai slăbit cel puțin cincisprezece kilograme.

Leone făcu un semn cu mâna, înlăturând remarca.

— Este o poveste lungă. Îi întinse apoi mâna lui Dixon.

— Tu ești Cal Dixon. Vince Leone. Este o plăcere să te cunosc. Bruce Washington, de la LA County SE este un vechi prieten de-al meu.

Leone era un maestru al dezarmării oamenilor. Saluta orice străin ca pe un prieten de mult-pierdut. Obținuse astfel multe mărturisiri de la suspecți, ameținându-i cu un zâmbet și o palmă pe spinare.

— Cam de multicel nu mai știu nimic de Bruce, spuse Dixon.

— A plecat în sectorul privat – la pază și protecție. Și-a spus că banii fac mai mult decât gloria și onorurile. Imaginează-ți.

Făcu un semn cu capul spre ieșire.

— Mergem, domnilor? Nu vreau să încurc lumea.

•

Ce ar fi vrut Vince, era să se întindă pe jos și să se odihnească, după alergătura asta prin terminal. Asta pentru că plănuise să ajungă la bagaje înaintea lui Mendez și a lui Dixon, ca să poată avea o clipă de răgaz, să-și tragă sufletul și să-i vadă el, primul. Zborul de cinci ore și jumătate îl storsese, dar acum își refăcuse energia și își recompusese zâmbetul lui larg, chiar în timp ce se întreba dacă era sănătos la cap că venise aici.

Nu arăta nicio slăbiciune, își reaminti el. Prima regulă ca să reușești să lucrezi cu localnicii.

Să se obosească, făcând ceva util, era cu mult mai bine decât să zacă, gândindu-se la glonțul din creierul lui. Făcu deci abstracție de capul care-i bubuia sau de faptul că începuse să se simtă epuizat și nesigur. Tot ce avea de făcut era să se mai țină o vreme în picioare. Tot ce avea de făcut era să treacă printr-o autopsie, apoi să meargă la Oak Knoll cu mașina, apoi să găsească un hotel…

În timp ce străbăteau orașul, în drum spre morga de pe North Mission Road, Mendez îl punea în

temă. Vince imprimă discuția pe un reportofon de buzunar. Mai târziu își va nota pe hârtie observațiile. Începuse deja să culeagă impresii asupra situației.

Dixon își pusese scutul autorității. Era prea isteț să-și lase garda jos doar pentru faptul că aveau o persoană în comun. Cazul acesta era copilul lui. El conducea spectacolul și nu avea nevoie de un intrus de la FBI să vină și să răstoarne balanța puterii.

Asta nu era nimic nou. Polițiștii erau animale teritoriale. Cu toții făceau pipi pe garduri, să le marcheze. Unii dintre ei, mai mult decât alții. Probabil că auzise sute de povești despre Vince Leone tăind o potecă largă oriunde se ducea, atrăgând presa ca mușteleă la un rest de friptură.

Avea reputația unui om sonor și strălucitor, întotdeauna făcând glume, cu accentul acela al lui, direct, din Chicago. Ceea ce probabil că nu auzise Dixon, era că Vince făcea orice ca să-și rezolve cazurile. Dacă asta însemna că trebuia să-și scoată ucigașul în drum, cu o provocare sau cu o sfidare sau indiferent cu ce, atunci asta făcea. Parcară în zona de primire și coborâră din mașină. Vince inspiră adânc aerul serii, umplându-și și golindu-și plămânii de câteva ori. Era ultimul aer proaspăt pe care îl mai respirau, până la terminarea autopsiei.

— În regulă, băieți, le spuse el lui Dixon și Mendez. Înainte de a intra, vreau să vă spun care sunt competențele mele, aici. ISU nu vă poate prelua cazul, încă. În momentul de față ar fi o exagerare să afirmăm că întrunește suficiente condiții pentru FBI, câtă vreme agenții lor sunt înglodați în cazuri mai grave.

Dixon îl privi cu ochi de vultur.

— Atunci ce cauți aici?

— Cred că este doar o chestiune de timp până când veți mai avea un cadavru. Această ultimă crimă demonstrează că făptuitorul vostru necunoscut dă dovadă de o fantezie destul de

bogată și de sofisticată. Care nu s-a dezvoltat peste noapte. A mai ucis și înainte. Și va ucide din nou. Aș vrea să vă ajut să puneți mâna pe el înainte de a vă pomeni cu un număr mare de cadavre, nu după.

Dixon interveni:

— Dacă *Unitatea pentru Sprijinirea Investigațiilor* nu preia cazul iar tu faci parte dintre părinții lui fondatori, atunci ești aici …?

— Sub aria de bătaie a radarului, recunoscu el. O să vă ajut cât pot de mult.

— Din simplă bunătate? întrebă Dixon.

— Nu chiar. Studiez posibilitățile de a continua instruirea personalului din poliție pe teren, ca o extindere a ceea ce facem la *Academia Națională.*

Sunase bine – atâta vreme cât Dixon nu avea pe cineva printre superiorii lui de la Birou, ca să verifice.

— Corectează-mă dacă greșesc, spuse Vince, dar eu cred că niciunul dintre voi nu are experiență cu asemenea criminali. Eu am în schimb mai multă decât pot aduna majoritatea oamenilor în trei vieți. Am acces la toate resursele și contactele pe care le are ISU. Doar că nu mă aflu aici în calitate oficială. Deci, i se adresă el direct lui Dixon, dacă îți faci griji că voi atrage atenția asupra mea și că voi încerca să preiau cazul, poți să te relaxezi.

— E bine de știut, spuse Dixon reținându-și întrebările și scepticismul. Vince simțea asta. Vedea asta în limbajul trupului lui Dixon. Dar o vreme, șeriful le va lăsa deoparte. Avea o autopsie la care trebuia să asiste. Dixon se întoarse și se îndreptă spre clădire.

Vince și Mendez îl urmară la mică distanță.

— Care este povestea aceea lungă? Nu arăți prea bine.

Vince râse. Se văzuse și el în oglinda de la toaletă.

— Arăt ca un rahat, băiete. Am făcut un ulcer.

Ceea ce era adevărat. Avea ulcer de la toate pastilele pe care le băga în el, în loc de mâncare.

— Mâncarea din avion, spuse, ridicând ochii spre cer. Nu trebuie să-ți faci griji. Numai Dumnezeu știe cum nu m-am procopsit mai devreme cu el.

Mendez nu păru prea convins.

— Ești în regulă?

— Perfect.

— Ți-ai lăsat mustață, spuse Mendez, plin de înțeles.

— Încerc și eu să mă confund cu voi, localnicii. Haide acum să ne uităm la cadavrul vostru.

19.

Prima impresie pe care ți-o făcea morga din LA era mirosul puternic. Sistemul de ventilație nu era prea grozav, dar cantitatea de cadavre procesate, era. Însă nimeni din zona de primire nu părea să se sinchisească de asta.

Dixon stătu puțin la taclale cu un grup de asistenți ai medicului legist, așezați la o masă lungă, albă, în așteptarea următoarei livrări. Când aceasta sosea, corpul era măsurat, amprentat, fotografiat, înfășurat în plastic și pus la păstrare la rece, unde urma să-și aștepte rândul la autopsiere, în cazul în care aceasta era absolut necesară. Între timp, asistenții își luau pauză, pălăvrăgind, bând cafea și ascultând cum sfârâie aparatul de omorât insecte.

— O zi grea? întrebă Dixon servindu-se din cartonul cu bomboane de ciocolată cu malț, de pe masă.

— Ca de obicei, spuse un asistent mătăhălos, un bărbat chel de dimensiunile unui urs, cu tatuaje albastre care-i acopereau brațele ca niște trunchiuri de copac, ceva mai mic. Avea nonșalanța celui care a petrecut ceva vreme la morgă. Genul care poate scormoni într-un cadavru ciuruit de viermi, după care să se așeze și să-și mănânce sandvișul cu ouă și cu salată.

Singura femeie de acolo, o frumușică de vreo douăzeci și ceva de ani, spuse:

— Paisprezece telefoane de pe teren, trei omucideri, patru sinucideri și șase morți accidentale. Fata râse.

— Închipuiți-vă, spuse matahala, doi dintre morții accidental sunt tipi care s-au urcat în copaci ca să salveze pisici. Ce prostie. Cine a văzut vreodată un schelet de pisică în copac? Afurisitele coboară singure când vor ele.

— Poate că încercau să impresioneze fetele, spuse Vince.

Fata își dădu ochii peste cap.

— Femeii care își poate dori un tip așa de prost, ar trebui să i se interzică să facă copii.

Vince îi zâmbi.

— Ei, unde îți este romantismul?

Fata râse din nou.

— Nu îl aduc aici.

— L-a văzut cineva pe Mikado? întrebă Dixon.

— A treia suită. Te așteaptă.

— Mulțumesc.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Cal.

— Și mie, Buck.

Vince îi făcu fetei cu ochiul, încântat că aceasta i-a răspuns în același fel… Poate că până la urmă nu arăta chiar așa de rău.

O porni după Dixon.

— Ai tras ceva sfori ca să-ți împingi victima direct în capul șirului.

Morga din Districtul LA era legendară. Se efectuau aici în jur de douăzeci de mii de autopsii pe an. În fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, pe etajerele din oțel inoxidabil din criptă se aflau depozitate cam două sute cincizeci de cadavre.

— Am petrecut mulți ani țesând la sforile astea, spuse Dixon. Și uite că acum a venit momentul să trag de ele.

Intrară într-una din cele trei suite pentru autopsii și își traseră pe ei costumele și cizmele galbene și măștile chirurgicale albe, ca să nu contamineze și să nu se contamineze. Legistul și echipa lui erau îmbrăcați în costume albastre. Unii purtau ochelari de protecție sau scuturi de față. Unul dintre ei avea o mască de gaz. Dixon făcu prezentările.

— Mik, el este detectivul meu, Tony Mendez și agentul special Vince Leone, FBI. Tony, Vince: asistent șef examinator medical I Legist Dr. Mik Mikado.

Mikado era cel cu masca de gaz. Înălță din sprâncene.

— Aoleu! Vii cu tunurile mari, Cal. Apoi înclină din cap, înspre Vince.

— Încântat să te cunosc. Sunt un mare admirator al dumitale.

Vince dădu ochii peste cap.

— Te rog, fără autografe. Nu fac decât să dau o mână de ajutor pe aici. Ea este starul spectacolului, spuse el făcând un semn către femeia moartă care stătea goală pe masa din oțel inoxidabil. Haide să vedem ce are de spus.

Se puseră serios pe treabă. În capătul îndepărtat al suitei, o altă autopsie era în curs de desfășurare. Legistul și asistenții se mișcau încet, unul în jurul celuilalt, ca niște dansatori care executau aceeași coregrafie pentru a suta oară. Șuieră un ferăstrău pentru oase. Instrumentele răsunau pe tăvile din oțel. Unul dintre oamenii în costum se apropie de masă cu o foarfecă uriașă de pomi, cu mânere roșii, să taie coastele.

Mikado începu examinarea vizuală. Lisa Warwick fusese o fată frumoasă, în viață; păr negru, o față în formă de inimă, un trup cu forme curbate. Totuși, capitolul final al vieții ei nu a fost câtuși de puțin frumos. Fusese torturată, cine știe cât de multă vreme. Dispăruse nici mai mult nici mai puțin de zece zile. Vince nu mai auzise niciodată de un criminal în serie care să le facă victimelor sale o viață frumoasă înainte de a le ucide. Iar aceasta nu făcuse excepție.

Torsul femeii era o paletă macabră de purpuriu, albastru, verde și galben – contuzii severe, în special pe sâni și în partea de jos a abdomenului. Bătăile fuseseră administrate de-a lungul mai multor zile, potrivit variațiunilor de culoare.

Călăul ei folosise un cuțit cu lama foarte fină, ca să-i facă tăieturi adânci, pe tot corpul, de la tălpile picioarelor, la degete și la sâni. Primul deget de la mâna stângă lipsea. Sfârcurile îi fuseseră excizate.

Ucigașul ei păstrase probabil părțile respective, ca să-l ajute să retrăiască evenimentul. Poate că le încorporase chiar, în vreun fel, în viața sa de zi cu zi. Infamul criminal Ed Gein, „Călăul din Plainfield”, care operase în zona rurală din Wisconsin, în anii 1950, folosise pielea victimelor sale ca să facă abajururi, printre alte lucruri. Sau poate că acest criminal ingerase aceste părți ale corpului, într-un ritual care avea ca scop să facă din victimă o parte din el însuși.

Indiferent de intenție, tortura părea să fi fost foarte sistematică. Nu existau urme de ezitare în rănile de cuțit, iar tăieturile păreau să fi fost deliberat plasate, deși modelul nu sugera nimic în mod special.

Cruci tăiate în victime erau populare printre ucigașii psihopați și aveau conotații religioase vizibile. Nici inițialele nu erau ceva rar. Lucrase odinioară la un caz în Philadelphia, în care o călugăriță fusese sălbatic violată și omorâtă în sanctuarul unei biserici, după care la fost săpat pe frunte, cu un cuțit de buzunar, cuvântul „PĂCAT”.

Pe această victimă, liniile nu spuneau nimic, doar că unele erau verticale și altele orizontale și totuși, Vince simțea că modelul avea o anumită semnificație pentru ucigaș.

Legistul încercă să desfacă una din pleoapele victimei.

— Sunt lipite cu adeziv. Și gura, spuse Mendez.

— Gura arată ca și cum ar fi fost lipită de mai multe ori, spuse Vince făcând un pas mai aproape. Uitați-vă la urme, la bucățile de carne lipsă, aici și aici. Presupun că i-a lipit gura și la un moment dat, în timpul torturii, victima și-a sfâșiat buzele strigând, deschizându-le.

— Iisuse, mormăi Mendez, încet.

Vince scoase din buzunarul hainei, de sub costumul de protecție, un aparat de fotografiat Polaroid, pliant, și făcu câteva fotografii ale buzelor și ale tăieturilor de pe corp.

— Vă rog, putem avea câteva mostre de adeziv de pe ochi și de pe buze, pentru FBI? îl întrebă el pe Mikado, după care se întoarse spre Dixon.

— Dacă vor putea stabili exact ce adeziv este și mai ales dacă se va constata că este unul mai puțin obișnuit, asta ne-ar putea fi de folos.

Mikado colectă și tăieturi de unghii, într-un mic plic de hârtie, care să fie trimise la laboratorul Districtului LA. în cazul în care victima a reușit cumva, la un moment dat, să își zgârie călăul, atunci poate că vor găsi particule de piele și s-ar putea obține astfel și o grupă sanguină.

— Ați găsit urme pe corp? întrebă Vince.

Mikado îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Trupul a fost curat când a ajuns aici.

Vince se uită la Dixon.

— Cei de la pompe funebre au crezut că fac o treabă bună dacă o spală, spuse Dixon, convins că poate s-au pierdut orice fel de asemenea probe. Orice fibră, orice fir de păr sau fluide care au rămas eventual lipite de corp, s-au dus la canal.

— Nu are rost să plângem după ce nu avem, spuse Vince. Și să nu uităm că după toată publicitatea făcută procesului din Atlanta pentru uciderea unui copil, când probele pe care Wayne Williams le-a lăsat în urmă au dus la condamnarea ei, criminalii deștepți au început să facă curat în urma lor.

— Poate că vom obține ceva din prelevările vaginale, se oferi Mikado.

De fapt, autopsia a produs puține probe. Nicio urmă de mușcătură care să poată fi legată de vreun anumit suspect. Nicio urmă de vreo armă specială. Lisa Warwick a fost strangulată cu un obiect care nu a lăsat alte urme, cu excepția vânătăilor și niciun fel de fibre. O fi fost ceva dintr-un material moale, își spuse Vince: – o eșarfă. O cravată, chiloți. Nimic depistabil.

În mușchii gâtului existau contuzii firești, dar osul hioid rămăsese intact. După Vince, acest

lucru, ca și faptul că nu existau contuzii cauzate de degete, excludeau strangularea manuală.

Lui Mikado îi era imposibil să deschidă o pleoapă ca să scoată la iveală prezența aproape sigură a unei hemoragii petechiale în țesutul conjunctiv al ochiului – un semn concludent al asfixiei. Și toate încercările de a îndepărta pleoapele de pe ochi nu au dus decât la smulgerea efectivă a ochiului.

— Trimite toată porcăria asta la Washington, spuse Vince, imaginându-și surpriza neplăcută când va fi deschisă cutia ca să se găsească în ea o pereche de ochi sparți.

— O să găsească ei o metodă să ajungă la adeziv.

Separarea buzelor a fost o treabă mai ușoară. În gura Lisei Warwick s-a constatat că aceasta își mușcase limba care ajunsese la consistența unui hamburg tocat.

Mikado se uită în urechile victimei și înjură în barbă.

— L-a străpuns timpanele cu ceva.

Vince spuse încet:

— A treia componentă a triadei noastre. „Nu vezi răul. Nu vorbești răul. Nu auzi răul”.

Mendez devenea tot mai cenușiu, pe măsură ce digera imaginile. Se duse la un vas pentru gunoi, marcat A NU SE DEPOZITA GUNOAIE. DOAR ORGANE și vomă.

Chiar și Dixon. Care văzuse partea lui de violență abjectă, părea sfârșit. Se întoarse, scuturând din cap. Ideea că Lisa Warwick fusese literalmente încuiată în propriul ei cap, cu teroarea unui rău atât de cumplit, era peste orice înțelegere.

Vince, născut și educat în spirit catolic, ar fi vrut să spună o rugăciune pentru fată. Doar că de multă vreme nu mai stătea de vorbă cu Dumnezeu. Găsi un scaun mai departe de locul autopsiei și se așeză, întorcându-se în altă parte când asistentul lui

Mikado porni un ferestrău electric ca să decupeze calota care acoperea creierul Lisei Warwick.

De-a lungul anilor, Vince văzuse multe cazuri la fel de brutale ca acesta și fiecare dintre ele îl lăsa cu senzația că i se mai scurseseră zece ani din viață. Se simțea la fel de bătrân ca Matusalem, la fel de friabil ca un os. Avea senzația că se va transforma în nisip și se va prăbuși pe pardoseala galbenă, ca să fie măturat mai încolo împreună cu reziduurile medicale.

— Cum te poți obișnui cu așa ceva? îl întrebă Mendez încet.

— Băiete, în ziua în care te vei obișnui cu *așa ceva,* predă-ți imediat scutul și pistolul. Pentru că nu vei mai aparține rasei umane.

20.

— Deci ce părere ai, scumpo? întrebă Franny. Îi dădu un pahar cu vin californian de Zinfandel și se așeză alături de ea, pe treptele terasei. Crezi că în clasa ta se ascunde un răufăcător?

Anne bău o bună treime din pahar. Seara era răcoroasă. Amândoi erau înfășurați în pulovere groase. Stăteau lipiți unul de celălalt ca să împartă căldura trupurilor, în timp ce bassetul lui Franny și cockerul lui spaniol adulmecau prin grădină învârtindu-se încolo și încoace, în lumina palidă a verandei din spate.

— Firește că nu. Mi se pare doar înnebunitor faptul că Dennis ar fi putut vedea petrecându-se ceva în pădure, înainte de ziua de-ieri. Chiar or mai fi și alte cadavre acolo? Ce naiba se petrece? Iar acum a mai dispărut o femeie…

— E ca și cum ieri ne-am fi trezit într-un film Disney iar acum ne aflăm într-un film de John Carpenter. Poate că în filmul nostru vei fi interpretată de Jamie Lee Curtis.

Anne se uită la el cu coada ochiului.

— Vrei să fii partenerul meu?

— Scumpo, EU SUNT partenerul tău.

— Și cine o să te interpreteze, în film?

— Richard Gere, firește, răspunse el fără ezitare. Știi, în secret este și el homo.

— Tu crezi că orice bărbat frumos de pe planeta asta este în secret homo.

— Nu, nu cred. Detectivul trăsnet de azi dimineață? Categoric nu este.

— Nu l-ai văzut. De unde știi că este trăsnet?

Franny zâmbi ca pisica Cheshire.

— Tocmai mi-ai spus asta.

Anne se înroși. Dădu vina pe vin.

— Categoric, trebuie să vorbești cu el.

— Acum e puțin ocupat. Și eu. Dar trebuie să găsesc o cale să ajung la Dennis. Frank Farman îmi zice că Dennis este în regulă. E drept, a dat peste o femeie ucisă în mod înfiorător, dar cu ce l-ar deranja asta? Presupun că dacă nu a fost prima persoană moartă pe care a văzut-o îngropată în pădure, înseamnă că pentru el este deja ceva banal.

— Poate că a învins momentul, scumpo. Dennis Farman este un mic ticălos răutăcios. Se uita pe sub fustele profesoarei lui încă din clasa a treia. Probabil că are deja sub pat o colecție de reviste porno. Nu este prea greu să ți-l imaginezi inventând povești despre cadavre îngropate în pădure, doar ca să-i sperie pe ceilalți copii.

Anne oftă, întinzând mâna ca să-l mângâie pe nas pe Chester, bassetul care urcase treptele spre ei.

— Presupun că nu. Într-o zi chiar a încercat să aducă la școală o pisică moartă, ca să o arate celorlalți.

— Nu se poate!

— Ah, ba da! În prima săptămână de școală. A găsit-o pe stradă, în drum spre școală, călcată de mașină.

Anne se scutură amintindu-și incidentul și revăzând expresia din ochii lui Dennis Farman. Preocupată atunci de ideea de a scăpa de animal, nu se mai gândise la asta, dar o revedea acum, cu ochii minții: o privire ciudat de înnebunită de plăcere, care depășea curiozitatea naturală a unui copil.

— Probabil că a mușcat-o el și i-a transmis turbarea, spuse Franny. De ce nu mi-ai vorbit despre asta?

— Erai bolnav. Aveai o infecție la măsea.

— Ah, Dumnezeule! exclamă el dându-și dramatic capul pe spate și lovindu-se cu palma peste inimă. Am crezut că mor! A fost cumplit. Am crezut că de la cabinetul doctorului Crane o să ajung direct la morgă.

— Peter Crane? Tatăl lui Tommy? întrebă Anne.

— Da. Dentistul de vis. Este trăsnet.

— Dar nu e homo.

— Nu. Iar nevastă-sa mă sperie. Ai văzut ce pernițe are la umeri? O poezie! Joan Crawford este nimic pe lângă ea.

— Aflu și eu acum, spuse Anne.

Anne se uită la ceas și oftă. Fusese la biroul șerifului ca să vorbească personal cu Mendez, dar i se spusese că acesta lipsea toată ziua. Îl sunase pe numărul de pe cartea lui de vizită și îi lăsase un mesaj, să o sune cât putea de repede. Încă mai aștepta.

Acum că se făcuse târziu și era obosită după toate evenimentele zilei, începuse să-și spună că poate exagerase ea, că Mendez o să-i asculte mesajul și o să-și dea ochii peste cap și o să creadă că e isterică. Și el și Frank Farman aveau de ce râde pe seama ei.

— Știi, spuse ea, întotdeauna am crezut că îmi pot citi ușor copiii. Îi înțeleg repede. Mă văd cu părinții lor la ședințe și îmi închipui că am cheia vieții lor de familie. Doamne, ce naivă am fost… sau arogantă… sau cam așa ceva.

Franny își petrecu brațul pe după ea și o strânse la pieptul lui.

— Uită de toate astea, la noapte. Mâine e o altă zi, Scarlett.

— De asta mă și tem. Ce se va întâmpla mâine? Vor apărea în oraș cei patru cavaleri ai Apocalipsei? Toată viața mea am trăit aici. În Oak Knoll nu se omoară oameni. Femeile nu sunt răpite. Copiii din clasa a cincea nu găsesc cadavre în parc. *Sunt* îngrijorată. *Sunt* speriată. Oare cum se vor descurca copiii mei cu asta? Oare cum ar trebui eu să îi ajut, în mod eficient, ca să se descurce cu asta?

— Faci tot ce poți, spuse Franny. Pentru mine e mai ușor. Copiii de cinci ani sunt preocupați numai de ei înșiși, de micile lor lumi imediate. Iar micile

lor lumi imediate sunt sigure și de cele mai multe ori, fericite. Ei nu înțeleg cu adevărat moartea. Ei nu știu ce este răul. Pe când copiii tăi au început să descopere că există undeva o lume care nu este întotdeauna un loc plăcut. Nu cred că este un lucru rău dacă le mărturisești că și ție ți-e teamă, spuse el.

Anne spuse:

— Teama: condiția umană. Ei, copii, la asta trebuie să vă așteptați, pe măsură ce crește-ți: la o lume care a înnebunit.

Franny dădu peste gât restul de vin și puse paharul alături.

— Gata cu gândurile negre, negativisto. Acum îți mai torn puțin vin și o să vorbim despre subiectul meu preferat: eu! La anul, când o să împlinesc patruzeci de ani, o să dau o petrecere de pomină. Va avea o temă de carnaval. O să-i spun *Franival*!

Cât era de obosită, Anne reuși totuși să râdă.

— Te iubesc, Francis.

Franny râse ca un sfânt.

— Toată lumea mă iubește.

21.

Primul meci al Campionatului Ligii Naționale, din 1985. St. Louis Cardinals jucau cu incredibil de cumplit de buna echipă de baseball Los Angeles Dodgers.

În urmă cu o zi, Tommy se gândise ce super de amuzant o să fie: doar el și tatăl lui, pe canapeaua din camera de zi, uitându-se la meci, mâncând hot dogs și floricele, bând băuturi gazoase (strict interzise de mama lui). În serile de miercuri, mama lui avea ședință la una din numeroasele ei organizații și venea acasă târziu de tot.

Acum, meciul era în toi și Tommy ar fi vrut să se piardă în el și să fie înnebunit și să strige pentru echipa lui, dar nu reușea să se simtă așa cum ar fi vrut. Stătea pe canapea, îmbrăcat în maioul Dodgers, mult prea mare pe el, cu carnețelul pentru scoruri abandonat pe măsuță, alături de pixul Dodgers, primit ca amintire. Fernando Valenzuela lansa. Dodgers erau toți în apărare.

Tatăl lui stătea în celălalt capăt al canapelei, citind presa în timpul reclamelor. *Los Angeles Times, Santa Barbara New-Press, The Oak Knoll Independent.* Din când în când își ridica privirea.

— La ce te gândești, sportivule?

Tommy ridică din umeri.

— Ți-e foame? Îți pot face floricelele.

Tommy scutură din cap. Se uită la ziarul pe care-l lăsase tatăl lui pe măsuță. Se afla acolo o fotografie cu o bandă galbenă legată de doi copaci și polițiști în uniformă aplecați și uitându-se în jos. Titlul principal spunea: CRIMĂ ÎN PARC. Dedesubt, cu litere mai mici, aldine: COPIII AU FĂCUT O DESCOPERIRE MACABRĂ.

— Vreau doar să fiu sigur că niciunul dintre articolele astea nu pomenește numele voastre, spuse tatăl lui.

Tommy nu-i răspunse. Nu voia să-i apară numele în ziar. Spre deosebire de Wendy, voia ca

toate astea să dispară cât mai repede.

— Tată? Ce înseamnă un *criminal în sere*? întrebă el. Unul care ucide *în seră*?

— Nu în *sere,* spuse tatăl lui, ci în *serie,* adică o serie de evenimente. Un criminal în serie ucide mai mulți oameni, într-un interval de timp.

— De ce ar face cineva așa ceva? Sunt supărați pe oamenii pe care-i ucid? Sau sunt pur și simplu nebuni?

Tatăl lui păru că se gândește la răspuns.

— Eu nu cred că lumea înțelege cu adevărat cum devine cineva criminal în serie. Eu cred că este foarte complicat. Dar nu este ceva pentru care trebuie să-ți faci griji.

— De unde știi? Dacă ne-a văzut criminalul și acum vrea să ne omoare și pe noi?

— Asta nu o să se întâmple, îi promise tatăl lui. Nu o să permit să se întâmple așa ceva. Domnișoara Navarre nu o să permită să se întâmple așa ceva. Detectivul Mendez nu o să permită să se întâmple așa ceva. Nu trebuie să-ți faci griji, fiule. Ești în siguranță. Noi toți o să avem grijă să fii în siguranță. În regulă?

Tommy nu răspunse, pentru nu voia să spună o minciună. Se așeză însă mai aproape de tatăl lui și pretinse că se simțea în siguranță, în timp ce Dodgers ieșeau la bătaie.

Mai târziu în aceeași seară, la câteva cvartale mai departe, Wendy se instalase sub cuverturi, iluminând cu lanterna cortul ei improvizat, în timp ce scria de zor într-un caiet de însemnări, cu spirală.

Îi spusese lui Tommy că avea de gând să scrie povestea lor și să o vândă la Hollywood, ca să se facă un film după ea. Poate că vor reuși să-și joace chiar ei rolurile. Îi plăcea ideea de a se face actriță, atâta vreme cât asta nu o împiedica să fie jurnalistă. Singurul lucru pe care îl avusese Tommy de spus la asta, a fost acela că avea să fie o poveste cu adevărat foarte scurtă.

— Nu, nu este, spuse Wendy. Stăteau afară, la soare, în timpul pauzei de masă, iar Wendy era foarte ocupată să ia notițe.

— Găsirea cadavrului este doar prima scenă. Acum va trebui să aflăm cine este doamna moartă și cine a ucis-o și de ce anume.

— Asta este treaba detectivului, îi aminti Tommy. Acum nici să mă joc afară nu mai am voie.

Wendy se strâmbă.

— Mama ta nu te poate urmări tot timpul. Are serviciu. Trebuie să ne întoarcem înapoi în pădure.

— Nu, nu ne mai ducem acolo.

— Unde ți-a dispărut spiritul aventurii?

— L-am îngropat, până la noi dispoziții.

— Nu fi așa de nesuferit, spuse Wendy enervată. În câteva zile, părinților noștri nici nu o să le mai pese. Promite-mi că o să vii cu mine înapoi în pădure.

Tommy se uită frustrat la ea, așa cum făcea de multe ori. Dar în final, capitula întotdeauna.

Wendy își mișcă repede pleoapele, așa cum făcea mama ei când voia ceva de la tatăl ei.

— Haide, Tommy. Ai spus că o să mă protejezi. Poți să fii atent în jur, în cazul în care mai apare câinele acela.

— Sau ucigașul, spuse Tommy.

— Asta ar face o scenă grozavă, în film!

Făcea acum însemnări despre asta. Ea și cu Tommy se aflau în pădure, strecurându-se cu prudență spre locul unde fusese îngropat leșul. Era aproape întuneric. Poate chiar va tuna și va fulgera. Asta ar crea și mai multă tensiune. Poate că o să apară și criminalul, furișându-se și el în pădure, urmărindu-i. Și exact în clipa în care ea și Tommy ocoleau un copac uriaș, va fulgera și IATĂ-L ACOLO!!! Înălțându-se amenințător deasupra lor, cu fața lui urâtă contorsionată, cu ochii ieșindu-i din cap, cu mâini ca niște gheare, întinzându-se să-i înșface. Inimile le bubuiau să le

iasă din piept, când săriră în spate și începură să strige.

Ochii lui Wendy se umplură de lacrimi și aruncă păturile cât colo, făcând să zboare pixul și carnetul de însemnări. AH DUMNEZEULE! AH DUMNEZEULE! AH DUMNEZEULE!!! DACĂ S-AR ÎNTÂMPLA CU ADEVĂRAT AȘA?

Wendy se dădu jos din pat și se repezi afară pe scări, strigând, MAMĂ!!!

•

Într-o altă casă, în altă parte a orașului, Cody Roache era și el treaz, în pat. Nu-i plăcea să stea treaz noaptea, când mama lui dormea iar tatăl lui era plecat la lucru. Auzea *întotdeauna* zgomote în casă. Dușumele trosnind. Pași înaintând pe hol. Iar el își ținea răsuflarea și își ciulea urechile ca să asculte, până când tot ce mai putea auzi era sunetul pulsului care-i bubuia în urechi.

Stătea în capul oaselor în pat, cu plapuma trasă sus, până la bărbie. Tremura ca varga. Dennis i-ar fi spus că este un fătălău.

Dennis văzuse cadavre în pădure. Cody se gândi cum se zbenguiau ei prin pădure, jucându-se de-a partizanii, pășind peste cadavre în timp ce alergau. Se gândea că nu o să mai poată niciodată dormi, pentru că în coșmarurile lui alerga prin pădure și o mână se ridica afară din pământ, apucându-l de gleznă. Apoi cădea. Apoi toți morții aceia începeau să iasă din mormintele lor ca niște zombi, cu carnea putredă, cu ochii căzându-le afară din cap. Iar el alerga spre Dennis, după ajutor, dar Dennis se transformase și el într-un zombi și venea după el.

Nu-ți face griji din cauza lui Dennis, îi spusese domnișoara Navarre.

Domnișoara Navarre era cumsecade. Cody apreciase faptul că venise numai și numai ca să-l vadă pe el. Niciodată în viața lui nu i se mai întâmplase așa ceva – un adult să vină acasă, doar

ca să-l vadă pe el – și nu pentru că ar fi avut probleme.

Dar domnișoara Navarre nu știa prea multe despre Dennis. Nu știa ce fel de lucruri vorbea Dennis, cum ar fi să le facă fetelor diverse chestii urâte. Și nu știa că uneori Dennis se înfuria foarte tare și că îl bătea fără motiv. Dacă domnișoara Navarre ar ști aceste lucruri despre Dennis și ei i-ar fi teamă. Și probabil că nici ea nu ar mai vrea să doarmă.

•

Dennis nu voia să doarmă. Voia să fie furios. Voia să dea în cineva, să dea cu piciorul în cineva. Îi veni în minte domnișoara Navarre. Târfă proastă. A fost numai și numai vina ei că tatăl lui l-a bătut cu cureaua. Dacă și-ar fi văzut de treaba ei, dar nu, ea a trebuit SĂ VINĂ ACASĂ LA EL, să le spună personal părinților că trăsese chiulul de la școală.

Încă îl mai usturau spinarea și fundul, ca niște dâre de foc, acolo unde tatăl lui l-a bătut pentru că a mințit și a chiulit de la școală. Zăcea acum pe burtă, pentru că nu putea să stea întins pe nicio altă parte. Se împinse în sus în genunchi, furia clocotind în el ca într-un animal sălbatic. Nu știa ce să facă cu ea, așa că începu să dea cu pumnii în pernă, iară și iară și iară.

Își spunea că perna era fața domnișoarei Navarre și dădu cu pumnii în ea până când nu se mai văzu nimic altceva decât sânge.

Cățea proastă. Târfă nenorocită.

Furia îl umplu din nou și continuă să dea cu pumnii în pernă până când brațele îi obosiră și lacrimile începură să i se rostogolească pe față.

O să le arate el la toți, într-o bună zi. Nimeni nu o să-l mai dea deoparte, n-o să-l mai facă să se simtă prost și n-o să-i mai spună că era un nimic. El va fi cel care îi va da pe alții deoparte. La toți o să le fie frică de el.

Dennis coborî cu grijă din pat, se culcă pe jos și își vârî mâna sub pat, întinzându-se până când apucă ceea ce dorea. Lanterna pe care o furase din magazin. Luminându-și drumul cu flacăra galbenă a lanternei, se duse la debaraua lui și scormoni adânc sub teancul de rufe murdare, după vechea cutie pentru trabucuri pe care o ținea ascunsă acolo.

Se simți cuprins de mândrie pentru faptul că reușise să plece cu obiectul acela. Nimeni nu l-a văzut când l-a luat. Nimeni nu-l bănuia că îl avea în buzunar. Polițiști peste tot și nimeni nu-l văzuse.

Luă cutia, se duse cu ea la fereastră și o puse pe scaun. Ținând încă lanterna, deschise capacul și se uită înăuntru.

Cutia de trabucuri era locul în care își ținea comorilor lui cele mai prețuite: briceagul, țigările pe care le furase de la mama lui, o brichetă, capul uscat al unui șarpe-cu-clopoței omorât de un grădinar în timp ce el privea ascuns și cea mai nouă și mai prețioasă achiziție a sa.

Era moale și umedă și începuse să miroasă urât, dar asta nu făcea decât să-i adauge un plus de minunată grozăvie. Așa ar fi mirosit și cadavrul, dacă ar fi rămas în pământ. Înnebunea de plăcere numai când se gândea la asta.

Zâmbea în timp ce scotea cu grijă comoara din cutie și o studia în dreptul luminii.

Degetul retezat al femeii moarte.

22.

Joi, 10 octombrie 1985
1:37 a.m.

Karly Vickers zăcea în întuneric absolut, în tăcere absolută, în durere absolută, în teroare absolută.

Majoritatea oamenilor nu vor ști niciodată ce înseamnă cu adevărat, adevărata teroare. Nu există adjective care să o descrie. Era ca cea mai fierbinte, cea mai albă lumină și ca cel mai înfiorător, mai înalt sunet imaginabil, adunate laolaltă ca să asedieze fiecare părticică a creierului și a sistemului nervos. Și nici măcar asta nu ar fi fost o descriere adecvată.

Karly își amintea foarte puține despre răpirea ei – o clipă de recunoaștere, dar nicio amintire a unui chip; un suflu de panică, asemenea unei bombe explodând în ea, apoi nimic. Ceea ce a urmat a fost totodată ireal și prea real. Nimic nu avea sens, exceptând durerea.

Nu avea idee când venea durerea, sau de unde. Nu avea nicio noțiune a timpului, a zilei sau a nopții. Nu putea întotdeauna să deosebească susul de jos. Uneori avea senzația că se prăvălea, doar ca să își dea seama, cu o tresărire, că zăcea culcată. Nu putea vedea nimic. Nu putea auzi nimic. Nu putea deschide gura, să vorbească.

Nu avea nicio idee de când anume se afla în locul acesta sau unde anume se afla locul acesta. Obiectul pe care stătea întinsă era tare. Avea dureri prea mari ca să-i mai fie foame. Periodic, i se introducea un fir într-o crăpătură infimă dintre buze și i se dădea să bea, atât cât să rămână în viață.

Groaza o cuprindea în valuri, valuri uriașe care se spărgeau peste ea, lăsând-o să se lupte după aer,

să se lupte cu legăturile ei. Nu avea idee când venea torționarul ei, ce avea să-i facă și când avea să plece. Și cum nu îl putea auzi și nu îl putea vedea, singurul mod în care știa că acesta era acolo era prin durerea pe care i-o provoca.

Când panica o epuiza, se gândea uneori la serviciul pe care ar fi trebuit să îl înceapă. Oare anunțaseră cei de acolo că nu venise la muncă? Se dusese cineva la căsuța ei după ea? Începuse mama ei să se îngrijoreze de ce nu a sunat-o duminică seara? Avea cineva grijă de Petal?

Și îi venea să plângă, dar ochii ei nu produceau lacrimi, pentru că nu putea deschide pleoapele ca să le lase să scape, dacă ar fi venit. Putea simți hohotele de plâns sfâșiindu-i pieptul, dar nu putea auzi vreun sunet, chiar dacă ar fi reușit să-i scape vreunul.

De ce i-ar face cineva așa ceva?

Mai devreme, înainte să-i fi fost distrus auzul, auzise o altă femeie luptându-se, auzise un singur strigăt care-ți înghețase sângele și care o străpunsese ca un cuțit. Dar asta i se părea că fusese acum multă, multă vreme. Nu avea cum să știe dacă femeia aceea se mai afla acolo. Nu credea. Se simțea atât de singură.

Acesta era cel mai rău lucru: izolarea, senzația că erai închisă în propriul tău corp, în propria ta minte.

Începu să se roage ca data viitoare când va veni torționarul ei, să o ucidă.

•

Stătea pe un scaun la picioarele mesei de tablă, privindu-și victima, întrebându-se ce se petrecea în mintea acesteia. Mai era încă întreagă la cap? Încercase să-și imagineze cine era torționarul ei?

Aceasta era cealaltă viață a lui, eliberarea din așa-zisa lume normală, unde tensiunea din interiorul lui creștea zilnic; unde pretențiile asupra timpului său, asupra energiei sale, asupra eului său veneau dinspre alți oameni, cu propriile lor

așteptări față de cine era el și cine trebuia să fie. Un soț, un tată, un profesionist, un cetățean de vază.

Dar în relația cu victima lui, el deținea controlul și putea da frâu liber eului acela care exista în cea mai profundă taină a sufletului său.

Îl excita faptul că victima nu a știut și nu ar fi bănuit niciodată cine era el cu adevărat. Crezuse despre el că era un om de încredere și că merita tot respectul. Dar respectul căpătase cu totul alt înțeles în fața controlului absolut pe care-l deținea asupra ei.

Controlul absolut. Puterea absolută.

Senzația absolută.

23.

Joi, 10 octombrie 1985
6:15 a.m.

Mendez și Hicks au făcut primul pas în viața lui Karly Vickers, vrând să-i vadă locuința exact cum o lăsase ea. Era un loc mic, curat ca un ac. Căutară cu grijă prin dulapuri și debarale, după orice le-ar fi putut indica existența unui prieten în viața lui Vickers sau vreun contact recent cu fostul ei prieten, ticălosul din Simi Valley.

Karly tăiase, în carnetul ei, telefonul lui Greg Usher. Dacă mai exista ceva între ei, atunci contactul nu fusese, probabil, inițiat de ea. Mendez ținu carnetul deschis, pentru Jane Thomas.

— V-am spus că a terminat cu el, spuse ea.

— Oamenii nu se dovedesc întotdeauna atât de puternici pe cât am vrea noi să fie, doamnă. Asta face parte din meseria mea, spuse Mendez.

— Dezamăgire?

— Uneori. Îndoială, altă dată.

Ar fi preferat ca Jane să nu fi fost aici. Știa că aceasta era îngrijorată și că fără îndoială se simțea violată pentru clienta ei, privindu-i cum scormoneau printre lucrurile acesteia.

Așa se simțise și el, adolescent fiind, când poliția venise să percheziționeze casa familiei lui: violat. Căutau dovezi împotriva fratelui său mai mare, membrul unei bande acuzate de trafic cu droguri. Cutreierau casa ca o tornadă umană, indiferenți față de proprietatea privată sau față de sentimente. Și-o amintea pe mama lui plângând în timp ce polițiștii cotrobăiau în dulapul ei, atingându-se de hainele ei, de amintirile ei.

Nu a uitat niciodată acest lucru, fie că percheziționa casele victimelor, fie pe cele ale făptașilor. Puțin respect nu strica.

Hicks răscoli așternutul și trase storurile. Mendez stinse lampa, apoi trecu peste așternuturi cu o lumină neagră, căutând fluide ale corpului – mai ales spermă – care să devină fluorescente. Nu era nimic.

— Nu se vede cu nimeni, spuse Jane. Unica ei preocupare este să-și găsească o cale în viață.

— Este întotdeauna așa de ordonată?

— Așa a fost mereu, la centru. Are cel mai mare respect pentru șansa care i s-a oferit.

— Are prietene apropiate, pe care să le știți? întrebă Mendez. O altă femeie de la centru? Cineva căreia să i se confeseze, dacă ar fi interesat-o cineva sau dacă o șicana cineva?

— Poate Brandy Henson. Le-am văzut petrecând multă vreme împreună…

Acesta era motivul pentru care Mendez îi permisese lui Jane Thomas să rămână cu ei. Ea o cunoștea pe Karly Vickers, îi cunoștea viața, prietenii. Iar dacă întâmplător dădeau peste ceva aici, ei i-ar fi sărit imediat în ochi.

Din nefericire, nimic nu le sărea în ochi, pe măsură ce avansau în căsuța minusculă. Mendez deschise ușa din față și făcu semn echipei de specialiști.

— Vor preleva amprente, spuse el în timp ce-i ținea ușa lui Thomas, să iasă. O să fie o nenorocire, dar dacă a mai fost cineva aici, o să știm. Dacă vreuna dintre amprente se va potrivi cu cele ale unui delincvent cunoscut, vom avea un fir.

Desigur, puteau trece luni până să dea de acest fir, dar nu pomeni nimic despre asta. Compararea amprentelor latente era un proces manual, asemănător cu încercarea de a găsi un ac în carul cu fân și care depindea totalmente de ochiul antrenat al specialistului în amprente. Într-o zi, sistemul va fi automatizat și amprentele delincvenților vor fi introduse într-o bază de date națională, ușor de accesat. Dar amprentele prelevate astăzi nu vor fi de cine știe ce folos până

când nu vor avea un suspect cu care să le compare. Iar acesta era un scenariu mai puțin decât optimist pentru Karly Vickers, în cazul în care a fost cu adevărat răpită.

— Faceți tot ce trebuie să faceți.

— Vrem să-i vedem lista telefoanelor. Contul este pe numele ei?

— Nu. Contul este pe numele centrului, cu un sufix numeric. Așa am aranjat pentru toate proprietățile pe care le deținem. Numerele nu sunt trecute în anuarul telefonic.

Jane încercă un surâs ironic, privind în depărtare ca și cum s-ar fi așteptat să apară Karly Vickers.

— Ne luăm toate precauțiile ca să asigurăm pe cât posibil siguranța femeilor. Facturile vin la centru și sunt îndosariate. Dar Karly abia s-a mutat în casă. Încă nu am primit nicio factură.

— Vom obține detaliile necesare de la compania de telefonie.

— Dar căutarea și salvarea? De ce nu s-au organizat patrule care să o caute?

— Asta va trebui să-l întrebați pe Șeriful Dixon, doamnă, spuse Mendez.

Era fericit să nu trebuiască să răspundă el la întrebare, deși cunoștea răspunsul. Dixon nu începuse căutările pentru că nu știa de unde să înceapă. Nu știa dacă Vickers nu dispăruse cumva cu intenție și în cazul acesta, unde anume? Lipsindu-i mașina, cu sau fără Jane Thomas, ei tot erau obligați să ia în considerație și varianta că fata plecase de bunăvoie. Poate că primise o amenințare de la fostul ei prieten, intrase în panică și plecase într-o direcție necunoscută.

— Dacă ar fi fost fiica de doisprezece ani a vreunui profesor, atunci s-ar fi apelat deja la Garda Națională, spuse Jane furioasă.

— Știu că în dimineața asta pleacă un elicopter în căutarea mașinii ei și a Lisei Warwick.

Vor căuta și un cadavru, dar asta nu îi mai spuse lui Jane.

— Fotografia domnișoarei Wickers va apărea până diseară în toate ziarele și pe toate posturile de știri din California. Dacă a văzut-o cineva, atunci vom avea un punct de plecare pentru cercetări.

Soarele era ca o minge umflată, portocalie, la zece picioare deasupra orizontului; sus, dar încă nu suficient ca să dea uitării răcoarea umedă care atârna în aer. Mendez se simțea bine cu pardesiul sport de pe el. Jane Thomas era înfășurată într-un pulover tricotat de mână, de culoarea mușchiului verde, care reflecta culoarea ochilor – exceptând marginile roșii, de la orele deplâns.

Îi era milă de ea. Să afli că cineva pe care îl cunoșteai a fost omorât, este un lucru cumplit. Să afli că altcineva cunoscut lipsește și ar putea foarte bine fi următoarea victimă… era de neimaginat.

Curtea din spate a căsuței era împrejmuită, ca să adăpostească pitbullul care se strecură lângă Jane Thomas mârâind încet, din gâtlej. Nu era un mârâit de avertizare ci mai curând un sunet de nefericire. Câinele se așeză și se rezemă de picioarele femeii, privind-o îndoliat.

— Ea este Petal? întrebă Mendez.

— Da. Am luat-o acasă la mine, aseară. Este pierdută fără Karly.

Mendez potrivi Polaroidul și-i făcu o poză câinelui. Io va da mai târziu lui Anne Navarre, să vadă dacă copiii ei vor identifica acest câine drept cel văzut în pădure.

Poate că sărise gardul și plecase în căutarea stăpânei, când a dat peste cadavrul Lisei Warwick. Dacă ar fi fost într-un film, i-ar fi dat lui Petal să adulmece o piesă de îmbrăcăminte de-a lui Karly Vickers și câinele ar fi lătrat și ar fi luat-o la picior, ducându-i direct la stăpâna lui, închisă în bârlogul unui nebun.

Din nefericire, ei nu trăiau un spectacol tv și Mendez nu auzise niciodată de vreun pitbull care să semene cu un câine de vânătoare.

— Poliția va discuta cu toți vecinii, poate cineva a văzut-o plecând, sau a văzut-o cu cineva, sau a văzut pe cineva intrând în casă.

— Faptul că lipsește mașina mă face să cred că probabil s-a întâlnit în altă parte cu răpitorul ei. Avem nevoie, în măsura în care știți, de o listă cu toată lumea cu care s-a întâlnit joi.

— Vă pot spune. A fost la centru. S-a văzut cu personalul. S-a coafat și și-a făcut manichiura la Spice Salon. A făcut și un detartraj.

— La ce dentist? întrebă Mendez, scoțându-și carnetul și pixul.

— Ori la Pratt ori la Crane. Amândoi își oferă serviciile, centrului.

Petal se ridică în picioare și începu să mârâie cu adevărat. Se deschise apoi ușa din spate a căsuței și apăru Frank Farman.

— Am adus două echipe să înceapă să bată pe la uși, spuse el. Se uită apoi la Jane Thomas. Mai bine v-ați ține câinele în lesă, doamnă. Este un animal periculos.

Jane Thomas luă câinele de zgarda roz.

— Numai pentru cei pe care nu-i place.

Farman se încruntă la ea.

— Mulțumesc, Frank, spuse Mendez. Poți trimite o echipă și la reședința Warwick? Ca să intervieveze și vecinii de acolo. Mai târziu vin și eu împreună cu Hick.

— Oamenii sunt deja acolo.

— Splendid. Mulțumesc.

Farman mai aruncă o privire dezaprobatoare spre câinele care continua să mârâie și intră înapoi în casă.

Petal se așeză la loc pe picioarele lui Jane, mârâind. Jane o mângâie pe capul mare, pătrat.

— Ești o fetiță bună, Petal.

Mendez ridică o sprânceană.

— Îl cunoașteți pe Frank?

— Am cunoscut-o pe soția lui, Sharon. Este secretară la *Quinn, Morgan* – aceeași firmă la care

urma să lucreze și Karly. După umila mea părere, soțul ei este un ticălos misogin, care privește femeile de sus.

Mendez nu spuse nimic. Faptul că Frank era un șovin, nu era un lucru nou. Farman era de școală veche și își exprimase cu glas tare obiecția de a angaja polițiști femei. Dar nu fusese singurul. Poliția era, prin tradiție, un bastion al bărbaților. Mulți erau cei care voiau s-o păstreze astfel.

O lăsă pe Jane Thomas cu pitbullul și plecă împreună cu Bill Hicks spre locuința Lisei Warwick, care se afla la o depărtare de vreo milă și ceva, pentru cea de a doua percheziție din ziua aceea.

Adresa care le fusese dată de biroul pentru personal de la Mercy General era un duplex în stuc bej, situată la câteva cvartale de spital, dintr-o direcție și la câteva cvartale de colegiu, din cealaltă direcție. Proprietarul îi aștepta ca să le dea cheile.

— Nu pot crede că Lisa este femeia pe care au găsit-o copiii în parc, spuse bărbatul în timp ce le deschidea ușa din față.

Donald Kent, profesor de economie, era un domn distins, frumos îmbrăcat, cu un barbișon Colonel Sanders și o lavalieră în dungi galbene și albastre, la gâtul cămășii cu nasturi.

— Cât de bine o cunoșteați pe domnișoara Warwick? întrebă Hicks.

— Cât să ne salutăm și să vorbim nimicuri.

Donald Kent avea vocea aceea frumos modulată a spicherilor de la radio.

— Era o tânără foarte cumsecade. Nu mi-a făcut niciodată probleme. Își plătește – și-a plătit – întotdeauna anticipat chiria, dacă vă puteți imagina așa ceva. Mi-a spus că familia ei locuiește în Sacramento.

— A fost contactată, spuse Mendez. Sosește astăzi. În cazul în care vă vor suna, spuneți-le să

nu vină aici, până nu terminăm investigațiile. Vom sigila locul.

Kent păru tulburat de idee.

— Îmi pare rău pentru ei. Cred că dacă aș pierde pe cineva brusc, aș simți o alinare dacă m-aș afla cel puțin în ambientul persoanei pierdute.

— Eu cred că nu au cum să se simtă mai bine, având în vedere împrejurările, spuse Mendez.

— Cum a murit?

— Nu sunt în măsură să vă spun.

— Știți cumva dacă domnișoara Warwick se întâlnea cu cineva, dacă primea pe cineva? întrebă Hick.

Profesorul scutură din cap.

— Nu o vedeam atât de des. Locuiesc în altă clădire, în cvartalul următor. Ea nu era genul care să vorbească despre viața ei privată și nici eu, genul care să întrebe.

Profesorul se uită la ceas.

— Domnilor, în cazul în care nu aveți nevoie de mine, la ora nouă am o întâlnire la facultate.

Mendez îi mulțumi și îl lăsă să plece.

— Treaba ar fi infinit mai ușoară dacă victimele noastre ar fi zgomotoase, nesuferite și ar vorbi întruna despre viața lor sexuală, spuse Hicks în timp ce trecea în revistă etajera cu cărți a Lisei Warwick, din living. Cum este, de exemplu, sora soției mele. Orice persoană care a fost în raza auditivă a acestei femei, cunoaște toate detaliile despre fiecare tip cu care s-a culcat vreodată.

Mendez râse. Hicks era ceva mai în vârstă ca el. Înalt, zvelt și cu părul roșu, era cowboy în timpul liber. Avea un fel plăcut de a fi și nu a avut niciodată probleme cu cei cu care lucra la investigații. Nu era cazul cu toată lumea din departament. Erau tipi cu state mai vechi și care își exprimau în mod deschis nemulțumirea că Mendez era favoritul lui Dixon. Singurul lucru care-l interesa pe Hicks era să lucreze la un caz până când îl rezolva. Lucrau bine împreună.

— Norocul meu că nu sunt unul dintre ei, spuse Mendez scormonind în sertarul unui bufet.

— Nu îi cunoști nivelul scăzut al pretențiilor. Tu ai și de lucru și ai și toți dinții în gură, spuse Hicks.

Continuară percheziția într-o tăcere plăcută alte câteva minute, până când Hick reveni la discuția inițială.

— Iar noi trebuie să avem de-a face cu două victime care n-au făcut niciodată *bau, cuiva.*

— Pariez că nu este o coincidență, spuse Mendez. La fel cum nu este o coincidență că amândouă aveau o legătură cu *Centrul Thomas.* Nu cred că sunt niște victime întâmplătoare, ce zici?

— Nu. Ce spune statistica? Majoritatea victimelor l-au cunoscut pe ucigașul lor. Asta te face să vrei să-ți ascunzi cuțitul pentru fripturi când îți vin rudele în vizită, nu crezi?

Mendez intră în bucătărie.

— Mă întreb dacă fata asta a apucat măcar să-l vadă? Sau a înșfăcat-o pe la spate și i-a lipit pe loc ochii? medită Mendez.

— Dacă le lipește ochii să nu-l vadă, care este rostul, atunci? Dacă el știe că le va omorî și pare destul de clar că asta este intenția lui, de ce se mai obosește să le împiedice să-l vadă?

— Nu cred că face asta din considerente practice.

Pe măsură ce-și continuau căutările, constatau că Lisa Warwick fusese discretă cu viața personală chiar și față de ea însăși. Nu au găsit niciun jurnal, nimic. Planurile ei pentru un weekend în țara vinurilor fuseseră însemnate cu grijă în agenda de pe masa din sufragerie, dar fără adnotări referitoare la vreun companion de drum.

— Chiar și fetele timide mâzgălesc inimi în calendarele lor, spuse Hicks răsfoind agenda. Aici însă nu există nimic.

Singura fotografie pe care au descoperit-o la primul nivel, cu Lisa Warwick împreună cu un

bărbat, era o poză înrămată, de la absolvirea școlii pentru asistente medicale, prezentând-o pe ea alături de părinți.

Mendez se opri în picioare în mijlocul încăperii și studie ambianța. Lisa Warwick nu fusese așa de ordonată cum era Karly Vickers. Avea risipite peste tot diverse nimicuri, oarecum organizate: un teanc de reviste pe un scaun, un teanc de cărți pe masa din colț, o pungă cu un lucru de mână pe jos, lângă sofa. Nu exista niciun semn de luptă, niciun semn că mai fusese cineva în casă.

— Cineva trebuie să fi văzut ceva, spuse Hicks. Nu ne rămâne decât să-l găsim pe acel cineva.

Pe de altă parte, își aminti Mendez, Bundy le răpise pe două dintre victime la lumina zilei, într-un parc aglomerat, aproape de un lac – pe una, chiar la câțiva metri de prietenii ei – și nimeni nu observase nimic ciudat.

O femeie poate dispărea într-o fracțiune de secundă, aspirată într-un univers alternativ, unde existența însemna o tortură de nedescris și suferință de neîndurat, o lume dincolo de cea mai neagră imaginație, un univers necunoscut de nimeni, în afară de călău și de victima lui.

Urcară sus, să inspecteze cele două dormitoare și baia. Dormitorul mai mic era neumblat. În baie, cineva lăsase un prosop pe marginea căzii. Pe etajeră era plin cu farduri și bijuterii de efect. Se pregătea pentru o ocazie.

În dormitorul mare, patul era nefăcut. Pe un scaun fuseseră aruncate haine. Pe una din noptiere se afla o fotografie înrămată. Lisa Warwick fotografiindu-se într-un mic grup, printre care se afla și Jane Thomas. Trei femei și un bărbat bine, între treizeci și patruzeci de ani, toți în ținută de serviciu, fiecare cu un pahar de șampanie în mână.

O sărbătorire, își spuse Mendez. Un moment fericit. Dar nu părea genul de fotografie pe care o femeie să o țină pe noptiera ei. Îl izbi însă un

lucru: felul în care Lisa Warwick se uita în sus, la bărbatul din stânga ei.

— Pariez pe zece dolari că acesta era bărbatul cu care avea o legătură. Fii atent la felul cum se uită la el, spuse Mendez.

— Iar eu pariez pe zece dolari că tipul este însurat, spuse Hick. Uită-te la el cum nu se uită la ea.

— Ca și cum viața lui ar depinde de asta.

— Sau jumătate din toate posesiile lui.

Făcură întuneric în cameră și repetară testul soldat fără rezultat în cazul patului lui Karly Vickers. De data aceasta, în timp ce Mendez trecea cu lanterna peste cearșafuri, pete mici începeau să se aprindă ca niște minuscule stele fluorescente. Nu erau multe, dar suficiente ca să sugereze povestea a doi amanți în pat; o picătură de spermă ici și colo – scăpări, în timpul scoaterii unui prezervativ sau poate în timpului sexului oral.

— S-ar părea că avem un suspect, spuse Mendez. Haide să luăm fotografia și să mergem să aflăm cine este.

24.

Exista o parte în el care nu voia niciodată să se trezească. Vince nu putea stabili dacă partea afectată a creierului său era cea care nu voia ca el să se trezească, sau restul creierului său, care nu voia să se trezească și să fie supus efectelor întârziate ale glonțului fărâmițat din capul lui.

Doctorii, specialiștii și neurochirurgii fuseseră cu toții uluiți, în lunile care au urmat accidentului, în primul rând pentru faptul că supraviețuise. Nu mai existau decât două-trei cazuri ca al lui în toată lumea, fiecare puțin diferit de celălalt, în funcție de partea de creier care a fost supusă impactului.

Doctorii nu aveau nici cea mai mică idee despre ce va urma. Înlăturaseră cât au putut din resturi, dar cea mai mare parte a unui glonț de calibrul 22 se fixase într-un loc unde chirurgii nu s-au încumetat să umble. Era prea mare riscul de a produce daune severe creierului. Totuși, nu știau ce daune ar putea produce lăsarea unui glonț în capul lui.

Ce știau, era că pentru aceste daune nu puteau fi atacați la tribunal.

Așa că Vince era acum un proiect științific în viață, respirând, un caz pentru studiu, un monstru în circul medicinii, un articol în *New England Journal Of Medicine.*

Efectele variau. Uneori i se acutizau simțul auzului și al mirosului. Alteori nu putea scăpa de gustul de metal din gură. Aproape în fiecare zi avea câte o migrenă care ar fi pus la pământ și un catâr.

În săptămânile imediat următoare împușcării lui, trăise frustrările afaziei, ale unei dezordini care îi făcea dificilă alegerea cuvintelor din creierul lui și punerea acestora în propoziții coerente.

Uneori se pomenea că îi lipsește controlul impulsurilor, dar nu putea spune dacă acest lucru se datora daunelor suferite de lobul frontal sau erau rezultatul deplinei conștientizări a propriei mortalități. Era acum o a doua șansă, care mergea și vorbea. Nu era interesat să renunțe la experiențe sau să amâne ocaziile pentru un mâine care s-ar putea să nu mai existe.

Trauma îi lăsase trupul slăbit și lipsit de puterea de a îndeplini sarcini simple. Acum, după câteva luni, putea supraviețui unei zile, dar rezistența era încă o problemă.

Era atât de epuizat când Mendez l-a lăsat în fața hotelului, încât abia a mai găsit puterea să încerce să spele sub duș mirosul de morgă. Nu-și amintea când se prăbușise gol pușcă, pe pat. Nu-și amintea visele avute. Reușise să doarmă șapte ore, neîntrerupt. Pentru prima oară, de luni de zile.

Cu fantoma mirosului de morgă încă în nas, mai făcu un duș și își pregăti o cafea proastă, în cafetiera mică de pe polița din baie. Inspirând adânc mirosul de cafea și de săpun din baia plină de aburi, șterse un colț de oglindă și își făcu inventarul zilnic.

Arătase și mai rău. Arătase și mai bine. Dacă ar fi fost femeie, și-ar fi fi putut măcar îmbunătăți imaginea cu puțin machiaj.

— O să fii o femeie urâtă ca noaptea, Vince, spuse el, și remarca îi smulse un chicot.

Își notă în minte să facă o vizită la un salon de bronzat ca să mai scape de cenușiul ăsta al feței. În fond se afla în California. Californienii își adorau bronzul. Nu avea nicio îndoială că o să se simtă ca un idiot făcând asta, dar dacă așa îi împiedica pe oameni să creadă că se afla cu un picior în groapă, merita.

Room service-ul îi aduse un coșuleț cu brioșe și pâine prăjită. Mâncă puțin, cât să-și căptușească stomacul înainte de prima rundă de pastile. Sticluțele maronii erau întinse pe măsuță.

Analgezice, medicație care să prevină atacurile, pastile contra greții, pastile antipsihotice, care să țină departe paranoia stimulată uneori de presiunea exercitată asupra unei părți cruciale a creierului său, a cărei denumire însă nu și-o putea aminti.

Trebuia totuși s-o ia pe asta. Până acum reușise să lupte singur cu anxietatea. Se uită la sticluța respectivă și se întrebă dacă într-adevăr avea nevoie de pastilă, dacă era suficient de întreg la minte ca să o ia.

Ciugulea din mâncare și asculta banda pe care înregistrase conversația din mașină, din seara precedentă. Mendez îi oferise o prezentare a celor întâmplate până atunci. Probabil trei victime și o femeie dispărută. Își făcea însemnări în timp ce asculta. Banda se opri. Studie polaroidele pe care le făcuse în timpul autopsiei, intrigat în special de tăieturile care păreau să fi fost deliberat și simetric făcute pe membre – tăietura verticală de pe un braț corespundea cu o tăietură similară pe celălalt. La fel și la picioare.

Scoase o hârtie din mapa lui, pe care se afla o simplă schiță a unui trup de femeie, față și spate și desenă tăieturile de pe corpul Lisei Warwick. Mai târziu va trimite schița, prin fax, celor de la ISU, Quantico, să afle dacă a mai dat cineva înainte peste acest model.

În dimineața aceasta se va duce la biroul șerifului și va studia particularitățile celor trei cazuri, acordând atenție în special semnelor similare și va începe serios să creeze profilul.

Nu că nu ar fi avut deja câteva idei bine definite. Lucrase la destule cazuri, intervievase destui criminali ca să aibă bine fixată în minte lista cu repere. Mai existau poate cel mult nouă oameni pe planeta asta care să cunoască atât de bine ca el mintea criminalilor. Formau un club mic. Prea mic, pentru numărul tot mai mare de prădători.

Luă receptorul și sună la biroul șerifului.

— Cu detectivul Mendez, vă rog.

•

— Ce știi astăzi și nu ai știut aseară?

— Nu prea multe, spuse Mendez.

— Nu prea multe? Ce-ai făcut toată dimineața? Ai jucat golf? Atunci de ce n-am fost invitat și eu?

— Am percheziționat casa fetei dispărute, Karly Vickers, dar nu am găsit nimic semnificativ.

— Și *asta* nu este semnificativ pentru tine?

Mendez admise ideea.

— Nu există urme de pătrundere forțată. Nu există semne de luptă. Niciun indiciu că ar fi avut vreo legătură cu un bărbat. Până acum nu am găsit pe nimeni care să fi văzut petrecându-se ceva, undeva.

— Asta ce-ți spune?

— Că tipul este prudent.

Se aflau într-o sală frumoasă de conferințe, zugrăvită în alb, cu ferestre mari, spre stejari uriași cu coroană amplă și iarbă verde. Frumos.

Asta bate pe departe pivnița din Quantico, spuse el ridicându-se de pe scaun și ducându-se la fereastră.

— Lucrezi la subsol? întrebă detectivul Hicks.

— Mai adânc decât într-un mormânt. Cred că Biroul ar trebui să imprime chestia asta pe maiouri și să le vândă. BSU ar putea fi următoarea lovitură în cultura pop.

— Da, spuse Mendez râzând. Științele Comportamentale ar putea fi următorul *Miami Vice.*

Vince îi oferi zâmbetul lui strâmb și ridică din umeri.

— Mai departe, Don Johnson.

— Ce mai știi despre victima ucisă? întrebă el.

— O colegă de-a ei presupune că Lisa Warwick avea o legătură, deși nu a vorbit cu nimeni despre asta, spuse Mendez. Am găsit spermă pe cearșaf și o fotografie care ar putea sau nu să ne ducă la tipul care a lăsat-o acolo.

— Vecinii știu ceva despre un prieten?

— Nu până acum, spuse Hicks. Locuia într-un duplex, dar vecinul ei nu a văzut și nu a auzit nimic petrecându-se alături.

— Era discretă, spuse Vince.

— Sau secretoasă. Sau poate că tipul e însurat, sugeră Hicks.

— Sau poate că tipul e un criminal, replică Vince.

Se duse la tabla lungă, care ocupa aproape tot peretele.

— Copii, uitați cum se construiește un profil.

Luă o bucată de cretă și scrise *1. Intrări Profil.* În timp ce nota ideile pertinente, explica:

A: Ce ați găsit la locul crimei? Dovada fizică, un model de probă, poziția trupului, arme.

— Nu avem un loc al crimei. Avem un sit de debarasare, sublinie detectivul Hicks.

— Faceți aceleași însemnări pentru siturile de debarasare, spuse Vince. Iar faptul că nu aveți un loc al crimei, este cât se poate de semnificativ. O să revenim la asta.

— B: Victimologia. Asta aveți. Vârsta victimelor, ocupația, antecedentele, obiceiurile, structura familiei, unde au fost văzute ultima oară.

— C: Informații legiste. Cauza morții, rănile – dacă sunt ante- sau post-mortem, acte sexuale, raportul autopsiei, rapoartele de laborator. Aveți totul despre cele două victime, cu excepția rapoartelor de laborator și al raportului oficial al autopsiei femeii Warwick.

Cei doi polițiști confirmară din cap. Șeriful Dixon stătea în capul mesei, cu fața impenetrabilă, asimilând totul.

— D: Rapoartele preliminare ale poliției. Și E: Fotografiile victimelor, de la locul crimei și/sau de la situl de debarasare.

— Avem fotografii, spuse Hicks.

— Atunci haideți să le punem pe perete și vreau o masă lungă, plasată sub fotografii, unde să putem organiza copiile tuturor documentelor:

În timp ce Hicks se duse la panoul mare, din plută și începu să facă loc pentru fotografii, Vince se deplasă spre o secțiune goală a tablei și scrise *2. Procesarea Modelelor. Tipul și Stilul Omuciderii, Intenția Primară, Risc Victimă, Risc Făptuitor, Escaladare, Momentul Crimei, Factori Locație.*

— Ați văzut deja escaladarea, în condiții de risc, pentru făptuitorul vostru. Prima victimă – primele două victime – au fost debarasate în locuri îndepărtate. Locul unde a fost debarasată Lisa Warwick a fost regizat și se află chiar în oraș, unde riscul de a fi văzut a fost mult mai mare. Cărui scop i-a servit acest risc?

— Cu cât mai mare riscul, cu atât mai mare vâlva.

— Publicitatea, sugeră Hicks.

— Să genereze o teamă și mai mare în comunitate, spuse Dixon. Este vorba de putere. Poate face tot ce vrea el. Noi nu-l putem opri.

— Toate astea. Ați văzut o escaladare în violența crimelor? întrebă Vince.

— Julie Paulson și Lisa Warwick au murit amândouă în urma strangulării cu ceva, spuse Mendez. Amândouă au fost torturate. Amândouă au fost tăiate. Li s-au lipit ochii și gura. Al doilea cadavru era prea descompus ca să ne putem face o imagine completă.

— Înainte de uciderea Juliei Paulson, a existat vreun tipar de atacuri sexuale, în zonă?

— Nimic care să poată sugera vreo legătură, spuse Dixon. Am avut șase violuri raportate în district, anul trecut. Toate au fost rezolvate.

— Felicitări, spuse Vince. Haide să vedem ce putem face să ridicăm la același standard rata de elucidare a crimei voastre. Referitor la atacuri sexuale, ce-mi puteți spune de acum doi ani și de acum trei ani?

— Acum doi ani a fost cam la fel. Dar acum trei ani a fost înainte de venirea mea aici.

— Întrebarea mea este dacă tipul e de aici sau a apărut de undeva din altă parte? Majoritatea criminalilor în serie încep cu lucruri mai mărunte decât o crimă. Fetișism, trasul cu ochiul pe la ferestre, atacuri, răpiri. Se perfecționează în timp. Totuși, pe de altă parte, unii își cultivă doar fanteziile violente ani în șir, până când simt nevoia să treacă la fapte, ca să scape de presiunea acumulată.

— Îi căutăm pe făptuitorii cunoscuți, spuse Dixon.

Ușa sălii de conferințe se deschise și un polițist în uniformă își făcu apariția.

— Ai întârziat, spuse Dixon și se întoarse înapoi spre Vince.

— Vince, el este adjunctul meu de șerif, Frank Farman. Frank, Vince Leone.

Vince îl rugase în mod expres pe șerif să păstreze o atmosferă relaxată. Cu cât mai puțin se pronunțau cele trei litere, *FBI,* cu atât mai bine.

— Vince este expert în crime în serie, explică Dixon.

Ajutorul de șerif se uită încruntat la Vince și spuse sec:

— Ești un federal.

Vince zâmbi ca un aligator.

— La loc.

— Mulțumesc, rămân în picioare.

Peste tot exista câte un Farman.

— Am vorbit cu agenți din alte părți, spuse Vince, să caute crime cu un mod de operare și cu o semnătură similare. Dar, bazându-mă pe ce am văzut și auzit până acum, vă pot spune că individul ăsta nu este un amator. El dă frâu liber fanteziilor pe care le ține în sine de multă, multă vreme și dă frâu liber de suficient de mult timp ca să își fi creat deja o rutină.

— Vorbești de rahatul ăsta ca și cum ar fi un geniu, spuse Farman. Mie însă nu mi se pare decât un ticălos bolnav la cap.

— Atunci de ce nu l-ai prins? îl provocă Vince. Presupun că ești un polițist foarte bun, altfel nu te-ai afla acum în camera asta. Dacă făptuitorul tău nu este decât un tip nebun, cu spume la gură, alergând pe străzi și atacând femei la întâmplare, de ce nu l-ai prins?

Farman nu avea răspuns la asta.

— Îți spun eu de ce, continuă Vince. Pentru că nu este doar un ticălos bolnav la cap. Nu în sensul la care te referi tu.

Vince se întoarse înapoi la tablă și scrise *3. Constatarea Crimei. A: Clasificarea Crimei. B: Organizată/Dezorganizată.* (Și sub aceste titluri) *a: Alegerea Victimei, b: Controlul Asupra Victimei, c: Secvența Crimei. C: Punerea în scenă. D: Motivația. E: Dinamica Locului Crimei.*

Vince lovi cu creta pe punctul B.

— Un făptuitor dezorganizat vede o victimă potențială și comite o crimă din oportunitate. Scena crimei va fi neîngrijită. Va lăsa cadavrul acolo. Omul ăsta nu este foarte deștept. Este imatur social. Este impulsiv.

— Seamănă cu tine, Tony, glumi Hicks.

— Foarte amuzant.

— Pe el nu îl interesează altceva decât actul imediat, continuă Vince. El nu aleargă după publicitate. Nu este genul de ticălos pe care-l căutați voi aici. Și cu atât mai rău, pentru că unul că el nu ar fi atât de greu de prins. Dacă acesta ar fi fost animalul vostru, ați fi pus până acum mâna pe el și am fi răsuflat cu toții ușurați.

— Deci, spuse Farman, o să te uiți în bolul tău de cristal și o să ne spui cine este ucigașul?

— O să vă spun *ce* este, îi răspunse Vince. Dacă aș fi un clarvăzător, aș fi acum la Vegas, cu un vagon de bani. Mai mult ca sigur că nu aș fi aici, uitându-vă la cănile voastre urâte. Firește, mi-ar lipsi strălucirea și adorația…

Un singur junghi ascuțit îi străpunse creierul ca o săgeată. Își ascunse rictusul întorcându-se înapoi

spre tablă.

— Făptuitorul organizat… spuse el rezemându-se cu mâna de tava pentru cretă ca să-și controleze amețeala, ținându-și o clipă respirația, expirând cu putere, ridicând mâna – poruncindu-i să nu tremure – și începând din nou să scrie.

— …Făptuitorul organizat este inteligent, competent social, are o slujbă. Este posibil să fie implicat într-o relație. Poate avea chiar o familie. Nimeni din jurul lui nu ar zice, privindu-l, că ar putea avea o a doua viață, ca prădător.

— Bundy, spuse Mendez.

Vince inspiră încet, adânc și se întoarse fără grabă spre auditorul lui.

— Bundy. Edmund Kemper din Santa Cruz. John Wayne Gacy din zona Chicago. Robert Hansen din Alaska este un exemplu perfect pentru un criminal organizat.

— Nu am auzit niciodată de el, spuse Farman.

— Tipul era brutar de meserie, începu Vince. Era tată de familie, un stâlp al comunității. Dar era și un sadic sexual. Credem că a omorât cam douăzeci de femei. Victimele lui era alese dintre prostituate. Le angaja pentru serviciile lor, apoi zbura cu avionul personal la cabana lui de vânătoare, le viola, le tortura, după care le dădea drumul în sălbăticie, unde le vâna ca pe niște animale și le omora.

La un moment dat, poliția din Anchorage a avut o victimă care reușise să scape. Fetei îi zăngăneau cătușele la încheietura mâinii când a dat peste un polițist și i-a spus ce se întâmplase. Fata a povestit cum tipul a legat-o în pivnița lui și a torturat-o, a povestit cum a fugit de el înainte ca acesta să o poată urca în avion.

A identificat locuința lui Hansen ca fiind locul unde a fost violată și torturată. Polițiștii au dus-o la aeroport și ea a identificat avionul. Dar când poliția l-a intervievat pe Hansen, spunându-i cele povestite de fată, acesta a fost revoltat. A venit cu

doi asociați de afaceri care au declarat că luaseră masa cu el în seara în care fata spusese că se aflau împreună în pivniță. Cuvântul lui împotriva cuvântului fetei, iar el era atât de infernal de normal, încât poliția l-a crezut.

Hansen nu a fost acuzat. Nici măcar nu a fost arestat. Asta s-a întâmplat în 1982. A mai trecut un an până când în sfârșit l-au umflat.

Atenția tuturor era îndreptată acum asupra lui.

— Criminalul organizat își planifică crimele. Își alege victimele. Este mai capabil să-și facă un plan de atac, să rețină victima, să o tortureze. Are toată situația sub control. Asta este totul la el: controlul. Și când a terminat, își duce victima departe de locul crimei, apoi se întoarce acasă și așteaptă să citească despre ea în ziare, să urmărească reportajele despre ea, la știri.

Vince continuă:

— Domnilor, vă confruntați aici cu un vânător cu adevărat de mare clasă. Este o mașină de ucis și este foarte, foarte bun la asta. Experiența îmi spune că este un bărbat alb. Ucigașii în serie tind să vâneze în propriul lor grup etnic.

— Asta restrânge mult posibilitățile, spuse Farman sarcastic.

— Are între treizeci și patruzeci de ani, continuă Vince. Este vârsta la care oamenii ăștia ajung la desăvârșire. Și el crede că a ajuns la desăvârșire. Și-a dat toată silința cu ultima lui victimă. A pus-o la vedere, ca să ne putem uita cu toții și să spunem ce grozav este. Victima aceasta a fost marea lui provocare. V-a aruncat mănușa. Nu crede că sunteți suficient de inteligenți ca să-l prindeți, iar până acum a avut dreptate.

Și acum o să beau o cafea ca lumea, dacă aveți. Spălătura asta e o porcărie.

25.

— Dennis, te rog a zecea oară, stai jos pe scaun, spuse Anne cu o voce mai exasperată decât își permitea de obicei.

Strategia ei cu elevii de clasa a cincea era să-și păstreze tot timpul autocontrolul. Nu-i lăsa niciodată să vadă cât ai transpirat! Astăzi însă nici deodorantul nu i-ar fi folosit.

Fusese fericită să-l vadă pe Dennis Farman în clasă – pentru binele lui Dennis și pentru ea, ca să evite o altă discuție cu tatăl. Încercase să discute cu el despre găsirea cadavrului în parc, dar Dennis nu se arătase deloc interesat să-i spună ceva. De fapt, nu se arătase interesat de nimic din tot ce spusese ea în dimineața aceasta.

Dennis stătea în genunchi, aplecându-se peste pupitru, preocupat să deseneze ceva în carnetul pe care și-l proteja cu un braț. Ar fi trebuit să citească din capitolul 12 din *Istoria Americii,* așa cum ar fi trebuit să facă și restul clasei. Doar că aproape toți ochii erau îndreptați în direcția lui Dennis – mai ales cei ai colegilor cu care găsise cadavrul.

Wendy îi arunca tot timpul niște priviri urâte. Tommy îl privea cu coada ochiului, prefăcându-se că nu face asta, nevrând să atragă atenția asupra lui. Cody, palid și nervos, stătea tot timpul cu nasul în carte, numai că de cincisprezece minute nu întorsese nici măcar o pagină. Dennis stătea chiar în spatele lui și din când în când se întindea și îl lovea pe Cody în cap cu pixul, ca o mâță care se joacă cu un șoricel îngrozit.

Anne se ridică de la catedră și o luă decisă pe culoarul dintre bănci. Toți ochii erau îndreptați acum asupra ei. Așteptarea era tot mai mare. Anne se opri în dreptul băncii lui Dennis.

— Dennis.

Dennis nu își ridică privirea. Îi dădu în schimb drumul unui vânt care stârni o avalanșă de râsete nervoase. Nefericita fată pedepsită să stea în

spatele lui se dădu înapoi, strâmbându-se. Duhoarea era oribilă.

— Dumnezeule! Îmi vine să vomit!

— Mută-te în celălalt rând, îi spuse ea fetei. Iar voi ceilalți ați fi făcut mai bine dacă citeați, pentru că după-amiază o să vă ascult.

Mormăituri dezaprobatoare se auziră de peste tot.

Anne se aplecă deasupra băncii lui Dennis Farman și îl privi în față. Acesta continua să mâzgălească în caietul lui, prefăcându-se că nu o vede. Ochii i se făcură mici și gura pungă, de concentrare. Părea furios, întoarse o altă pagină din caiet și continuă să mâzgălească, ținându-și stiloul atât de tare încât i se albiseră degetele.

— Dennis, există vreun motiv pentru care nu te poți așeza ca lumea, astăzi?

Dennis nu-i răspunse, dar obrajii i se înroșiră și ochii i se umplură brusc de lacrimi. Apăsa atât de tare cu stiloul pe hârtie, încât îi rupse penița.

Anne se gândi la seara dinainte, la casa lui Farman și la Frank Farman care-i promisese că se va ocupa el de Dennis.

Se uită la ceas și se ridică.

— În regulă. Toată lumea iese în hol aliniată, în *liniște,* pentru masa de prânz.

Dennis dădu să se ridice. Anne îi puse o mână pe umăr.

— Tu, nu.

Dennis se înfioră și se trase din atingerea ei, ca ars.

Ochi mari se întorceau înapoi spre el în timp ce restul clasei ieșea, aliniată, pe ușă. Vor începe imediat speculațiile privind soarta tulburătorului liniștii lor.

— Ultimul care iese închide ușa, vă rog, spuse Anne.

Tensiunea tăcerii așternute în clasă după închiderea ușii era ca un balon care se umple, se umple și se umple cu aer până când este gata să se

spargă. Anne trase scaunul lui Cody Roache și se așeză.

— Ai avut necazuri pentru că ai chiulit ieri de la școală?

Dennis îi ocoli privirea dar se înroși mai tare.

— Să știi că nu te ajută cu nimic dacă ții închise în tine toate sentimentele astea, Dennis. Dacă ești furios, spune că ești furios. Putem să ne ocupăm împreună de asta. Dar nu te pot ajuta dacă nu vorbești cu mine.

Dennis se răsuci în scaun până când ajunse să stea cu spatele la ea. O clipă, Anne nu spuse nimic, nesigură de unde să înceapă. Avea o teribilă bănuială despre ce anume se întâmplase. Ea îi ținuse piept lui Frank Farman. Probabil că acesta a luat-o ca pe o ofensă. Și probabil că s-a răzbunat pe Dennis.

Tatăl ei nu ridicase niciodată mâna nici asupra ei și nici asupra mamei ei, dar Anne știa foarte bine că existau și alte metode de pedeapsă la care ar putea recurge un om furios, cu un ego fragil. De câte ori nu o redusese el pe mama ei la o masă tremurândă, hohotindă, de nefericire, în fața vorbelor lui vicioase? Și de câte ori nu încercase să facă același lucru cu ea?

Pentru că Anne se detașase emoțional de el încă de mică, tiradele acestuia nu au avut niciodată asupra ei efectul pe care-l aveau asupra mamei ei, care îl iubea. Dar Anne cunoștea foarte bine mânia și resentimentele care se construiseră în ea asemenea unui zid de cărămidă. Ea reușise să găsească diverse căi de a coopera cu asta, de a elibera tensiunea, când trebuia. Dar Dennis, nu.

— Ești furios pe mine? îl întrebă ea.

Trupul băiatului era rigid de furie. Începu să tremure sub presiunea efortului de a se stăpâni, dar dintr-odată nu mai reuși. Se întoarse spre ea, cu ochi sălbatici.

— TE URĂSC! strigă el. TE URĂSC! EȘTI O TICĂLOASĂ NENOROCITĂ!

Nu se pregătise pentru virulența exploziei lui. Se lăsă pe speteaza scaunului, cu inima bătându-i ca un ciocan, în timp ce Dennis urla la ea.

Dennis începu să lovească, iară și iară, cu amândoi pumnii în bancă.

— Te urăsc! Te urăsc! Vreau să mori!

Ei, acum să te văd, *domnișoară Specialistă în Psihologia Copilului.*

Deschisese ușa și eliberase un demon. Ce trebuia să facă acum? Să se ocupe de el pe plan psihic? Să permită furiei să se reverse din el, până când nu mai rămânea nimic? Să-l facă să-și nege sentimentele și să și le bage înapoi în cutie, cu băierile acum rupte?

În timp ce Anne era ocupată să se gândească ce trebuia să facă, Dennis se prăbușise cu capul pe bancă și începuse să plângă atât de tare, încât sughițurile îl sufocau.

Fă ceva, proasto.

— Îmi pare rău, Dennis, spuse ea cu glasul ușor tremurat. Îmi pare rău dacă ți-am făcut necazuri. Nu am vrut asta. Am venit la voi acasă pentru că eram îngrijorată pentru tine.

Nu știa dacă spunea ce trebuia. Dar nu știa nici dacă Dennis o auzea măcar, atât de tare plângea. În ciuda izbucnirii de furie împotriva ei, o durea inima pentru el. În condiții normale, ar fi considerat-o o manifestare monstruoasă, agravantă, dar ea știa că Dennis nu ajunsese așa din cauza lui. Și dincolo de toate aceste problemele pe care le avea, nu era decât un băiețel speriat care nu știa cum să-și manevreze sentimentele. Probabil că era la fel de speriat pe cât era de furios.

Anne se aplecă spre el și întinse mâna, să-l mângâie pe cap.

— Îmi pare rău, Dennis. Poți fi cât vrei tu de furios pe mine. O să rezolvăm noi asta. Sunt aici ca să te ajut, dacă pot.

Și mă rog, cum o să facă ea asta? Dacă o să reușească să-l facă să-i spună tot ce se întâmplase, ce-o să facă ea? Dacă tatăl lui i-a aplicat bătaia pe care o suspecta ea, din cauza căreia nu putea să stea jos, ce-o să facă ea? Va face o plângere la autorități, împotriva lui Frank Farman, deschizând o conservă uriașă plină cu viermi, pentru Dennis și familia lui?

— Ești în siguranță aici, Dennis, spus ea cu blândețe. Vreau să știi asta. Poți să vii la mine și să-mi spui tot ce simți nevoia, absolut tot. Nu o să mă supăr pe tine. Nu o să te pedepsesc. O să ascult doar și o să ne gândim apoi împreună ce putem face.

Hohotele lui se linișteau încet, încet, transformându-se în sughițuri și își trase nasul, pe care și-l șterse apoi de mâneca puloverului deja murdar. Se simțea jenat, acum. La unsprezece ani – cu un an mai mare decât restul clasei – se îndrepta deja spre acel spațiu cumplit dintre copilărie și adolescență, care complica și mai mult emoțiile.

— Este în regulă, spuse Anne. Asta rămâne între noi doi. Și nimeni altcineva. Dacă întreabă cineva ce s-a petrecut aici în timp ce restul clasei era afară, spune-le că ți-am dat lecții suplimentare pentru acasă. Sună bine planul ăsta?

Dennis nu se uită la ea dar dădu din cap, afirmativ. Anne se ridică și puse scaunul înapoi, în banca lui Cody.

— Bine. Acum du-te la spălător și spală-te pe față. Apoi du-te la masă.

Lui Dennis îi dispăruse orice agresivitate. Își vârî caietul înapoi în bancă și se îndepărtă.

O să lase lucrurile aici, decise Anne în timp ce îl privea ieșind pe ușă. Nu îl va forța. Dennis se va putea gândi la asta, poate că va decide să aibă încredere în ea, Doamne Ajută și când va fi pregătit, va veni să-și verse povestea.

Fie acesta era un plan grozav, fie era ea o lașă. Nu știa exact. Dacă nu va exercita presiuni asupra lui, dacă el nu va vorbi niciodată cu ea, ce se va întâmpla data viitoare când tatăl lui îl va pedepsi?

Își dori ca Mendez să răspundă la apelurile ei. Ar putea el să se ocupe de Frank Farman și ea s-ar putea spăla pe mâini.

Îi reveni în minte un gând și se întoarse să se uite în pupitrul lui Dennis. Sentimentul de vinovăție îi zgâria nervii, dar ridică totuși pupitrul și se uită în jos, la caietul lui Dennis, deschis încă la ultima pagină mâzgălită.

Hârtia era udă de lacrimi și pete de cerneală murdăriseră desenele care arătau ca niște fulgere furioase, groase. Apoi întoarse pagina înapoi, la cea la care lucrase Dennis toată dimineața și îi îngheță sângele în vine.

Pagina era aproape plină cu desene copilărești reprezentând femei goale, cu cuțite înfipte în piept.

26.

— Vorbește-mi despre Adjunctul de șerif Farman, spuse Vince înainte ca Mendez să apuce să-l întrebe de sănătate.

Se aflau în parcare, îndreptându-se spre mașina adăpostită la umbra unui stejar. Vince intră și coborî fereastra ca să poată inhala aerul proaspăt care mirosea a natură californiană.

— Este un încăpățânat de școală-veche, spuse Mendez.

— L-ai prins nemaipomenit. Și pot să-ți spun că am știut, din clipa în care l-am văzut intrând în sală, că voi doi nu petreceți prea mult timp jucând bowling sau bând o bere împreună. Vreau să știu cine este.

— A fost în armată. A dat o raită prin Vietnam. A venit aici doar cu puțin înaintea mea. Dixon l-a angajat; vine din districtul LA.

— Înseamnă că se cunosc.

— Da

— Dacă l-a angajat Dixon, înseamnă că este un polițist bun.

— Da. Merite cât cuprinde. Totuși este un dur. Dacă depășești cu două mile viteza legală, te trage pe dreapta și îți face proces-verbal. Fără milă. Legea este totul pentru el. Uniforma este totul pentru el.

— E rigid.

— Ca o vergea de curățat țeava puștii.

Mendez porni mașina și dădu drumul aerului condiționat.

— Nu mă place, se contesă el. Mă crede un rahat cu ochi arogant, care a făcut carieră dând din coate, pentru că nu m-a văzut avansând sub ochii lui. Și nu cred că este cazul să-ți spun, dar nici pe tine nu te suferă.

— Da, m-am prins, spuse Vince. Dar asta nu-i nimic nou. În fiecare departament există câte un Frank Farman. Într-unele nu există decât Frank Farmani. Iar noi suntem înaintea jocului.

— Profilul criminalului este încă o sculă relativ nouă și subiectivă. Tipi ca Farman vor dovezi fizice, concrete. Ei nu au încredere într-unul ca mine, care apare aici și-i spune că ucigașul tortura probabil veverițe în copilărie și era bâlbâit. Ei trebuie să se convingă singuri că profilul criminalului este o unealtă utilă. Singura posibilitate pentru asta este ca eu să-mi fac bine treaba.

Mendez întoarse în loc și porni spre ieșirea din parcare.

— Să-ți spun ceva, băiete. Chestia asta te va duce mai departe în viață și în meserie decât orice altceva te va învăța vreodată cineva. Lasă-ți ego-ul acasă și găsește o cale de a colabora cu toți cei cu care trebuie să lucrezi. Cu alți polițiști, cu martori, cu victime, cu delincvenți, cu oricine ai de a face – învață să afli dintr-o privire ce îi face să ticăie. Dacă reușești asta, o să obții întotdeauna ce vrei. Chiar și de la toți Frank Farmanii de pe lumea asta.

— Când mergeam să intervievez ucigași în serie, pentru cercetările privind psihologia criminală, crezi că aș fi ajuns undeva cu toți ticăloșii ăia dacă aș fi intrat, m-aș fi uitat în ochii lor și le-aș fi spus ce gândesc despre ei? Pe naiba. În cinci secunde trebuia să-mi imaginez de ce era în stare fiecare dintre ei și să-mi ajustez abordarea în mod corespunzător.

Ce-mi pasă mie dacă un violator în serie își închipuie că sunt și eu de părere că toate femeile sunt niște curve? Asta este percepția lui; nu este realitatea mea. Pricepi?

— Da, pricep.

— Poate că o să te șocheze să auzi asta, spuse Vince sardonic, dar prin natura mea nu sunt tipul ideal pe care îl caută Biroul, ca agent. Dar asta este

munca pe care am vrut să o fac și Biroul este locul unde o pot face. Am învățat să navighez în sistem. Ține minte asta.

Mendez îi aruncă o privire curioasă.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că ești bun, băiete. Ești brici. Vreau să fii tot ce poți tu să fii.

— Vorbești ca într-o reclamă pentru recrutări. Și haide să-ți spun ceva interesant despre Farman: puștiul lui a fost unul dintre copiii care au găsit cadavrul. Iar Frank nu m-a lăsat să stau de vorbă cu el.

— Este necesar pentru tine să vorbești cu el?

— Wendy, fetița din grup, mi-a spus că Dennis s-a atins de cadavru, spuse Mendez eludând întrebarea. Frank i-a permis puștiului să rămână la locul crimei până când i-a spus Dixon că trebuie să-l trimită acasă.

— Asta este puțin cam ciudat.

— Mă rog, l-a pus să stea dincolo de panglică, dar oricum… Frank a motivat că de vreme ce puștiul văzuse deja cadavrul, de ce să nu îl și lăsat să vadă cum se procesează un loc al crimei?

— Câți ani are băiatul?

— Zece, unsprezece, cam așa ceva. Este într-a cincea. Iar profesoara lui mi-a lăsat aseară un mesaj, spunându-mi că înainte de a da peste acest cadavru, puștiul pomenise ceva despre niște cadavre îngropate în pădurea aceea.

— Și amicul tău Frank v-a zis despre asta? întrebă Vince.

— Nu.

— Își spune probabil că puștiul este doar un pușți, speculă Vince. Dar în lumina celor întâmplate, o să trebuiască să vorbești cu el.

Intrară într-o parcare acoperită cu piatră sfărâmată și ieșiră din mașină. Clădirea vastă, din stuc alb, avea o placă de bronz, discretă, deasupra intrării principale: CENTRUL THOMAS PENTRU FEMEI.

Înăuntru, holul principal era răcoros și primitor, pereții erau zugrăviți în nuanțe palide, calde de galben, dalele vechi, de faianță mexicană, erau lustruite. Se duseră la recepție și întrebară de Jane Thomas.

— Frumos loc, comentă Vince în timp ce așteptau.

— Este un loc uluitor, spuse Mendez. Multe femei vin aici în urma unui trecut abuziv, unele vin direct de la cura de dezintoxicare sau chiar din pușcărie. Centrul le oferă consiliere, ajută femeile să se pregătească să intre în câmpul muncii. Programul lor a atras foarte mult atenția națională.

— Cu o fostă angajată moartă și cu o clientă dispărută, o vor atrage și mai mult, spuse Vince.

O blondă înaltă, bine îmbrăcată, în jur de patruzeci de ani, apăru dintr-un birou din fundul holului.

— Detectivul Mendez? Femeia își muta privirile de la el la Vince și invers, clar îngrijorată că aceștia aduceau vești proaste.

— Doamnă Thomas, el este…

— Detectivul Leone, spuse Vince, întinzând mâna.

— Putem vorbi în particular cu dumneavoastră? întrebă Mendez.

— Desigur. Veniți în biroul meu. Acum chiar că era îngrijorată.

O urmară în biroul mare, care dădea spre o curte și o grădină minunate.

— Aveți noutăți? întrebă ea împreunându-și brațele în față și pregătindu-se să reziste.

— Nu, nimic nou, spuse Mendez.

Jane Thomas răsuflă ușurată.

— Slavă Domnului.

— Am percheziționat azi dimineață locuința domnișoarei Warwick și am găsit acolo o fotografie a ei cu câțiva prieteni. Am făcut o copie, spuse Mendez căutând în buzunarul hainei. Aș

vrea să vă uitați la ea și să-mi spuneți cine sunt ceilalți oameni.

Jane recunoscu imediat poza.

— Ah, da, a fost la sărbătorirea noastră, când una dintre cliente a câștigat bătălia pentru custodie. Pe perioada în care a fost decăzută din drepturi, prin ordin judecătoresc, pentru dezintoxicare, tribunalul dăduse copiii, temporar, părinților soțului ei care o abuzase, dar după terminarea atât a tratamentul de dezintoxicare cât și a programul nostru, aceștia nu au vrut să-i dea copiii înapoi. Lisa a fost consilierul ei. A muncit mult la cazul acesta. În final, Steve a reușit să convingă un judecător să îndrepte lucrurile.

— Steve? El este Steve? întrebă Mendez bătând cu un deget peste bărbatul din fotografie.

— Da. Steve Morgan. *Quinn, Morgan și Asociații.* Ne donează mult din timpul lui.

— Exista vreo legătură între el și domnișoara Warwick?

— Lisa și Steve? spuse ea, aproape amuzată de idee. Firește că nu. Steve are o căsnicie fericită. Are o fiică adorabilă. Cred că are în jur de zece ani.

— Wendy? întrebă Mendez.

— Nu-mi amintesc numele ei, spuse Jane dându-i înapoi fotocopia. Femeia din stânga Lisei este Nora Alfano, clienta noastră.

— Domnișoara Warwick a petrecut mult timp lucrând cu domnul Morgan la diferitele ei cazuri?

— Petrecea ceva timp cu el la întâlnirile cu clienții, chestii de genul acesta. Dar Steve nu ar fi trișat niciodată. Nu este genul ăsta de om.

Mendez nu spuse nimic dar băgă fotografia înapoi în buzunar.

— Domnule detectiv, încerci să mă dezamăgești pentru a doua oară în aceeași zi?

— Nu, doamnă. Nu fac decât să merg pe fire. Majoritatea acestora nu mă vor duce nicăieri, dar noi trebuie să le urmărim până la capăt.

— Eu am lipsit din oraș, spuse Vince ca un fel de scuză, așa încât nu sunt chiar pe față. Au fost studiate eventualele scrisori de amenințare?

— Până acum nu a apărut nimic, spuse Mendez.

— Cazul acesta de custodie despre care vorbiți – cam când a fost? întrebă Mendez.

— Cam cu vreo nouă luni în urmă, spuse Jane Thomas. Fostul soț în discuție execută o pedeapsă de un an, la închisoarea districtuală.

— O să-i verificăm prietenii și familia, spuse Vince. Pentru cazul în care cineva nu a vrut cumva să îl răzbune.

— Desigur. Jane se duse la biroul ei și își sună secretara, să-i aducă dosarul.

— Apoi o să vă lăsăm liniștită pentru restul zilei, spuse Vince cu un zâmbet cald.

Jane Thomas arăta obosită și stresată. *Centrul Thomas* era omonimul ei, copilul ei, judecând după pozele înrămate, de pe pereți: Jane Thomas primind premii din partea asociațiilor de femei, fotografii cu politicieni, fotografii cu diferiți clienți și membri ai statului personal. Munca ei era acum atacată prin Lisa Warwick și Karly Vickers și avea motive să fie îngrijorată pentru ce – sau pentru cine – avea să urmeze.

— Ziua mea înseamnă o continuă grijă, se confesă ea.

Pe bună dreptate, își spuse Vince. Centrul reprezenta un bazin perfect pentru pescuirea victimelor: femei cu un trecut de abuzuri asupra lor, femei vulnerabile, femei cu probleme de autoprețuire. Acesta era genul de femei pe care prădătorii le considerau ușor de vânat, ușor de controlat. O minte suficient de contorsionată le-ar considera pe aceste femei fără valoare, în comparație cu femeile care locuiau în case tradiționale, cu familii tradiționale și de aceea nu era nicio pierdere pentru societate, să dispună de ele.

Vince intervievase numeroși ucigași în serie, de prostituate. Cu toții credeau că de fapt făcuseră un serviciu comunității, strângând prostituatele de pe străzi.

— Chiar crezi că tipul ăsta, Alfano, s-ar putea afla în spatele crimelor? întrebă Mendez în timp ce traversau holul spre ieșire. Îl pot vedea punând ochii pe Lisa Warwick, pentru că i-a ajutat soția să-și capete copiii înapoi. Doar că mai avem alte două victime înaintea Lisei Warwick.

— Nu prea cred, spuse Vince. Dar, așa cum ai spus, urmăm toate firele, până la capăt. Știu de un caz în care părinții unei soții părăsite l-au urmărit și l-au omorât pe soț, ca să fie siguri că femeia va obține custodia nepoatei lor.

— Sau tipul care a făcut un măcel la drumul mare și mama lui a construit o bombă artizanală pe care i-a expediat-o martorului cheie împotriva lui, trimițând în rai jumătate din familie, spuse Mendez.

— Oamenii sunt al naibii de imprevizibili, spuse Vince și ca orice polițist știut vreodată de el, trecu fără pauză de la discuția despre criminali, la mâncare.

— Unde mergem? La masă, sper.

— La salonul de înfrumusețare, spuse Mendez. M-am gândit să ne facem manichiura și cu ocazia asta, treaba.

— Foarte amuzant.

— Karly Vickers a avut programare cu o zi înainte de dispariție. Iar puțin mai jos este un loc unde se dau sandvișuri.

•

Karly Vickers petrecuse trei ore la *Spice Salon,* în după-amiaza respectivă. Se tunsese și își făcuse permanent, manichiură și pedichiură. Una dintre „tehnicienele de înfrumusețare”, cum își spuneau ele, petrecuse o jumătate de oră arătându-i ultimele trucuri din arta machiajului.

Trei ore ascultând cele mai mari hituri disco revărsându-se din difuzoare, își spuse Vince în timp ce stătea în scaunul gol al unei stiliste. Probabil că biata femeie s-a sinucis după aceea.

Karly fusese înnebunită de tot procesul transformării ei, dar într-un fel timid, spunea stilista. Vorbise despre noua slujbă pe care avea să o înceapă. Nu pomenise nimic despre un prieten, mai exact rămăsese tăcută când stilista a deschis acest subiect.

Vince îl observa pe Mendez la treabă. Proprietara salonului venise să-i aranjeze mustața și flirta cu el. Vince o întrebă de program și despre noua anexă – un salon pentru bronzare.

— Vickers a plecat de aici în jurul orei trei după-amiaza, îi spuse Mendez în timp ce se îndreptau spre locul cu sandvișuri, cu măsuțe scoase afară. O chelneriță le luă comanda și plecă. Le-a spus că mai avea o programare în ziua aceea – la dentist.

— Ce zici de asta? întrebă Vince. Ești răpită de un criminal în serie și ultima ta amintire din viața normală este de la dentist.

— Nu ar fi alegerea mea.

— Și care ar fi alegerea ia?

Mendez se gândi.

— Hmmm… Heather Locklear. Dar a ta?

Vince se gândi și el o clipă. Care ar vrea să fie ultima lui amintire? Chiar ar mai conta asta? Odată mort, ce se întâmplă cu amintirile tale? Tehnic, el fusese mort vreme de trei minute, după împușcare. Nu-și amintea nimic despre așa ceva.

— Ei?

— Să fiu lansatorul perfect într-un meci al celor de la Cubs, cu care să câștige Campionatul Mondial.

Mendez râse.

— Asta o să se întâmple mereu.

— Ce anume? Eu să fiu lansator în Liga Mare?

— Cubs să câștige Campionatele Mondiale.

— Ei! Omul trebuie să viseze. Să viseze departe!

27.

— Nu știu ce să fac.

— Iisuse, Marie și Iosif, spuse Franny zgâindu-se îngrozit la pagina din caiet, numărând înțepăturile mortale. Cheamă un exorcist.

Anne simțea că totul în ea tremura ca gelatina. După ce văzuse opera de artă a lui Dennis Farman, se dusese direct la Franny după ore, care își savura pauza dintre grădinița de dimineață și cea de după-amiază, fumând o țigară afară, lângă cutia cu nisip.

— Trebuie să vii cu mine. Trebuie să vii chiar acum cu mine, spuse ea.

Anne se întoarse pe călcâie și se îndepărtă. Franny o prinse în hol.

— Ce se întâmplă?

Anne scutură din cap, cu lacrimi în ochi.

— Nu știu ce trebuie să fac.

— Scumpo, ce să faci cu ce? L-ai omorât tu pe vreunul dintre ei? Nimeni nu o să te condamne pentru asta. Sunt în clasa a cincea. Este o crimă justificată.

Anne nu zâmbi. Nu râse. Intră înapoi în clasă, îl duse direct la banca lui Dennis și o deschise.

— Toată dimineața numai asta a făcut, spuse ea, și îi povesti tot ce se întâmplase.

— Trebuie să i le arăți lui Garnett, spuse el uitându-se la desene. Chiar că e o chestie care-ți dă fiori, Anne. Asta nu e ceva ce să treci cu vederea – nu, dacă pui la socoteală faptul că a răcnit la tine că te-ar vrea moartă.

— Dacă-i arăt asta lui Garnett, Dennis o să fie exmatriculat.

— Da și… o să fie rău… nu?

— Are nevoie de ajutor, Frank. Are atâta furie în el și nu știe ce să facă cu ea.

Lui Franny îi căzu fața. Luă caietul de pe pupitru și arătă spre desenele reprezentând femei

cu cuțite implântate în trup.

— Asta este ceea ce vrea el să facă cu furia lui! Ți-ai pierdut dracului mințile?

— Este doar un băiețel.

— Este fiul Satanei!

— Este fiul unui bărbat care l-a bătut atât de cumplit aseară, încât astăzi nu se mai poate așeza pe scaun! spuse Anne abținându-se să strige, cu toată enervarea.

— Ți-a spus el asta?

— Nu.

— Ai văzut urme pe el?

— Nu.

— Atunci spune-i lui Garnett, dă-i desenele și lasă-l pe el să se ocupe mai departe, spuse Franny bătând cu degetul în caiet, ca să o facă să se uite într-acolo. Trebuie să scapi de puștiul ăsta din clasa ta, înainte se facă de-adevărat.

— Dar, Franny, dacă Garnett îl exmatriculează, ce-o să se întâmple cu el? Se pare că are o situație dificilă acasă. Nu este adaptat social. Nu are prieteni. A găsit un cadavru, Dumnezeule!

— Să ne asigurăm că următorul nu va fi al tău.

— Are *unsprezece* ani.

— Tu nu mergi la cinema? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Nu ai văzut *Halloween*? Michael Myers avea ȘASE ANI când a omorât-o pe sora lui.

— Și dacă am fi într-un film de John Carpenter, aș fi speriată de moarte.

— *Ești* speriată de moarte, altfel nu veneai la mine. Mi-ai fi povestit totul diseară, în timp ce mâncam chinezește. „Ah, apropo, Franny, unul dintre elevii mei a făcut astăzi ceva foarte nostim. Și-a descătușat conținutul minții lui deranjate, într-o operă de artă sadico-erotică. Tu, cum ai petrecut ziua?”

— Și, dacă n-ai uitat cumva, aseară mi-ai spus că Dennis vorbea despre alte cadavre îngropate în

pădure și că singurul lui prieten de joacă se teme de el.

Anne oftă. Era adevărat totul. Dar nu se putea împiedica să nu simtă că venirea la școală, unde era supravegheat și îndrumat, era o soluție mai bună pentru Dennis Farman decât să fie lăsat liber, să fie izolat, să fie respins. Era evident că acasă nu avea pe nimeni, fizic, emoțional sau oricum. Dacă ar mai putea ajunge ia el, l-ar putea schimba.

— Și unde este, mă rog, Domnul Detectiv de Vis? Te-a sunat? întrebă Franny.

— Nu.

— Ei bine, o să trebuiască să-și miște aici fundulețul, ca să te servească și să te protejeze, altfel nu o să-i permit să se apropie de tine.

— Nu-l interesează persoana mea.

— Și cine-l poate blama, Scufiță Roșie? Și zău, chiar nu mai ai în dulapul tău altceva decât aceste rochițe de fetiță?

Anne se uită în jos la ținuta ei – o bluză albă, cu mâneci bufante și un pulover bleumarin lălâu, care-i venea până la glezne.

— Este un pulover cât se poate de drăguț.

Franny își dădu ochii peste cap.

— Numai copiii de grădiniță și perverșii care fac pe prostituatele poartă așa ceva.

În sfârșit zâmbi, știind că aceasta și fusese intenția lui. Impolitețea ca diversiune.

Redevenind serios, Franny îi vârî în mâini caietul lui Dennis Farman.

— Trebuie să i-l duci lui Garnett, Anne Marie. Dacă nu faci asta și se întâmplă ceva cu puștiul… Trebuie s-o faci.

Anne se uită la desenele cu femei strigând, cu sângele revărsându-se din răni. Sună primul clopoțel. Atenționarea că masa era pe sfârșite. Copiii ei aveau acum oră de sport. Se vor duce direct afară, la domnul Alvarez.

Anne oftă și încuviință din cap, simțind deja că Dennis Farman îi alunecă printre degete.

— O să mă duc.

28.

Steve Morgan arăta ca după o noapte grea: cearcăne întunecate sub ochii albaștri, obosiți, o paloare ușor nesănătoasă. Lua tocmai un Tylenol, când Mendez și Vince intrară la el.

Ocoli totuși biroul și îi salută, întinzându-le mâna. Avea între treizeci și patruzeci de ani, era înalt și costeliv, cu o strângere de mână fermă și o hălăciugă de păr ondulat, de culoarea nisipului.

— Domnilor detectivi, cu ce vă pot ajuta? Luați loc, spuse el întorcându-se la fotoliul lui din piele, comod.

Vince se așeză într-unul din cele două scaune pentru vizitatori, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o ședere lungă.

— M-a sunat Jane Thomas și mi-a povestit ce se întâmplă, spuse Morgan. De marți dimineață am fost la Sacramento, făcând lobby pentru centru. M-am întors azi-noapte târziu.

— Atunci știți că facem cercetări privind uciderea Lisei Warwick, spuse Mendez.

— Da. Fiica mea a fost unul dintre copiii care i-au găsit cadavrul. Lisa era cea mai dulce persoană din lume. Cine ar fi vrut s-o omoare?

— Asta este ce am vrea noi să aflăm, spuse Mendez. Doamna Thomas ne-a spus că ați lucrat cu Lisa la câteva cazuri în care erau implicate clientele centrului.

— Da. Lisa obișnuia să lucreze pentru centru. După ce și-a luat diploma de asistentă medicală, a decis să facă voluntariat, oferind consiliere. La spital lucra în schimbul de noapte, așa că avea ziua liberă.

— Cât de bine ați cunoscut-o? Suficient să aibă încredere în dumneavoastră, dacă s-ar fi întâmplat ceva în viața ei? întrebă Vince.

— Cum ar fi?

— Probleme cu un prieten, cineva care să-i facă necazuri la serviciu, chestii dintr-astea.

— Știu că unul dintre medicii de la Urgență se distra ciupind de fund asistentele. Lisa m-a întrebat ce să facă. Să tot fie un an, un an jumate, de atunci. Am avut o discuție cu el despre cum îi poate distruge cariera un proces de hărțuire sexuală, ca să nu mai vorbim de căsnicie.

— Și s-a oprit? întrebă Mendez, luând notițe.

— A plecat. Lucrează acum pe Coasta de Est.

— Asta da, discuție, spuse Vince.

— Îmi câștig existența convingându-i pe oameni să vadă lucrurile ca mine.

— Trebuie să fiți foarte bun în asta.

— Mă descurc.

— Domnișoara Warwick nu v-a spus nimic, în ultima vreme, despre problemele ei? întrebă Mendez.

Avocatul scutură din cap.

— Nu am mai văzut-o cam de multișor.

— Nu v-a sunat? Nu v-ați întâlnit întâmplător? La o cafea sau mai știu eu ce? întrebă Vince.

Morgan făcu ochii mici.

— Unde vreți să ajungeți, domnule detectiv?

— Avem motive să credem că domnișoara Warwick se întâlnea cu cineva înainte de a muri, spuse Mendez uitându-se în ochii lui.

— Sunt un bărbat cu o căsnicie fericită. Lisa a fost o cunoștință oarecare. Îmi pare foarte rău că a murit și mi se sfâșie sufletul gândindu-mă prin ce a trecut. Era o persoană dulce, blândă.

— Dar nu erați implicați într-o legătură romantică, spuse Vince, părându-i-se curios faptul că Morgan nu lămurise chiar el acest lucru.

— Nu.

— Știți că datoria noastră este să întrebăm, se scuză Vince.

— Înțeleg asta, da.

— Ne puteți spune unde anume vă aflați în noaptea de luni și până marți la amiază? întrebă

Mendez.

— Am fost acasă, luni noaptea. Am plecat marți dimineață devreme – pe la cinci – cu mașina, la Sacramento.

— Desigur, o să discutăm și cu soția dumneavoastră, spuse Vince.

— Desigur. Nu am nimic de ascuns.

— Și nu v-ați întors până azi-noapte? întrebă Mendez.

— Întocmai.

— Ați știut că fiica dumneavoastră a găsit un cadavru?

— Da. Sara – soția mea – m-a sunat și mi-a lăsat mesaje la hotel. Am vorbit cu ea în seara aceea, târziu.

— Dar nu ați venit acasă.

— Mă aflam în mijlocul unor afaceri foarte importante, referitoare la obținerea de fonduri pentru adăposturile pentru femei, explică Morgan. Iar Wendy părea să fie bine. Sara a fost zguduită, dar a reușit să stăpânească situația. Nu avea rost să las mingea să cadă și să mă întorc acasă.

— Sunteți foarte dedicat centrului, spuse Vince.

— Cei de acolo fac o muncă importantă salvând femei și ajutându-le să-și construiască o viață mai bună.

— Dar dumneavoastră sunteți bărbat.

Morgan ridică din sprâncene.

— Și pentru asta n-ar trebui să-mi pese de femeile bătute? Al naibii punct de vedere.

— Voiam doar să spun că nu se întâmplă prea des ca bărbații să se implice în cauza femeilor, spuse Vince.

— Abuzul nu este cauza femeilor, domnule detectiv. Abuzul are impact asupra familiei. Familiile nu au un gen specific.

— Faptul că acordați atât de mult timp centrului, nu o deranjează pe soția dumneavoastră? întrebă Mendez.

— Sara mă sprijină foarte mult, spuse Morgan uitându-se la ceasul de la mână. Am un client, peste cinci minute. Mai este ceva, domnilor?

— O cunoașteți pe Karly Vickers? întrebă Mendez.

— Am stat de vorbă cu ea. Marți trebuia să înceapă lucrul aici, la recepție și la arhivă. Luni am avut închis. A murit mama lui Don Quinn.

Morgan se ridică în picioare, sugerând că întâlnirea a luat sfârșit.

— Dacă aș fi știut ceva despre toate astea – uciderea Lisei, dispariția lui Karly Vickers – cu siguranță v-aș fi spus.

— Ce părere ai? întrebă Mendez în drum spre mașină.

— Cred că abia aștepta să scape de noi. Cred că trebuie să stai de vorbă cu doamna Morgan, spuse Vince.

29.

Domnul Alvarez, care jucase baseball în liga mică, alesese baseball-ul pentru astăzi. Domnului Alvarez îi plăceau temele. În timpul campionatelor de baseball, jucau baseball. În timpul campionatelor de fotbal, jucau fotbal și așa mai departe.

Lui Tommy, cel mai mare fan al baseball-ului, nu-i plăcea să joace baseball în timpul orei de sport, pentru că de fapt nu jucau cu adevărat. Domnul Alvarez pierdea timp cu fiecare, să-i ajute să-și îmbunătățească îndemânarea – un deziderat prea mare și obositor pentru fete, cu excepția lui Wendy care știa să prindă și să arunce, pentru că o învățase tatăl ei. Pentru Tommy era plictisitor. Pentru că mai mult stăteau decât jucau.

Se așeză pe bancă, lângă Wendy, uitându-se la domnul Alvarez care o ajuta pe ghinionista și costeliva de Kim Karloff să țină cum trebuie bătacul. Fata părea gata să cadă sub greutatea acestuia.

— Ce jalnic, spuse el.

Wendy nu comentă. Fusese foarte tăcută, toată dimineața. Tommy se întinse și îi dădu una, să se asigure că mai trăia. Cuvintele „tăcută” și „Wendy” nu mergeau împreună.

— Ce e cu tine? întrebă Tommy.

— S-a întors tata, azi-noapte târziu.

— De obicei ești înnebunită când tatăl tău se întoarce acasă.

— A venit acasă foarte târziu, dar l-am auzit. Așa că m-am sculat din pat, dar când am ajuns pe scară, el și mama se certau.

— Ah, atâta reuși Tommy să spună. Mama lui încerca întotdeauna să se ia la ceartă cu tatăl lui.

— Mama striga la el că nu a venit acasă în seara zilei în care am găsit-o pe doamna aceea moartă.

Iar el a spus că pur și simplu nu a putut. Și ea a spus „Și unde dracului ai fost?” A spus că a încercat să-l sune la hotel iar cei de acolo i-au spus că nici măcar nu se înregistrase la ei. Apoi el a spus „Știi bine că a fost o greșeală. Doar te-am sunat înapoi”. După care mama a spus că greșeala era a lui și că ar fi trebuit să-și ascundă mai bine urmele.

— Și ce vrea să însemne asta?

— Cred că ea își închipuie că tata are o legătură. Știi, o legătură de dragoste cu o altă femeie, ca în *Dallas* sau în *Dynasty.* Oamenii au întotdeauna legături, doar știi și tu.

Tommy nu știa. Lui nu i se permitea să se uite prea mult la televizor și niciodată la emisiuni ca cele despre care vorbea mereu Wendy. Uneori se uita la *McGyver,* dar pe *McGyver* nu-l prea interesau fetele. Era prea ocupat să salveze oameni.

— De ce ar face asta?

— Nu știu, spuse Wendy exasperată. De ce ar face oamenii orice? De ce a ucis-o cineva pe doamna aceea?

— Tata zice că nimeni nu va înțelege cu adevărat cum poate cineva deveni un ucigaș în serie.

— Este înfricoșător, spuse Wendy. Se uită mai încolo, unde Dennis Farman îl înnebunea pe Cody, dând cu ceva în el. Cody încerca să scape, doar că niciodată nu alerga suficient de repede sau de departe.

— Eu cred Că Dennis, când o să fie mare, o să devină un ucigaș în serie.

Tommy se uită la Dennis.

— Tot ce se poate.

— Ce crezi că i-a făcut domnișoara Navarre?

Tommy ridică din umeri.

— Nu știu. Domnișoara Navarre este cumsecade. Probabil că a încercat să-i bage puțin mințile în cap.

— Ha! Ca și cum s-ar putea întâmpla așa ceva.

Dennis îi surprinse uitându-se la el. Tommy mormăi.

— Grozav. Acum o să vină aici și o să ne hărțuiască pe noi.

— Tommy, nu-l lăsa. Ține-i piept.

Abia termină ea de spus, că Dennis își făcu mâna pumn și îl lovi pe Cody în stomac. Cody se chirci.

— Și să mă pomenesc fără cap? spuse Tommy.

Dennis se apropie fudul de ei, cu un rânjet pe față. În mâna stângă ținea ceva înfășurat într-o batistă de hârtie.

— La te uite, porumbeii. Ați făcut deja sex? li se adresă el.

Tommy îl ignoră.

Ochii lui Wendy împrăștiară scântei.

— Gura, Dennis.

— Sau crezi că prietenul tău homo vrea să mi-o tragă mie? continuă el.

— Ești un cretin, izbucni Wendy. Ești atât de cretin încât nici măcar ceilalți cretini nu te vor în preajma lor. Wendy se uită plină de înțeles la Cody, care stătea încovoiat și voma în iarbă.

Dennis începu să se înroșească la față. Tommy înghiți sonor, dar Wendy o ținea mai departe.

— Dacă nu ai fi fost atât de cretin încât să repeți un an, ca acum să fii mai mare decât toți ceilalți, cineva ți-ar fi învinețit fundul.

Dennis se înroși mai mult, apropiindu-se de ea.

— Pițipoancă ce ești!

Wendy se ridică în picioare pe bancă, fiind astfel mai înaltă decât el. Tommy se uită să vadă dacă domnul Alvarez auzise cuvântul pițipoancă.

Wendy era furioasă acum și își făcuse mâinile pumni.

— Ești un prost. Ești un prost și toată lumea te urăște!

Dennis o apucă brusc de braț și o trase jos de pe bancă. Luă obiectul înfășurat în batista de hârtie și

i-l vârî în față.

— O să te fac să-l mănânci! urlă ei.

Șervețelul căzu și Wendy țipă. Dennis o împingea cu spatele în bancă, încercând să-i vâre în gură obiectul înnegrit. Wendy își întorcea înnebunită capul dintr-o parte într-alta, încercând să se ferească.

Tommy își lăsă un umăr în jos și se repezi în Farman ca un berbec de luptă, uman. Dar Dennis era acum în plină criză de furie și chiar dacă se clătină un pas mai încolo, continuă să încerce să-i vâre lui Wendy în gură obiectul acela negru.

Tommy își folosi pumnul ca un ciocan, dând în capul lui Dennis. Dennis se întoarse spre el și Tommy îl lovi în gură, spărgându-i buza. Țâșni sângele.

— Fătălău nenorocit! strigă Dennis făcându-și vânt și izbindu-l pe Tommy în față, culcându-l la pământ. Îl izbi apoi cu piciorul în stomac și Tommy simți cum i se taie respirația.

Tommy încercă să se facă ghem. Își puse mâinile pe cap, ca să se protejeze de Dennis care îl lovea întruna. Apoi atacatorul lui dispăru dintr-odată, tras deoparte, de ceafă, de domnul Alvarez care urla ceva ce Tommy nu putea înțelege. În fața singurului său ochi bun nu vedea decât stele.

Wendy se lăsă jos, lângă el.

— Tommy? Ești bine?

Tommy tușea, încercând să se ridice în capul oaselor.

— Nu, croncăni el.

Se uitară amândoi la Dennis care era într-o criză de furie oarbă, urlând și înjurând și dând cu pumnii și cu picioarele în domnul Alvarez.

Se uitară apoi unul la altul și jos, spre locul unde îi scăpase lui Dennis obiectul pe care încercase să-l vâre în gura lui Wendy: un deget de om, înnegrit și putrezit, ca o banană stricată.

30.

Cabinetul lui Peter Crane se afla într-o clădire renovată, din stuc alb, în stil spaniol, într-o piațetă pietonală din apropierea colegiului, frumoasă, zgomotoasă. Cumpărătorii intrau și ieșeau din buticurile și galeriile elegante care se întindeau de-a lungul a trei cvartale. Localurile și cafenelele de la stradă erau pline cu un amestec de studenți, adulți și persoane mai în vârstă. Pe o bancă din fața librăriei, un chitarist cânta muzică clasică.

Frumos orășel, își spuse Vince trăgând cu ochiul la un local italienesc care făcea reclamă la pizza în stil Chicago. Simțea mirosul de ulei de măsline și usturoi ca și cum ar fi înotat în el.

Intrară în cabinetul de stomatologie și Vince studie sala de așteptare, cu scaunele din piele și un acvariu uriaș, cu apă marină, construit într-un perete. Chiar și revistele de pe măsuțe erau de clasă: *Town & Country, Architectural Digest, Scientific American.* Mendez îi arătă legitimația unei afro-americane elegante, aflată în spatele recepției din lemn curbat.

Femeia își ridică sprâncenele subțiri.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule detectiv?

— Ne puteți spune dacă o anume Karly Vickers a avut programare aici, joia trecută?

Femeia dădu înapoi paginile agendei de programări.

— Da. A avut programare la ora patru, pentru detartraj și control. A venit la trei cincizeci și cinci.

— Am vrea să stăm de vorbă cu doctorul Crane și cu cine i-a făcut detartrajul.

Recepționera îi conduse într-un salon de examinare, ca să aștepte fără să fie văzuți de pacienți. Vince se așeză într-un fotoliu uriaș.

— Mama voia să mă fac dentist, spuse el uitându-se în sus la motivul de pe tavan – un cer

albastru acoperit cu nori graşi, albi. Doar că mâinile mele sunt mari ca de măcelar. Îţi poţi imagina să ai în gură aşa ceva?

O faţă bărbătească se înalţă deasupra lui, blocându-i vederea norilor. Un bărbat arătos, la vrei treizeci şi cinci de ani, păr negru, ochi întunecaţi.

Vince părăsi fotoliul.

— Detectiv Mendez, spuse Crane dându-le mâna. Şi…?

— Detectiv Leone, spuse Vince.

— Ava mi-a spus că aveţi câteva întrebări în legătură cu o pacientă.

— Karly Vickers, spuse Mendez scoţând o fotografie din buzunar. Karly îmbrăţişându-şi câinele. Aţi văzut-o joi după-amiază.

Crane luă fotografia şi se uită o clipă la ea.

— Avea părul altfel dar da, mi-o amintesc, l-am făcut un examen de rutină după curăţirea dinţilor şi i-am făcut un set de radiografii. Îi trebuie două coroane, dar asta nu e o crimă, spuse Crane înapoind fotografia. Pot întreba de ce vă interesaţi de ea?

— Domnişoara Vickers a dispărut, spuse Vince. Se pare că sunteţi ultima persoană care a văzut-o.

Crane rămase perplex.

— A dispărut? Şi credeţi că eu aş putea şti ceva despre asta? Eu m-am uitat la dinţii ei, atât.

— Noi încercăm doar să-i refacem deplasările din acea zi, îl linişti Vince. Programarea ei aici a fost ultima din ziua aceea, după ştiinţa noastră. V-a spus cumva, întâmplător, dacă se mai ducea undeva de aici? Poate la o cină cu un prieten, ceva de genul acesta?

— Ah, Dumnezeule. Mai întâi o crimă, acum o dispariţie. Aici nu se întâmplă aşa ceva, spuse Crane.

— Este tulburător, consimţi Vince.

— Există o legătură între cele două cazuri?

— Nu ştim încă, spuse Mendez.

— Probabil că nu, adăugă Vince. Am vorbi despre un criminal foarte rar, dacă ar exista o legătură între cazuri. Este aproape imposibil.

— Dar am discutat deja despre posibilitatea existenței unui criminal în serie, spuse Crane.

Vince se uită la Mendez, care părea spăsit.

— În teorie, spuse el.

— După discuția noastră de ieri, am început să mă gândesc, spuse Crane. În urmă cu un an, sau cam așa ceva – nu s-a vorbit despre o femeie găsită moartă, în afara orașului? Credeți că există o legătură între crima aceea și cea de acum?

— Nu am dreptul să fac speculații, spuse Mendez.

— Nu știu care dintre răspunsuri ar fi mai rău, spuse Crane. Existența în libertate a mai multor criminali obișnuiți, sau a unui singur criminal în serie?

— Noi ținem spre varianta C: niciunul dintre cei de mai sus.

— Femeia din parc… ați aflat cine era? întrebă Crane.

— Da, a fost identificată. Este Lisa Warwick, asistentă medicală…

— Lisa Warwick? Nu, spuse el, șocat.

— Ați cunoscut-o?

— Suficient ca să ne salutăm. Lucra la *Centrul Thomas.* Ah, Dumnezeule, este cumplit.

— Lucrați mult pentru centru? întrebă Vince.

— Fac un mic efort pentru angajații și clientele lor. Este o cauză bună. Și soția mea face voluntariat acolo. Ajută la colectarea donațiilor de haine pentru garderoba de lucru și invită acolo femei de afaceri, de succes, să țină conferințe.

— Ați văzut-o recent pe domnișoara Warwick? întrebă Mendez.

— Nu, n-aș putea spune când.

Se lăsă pe spate, își încrucișă brațele și scutură din cap.

— Cum a murit?

— Așteptăm rezultatele complete de la autopsie. Dar se pare că a fost strangulată, spuse Mendez.

Crane închise ochii și își frecă fruntea cu mâna, ca și cum această dezvăluire i-ar fi produs durere.

— Sper că nu a suferit. Era o fată cumsecade, spuse el încet.

— Ce mai face Tommy? îl întrebă Mendez.

— Este destul de șocat de toată povestea asta.

— Fiul doctorului Crane este unul dintre copiii care au descoperit cadavrul, explică Mendez.

Crane îi aruncă lui Vince o privire pătrunzătoare.

— În noaptea aceea nu am fost în oraș, spuse Vince degajat. Ce lucru teribil pentru copii, să vadă așa ceva.

Crane spuse:

— Tommy nu înțelege cum o ființă omenească poate face așa ceva, unei alte ființe omenești. Aseară m-a întrebat ce cred eu, că omul care a omorât-o pe doamna aceea este nebun sau pur și simplu era supărat pe ea.

— Și ce i-ați răspuns?

— I-am spus că nu cred că cineva înțelege cu adevărat ce îl face pe un om să devină criminal.

— Asta nu este foarte liniștitor, spuse Vince.

— Fiul meu are zece ani și este foarte deștept. El știe când cineva îl minte, i-am spus că nu trebuie să-și facă griji, i-am spus că nu trebuie să se teamă că i se poate întâmpla și lui ceva rău; că sunt atâția oameni în jurul lui care au grijă ca el să fie în siguranță.

— Și a cumpărat asta?

— Nu cred, spuse Crane cu sinceritate.

— Vă amintiți la ce oră a plecat de aici joia trecută domnișoara Vickers?

— Un detartraj și un control durează de obicei cam o oră, deci trebuie să fi fost în jurul orei cinci. Ava o să-și amintească. Ava își amintește totul, spuse Crane.

— Cum vi s-a părut domnișoara Vickers? întrebă Vince.

Crane ridică din umeri.

— Nu mi-a lăsat cine știe ce impresie. Ea a stat cu gura deschisă și eu m-am uitat la dinții ei. A părut nefericită când i-am spus că va avea nevoie de două coroane. Se pregătea să-și înceapă munca la biroul de avocatură *Quinn, Morgan.* Își făcea probleme că va trebui să se învoiască pentru asta.

I-am spus că eu mă îndoiam că asta ar putea fi o problemă. Eu îi cunosc pe toți cei de la *Quinn, Morgan.* I-am spus că o să trebuiască să-i spună șefului de birou și că o să găsim noi o cale. Poate că a trecut pe acolo, în drum spre casă.

— Aveți cumva parcare pentru pacienți? întrebă Vince.

— Am trei locuri, în spatele clădirii. Dacă sunt ocupate, trebuie să recurgă la parcările publice.

— Cred că nu este nicio problemă dacă aruncăm o privire acolo, nu? Există o ieșire prin spate? întrebă Vince.

— Da. Vă conduc eu.

Îi conduse de-a lungul unui coridor și ieșiră pe o ușă care dădea într-o alee umbrită, din spatele clădirii. Vince studie totul – clădirile din jur, absența activității. Clădirea alăturată avea un panou mare pe perete, DE VÂNZARE. IMOBILIARE JAMESON, cu numărul de telefon al agenției și fotografia unei agente drăguțe, zâmbitoare, îi invita să sune pe cei interesați.

Două din cele trei locuri de parcare marcate *Peter Crane, Cabinet Stomatologic,* erau ocupate. Unul, de un Jaguar elegant, albastru închis și celălalt, de o Toyota Celica albă.

— Nu v-aș putea spune dacă domnișoara Crane a parcat sau nu, aici. Poate că știe Ava.

— Există camere de supraveghere? întrebă Vince scanând clădirile din partea cealaltă a aleii.

— Nu știu. Eu unul nu am.

Se deschise ușa și atotștiutoarea Ava se aplecă în afară.

— Mă scuzați că vă întrerup, spuse ea. Dar a sunat domnișoara Navarre, domnule doctor Crane. A fost un incident la școală. A întrebat dacă ați putea cumva veni să-l luați pe Tommy acasă.

— Un incident? repetă Crane. Ce s-a mai întâmplat acum?

— Nu mi-a dat amănunte.

Crane oftă.

— Mă scuzați, oameni buni. Trebuie să plec.

— Absolut. Familia înainte de toate, spuse Vince.

Ava îi întinse doctorului cheile, cu ochii la Vince și

Mendez.

— Robin, medicul nostru igienist, vine mâine. Ea i-a făcut periajul domnișoarei Vickers.

— Doar cu titlu informativ, domnule doctor Crane, unde ați fost joia trecută, seara? întrebă Mendez.

— Acasă, cu familia. Sunați-mă dacă mai aveți întrebări, spuse Crane îndreptându-se spre Jaguar. Dar sincer, nu cred că vă pot ajuta cu ceva. Sunt convins că nu sunt ultima persoană care a văzut-o pe Karly Vickers în ziua aceea.

— De ce spuneți asta? întrebă Vince.

— Pentru că ultima persoană care a văzut-o în ziua aceea trebuie să fi fost persoana care a răpit-o, iar eu știu că nu am fost acela.

Deschise portiera mașinii dar se opri o clipă, înainte deja urca.

— S-a inițiat deja căutarea ei?

— Nu încă, spuse Mendez.

Crane își încreți fruntea.

— Nu ar trebui? O femeie a murit. O femeie e dată dispărută. Ar fi cumplit dacă ar sfârși și ea la fel, doar pentru că nimeni nu o caută.

— O căutăm, spuse Mendez. Aveți cartea mea de vizită, dacă vă vine vreo idee.

— Are dreptate, spuse Vince în timp ce mașina lui Crane dispărea pe alee. Karly Vickers ar putea fi pe undeva, cu ceasul ticăindu-i sfârșitul, chiar în clipa asta – dacă nu este cumva moartă, deja. Se întreabă probabil dacă o caută cineva, dacă i-a observat cineva lipsa.

Mendez spuse:

— Lisa Warwick a dispărut într-o vineri. A fost găsită moartă unsprezece zile mai târziu. Karly Vickers a dispărut joia trecută. Să sperăm că ucigașul nostru se ține de un program.

Vince îi aruncă o privire gravă.

— Eu nu aș paria o viață, pe asta.

31.

Mendez se uita jos, la degetul de om, degradat, care zăcea în praf, lângă banca din dreptul bazei a treia. Putrezise, pielea crăpase și începuse să se exfolieze.

Îi aruncă o privire lui Vince care se așezase pe bancă. Fuseseră sunați de îndată ce se întorseseră la mașină, de la cabinetul lui Crane. Să meargă imediat la *Școala Elementară Oak Knoll.* Nu părea un loc potrivit pentru o crimă. Iar „crima" nu părea să motiveze chemarea poliției acolo – un puști îl bătuse pe un altul, în timpul orei de sport.

Dar un deget de om, recunoscu Vince, era un motiv. Scutură două pastile dintr-o sticluță albă și le înghiți.

— Ești bine? îl întrebă Mendez.

— Am o migrenă. Parcă cineva-i-a-dat-una-cu-toporul-în-cap.

— La ce concluzie ai ajuns?

— Victimei voastre îi lipsește indexul. Ăsta este un index. Nu avem nevoie de Sherlock Holmes pentru asta.

Hicks se aplecă și el asupra degetului. Înlătură mușchii de pe el. Mușchii reveniră în secunda următoare.

— Omule, e teribil. Cu siguranță că puștiul Farman l-a luat de la locul crimei, marți seara.

— Fetița mi-a spus că Dennis a pus mâna pe cadavru. Dar nu a spus că i-ar fi rupt un deget și l-ar fi băgat în buzunar, spuse Mendez.

— Bagă degetul în pungă și să mergem să stăm de vorbă cu puștiul, spuse Vince ridicându-se în picioare. Abia aștept să aud ce are el de spus.

•

S-au întrunit în sala de ședințe. Dennis stătea pe scaun, bosumflat, cu buza spartă, cu hainele murdare. Nu scosese un cuvânt de când fusese

târât aici de domnul Alvarez. Profesorul de sport îi spusese lui Anne că îi trebuiseră zece minute bune ca să-l calmeze, pe terenul de baseball.

— Se zbătea și se lupta, scoțând cele mai urâte înjurături pe care le-am auzit vreodată. Ca și cum ar fi fost posedat de ceva. Am făcut tot ce-am putut, ca să reușesc să-l țin, le spunea domnul Alvarez.

Numai aceste lucruri și erau înfiorătoare, se gândea Anne. Dennis era mai mare decât ceilalți elevi, dar tot un băiețel era. Paco Alvarez era un munte de om, cu brațe uriașe.

— Cred că dacă n-aș fi fost acolo să-l opresc, l-ar fi omorât pe Tommy Crane, spuse el în șoaptă, uitându-se spre Dennis ca și cum s-ar fi așteptat să sară peste masă și să atace, ca un animal sălbatic.

Dennis își înălță capul și se uită la ei ca și cum ar fi vrut să spună „la ce vă zgâiți?" apoi își coborî privirea înapoi spre masă.

— Este o ieșire serioasă de furie. Puștiul avea sânge în ochi, înțelegeți? Ca un câine de luptă, continuă Alvarez.

Anne nu se pricepea la câinii de luptă. Începea să creadă că de fapt nu știa mai nimic despre multe lucruri. Oare nu ar fi trebuit să vadă niște semnale de avertizare la Dennis Farman? Sau eludase semnalele de avertizare, cu scuze ieftine: Dennis nu este sigur pe el, Dennis este gelos, Dennis este un huligan și atât. Poate că nu era deloc așa.

— Nu știu ce să spun, Paco. Are probleme mai mari decât pot eu să le stăpânesc, spuse ea încet.

Se deschise ușa și intră directorul Garnett, împreună cu detectivul Mendez și alți doi bărbați – un roșcat cam pe la treizeci de ani, cu o legitimație prinsă la curea și un bărbat înalt, care se apropia de cincizeci de ani, cu trăsături fine, un aer autoritar și ochi negri, care-și opriră privirea direct asupra ei.

Bărbatul se îndepărtă de ceilalți și veni spre ea, întinzându-i mâna.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Navarre, spuse el. Mâna lui era mare și caldă și i-o înghiți complet pe a ei. Sunt detectivul Leone.

Era tânăr, sănătos, se bucura de succes și, din fericire, era liber, de când, recent, pusese capăt unei relații ce începuse interesant, sexy și atrăgător, și degenerase în a fi ușor supărătoare.

Cine și-ar fi închipuit că acea Caryn, care spunea despre sine că îi plăceau petrecerile și care dorea să ajungă actriță, avea să se transforme într-o femeie sufocantă care se smiorcăia și se bosumfla de fiecare dată când el voia să petreacă o seară singur?

Își dăduse seama că avea necazuri atunci când din ce în ce mai multe lucruri de-ale ei începuseră să apară în permanență în dulapul și sertarele lui. Când fardurile ei își făcuseră loc în baia lui. Ajunsese periculos de aproape de a trăi cu ea fără să-și dea seama. Ba nu, fusese vina lui, pentru că fusese atât de preocupat de documentare și de scrierea următoarei sale cărți, încât nici nu observase.

Ceea ce, bineînțeles, o supărase suficient de mult pentru a face o criză, plângând, și aruncându-i acuzații de egoism și neglijare în timp ce își trântea lucrurile într-o geantă de mărimea Kansas-ului. Spărsese două lămpi, una aproape în capul lui, dar el fusese mai rapid, îi dărâmase prețioasa gloxinie într-un amestec de pământ, frunze rupte și ghiveci spart, după care plecase, dându-și pe spate părul blond, californian, lung și drept.

Îi mai aruncase o privire ucigătoare și înlăcrimată și îi spusese că o găsea la Marva atunci când avea să fie suficient de bărbat pentru a-și cere scuze.

Noah hotărî că era suficient de bărbat pentru a răsufla ușurat când ușa se trânti în urma ei.

— A spus ceva despre unde sau cum a intrat în posesia degetului?

— Nu. Nu a scos un cuvânt de când l-a adus domnul Alvarez, de ora de sport.

— Chestia asta este foarte tulburătoare, spuse el încet. În sfârșit își ridică ochii de la desene, spre fața ei.

— Și primul lui atac, astăzi, a fost asupra unei tinere domnișoare?

— Da. Wendy Morgan. Apoi l-a atacat pe Tommy Crane.

— S-a mai manifestat violent fată de fete, înainte?

— Nu mai mult decât orice băiat de clasa a cincea. Cel puțin nu, după câte știu eu. Dar azi dimineață a avut o adevărată ieșire față de mine.

Îi povesti despre cele întâmplate în clasă și despre ce se petrecuse cu o seară înainte, când a trecut ea pe la familia Farman acasă.

— Mă tem că mă consideră vinovată că l-am băgat în bucluc. Părinții lui nu știau că Dennis chiulise de la școală. Cred că a primit o bătaie bună pentru asta. Nu s-a putut așeza toată dimineața.

— Pot avea o fotocopie a paginii acesteia? Două, dacă se poate? întrebă Leone.

— Da, desigur.

— Ceilalți copii care au găsit cadavrul sunt tot în clasa dumneavoastră?

— Da. A fost o săptămână foarte grea.

— Aș vrea să stăm puțin jos și să discutăm despre copii. Sunteți liberă în seara asta? întrebă Leone.

— Um… uh… da, sigur, spuse ea gândindu-se imediat că Franny ar fi în stare să o omoare. Joia era seara lor de restaurant chinezesc.

— Bine. Luăm masa la șapte? În Plazza Fontana?

— Îmi propuneți o întâlnire, domnule detectiv? întrebă Anne ușor șocată de îndrăzneala lui… dar și puțin altceva.

— Asta ar fi un lucru nepotrivit din partea mea, răspunse el.

Dar nu a spus nu.

— Am fost plecat. Aseară m-am întors. Aș vrea să am o imagine mai clară asupra celor petrecute marți. Observațiile dumneavoastră mi-ar fi de folos. Prezența dumneavoastră ar fi un bonus, adăugă el.

În clipa aceea se apropie de ei Mendez și Leone îi spuse lui Anne să-i arate și acestuia desenele lui Dennis.

— Iisuse Christoase, spuse Mendez, apoi se controlă. Îmi cer scuze, doamnă.

— Școala i-a anunțat pe părinții lui Dennis? întrebă Leone.

— Șeriful Farman este pe drum, spuse ea, dorindu-și ca directorul să o fi chemat mai curând pe mama lui Dennis.

Mendez îi spuse lui Leone:

— Ar fi bine să-l întrebăm pe băiat despre deget, până să-și facă Frank apariția. Dacă nu îl acuzăm de ceva, nu avem nevoie de prezența unui părinte, ca să-i punem întrebări.

Vince dădu din umeri.

— Faci cum crezi. Familia Crane poate ridica pretenții ca Dennis să fie acuzat de atac violent.

— Nu-l întreb decât despre deget.

Începu să se îndrepte spre masă, dar apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, se întoarse și spuse:

— Mulțumesc, domnișoară Navarre. Ne-ați fost de mare folos.

— Rămân aici, spuse Anne, ferm.

— Pardon?

— Rămân aici cât timp discutați cu Dennis. Câtă vreme se află în clădirea aceasta, este responsabilitatea mea.

Mendez ridică din umeri.

— În regulă.

În timp ce Mendez începu din nou să se îndepărteze, Anne îl apucă de mâneca sacoului sport. Mendez se răsuci în loc și se uită la ea.

— Și nu vreau să-l întrebați nimic despre desene, spuse ea, încet. El nu știe că am caietul. Nu vreau să știe că i-am trădat încrederea. Vreau să încerc să-l ajut – dacă pot.

Se îndreptară apoi împreună spre masă și se așezară, ca să-l intervieveze pe Dennis Farman. Dar Dennis nu avea nimic de spus. Niciun cuvânt. Nu le-a spus cum a intrat degetul în posesia lui. Nu a scos o vorbă și nici amenințările, nici ademenelile nu l-au făcut să se răzgândească. A rămas mut, uitându-se în jos la masă și numai Dumnezeu putea ști ce gânduri măcina în mintea lui.

•

Hicks s-a întors înapoi la birou să vadă dacă a sosit ceva referitor la cercetările inițiate de el privind personalul de la *Centrul Thomas.* Vince și Mendez au părăsit școala, oprindu-se pe trotuar, în așteptarea lui Farman. Ceilalți copii plecaseră de mult – înaintea venirii lor aici – Tommy Crane, luat de tatăl lui și dus la Urgență, iar Wendy Morgan luată și ea de tatăl ei.

— Ce fantezii violente îi pot umbla prin cap puștiului ăsta, spuse Vince oferindu-i lui Mendez o bară de gumă Doublemint. Ce furie bine înrădăcinată are în el. De ce oare? Copiii nu devin peste noapte așa. Este un comportament învățat. De la cine să-l fi învățat?

— Frank este el cam înverșunat, dar nu îl văd desenând femei cu pumnale înfipte în piept.

— Băiatul ăsta este un candidat perfect pentru o evoluție total deviată, putând sfârși prin a omorî cu adevărat pe cineva. O să trebuiască să stați cu ochii pe el încă mulți ani de acum înainte.

— Grozav. Sper ca familia Crane să insiste să fie pus sub acuzație. Barem așa o să-l putem băga într-o școală de corecție.

— Și când o să iasă de-acolo o să fie total îndreptat, spuse Vince sarcastic.

Rămaseră o vreme tăcuți, savurând liniștea, fiecare cu gândurile lui.

— Învățătoarea e frumușică, spuse Vince într-un târziu.

— Da

— Ce se mai aprinde când e vorba de copii. Îmi place asta. Vince se uită cu coada ochiului la Mendez.

— Ai invitat-o în oraș?

Mendez tresări la întrebarea asta.

— Ce? Nu! Doar sunt în mijlocul unui caz.

Vince ridică din umeri.

— Omul mai trebuie să și mănânce.

— Am cunoscut-o abia ieri.

— Și? Eu am cunoscut-o abia acum o oră.

Mendez se zgâi la el.

— Și ai invitat-o în oraș? Este suficient de tânără să-ți fie fiică.

— Da, dar nu-mi este, spuse Vince zâmbind.

— Nu-mi vine să cred că ai invitat-o în oraș! În mijlocul tuturor acestor probleme, tu ai invitat-o în oraș!

— Ne întâlnim la cină. Să discutăm despre copii, adăugă Vince.

— Ea nu știe că e vorba de o întâlnire.

— Știe că o să ia masa cu un domn fermecător, într-un restaurant italienesc foarte frumos.

— Nu-mi vine să cred c-ai invitat-o. Doar face parte din investigație.

— Nu este victimă. Nu este martor. Și nu este făptuitor, sublinie Vince. Nu există conflicte de interese. Viața este scurtă, tinere. *Carpe diem.*

O mașină de poliție trase la bordură și din ea coborî Frank Farman, cu fața o mască de oțel.

— Nu-mi vine să cred. Avea un *deget*? spuse el abia auzit.

— Probabil că l-a luat de la Lisa Warwick. La autopsie s-a văzut că-i lipsea un index, spuse

Mendez.

— Dumnezeule Mare, spuse Farman apăsându-și mâinile în șolduri. Nu știu ce e rău cu băiatul ăsta. Eu încerc să-l îndrept și el face așa ceva.

— L-a bătut destul de rău pe puștiul Crane. Familia ar putea cere să fie pus sub acuzație, spuse Mendez.

— Iisuse Christoase. Farman începu să se uite dintr-o parte într-alta, ca și cum s-ar fi așteptat să apară Christos, la comandă.

Dar nu a apărut Christos. A apărut Anne Navarre. Profesoara ieșea din clădire cu determinarea lui Napoleon.

— Domnule Farman, pot vorbi puțin cu dumneavoastră?

— Chiar nu am timp…

— Nu aveți timp să discutați despre faptul că fiul dumneavoastră a apărut astăzi la școală cu un deget de om? Ce puteți avea mai important de făcut, decât să vă ocupați de asta?

— Am o treabă de făcut, domnișoară Navarre.

— Da. Treaba asta se cheamă grijă părintească. Care vine odată cu copiii. Pentru dumneavoastră nu înseamnă nimic faptul că fiul dumneavoastră are probleme serioase?

Vince privi cum Farman se face roșu la față. Ajutorului de șerif nu-i prea convenea să fie mustruluit în fața colegilor lui. Iar Annei Navarre părea să nu-i pese. Îi ținea piept ca un șoarece furios care întărită un leu.

— Dennis are nevoie de ajutor. Ajutor profesionist.

Farman se aplecă spre ea, încercând să o intimideze cu înălțimea lui.

— Nu am nevoie să-mi spuneți dumneavoastră cum să-mi cresc propriul meu copil. Vine soția mea să se ocupe de Dennis.

— Asta mă bucură. Cel puțin se va amâna bătaia, spuse ea.

— Cum îndrăzniți, mârâi Farman făcând un pas amenințător spre ea.

Vince păși între ei.

— Ei, oameni buni, haideți să ne oprim aici. Liniștiți-vă.

O împinse pe Anne Navarre câțiva pași mai departe, exact în clipa în care Sharon Farman trăgea mașina în spatele echipajului de poliție. Frank Farman inspiră adânc și scoase apoi încet aerul din piept, ca și cum ar fi depresurizat o oală sub presiune.

— Se ocupă soția mea de Dennis. Noi trebuie să plecăm, îi spuse el lui Mendez.

— Unde?

— Tocmai am fost anunțat prin radio. Elicopterele au localizat cele două mașini: a Lisei Warwick și a lui Karly Vickers. Dixon ne vrea acolo.

32.

Mașinile se aflau într-o parcare, printre altele o sută. Ascunse vederii. Parcarea aparținea unui negustor de vechituri, Gordon Sells.

Mendez coborî din mașină și se îndreptă spre o rotondă. Elicopterul șerifului aterizase, dar alte trei elicoptere decorate cu logo-uri ale stațiilor de televiziune din LA staționau încă deasupra, cu elicele bătând aerul. Mașinile stațiilor locale de știri se înșiruiau pe lateralele drumului și operatori și reporteri se agitau pe acolo, ca niște țânțari înnebuniți să aterizeze pe ceva suculent.

Frank Farman urla instrucțiuni unei jumătăți de duzini de polițiști care încercau să izoleze scena cu bandă galbenă. Dixon se afla lângă Chevrolette-ul Nova al lui Karly Vickers, instruindu-și fotograful și videograful să prindă orice unghi posibil al mașinii, mașinile din jurul acesteia și terenul din jurul mașinilor.

— Tony, bine, spuse Dixon. O să ducem mașinile în garajul nostru, să le procesăm acolo.

— Perfect. Unde e mașina Lisei Warwick?

— Două rânduri mai încolo. Dixon arătă în direcția câtorva polițiști care păzeau mașina.

— Pilotul elicopterului zicea că, în mod categoric, mașina asta a intrat în parcare printr-o poartă din spate, venind de pe un drum murdar. A mai văzut încă urmele, în iarbă.

— În ultimele două zile.

— Iar acum avem presa pe capul nostru. Cineva a auzit despre ochii lui Warwick și ai Juliei Paulson, lipiți cu adeziv, spuse Dixon.

— La dracu'. Se scurge ceva din departamentul nostru?

— Nu știu de unde au aflat.

— Poate chiar de la asasin, spuse Mendez. Vince crede că tipul vrea publicitate.

— El unde e?

— La hotel. Lucrează la profil.

Și la o întâlnire cu Anne Navarre, continuă el în gând, încă tulburat de ideea asta, deși nu era treaba lui și nu era vorba chiar de o întâlnire. Leone voia să afle mai multe despre copii. Tatăl lui Crane fusese ultima persoană care o văzuse pe Karly Vickers. Tatăl lui Morgan avea o legătură cu Lisa Warwick. Iar copilul lui Farman era un ucigaș în serie în devenire, care luase ca amintire degetul tăiat al victimei. Orice idee i-ar fi oferit Anne, ar fi fost bine venită.

— Nu crezi că poate s-a ocupat chiar el de publicitate? întrebă Dixon.

— Vince? Să ofere ponturi presei? Nu, spuse Mendez, automat.

— Nu fi așa de sigur, Tony. Omul ăsta are o reputație.

— Da, cea de cel mai mare specialist în profile, din lume.

— Și cea de cel mai cunoscut. Nu a ajuns aici fiind timid și retras. Ne-o fi spunând el nouă că vrea să treacă neobservat, dar nu acesta este modul lui de operare.

Lui Mendez nu îi plăcu afirmația.

— Degeaba mai discutăm acum. Presa e aici. Ei știu ce știu. Noi avem o treabă de făcut, aici. Ai discutat cu proprietarul locului? Care-i povestea lui?

— Am pus doi polițiști pe capul lui. Vă așteaptă pe tine și pe Hicks. Am vrut mai întâi să asigur mașinile astea.

— Te întorci cu mașinile?

— Da

— Și cu mai cine?

— De ce?

Mendez făcu o figură ca și cum subiectul ăsta mirosea urât.

— Puștiul lui Farman a venit la școală să se fălească cu degetul tăiat de la mâna Lisei Warwick.

Dixon făcu ochii mari.

— Ce spui?!

— Da. E la mine în portbagaj, într-o pungă maronie. A încercat să i-l bage pe gât unei fete din clasă.

— Ah, Dumnezeule!

— Puștiul l-a luat probabil de la locul crimei, dar cum o să dea asta la presă? Băiatul avea asupra lui degetul victimei și noi îl lăsăm pe tatăl lui în mașina victimei? Nu vreau să am discuții cu Frank, dar chestia asta nu o să dea prea bine. Un avocat s-ar putea folosi de ea, la proces.

Dixon tăcu o clipă, să asimileze ideea. Se va ocupa de situația asta din perspectiva celor aproape două decenii trăite de el ca detectiv. Nu conta cât de bine îl cunoștea pe Frank Farman. Nu conta faptul că Farman avea un dosar fără pată. Acum era vorba de procedură.

— Am înțeles, spuse el. Du-te și vorbește cu proprietarul locului. Mă ocup eu de Frank. Știe despre incidentul cu băiatul lui?

— Da

Mendez scoase un mic oftat de ușurare. Se duse două rânduri mai departe, la mașina Lisei Warwick, unde Hicks stătea de vorbă cu doi polițiști.

— Mergem să discutăm cu proprietarul locului, spuse el.

— L-ai spus lui Dixon despre deget?

— Da. Mi-a spus că se ocupă el de Frank.

— Mai bine el, decât tu.

Ieșiră din parcare în mașina lui Mendez și o porniră spre intrarea principală a parcului de mașini vechi, blocată de reporteri și de polițiști.

Mendez claxonă nerăbdător. Hicks ridică legitimația. Un fotograf le trase o poză.

— Cred că vedem și noi acum ce înseamnă să fii cineva, spuse Hicks.

— Pare destul de complicat.

Biroul se afla într-o rulotă ruginită, care părea să fie totodată și locuință. Mendez și Hicks intrară, strângând din ochi la lumina fluorescentă puternică strălucind dintr-un tavan din plăci antifonate, îngălbenite de fum de țigară. Locul era mizerabil și putea a transpirație acră și a ceapă prăjită.

Un polițist stătea la masa din bucătărie cu bărbatul care, presupuse Mendez, trebuia să fie Gordon Sells. Sells arăta rău pentru cei patruzeci și cinci de ani pe care trebuia să-i aibă, cu chelie avansată, cu o expresie sinistră. Părul de pe piept și spate i se revărsa peste marginile maioului fără mâneci.

— Domnule Sells, spuse Mendez întinzându-i mâna. Sunt detectivul Mendez. El este partenerul meu, detectivul Hicks.

Neimpresionat de amabilitățile sociale, Sells se încruntă la el și spuse:

— Io n-am ni'ca cu mașinile alea. Io habar n-am cum au ajuns aici.

Mendez se așeză. Hicks se sprijini de masa ticsită al bucătăriei, gonind o mâță ocupată să vâneze resturile de mâncare din farfuriile murdare.

— Nu ați mai văzut niciodată înainte mașinile acelea? îl întrebă Mendez.

Sells scutură din cap. Mendez își imagina ce-ar fi gândit o femeie văzând un astfel de bărbat. Părul pe care-l mai avea era nepieptănat. O barbă care arăta a fi de vreo patru-cinci zile, îi asprea linia maxilarului.

— Cum vine asta, domnule Sells? Proprietatea dumneavoastră este îngrădită, da?

— Da

— Deci cineva a trebuit să deschidă o poartă ca să intre.

— Io nu știu ni'ca de asta.

Mendez scoase din buzunarul hainei o fotografie a lui Karly Vickers.

— Ai văzut-o vreodată pe femeia asta?

Sells abia dacă se uită la poză.

— Ne.

— Numele Lisa Warwick îți spune ceva?

— Ne.

— Ele sunt proprietarele mașinilor. Una dintre ele e moartă. Cealaltă e dată dispărută.

— Io nu știu ni'ca de asta, spuse el, netulburat de teribilele noutăți.

— Ai angajați, domnule Sells? îl întrebă Mendez.

— Sunt numa' io și nepotă-miu, atâta tot. Nici el nu știe ni'ca.

— Și unde este el? întrebă Vicks.

Sells strigă:

— Kenny! Fă-te-ncoa'!

Kenny ieși pe ușa alăturată, un tânăr uriaș cu un aer nătâng, la vreo douăzeci de ani. Arăta ca și cum ar fi apărut direct dintr-un film de groază, cu o salopetă căreia îi atârna o bretea și cu gura care-i atârna deschisă.

Mendez se ridică să treacă din nou prin faza prezentărilor. Kenny se zgâia doar la el, fără expresie.

— Ai văzut-o vreodată pe femeia asta? îl întrebă Mendez arătându-i fotografia lui Karly Vickers.

Kenny dădu din umeri.

— Nu știe nimic. E aproape idiot, spuse Sells nerăbdător.

— Nu-s, spuse Kenny cu o voce joasă, albă.

— Femeia asta a dispărut, spuse Mendez. Femeia căreia i-a aparținut cealaltă mașină e moartă. Omorâtă.

Sells se încruntă.

— Nu știe…

Mendez izbi cu pumnul în masă și se aplecă deasupra lui.

— Taci dracului din gură! Nu mai vreau să aud cum nu știi nimic, țărănoi prost!

— Nu-s arestat! îi strigă înapoi Sells.

Mendez își smulse cătușele de la centură. Vrei să schimbi situația? O pot face pe loc.

Hicks făcu un pas mai în față, calm și-i puse o mână pe braț.

— Tony, liniștește-te. Sunt convins că domnul Sells pur și simplu nu înțelege gravitatea situației.

— Ce parte a acuzației de omor nu îi este clară? întrebă Mendez.

— Fă o pauză, îi spuse Hicks.

Mendez se îndepărtă și începu să facă pași prin dreptul frigiderului. Mormăia amenințări urâte, în spaniolă. Sells nu trebuia să înțeleagă limba ca să știe că nu era a bună.

Hicks se așeză la masă și spuse, pe un ton confidențial:

— Îmi cer scuze pentru partenerul meu, dar femeia care a fost omorâtă era verișoara lui, așa că…

Sells făcu ochii mici, suspicios.

— Spaniol împuțit. Am văz't-o pe femeia asta la televizor…

— Este verișoara lui după soție, specifică Hicks imperturbabil.

— Dacă aflu că ai atins-o cumva… începu Mendez arătând cu degetul spre Sells.

Hicks ridică mâna.

— Tony, te rog.

Hicks oftă și se întoarse înapoi spre Sells.

— Știi, domnule Sells, dacă ai cumpărat de la cineva mașinile astea, nu ai nicio problemă, minți el. Singurul nostru interes este să găsim criminalul și să o găsim pe cealaltă fată înainte să i se întâmple ceva rău.

Sells se uită de la unul la altul. Mendez avea senzația că omul ăsta se mai întâlnise cu tandemul Polițistul Bun/Polițistul Rău. Poate că avea chiar și dosar.

Sells se uită drept la Hicks și spuse:

— Io nu știu ni'ca de mașinile alea.

Mendez îi făcu lui Hicks un semn cu capul și acesta se ridică și se întoarse spre nepot. Mendez se duse la Sells, deschizând una dintre cătușe.

— Poți să te ridici, domnule Sells. Sau te pot târî eu de pe scaun. Mi-e indiferent.

— Pentru ce? întrebă Sells, dar totuși se ridică.

— Te arestez pentru posesie de lucruri furate.

•

I-au transportat la secție, pe Sells și pe nepotul lui, în mașini separate. Pe Sells în spatele unei cuști, într-o mașină cu aparatură de radio-locație și pe nepotul acestuia pe bancheta din spate a sedanului lui Mendez. Sperau ca, separat de unchiul lui, tânărul să aibă totuși ceva de spus. Nu a avut.

Hicks îl instală pe Sells într-o cameră de interogatoriu și îl lăsă acolo. Mendez îl depuse pe nepot în camera alăturată. Amândoi se duseră apoi să bea o cafea. Avea să fie o noapte lungă.

— Tu ce crezi? spuse Hicks.

— Tipul îmi dă fiori, spuse Mendez. Te ocupi tu de el? Precis are dosar.

— O să verific, de acord.

— A cerut un avocat?

— Nu încă.

— Dacă-l putem înfunda pentru furt de mașini, avem amprentele lui. Am cerut permis de percheziție.

Hicks se strâmbă. Abia aștept să scormonesc pe sub mobila din locul ăla.

— Pe tine te trimit în baie.

— Ah, nu…

Își băură cafelele și se duseră la mesele lor de lucru. Sells și nepotul lui mai puteau sta și reflecta.

Hicks își citi mesajele lăsate pe biroul lui și ridică unul.

— Greg Usher – fostul prieten al lui Karly Vickers – face pârnaie în LA pentru cultivare de canabis în apartament.

— Taie-l de pe listă.

— Uite aici ceva interesant. Unul din tipii care se ocupă de întreținere la *Centrul Thomas* are dosar. Numele lui actual e fals.

— Dosar pentru ce?

— Hick ridică o sprânceană.

— Furt de mașini, printre altele.

— Ceva violență?

— Violență domestică, asupra unei prietene, în urmă cu șase ani.

— Îl putem agăța cu ceva?

Hicks râse.

— Are amenzi neplătite, în valoare de patru sute cincizeci și opt de dolari, pentru circulat și parcat neregulamentar.

Mendez dădu din cap.

Sună telefonul pe care-l împărțeau între cele două mese. Mendez ridică receptorul și ascultă. Când lăsă receptorul înapoi în furcă, spuse:

— Ne putem ocupa de hoțul tău de mașini. Gordon Sells are dosar. Pentru perversiuni sexuale.

33.

— Nu este o întâlnire, insistă Anne.

— Mai bine ar fi fost. Seara noastră chinezească este sacrosanctă, spuse Franny în timp ce se îndreptau pe jos, din parcare, spre plaza. Este detectivul Fierbințelu'?

— Este un altfel de detectiv, spuse Anne, evazivă.

— Tot un fierbințel?

— Este destul de bătrân să-mi fie tată, spuse ea deși, în mod categoric, reacția ei nu fusese asta. Tatăl ei avea cu treizeci de mai mult decât Leone.

— Aah, foarte clar, dar pricep perfect, spuse Franny.

Anne îi aruncă o privire.

— Mulțumesc. Sunt fericită că în mintea ta am o viață sexuală atât de aventuroasă.

— Ar trebui să fii. Singura ta viață sexuală este doar în mintea mea.

La asta, Anne nu mai avu argumente.

— Te atrage, declară el cu viclenie. *Ți-ai schimbat hainele.*

— Ca și tine.

— Dar eu nu am trecut de la stilul călugăriță la un pulover strâmt, care să-mi scoată sânișorii în evidență.

— Te porți groaznic cu mine. Nu asta ai vrut să fac? Să mă îmbrac altfel?

— Da, dar până acum nu m-ai ascultat niciodată, sublinie el.

— Ăsta este un pulover cât se poate de conservator, mormăi Anne. Și fusta ei de culoarea mușchiului era perfect conservatoare – chiar dacă i se mula ușor pe forme – fusta care ajungea exact sub partea de sus a cizmelor ei maro, cu tocuri joase.

Trotuarele și străzile erau aglomerate. Elevii bântuiau în cârduri, râzând și vorbind, îndreptându-se spre librărie, spre cafenea, spre seara femeilor de la Barul Buddha. Restaurantele erau aglomerate. La colțuri stăteau muzicanți, cântând pentru bani.

— Vin cu tine la restaurant, declară Franny.

— Nu, nu vii. Tu te duci la restaurantul chinezesc.

— Nu mă pot duce acolo fără tine. Nu ar fi corect.

— Nu mă face să mă simt vinovată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. E fierbinte?

Fierbinte nu era cuvântul potrivit. Sincer, Mendez era fierbinte. Leone arăta bine, deși avea un aer aspru, dar distins totuși… Spre consternarea ei, Anne simți că roșește.

— Nu.

— Mincinoaso! exclamă Franny, râzând amuzat.

Anne se opri și se uită la el.

— Nu știu de ce mai stau de vorbă cu tine.

Franny o sărută pe obraz.

— Pentru că tocmai ți-am distras gândurile de la faptul că îl ai elev pe fiul Marchizului de Sade. Haide, fugi acum, Marie Anne, nu vreau să-l faci pe gentlemanul tău să aștepte.

Dând din cap, Anne traversă piaza spre Piazza Fontana, la non-întâlnirea ei.

•

— Nu este o întâlnire, mormăi Vince de unul singur, în timp ce-și îndrepta cravata în oglinda toaletei pentru bărbați. Ce dracu' îi trecuse prin cap? Anne Navarre probabil că nici nu era născută la vremea când venise el la Birou. Probabil că o luase razna. Poate că până la urmă tot trebuie să înceapă să ia pastilele antipsihotice.

Și s-o invite în toiul evenimentelor de la școală – era, clar, un semn prost pentru creierul lui.

Și totul numai din cauza glonțului. O consecință a răului produs lobului său frontal:

comportamentul impulsiv.

Se simțea terminat, epuizarea asta de sfârșit-de-zi, care de obicei îi grăbea o mare cădere. Reușise să se odihnească puțin după ce-l lăsase Mendez la hotel și ațipise sub luminile aparatului de bronzat de la salon, dar nu era destul. El avea nevoie de șaptesprezece ore de somn. Bine măcar că datorită infiniților wați ai luminii fluorescente și grație tenului său de italian, ușor de bronzat, avea acum o strălucire sănătoasă.

— Poate că ești bătrân, atâta tot, Vince, mormăi el

Apoi își spuse din nou că de fapt ar fi trebuit să fie mort. Atunci ce naiba? De ce nu ar lua masa cu o doamnă de douăzeci și ceva de ani, drăguță, inteligentă?

Când ieși de la toaletă bărbaților, o văzu intrând în restaurant. Arăta foarte… hotărâtă, decise el, hotărâtă să fie serioasă, hotărâtă să fie luată în serios. Arăta și mult mai puțin ca o învățătoare de școală elementară, cu puloverul care i se mula pe corp și cu fusta elegantă. Frumos.

— Domnișoară Navarre, arătați minunat, spuse el cu cel mai fermecător zâmbet.

— Domnule detectiv…

— Vince, te rog. A fost o zi lungă pentru amândoi. Haide să agățăm formalitățile în cui, da?

Maître d' îi conduse spre o alveolă mai liniștită, dintr-un colț. Domnișoara Navarre ridică o sprânceană.

— Nu avem nevoie de curioși, îi explică Vince. Aceasta nu este o conversație de larg consum, având în vedere situația.

Vince comandă o sticlă de pinot grigio și două pahare – nu că el ar fi fost în stare să bea ceva, cu atâtea medicamente, dar se va preface că da, în timp ce adorabila Anne se va mai destinde puțin. Părea atât de bănuitoare.

— Ai voie să bei în timpul serviciului?

Vince zâmbi.

— Draga mea, viața este prea scurtă ca să nu bei puțin vin.

— În regulă. Perfect, mie una mi-ar prinde bine.

— Nu prea ești obișnuită să ai școala împânzită de detectivi, nu?

— Nu, până acum o săptămână.

— De când ești profesoară?

— De cinci ani. Părea că asta era tot ce avea de gând să spună, dar apoi Anne se grăbi să adauge:

— Dar am făcut o a doua specializare la colegiu, ceea ce a însemnat încă un an și apoi încă unul, pentru masterat.

Deci nu era chiar o puștoaică, o momeală care să te facă să înfunzi pușcăria, așa cum ai fi zis. Trebuia să aibă douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani. Vince zâmbi în gând, la precizia intenționată cu care îi oferise aceste detalii.

— Care a fost cealaltă specialitate?

— Psihologia. Am vrut să devin psiholog pentru copii, dar… Anne se înfrână, să nu pară prea nerăbdătoare.

— …Dar viața… a luat o altă turnură.

— Ciudat cum se întâmplă lucrurile astea.

Anne se uită în altă parte, inspiră adânc și oftă. Vince își spuse că se simțea stânjenită. Probabil că nu era obișnuită să-și povestească viața străinilor – sau cunoscuților. O catalogă drept genul de femeie prudentă, care se confesează unui singur prieten, dacă și acesta avea un suflet matur – sau poate rănit.

Chelnerul aduse vinul. Vince îl degustă și își manifestă aprecierea, dând din cap. Făcură comanda, sorbind din pahare.

— Anne, trebuie să-ți fac o mărturisire. Nu lucrez la biroul șerifului. Sunt agent special, la FBI. Pentru moment, este mai bine să nu se știe asta. Specialitatea mea este profilul criminalilor în serie.

Anne nu spuse nimic, dar făcu ochii mari.

— Nu știu cât de multe ți-a spus detectivul Mendez, dar există motive să credem că Lisa Warwick – femeia pe care au găsit-o în parc elevii tăi – a fost ultima victimă dintr-o serie de cel puțin trei crime.

— Ah, Dumnezeule.

— Mai lipsește o femeie. Îți imaginezi deci că este imperativ să aflăm cât mai mult putem, de oriunde.

— Nu știu ce pot face eu. Eu predau la clasa a cincea.

— Detectivul Mendez mi-a spus că îi înțelegi destul de bine pe copiii tăi. Am văzut și eu asta, azi după-amiază.

Anne râse fără umor.

— Ah, da. Sunt atât de perspicace încât habar n-am avut că Dennis Farman are fantezii criminale.

— De ce să fi bănuit asta? Câți oameni se uită la un copil de clasa a cincea și-l catalogheză drept un viitor criminal? Nimeni. Acesta este un comportament extrem de aberant. Niciun om normal nu s-ar gândi măcar la așa ceva.

— Și pentru asta ai venit aici?

Vince îi zâmbi vag.

— Da. M-am specializat în studierea gândirii anormale. Am petrecut mult timp studiind criminalii și încercând să înțeleg cum au ajuns acolo și ce anume le declanșează pornirea.

— Cum poți dormi cu așa ceva în cap?

— Minunat, atâta timp cât iau pastile, recunoscu el.

— De ce faci asta?

— Dacă reușesc să fiu suficient de bun în ceea ce fac, îmi spun că pot împiedica moartea unor ființe nevinovate. Poate reușesc să depistez un copil ca Dennis Farman și să-i conving pe cei care trebuie, să-i acorde toată atenția. Sunt convins că mă înțelegi.

Anne încuviință din cap și se uită în altă parte, cu ochi care i se umezi ușor.

— Îmi pare rău că trebuie să fii târâtă în această lume, Anne, spuse Vince, fiind sincer trist pentru ea.

Probabil că ea mai avea încă idealuri și mai credea, poate, că nu va fi dezamăgită.

— Știu că este greu pentru tine.

Anne spuse:

— Mă tem că cei care trebuie, *nu* îi vor acorda atenție lui Dennis. Mai ales acum. A fost exmatriculat. O să se învârtă de colo, colo, fără supraveghere, fără îndrumare. Cine ar trebui să-l urmărească? Părinții lui lucrează. Și chiar dacă ar sta acasă, probabil că sunt niște părinți cumpliți, altfel nu ar fi ajuns nici Dennis aici.

Vince oftă. Ar fi fost de acord cu ea dacă nu ar fi vrut să o împiedice să înceapă să plângă. De fapt, dacă ar fi trebuit să țină un seminar folosindu-l ca exemplu pe Dennis Farman, ar fi spus că probabil era deja prea târziu pentru acesta ca să mai fie salvat.

Colegii lui din Quantico ar fi gândit la fel. Le trimisese prin fax desenele lui Dennis. Mâine va sta de vorbă cu ei, dar știa deja ce vor spune. Vor spune că Dennis Farman avea un comportament antisocial și tendințe violente bine fixate. Opera lui de artă demonstra deja fantezii sadice – fantezii *sexuale* sadice, la un copil care încă nu ajunsese la pubertate. Probabil că nimic nu se va îndrepta, din ce era rău cu acest copil.

Dar nu avea de gând să-i spună Annei nimic din toate astea.

Spuse în schimb:

— Ai avut dreptate în tot ce i-ai spus tatălui său. Băiatul are nevoie de consiliere psihiatrică.

— Și ce armată îl va convinge pe tatăl lui să creadă asta? Frank Farman crede că poate scoate răul din Dennis, prin bătaie.

Tensiunea cauzată de evenimentele din timpul zilei o copleși. Vince se întinse peste masă și își puse mâna lui mare peste mânuța ei și i-o strânse.

— Nu renunța, Anne. Nu, încă. Astăzi te-ai luptat pentru băiat. Ne-ai înfruntat pe mine și pe Mendez, l-ai înfruntat pe tatăl lui. Are nevoie de cineva, alături.

O lacrimă cristalină alunecă peste marginea genelor ei și se rostogoli în jos pe obraz, în timp ce Anne se uita, stânjenită, în altă parte.

— Ei, haide, nu plânge. O să-mi ruinezi reputația de cuceritor, glumi Vince cu voce caldă.

Ceea ce îi câștigă un mic zâmbet.

— Ești un cuceritor? întrebă Anne vizibil ușurată de această distragere.

— Totul depinde de doamnă, recunoscu el.

Se înroși ușor la față și îi evită privirea, mai zâmbind încă, vag. Își scoase mâna dintr-a lui, își șterse lacrima stingheră și își duse după ureche o șuviță rebelă de păr castaniu.

— Îmi pare rău, de obicei nu clachez atât de ușor în fața străinilor.

— Pariez că de fapt nu clachezi niciodată. Dar nici nu ți se întâmplă des ca un elev să-ți aducă în clasă un deget de om.

— Da. Așa este.

Sosi mâncarea. Salată *caprese* pentru ea și rulourile lui, *ziti,* la cuptor. Vince își împinse farfuria spre ea.

— Mănâncă, îi porunci el. La niște *ziti.* Astea sunt remediul mamei mele, italiancă, pentru orice. Ea ți-ar spune *Avete bisogno della vostra resistenza! Ci e niente a voi!*

Anne părea încântată de italiana lui flamboaiantă.

— Și ce înseamnă asta?

— Trebuie să fii puternică. Ești atât de slabă. Mama mea crede că oricine are sub nouăzeci de kilograme este prea slab. Nu contează că eu o pot ridica într-o mână.

— Câți ani are?

— Optzeci și doi. Mama ta?

— A murit. Acum câțiva ani. Cancer la pancreas, spuse Anne coborându-și privirea și luând o bucată de *pasta.*

— Îmi pare rău.

Turnura diferită pe care o luase viața Annei Navarre. Mama ei a murit. Ea a părăsit facultatea.

— Dar tatăl tău?

— O să ne supraviețuiască la amândoi, în ciuda pretinsei lui sănătăți fragile.

Nu părea foarte fericită de această perspectivă.

— Încă nu mi-ai spus cum ar trebui să te ajut eu în investigații, spuse ea.

Înapoi la afaceri, deci.

Vince își înfipse furculița în partea lui de *pasta.*

— Vorbește-mi despre Tommy Crane.

Anne, își spuse că Vince i-a aruncat o minge strâmbă.

— De ce vrei să-ți vorbesc despre Tommy?

— Într-un astfel de caz, trebuie să urmărim toate pistele, înțelegi? spuse el.

— Da.

— În momentul de față, nu pot spune că investigațiile se îndreaptă într-o direcție sau alta. Încă mai încercăm să punem cap la cap evenimentele din ultima zi în care a fost văzută Karly Vickers, fata dată dispărută. Domnișoara Vickers a avut programare la dentist, joia trecută. A fost ultima ei întâlnire din ziua aceea.

— Cu Peter Crane.

— Până acum, el este ultima persoană care a văzut-o – din câte știm noi.

— Nu poți crede că este implicat. Este cel mai drăguț om. Tommy își adoră tatăl.

— Nu am spus că este suspect. Până acum nici măcar nu este o persoană care să ne intereseze. Dar este ultima persoană care a văzut-o pe fată. Suntem obligați să-i verificăm agenda din seara respectivă. Aș vrea să fac asta cât mai discret cu putință.

— Nu-ți pot spune nimic, aici. Dar pot să-ți spun că Peter Crane pare să fie un tată minunat. Pe de altă parte, mama lui Tommy…

— Este dificilă?

— *Dama de Cupă* din *Alice în Țara Minunilor.* Întreabă-l pe detectivul Mendez.

— Și Tommy cum e?

— Este înnebunit după baseball, cântă la pian și are un cap de matematică mai bun decât am eu, spuse ea zâmbind ușor. Este deștept, atent, liniștit. Visul oricărei mame.

— Îi place să iasă?

— Nu. Tommy este un observator, spuse Anne, simțindu-se în elementul ei vorbind despre elevi, analizând ce anume le stârnea interesul. Până aici nu se deosebeau foarte mult. Ea voia să intre în căpșoarele lor, să și-i imagineze cum sunt.

— Stă deoparte și observă ce se petrece, abia apoi decide ce să facă.

— Azi a cam luat-o pe cocoașă.

— A sărit în apărarea lui Wendy – fetița atacată de Dennis. Și a făcut asta știind că Dennis o să-l bată măr.

Vince zâmbi.

— Cavalerismul nu a murit.

— Genul ăsta de băiat este Tommy. Și genul ăsta de bărbat este și tatăl lui.

— Destul de corect, spuse Vince. Dar vrei să-mi faci o favoare? Poți să-l întrebi pe Tommy despre noaptea din joia trecută? Tatăl lui a stat acasă în noaptea aceea, sau a ieșit?

Ideea îi lăsă lui Anne un gust rău în gură. Vince vedea cum încearcă să reziste.

— Sunt întrebări ușoare și probabil că au și răspunsuri ușoare, spuse Vince. Doar că eu cred că e mai bine dacă vin de la tine. Nu are nevoie de un agent FBI care să-l sperie punându-i întrebări despre tatăl lui. Și are încredere în tine.

Anne ridică dintr-o sprânceană.

— Să-l manipulez, deci?

— Nu îți cer să-l manipulezi. Îi pui doar câteva întrebări pentru mine. Atâta tot.

— De ce nu o întrebi tu pe doamna Crane?

— *Dama de Cupă*? îi întoarse el propria ei descriere. Soțiile mai au și motive ascunse. Copiii, nu.

Anne se gândi o vreme la asta, privindu-l cu ochi-de-nu-prea-am-încredere-în-tine. Fata asta avea un scut, ca un luptător spartan, pe care și-i ținea în față, dar dacă i s-ar fi părut mai prudent s-o facă, precis l-ar fi pocnit cu el în cap.

— Nu îți cer să furi secrete de stat. Doar să întrebi un copil ce a făcut tatăl lui joia trecută, seara.

— Cred că aș putea face asta, spuse ea fără mare entuziasm.

— Despre familia Morgan ce știi? întrebă el.

— Sunt oameni cumsecade. Tatăl – Steve – este avocat. Sara predă uneori lecții de arte frumoase în cadrul programului educațional, al comunității. Este genul de mamă care stă mai mult acasă. Au un singur copil – pe Wendy.

— O căsnicie fericită?

Anne ridică din umeri.

— Din câte știu eu, da. Nu-mi spune că Steve Morgan este suspect.

— Era prieten cu Lisa Warwick. Trebuie să-l verificăm. Este doar simplă rutină. Dacă ai vorbi cu fata, poate că ți-ai da seama dacă ceva nu merge acasă, corect?

— Și eu ce obțin, dacă îmi interoghez elevii? întrebă ea, surprinzându-l.

— O să discut cu directorul, se oferi el. Îi recomand să organizeze un program de monitorizare și consiliere, pentru Dennis Farman. Poate că o să i se permită să vină la școală câteva ore pe zi, chiar dacă nu va avea voie în clasă sau pe terenul de sport. În felul acesta o să poți păstra cât de cât contactul cu el. Cum îți sună?

— Aș aprecia sprijinul tău în privința asta.

Quid pro quo, își spuse Vince. Poate că o să afle ceva util, sau poate n-o să iasă nimic din asta… exceptând încă o cină… sau două…

Întinse mâna peste masă și Anne i-o întâlni, cu a ei. Mâna ei era micuță și moale dar puternică, mâna unei femei care știa ce vrea. Îi plăcea asta.

— Batem palma? întrebă el.

— O batem.

•

Vince insistă să o conducă pe Anne la mașină și ea se opuse doar de formă. Cu un posibil ucigaș în serie umblând liber, nu era momentul să refuzi măsuri suplimentare de siguranță.

O ajută să intre în micuțul ei Volkswagen roșu sport și se aplecă prin geamul deschis.

— Încuie-te bine și nu te opri pentru nimeni, o instrui el.

— Da, domnule.

— Și nu-mi spune mie „domnule”. O să mă faci să mă gândesc că sunt prea bătrân.

— Prea bătrân pentru ce? întrebă ea cu micuțul ei zâmbet de Mona Lisa și cu o scânteie în ochi.

Fără să se gândească, Vince se aplecă și o sărută pe buze.

— Pentru asta, șopti el.

Culmea culmilor.

Ea nu i-a dat o palmă. Ăsta era un prim pas bine făcut.

— Mulțumesc pentru ajutorul tău, Anne.

Ea încă mai încerca să proceseze sărutul în micuțul ei creier analitic.

— Mulțumesc pentru *ziti,* spuse ea.

O privi îndepărtându-se cu mașina în noapte, neîndrăznind foarte mult să permită speranțelor să ajungă acolo unde voiau ele. Traversă spoi strada și o luă pe alee, ca să ajungă în spatele cabinetului lui Peter Crane.

•

Anne își turnă un pahar cu vin și se duse pe veranda din spate, care se afla chiar în fața

bucătăriei, a cărei ușă era deschisă. Se gândi la atenționarea lui Vince, de a fi grijulie. Un asasin zburda pe străzi. Dar grădina ei era împrejmuită cu gard și luna strălucea și ea nu avea nevoie decât de câteva minute ca să se gândească la seara aceasta, înainte de a se duce la culcare.

Își atinse buza de sus, simțind încă asprimea și gâdilătura mustății lui, în timpul sărutului. Încercă să-și amintească de ultima oară când a fost sărutată.

Nu doar că nu se întâlnea cu nimeni, dar, dacă era sinceră, de fapt evita să se întâlnească cu cineva. Bărbații din cercul ei social nu erau bărbați, erau colegieni înfumurați, deveniți adulți, care încă mai jucau jocuri video. Cel de al doilea inel al cercului ei social era compus din părinții elevilor ei, majoritatea căsătoriți, nu mulți dintre ei fiind fericiți. Din propria ei perspectivă de copil, văzuse că idealul de a te căsători și a avea copii nu era idealul idealurilor. Așa că nu s-a grăbit niciodată să ajungă acolo.

Dar trebuia să recunoască faptul că, dincolo de felul în care arăta, mai era ceva care o atrăgea la Vince Leone. Era puternic, inteligent, știa ce voia. Dacă vedea ceva ce-i plăcea, lua.

Păcat că nu o să stea mult pe aici. O să-și termine treaba și o să se întoarcă înapoi în Virginia, la cine știe ce alte crime odioase.

Nu-și putea imagina cum este să te scufunzi constant într-o lume a morții și a răului. Ei, trei zile i-au fost mai mult decât suficiente.

Sorbindu-și cabernetul parfumat, greu, se înfioră la ideea că răul nu era chiar atât de departe, bântuind pe străzi ca un lup vânându-și prada. Se gândi la ce făcuse ea luni seara – corectase lucrări, își făcuse planul de lecții, ascultase un album de Phill Collins – în timp ce undeva, cineva o tortura și o omora pe Lisa Warwick. Dormise bușteau, în timp ce ucigașul îngropa trupul acesteia în parc,

lăsându-i capul afară, în ideea că o va vedea cineva care se va speria de moarte și se va îngrozi.

În timp ce ea stătea pe verandă, ucigașul era cu o altă victimă. Se întâmplau lucruri pe care n-ar fi vrut niciodată să și le imagineze.

Se înfioră din nou și i se făcu pielea de găină. Se uită la întunericul de dincolo de grădina ei și avu senzația că el se afla chiar acolo, urmărind-o, distanța dintre lumea ei și a lui fiind doar cât ținea peluza.

Se întoarse și intră în casă, încuind ușa în urma ei… fără să fi văzut silueta care stătea exact acolo unde nu mai ajungea lumina lunii, privind-o cum pleacă.

34.

— Deci, Gordon, spuse Mendez așezându-se vizavi de Gordon Sells, la măsuța din sala de interogatoriu.

Sells se încruntă la el.

— N-am zis io că-mi puteți spune așa.

— Nu te-am întrebat, spuse Mendez indiferent, uitându-se la hârtiile pe care le adusese cu el. Deci, Gordon, ai cazier. Ești pedofil.

— Nu-s.

— Un juriu a decis că ești.

— Fetele alea au mințit. Nu le-am făcut nimic.

— Decât că te-ai expus, te-ai excitat, le-ai băgat mâna în chiloți…

— N-am făcut asta.

— Și presupun că nici nu ai, ascunsă acasă, o colecție de fotografii porno cu copii. Zice aici că ai avut o sută treizeci și una de pagini cu fotografii de fetițe, în diverse grade de dezbrăcare.

— Din catalogul JC Penney! strigă Sells. Chestii pe care voiam să le comand pentru nepoatele mele, de Crăciun.

— Și cele douăzeci și șapte de fotografii cu minore angajate în acte sexuale cu adulți? Colecția asta pentru cine urma să fie un cadou de Crăciun?

Sells se ridică agitat de pe scaun și dădu să se îndrepte spre ușă. Mendez se ridică, blocându-l.

— Rămâi în partea ta de masă, Gordon. Și stai jos. O să fie o discuție lungă.

Mendez se întoarse la o altă pagină din ceea ce părea a fi un dosar gros al vieții lui Gordon Sells. De fapt nu avea decât o singură pagină despre Sells. Restul dosarului aparținea unui caz de abuz, pe care-l închisese în urmă cu trei luni.

— Vreme de doisprezece ani ai fost oaspetele Departamentului Californian de Corecție, în Wasco. Mendez își ridică privirea spre el, ușor

amuzat. Pariez că a fost amuzant. Nimic nu le place mai mult pușcăriașilor decât să violeze un violator de copii. Sau poate că ți-a plăcut.

Sells sări din nou din scaun, roșu la față.

— Nu vreau să vorbesc cu tine! Vreau să vorbesc cu celălalt tip!

Mendez rămase calm.

— Nimănui aici nu-i pasă ce vrei tu. Așază-te și rămâi acolo, altfel te leg cu cătușele la perete.

Sells se așeză la loc, fără tragere de inimă. Respiră greu.

— O să te întorci înapoi la pârnaie. Dar de data asta nu o să mai fie Wasco. Te vor trimite la Folsom, unde o să ți-o tragă o serie nouă de deținuți.

— Nu intru la pârnaie. N-am făcut nimic rău, spuse Sells.

— Echipa care se află acum acasă la tine nu o să găsească și alte poze cu fetițe, când o să întoarcă frumușel cu susu-n jos cocina aia în care trăiești? Asta înseamnă violarea eliberării condiționate. Apoi mai este și furtul acela măreț de mașini și crima…

— N-am omorât pe nimeni!

Mendez ridică din umeri.

— Mie îmi pari numai bun pentru asta. Ai mașina ei. Dacă se va găsi un fir de păr de-al Lisei Warwick în casa ta, atât doar, ești un om făcut. Și dacă mai există justiție pe lume, poate că se va reveni la pedeapsa cu moartea chiar înainte de a ajunge tu la proces.

Sells se zgâi la el și efectiv scuipă cuvintele:

— Te bag în p… a mă-tii, spaniol nenorocit ce ești!

Mendez sări din scaun și se aplecă peste masă. Sells se dădu repede înapoi, răsturnă scaunul și se lăsă la pământ.

— Dacă nu te superi, spuse Mendez, mă duc să beau o cafea. Cazul ăsta este așa o floare la ureche, încât mă plictisește de moarte.

Ieși din încăpere cu dosarul lui Sells la subțioară și traversă holul, unde Hicks și Dixon urmăreau scena la monitorul video.

— Incredibil, spuse Hicks.

— Au adus mașinile? întrebă Mendez turnându-și o cafea.

— Da, spuse Dixon dând din cap. Arăta teribil de obosit. O să mă ocup de organizarea unei acțiuni de căutare a lui Karly Vickers, pentru mâine la prima oră.

— Dacă nu va fi găsită diseară, într-un butoi de cincizeci și cinci de galoane, în garajul lui Gordon Sells, spuse Mendez. Sper că echipa mai este acolo, da?

O să le ia zile, doar ca să răscolească trailerul. Omul ăsta este un animal, spuse Dixon.

Asta este o insultă pentru regatul animalelor, declară Hicks.

— Care credeți că ar putea fi relația lui cu *Centrul Thomas?* întrebă Dixon.

Faptul că amândouă femeile au avut legătură cu centrul, poate fi o simplă coincidență.

— Trei femei, îl corectă Dixon. Și Julie Paulson a trecut scurt pe acolo, în optzeci și patru. A renunțat la program. Jane era plecată din țară. De aceea numele nu i-a declanșat niciun clopoțel. De trei ori, nu mai poate fi vorba de o coincidență. Cum le putea cunoaște pe cele trei femei? Cum putea răpi trei femei, fără ca nimeni să nu observe ceva? Dacă ai fi femeie și omul ăsta ar încerca să pună mâna pe tine…

— Lumea m-ar auzi urlând de la cinci mile, spuse Hicks. Dar poate că nu el este cel care le răpește.

— Blegovanul ăla de dincolo? întrebă Mendez. Greu de imaginat. Poate că habar n-are să coboare măcar geamul de la mașină, darmite să convingă o femeie să meargă cu el.

— Nu, spuse Hicks. Mă gândesc la tipul de la întreținere, de la centru.

— Care tip? întrebă Dixon.

— Hamilton a descoperit că individul respectiv are dosar pentru furt de mașini și violență domestică.

— Imposibil, spuse Dixon. Jane se interesează de trecutul tuturor celor care lucrează la centru. Nu ar angaja niciodată pe cineva cu un astfel de dosar.

— Tipul se folosește de identitatea și de numele fratelui său, explică Hicks. Locuiesc împreună. Hamilton s-a dus acasă să-l intervieveze – Doug Lyle – dar Doug Lyle despre care vorbește el nu lucrează la *Centrul Thomas*. Fratele, Dave, s-a folosit de numele lui Doug, convins că nimeni nu o să angajeze un hoț de mașini abia ieșit din pușcărie.

— Iisuse, făcu Dixon. Jane o să leșine când o să audă asta. Cu toate precauțiile pe care și le ia pentru siguranța și protecția femeilor de acolo, să afle acum că a băgat cu mâna ei vulpea în cotețul cu găini.

— Și ce legătură să fie între Doug Lyle și Gordon Sells? întrebă Mendez.

— Teoria mea este, spuse Hicks, că Lyle fură mașinile, le duce la Sells, Sells le trimite undeva și își împart câștigul.

— Și să omoare una sau chiar trei femei în timpul acestui proces?

— De ce nu? Strangulatorul din Hillside, LA, s-a dovedit a fi fost de fapt doi tipi care lucrau împreună.

— Este un scenariu viabil, spuse Dixon. Vezi dacă poți face vreo legătură între Sells și Lyle. Scoate și untul din el, Bill. Puteți să vă ocupați pe rând de el, până când se decide să vrea un avocat.

Hicks luă „dosarul Sells” și traversă holul.

Mendez sorbea din cafea, așteptând efectul cafeinei.

— Tu ce zici, Tony? Crezi că poate fi omul nostru? întrebă Dixon.

Mendez se uită la monitor, privindu-l pe Sells scobindu-se în nas, până când se deschise ușa și intră Hicks.

— Ar fi o soluție ușoară. Dacă l-am putea lega de Lyle și dacă am dovedi că Lyle a furat mașinile, et cetera.

— Dar?

Mendez ridică din umeri.

— Sells este pedofil. De obicei, ăștia nu se califică în crime împotriva femeilor adulte. Ei caută copii, pentru că aceștia sunt mai vulnerabili, copiii nu opun rezistență. Cei ca el fac asta pentru că ceva din propriul lor trecut le conectează funcționarea sexului, la o anumită categorie de vârstă.

— Poate că celălalt tip este prădătorul sexual.

— Poate.

Ascultau, în timp ce Hicks îl chestiona pe Sells despre vreo legătură a lui cu Doug Lyle. Sells a negat.

— Îl aduci aici pe tipul de la întreținere?

— Am trimis deja un echipaj să-l umfle.

— Să mă anunțați când apare aici, spuse Dixon îndreptându-se spre ușă.

— În regulă. S-a găsit până acum ceva în mașini?

Dixon se opri în ușă și se întoarse încet în loc, arătând ca și cum pe umerii lui atârna toată greutatea lumii.

— Karly Vickers avea în compartimentul pentru mănuși o amendă pentru viteză, primită în ziua dispariției, spuse el.

— Da? Și?

— Amenda a fost scrisă de Frank Farman.

35.

Vineri, 11 octombrie 1985
12:47 a.m.

Karly nu știa cât timp trecuse de când fusese vizitată ultima oară. Putea fi o zi. Puteau fi doar câteva ore.

Își pierdea mințile. Epuizată de slăbiciune, începea să aibă halucinații. O vedea pe Petal umblând prin cameră, venind și uitându-se cercetător la ea. Karly voia să o mângâie, dar își dădea seama că nu-și putea mișca mâna, deși nu înțelegea de ce. Apoi Petal începea să vorbească, la fel de clar ca un om.

— Nu te poți ridica. Trebuie să te omorâm. Și câinele se întindea apoi spre gâtul ei, sfâșiindu-l.

De data aceasta, când halucinațiile îi reveniră și dădu să mângâie câinele, mâna ei era liberă. Dacă ar fi adevărat, își spuse ea. Apoi câinele dispăru și se lăsă din nou întunericul și începu să creadă că s-ar putea să fie cu adevărat conștientă. Și mâna ei continua să fie liberă.

Și cealaltă mână era liberă.

Și putea să-și miște picioarele.

„Oare chiar se întâmpla asta, sau era un alt vis? Încetișor, cu grijă, încercă să se ridice. Amețeala i se învârtea în cap, ca apa în vasul de toaletă. Așteptă să-i treacă. Când își reveni, se întoarse cu grijă până când rămase cu picioarele bălăbănindu-i-se pe marginea mesei.

— Era singură? Era privită?

Nu avea cum să știe dacă torționarul ei plecase. Putea foarte bine să fie acolo, stând la o masă, mâncându-și micul-dejun, știind că ea nu va reuși niciodată să scape.

Dar asta nu însemna că ea nu va încerca. Se luptase atât de mult să se ridice deasupra trecutului

ei. Nu era cinstit să i se fure viitorul. Nu putea să nu o înfurie asta. Trebuia să încerce să se ajute. Domnișoara Thomas spunea întotdeauna, „Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri”.

Trebuia să încerce să se ajute.

Neavând nicio idee cât de departe era de podea, începu să coboare de pe masă prin alunecare, ajungând cu călcâiele jos. Durerea i se ridică în lungul picioarelor, prin șira spinării, până în creier. Tălpile îi fuseseră crestate de nenumărate ori. Rănile pe jumătate închise se desfăcură sub greutatea trupului. A trecut atâta vreme de când nu mai stătuse la verticală, încât picioarele parcă nici nu-i mai aparțineau.

Se apucă de marginea mesei, luptându-se să nu leșine sau să cadă jos. Nu se putea gândi la dureri. Trebuia să lupte.

Încetișor, începu să meargă. Un pas, încă unul. Se ținea de marginea mesei în timp ce înainta încet. Dacă ar putea ajunge la perete, ar merge de-a lungul lui până ar ajunge la o ușă. Când va găsi ușa, va ieși prin ea.

Fără vedere și fără auz, îi era greu să să-și găsească echilibrul. Capul i se părea la fel de uriaș și de greu ca o minge de bowling cocoțată pe gâtul ei. În timp ce se mișca, avea senzația că mingea de bowling începea să se rostogolească într-o parte și ea o repoziționa în cealaltă parte.

Dându-și seama că masa nu era lipită de perete, intră în panică. Va trebui să traverseze un spațiu deschis.

Trei pași și nu mai știu nimic. Se împiedică și fâlfâi din mâini, aplecându-se în față. Nu își dădu seama că se prăbușește decât când lovi podeaua dură. Pentru că era dezorientată, nici măcar nu a încercat să-și frâneze căderea, cu mâinile. Lovi podeaua mai întâi cu capul, atât de tare, încât acesta sări de două ori înainte de a-și pierde conștiința.

Habar n-avea cât a stat leșinată. Nici nu conta. Trebuia să iasă de aici. Poate că va ieși, printr-o ușă, undeva între oameni și cineva o va vedea și va veni în ajutorul ei. Sau poate că va ieși undeva în sălbăticie, bâjbâind fără direcție și va muri de epuizare. Dar cel puțin se va întâmpla asta în condițiile impuse de ea.

Karly se împinse în sus, în mâini și în picioare și începu să se târască. Era mai bine să rămână la orizontală, deși tot își mai pierdea echilibrul, căzând iară și iară. Se lovi de un dulap și se ridică încet, pipăindu-l, până când reveni din nou la verticală.

Mâinile ei măturau suprafața – un pult plin de diverse lucruri, poate scule. Poate găsea o armă. Studia atentă, cu degetele, fiecare obiect pe care – ridica, până găsi o șurubelniță. Asta era bună. Putea împunge pe cineva cu șurubelnița. Poate că-i va putea scoate ochii, orbindu-l, așa cum o orbise el, pe ea. Poate că reușea să i-o împlânte în trup, sfâșiindu-i organele, așa cum i le sfâșiase el pe ale ei.

Odată cu ideea răzbunării, se umplu de adrenalină, începea să se îmbete. În pieptul ei se înălța și cobora râsul. Râsul se transformă în isterie. Pierdea controlul. Trebuia să se smulgă din starea asta periculoasă. Trebuia să continue să meargă. Trebuia să continue să se miște. Trebuia să iasă.

Acum că găsise peretele, se lăsă din nou jos și continuă să se târască. Trebuia să existe o ușă. Și ea trebuia să iasă.

36.

Răsăritul era doar o dâră palidă de culoare la orizont, când Mendez intră în parcul de mașini al lui Gordon Sells. În ciuda orei, locul era un furnicar de activitate.

Peste tot fremătau echipele de cercetări din două districte, împreună cu cei de la Biroul de Științe Judiciare. Spațiul din apropierea trailerului-locuință era ticsit cu garaje și șoproane pe jumătate căzute – toate pline cu motoare, piese, mașini și vechituri de tot felul. Iar dincolo de toate acestea, se afla o magazie în ruine și un țarc plin cu vreo douăzeci, treizeci de porci. Ca și cum locul nu ar fi fost și așa, suficient de dezgustător.

Mendez o porni în căutarea lui Dixon. Într-o oră, echipa principală de investigatori avea să se întâlnească, să fie pusă la curent cu tot ce se găsise până atunci, în urma percheziției.

Traversă terenul cu mașini, iarba umedă de rouă udându-i pantofii și tivul pantalonilor. O mare de lume se adunase ia capătul primelor șiruri de mașini. Polițiști, oameni în civil, patruzeci sau cincizeci de voluntari echipați cu hanorace speciale, toți învârtindu-se pe acolo, așteptând să se întâmple ceva.

Fotografi și echipe de filmare de la o jumătate de duzină de televiziuni, înregistrau evenimentele, în timp ce reporterii stăteau în fața reflectoarelor portabile, comentând, relatând ultimele noutăți, celor care urmăreau programele de știri de dimineață, din LA și Santa Barbara și cine-mai-știe-de-unde.

Jane Thomas și Steve Morgan stăteau în lumina puternică a reflectoarelor, cu Petal pittbull-ul, la picioarele lui Jane. Dixon stătea în spatele echipei de operatori, cu brațele încrucișate pe piept. Mendez se apropie de el.

— …așa cum vedeți, spunea Jane Thomas către o blondă cu microfon, a fost organizată o acțiune

de căutare, care va începe cât de curând. Îi încurajez pe toți acei telespectatori care doresc să se alăture căutărilor. Karly Vickers lipsește deja de o săptămână întreagă. Este imperativ să facem tot ce putem pentru ea.

— Și am înțeles că centrul dumneavoastră a anunțat o recompensă, spuse blonda.

— Da, *Centrul Thomas* oferă o recompensă de zece mii de dolari pentru orice informație care va duce la găsirea lui Karly și la prinderea persoanei care a răpit-o.

— A fost pusă la dispoziție o linie pentru apeluri…

— Cum se simte? întrebă Mendez încet.

— Se simte mai bine dacă face ceva, spuse Dixon. Le-a organizat pe femeile de la centru să ajute la telefoane, la postere, să pregătească mâncare și băutură pentru căutători.

Reporterul îl prezentă pe Steve Morgan. Acesta vorbi despre importanța Centrului Thomas pentru comunitate și despre profesioniștii – ca el – care își donau centrului timpul și serviciile.

— Sper până la Dumnezeu să nu găsească un cadavru, spuse Dixon.

— Șansele de a o găsi vie pe fată sunt tot mai mici, spuse Mendez.

— Nu este imposibil. Poate că Sells – dacă Sells este omul nostru – a decis că trebuie să o lase mai moale o vreme și o ține undeva ascunsă. Poate că îi place de ea mai mult decât de cealaltă. Poate că a decis să o păstreze.

Nimic din toate astea nu i se părea posibil, dar Mendez își păstră părerea pentru el.

— Sells n-a mai spus nimic? întrebă Dixon.

— M-a băgat undeva, dar nu cred că asta ai vrut să auzi.

— Ce coșmar, spuse Dixon. Când te gândești că m-am transferat aici ca să scap de genul ăsta de nebunie.

— Răul există peste tot, șefu'.

Cerul se luminase destul ca să se poată vedea dincolo de reflectoarele portabile. Terenul din spatele mașinilor era plin de petice verzi, în urma ploilor din săptămâna trecută și presărat cu stejari înalți, cu coroană mare, pentru care era renumită zona. Era un loc frumos, un loc unde oamenilor poate că le-ar fi plăcut să iasă la picnic, nu să caute un cadavru.

— Ai vorbit cu Farman? îl întrebă Mendez pe Dixon.

— Da

— Și cum a fost?

— Îți poți imagina. L-am trecut la birou. Spre disperarea lui. Dar nu am avut variantă. Nu-mi pot permite niciun punct slab în investigația asta. Când se va ajunge la tribunal, nu vreau să văd vreun avocat ridicându-se și insinuând că am lăsat un potențial suspect să ia parte la investigații.

— Să deduc din asta că îl consideri suspect?

— Nu, firește că nu.

— Soția lui are legături cu *Centrul Thomas.*

Dixon se uită la el.

— Cum?

— Este secretară la *Quinn, Morgan.*

Dixon se încruntă.

— L-am întrebat despre amenda pe care i-a scris-o lui Karly Vickers. Mi-a spus că nu și-a amintit de ea, de aceea nu a spus nimic.

— Nu și-a amintit că a oprit o femeie pe care o căutăm acum? De două zile ne uităm cu toții ia poza ei. Căutăm un Chevrolet Nova vechi de zece ani. A oprit mașina *aia,* cu femeia *aia* în ea și *nu și-a amintit*?

Dixon oftă și își frecă tâmplele.

— Știu. Nu stă în picioare. Totuși, nu cred că a avut vreun motiv să nu pomenească de ea. Frank scrie o jumătate de duzină de citații, zilnic. Asta face parte din munca lui.

— Pentru ce a oprit-o?

— A oprit-o pentru că mergea cu douăzeci și nouă de mile într-o zonă unde se mergea cu douăzeci și cinci.

— Ce nenorocit, spuse Mendez. Dar ăsta era Farman – după litera legii, fără cruțare. La ce oră a scris amenda?

— La cincisprezece treizeci și opt.

Înainte de programarea la dentist. Asta e bine.

Pe lista lor, Farman nu avea să fie înregistrat ca ultima persoană care o văzuse pe femeie. Nu că asta ar fi contat. Farman avea un dosar curat. Nu exista niciun motiv, pentru nimeni, să-l considere suspect. Dar faptul că fiul lui se aflase în posesia degetului Lisei Warwick, complica lucrurile.

Orice avocat al apărării care făcea banii, ar fi speculat acest lucru, ca să planteze sămânța unei îndoieli justificate. Dar dacă puștiul nu a luat degetul de la locul crimei? Dacă l-a găsit acasă, ascuns printre lucrurile tatălui său?

Avocaților apărării nimic nu le făcea o mai mare plăcere decât aceea de a-i prezenta pe polițiști într-o lumină proastă. Vor găsi ei pe cineva care să-l fi auzit pe Frank făcând aprecieri urâte la adresa femeilor – nu că asta ar fi fost greu, șovinist cum era. Vor studia toate amenzile în trafic date vreodată de el și vor confecționa un model de hărțuire a femeilor. O vor târî la tribunal pe Anne Navarre și o vor forța să spună că are bănuiala că Frank își bate băiatul, că are un temperament volatil.

Mendez și-l putea imagina pe Frank snopindu-și băiatul în bătăi pentru că a chiulit de la școală – și cine ar zice că asta era rău? Mendez suferise și el, ca băiat, de vreo două bătăi zdravene, pentru fapte urâte, dar se îndreptase tocmai datorită lor. Desigur, Farman se putea repezi ca un taur asupra ta, dar să ucidă în mod brutal o femeie? Domnul Polițist? Nu.

Dixon oftă și scutură din cap.

— Poate că Sells o să ciripească astăzi.

Și poate că vor începe și porcii să zboare, își spuse Mendez întorcându-se la mașina lui, prin dreptul țarcului cu porci.

O oră mai târziu, Vince Leone și o echipă de șase detectivi se întâlneau în sala de conferințe care fusese acum total convertită în cameră de război. Fotografiile fuseseră luate de pe masa mai mică pentru raport și erau acum prinse pe un panou din plută, aflat la unul din capetele sălii. Pe tabla mare, albă, fusese schițat un desfășurător.

Mendez luă un marker și adăugă pe desfășurătorul zilei în care dispăruse Karly Vickers: 15:38, amendă în trafic emisă de F. Farman.

La desfășurătorul zilei de joi, adăugă: indexul L. Warwick în posesia lui D. Farman.

Leone se apropie, bătu cu degetul pe desfășurătorul cu amenda și își ridică sprâncenele.

— Da, spuse Mendez studiindu-și mentorul, arăți bine astăzi. Ai căpătat puțină culoare.

Vince zâmbi.

— Am avut o seară minunată, mulțumesc pentru întrebare.

— Nu am întrebat nimic, spuse Mendez țâfnos. Scutește-mă de detalii, te rog.

— Mâncarea a fost excelentă. Domnișoara Navarre este un companion de masă adorabil. Am discutat despre elevii ei. Am condus-o la mașină, apoi am făcut o plimbare pe jos, pe aleea care dă în spatele cabinetului dentar.

Mendez alese să treacă peste momentul întâlnirii și sări direct înapoi la caz.

— Da? Și ce ai găsit?

— Clădirea vacantă de alături are un garaj cu o ușă mare, rulantă, prin care poți băga și un camion. Ar putea fi un loc bun unde să ascunzi o victimă, să zicem de la ora cinci până când se întunecă.

— Eu nu văd un suspect în dentist, spuse Mendez. Singurul lucru pe care-l avem în ce-l privește este că s-a întâlnit cu Vickers în după-

amiaza aceea. Oricine ar fi putut-o înșfăca pe fată, de pe alee. Iar mașinile sunt la Sells.

— Ce-ți spune ție instinctul despre Gordon Sells?

Mendez își roti umerii ca și cum s-ar fi simțit fizic neconfortabil apărându-și teoria lui despre Sells.

— Că este ceva necurat cu el, e clar. Dar dosarul lui este de pedofil. Victimele noastre sunt femei adulte.

Leone dădu din cap, mulțumit.

— Și să ne întoarcem la dentistul tău. Da, oricine ar fi putut înșfăca fata de pe alee. Și oricine ar fi putut-o dosi în clădirea goală. Există un lacăt la ușă, dar e blocat. Iar dacă fata era o țintă urmărită, atunci răpitorul ei trebuie să fie cineva care îi cunoștea programul.

Mendez se gândi. În drumul ei spre dentist, Karly Vickers este trasă la bordură de Farman. De ce merge cu viteză? o întreabă el. Ea îi spune că este în drum spre dentist, unde are programare… Evident, Crane îi cunoștea programul, la fel și cei de la centru și cei de la salonul de coafură.

În încăpere intră Dixon și îi informă pe toți despre necesara scoatere a lui Farman din investigarea acestui caz. Părea că nimeni nu știa ce să spună.

— A oprit-o întâmplător pe Karly Vickers în trafic, spuse Dixon. I-a scris citația, nu a încercat câtuși de puțin să tăinuiască acest lucru și timpul notat este ora cincisprezece treizeci și opt. Cu mai bine de o oră înaintea dispariției domnișoarei Vickers.

— Pușiul lui se plimba cu degetul unei femei moarte, în buzunar, spuse detectivul Hamilton. Asta este al naibii de rău.

— Băiatul are un comportament destul de bizar, spuse Dixon.

— Adjunctul de șerif Farman a fost trecut la munca de birou, până la noi dispoziții. Între timp,

avem un suspect legitim. Haideți să ne concentrăm asupra lui Gordon Sells.

— Percheziționarea proprietății lui a scos la iveală ceva? întrebă Mendez.

— Până acum nimic care să-l lege direct de vreuna dintre victime, spuse Dixon. Trailerul este un loc periculos, plin cu gunoaie biologice. Vor fi necesare luni pentru procesarea tuturor mostrelor.

— Nu i-a scăpat nimic care să-l incrimineze, spuse Mendez. Să zicem că nu cooperează.

— Cât timp l-ai interogat aseară? întrebă Vince.

— Șase ore. Am făcut pe rând, cu Hicks.

— Și nu a cerut un avocat?

— Nu, spuse Hicks. Nu are încredere în apărătorii publici. Pretinde că ultimul pe care l-a avut, a a făcut joc dublu.

— Poate că are dreptate, spuse Vince. Este pedofil. Cum poate apăra o persoană decentă un gunoi ca ăsta, pe mine mă depășește.

— Ce persoană decentă? Parcă vorbeați de avocați? interveni detectivul Trammell.

Izbucniră cu toții în râs. Nimic nu-i dispunea mai repede pe polițiști decât atacarea avocaților.

— A făcut pârnaie. Pentru ce anume?

— A fost acuzat de abuzarea a trei fetițe de doisprezece ani, dar un singur caz a ajuns la tribunal. Sells a pledat vinovat de acte obscene asupra unui minor și de posesie de pornografie infantilă, spuse Mendez. A primit doisprezece ani. A făcut până la ultima zi din ei. Mama victimei a venit la fiecare audiere pentru acordarea ieșirii condiționate.

— Era violent? Folosea o armă? întrebă Leone.

— De fiecare dată își amenința victima cu cuțitul.

— Nu a existat viol efectiv?

— Sex oral. Dar a avut doisprezece ani să se gândească la asta.

— Doisprezece ani în care probabil că a luat-o în fund de la toți „pensionarii” de-acolo, spuse

Trammell. Este un motiv suficient ca să te răzbuni pe femei.

— Adevărat, spuse Vince. Dar tipi ca Sells nu-și schimbă, de regulă, ținta. El a rămas blocat la fetițe de doisprezece ani cu mult înainte, probabil din pubertate. Se simte atras de fete pubere, pe care le poate ușor manipula și intimida. Molestarea copiilor este în general un delict lipsit de sofisticării.

— Deci nu crezi că e omul nostru? întrebă Dixon agasat.

— Din tot ce mi-ai spus, nu se potrivește profilului. Eu cred că trebuie să căutați un bărbat alb, între treizeci-patruzeci de ani, educat, inteligent, metodic. Părerea mea este că deține o poziție respectabilă sau autoritară, sau că aceste femei l-au cunoscut personal. Până acum se pare că victimele efectiv s-au evaporat, fără incidente, fără martori. Asta sugerează că au plecat de bunăvoie cu el. Nu credeau că reprezenta o amenințare.

— Sau le imobiliza foarte repede și eficient, contracară Dixon. Le pândea într-un loc izolat și le înșfăca. Fără martori.

— Este posibil, cedă Vince. Dar după felul teatral în care a îngropat-o pe Lisa Warwick în pădure, asasinul nostru caută să atragă atenția. Vrea public. Vrea credit pentru munca lui. Are un ego. Este gata să încerce să se insinueze în acțiunea de căutare a lui Karly Vickers, să asiste la funeraliile Lisei Warwick. Acest fel de implicare face parte din intenția de a-și demonstra puterea.

— Exceptând degetul lipsă, restul locului unde a fost aruncată Warwick a fost curat, aranjat. Tăieturile de pe trupul ei au urmat un anumit model. Victima voastră numărul unu – Paulson – avea semne deliberate similare, pe corp. Dar voi îmi spuneți că Gordon Sells nu este câtuși de puțin un om organizat. Trăiește într-o șandrama, afară, la

țară, departe de oameni, nu atrage atenția asupra lui.

— Mașinile ambelor femei erau la el, spuse Dixon.

Mendez își spuse că Dixon avea aerul unui om persecutat. Fără îndoială că era la fel de epuizat ca toți ceilalți, poate chiar mai mult, luând în considerație legătura lui personală cu Jane Thomas. Cu siguranță că aceasta îl bombarda să rezolve cazul. Mendez vedea că și Leone îl citea în același mod pe șeful lui.

Vince își ridică mâinile în sus.

— Apreciez poziția dumneavoastră aici. Sunteți sub o presiune extremă și aveți o vrabie în mână, cu Sells. Dar treaba mea nu este să fiu de acord cu dumneavoastră. Nu sunt de niciun ajutor, pe post de om care spune mereu da. Eu vă împărtășesc ce știu, bazându-mă pe experiența mea, continuă Vince. Desigur, asta nu înseamnă că omul nostru nu poate fi și o excepție de la regulă. Eu vă spun doar ce știu. L-ați prins cu mașinile. Țineți-l. Dar v-aș sfătui insistent să continuați să descoperiți și alți suspecți.

Dixon oftă și-încuviință din cap, frecându-și fața cu ambele mâini.

— Mai are cineva de spus ceva?

— Planurile de vacanță ale Lisei Warwick nu au scos nimic la iveală, spuse Hamilton. Dar lista telefoanelor ei arată nenumărate apeluri la birourile *Quinn, Morgan și Asociații.* În ziua în care a dispărut, a sunat de două ori.

— Lucra ca susținător pentru femeile de la centru, spuse Mendez. Morgan se ocupă de majoritatea proceselor acestor femei, la tribunalul familiei. Presupun că poate avea un caz pentru el. Dar Morgan este un om greu de citit. Cu soția lui nu am reușit încă să vorbesc.

— Steve Morgan este un tip drept ca o săgeată, spuse Dixon.

— El este tipul din fotografie? întrebă Trammell.

— Da, spuse Mendez.

— Aseară am reușit să vorbesc cu vecina de alături, continuă Trammell. O bătrână guralivă. Zicea că vedea din când în când un bărbat venind și plecând de la Lisa Warwick la ore ciudate, noaptea târziu. Vecina zicea că se scoală la ore ciudate noaptea, din cauza sciaticii. I-am arătat fotografia. Nu putea jura că el era tipul, pentru că era întotdeauna întuneric, dar nici nu i s-a părut imposibil. Aceeași statură, aceeași siluetă.

— Când l-a văzut ultima oară? întrebă Mendez.

— Nu era sigură – eu cred că își tratează sciatica cu băutură – dar zicea că a fost acolo poate chiar cu o noapte înaintea dispariției Lisei Warwick.

Dixon înjură în barbă.

— Tony, vorbește din nou cu Morgan.

— L-am adus pe tipul care se ocupă de întreținere la *Centrul Thomas,* spuse Hicks. Neagă orice legătură cu mașinile furate sau cu femeile, dar prietena domnișoarei Vickers ne-a spus că pusese ochii pe Karly, căreia însă nu-i făcea plăcere asta.

— A făcut cinci ani la Wasco pentru furt de mașini…

— Acolo a fost și Gordon, spuse Mendez.

— Lyle pretinde că nu l-a cunoscut acolo pe Gordon, dar că a fost la parcul de rable al lui Sells.

— Lyle are cumva dosar pentru abuz asupra femeilor? întrebă Dixon.

— În valoare de șase luni.

— Mai este aici? întrebă Dixon.

— Îl ținem pentru încălcări majore ale legii circulației, dar dacă nu-i găsim amprentele pe mașinile alea, nu avem ce să-i punem în cârcă. Își plătește amenzile și dus e.

— Vorbește cu el, spuse Dixon. Dacă nu iese nimic, dă-i drumul. Hamilton și Stuart, vreau ca voi să filați în jurul cabinetului dentar al lui Peter

Crane. Până acum, este în continuare ultimul loc unde a fost văzută Karly Vickers. Trammell și Eaton, bateți la toate ușile din jurul parcului lui Gordon Sells, pe o distanță de o jumătate de milă.

Mendez se întoarse spre Leone.

— Vii cu mine? Mă opresc la școala elementară să vorbesc cu băiatul Crane și cu Wendy Morgan, să văd dacă știu cum a intrat puștiul Farman în posesia degetului.

— Nu, spuse Vince, trebuie să sun ia Quantico. Dar transmite-i salutări din partea mea domnișoarei Navarre, adăugă el cu un zâmbet infatuat.

— Da. Imediat, spuse Mendez, dându-și ochii peste cap…

37.

Pe Tommy îl durea totul. Avea un ochi vânăt ca o gogonea. Îl durea spatele capului, acolo unde fusese aruncat la pământ de pumnul lui Dennis. Doctorul de la urgență l-a pus la raze și a zis că nu avea coastele fisurate, dar că erau precis contuzionate. Toată burta lui era neagră și vânătă, acolo unde îl burdușise Dennis și îl durea ca naiba când încerca să respire.

Totuși, se simțea al naibii de mândru pentru că se luptase cu Dennis. Nu exista nicio altă variantă decât ca Dennis să bată la el ca la fasole, dar totuși Tommy la înfruntat. Tatăl lui i-a spus că făcuse ce trebuia, luându-i apărarea lui Wendy. Un bărbat trebuie să protejeze întotdeauna o femeie.

Firește, mama lui a făcut urât din cauza întregii povești. Și-a petrecut cea mai mare parte a serii urlând perorații la adresa lui Dennis Farman și a părinților acestuia și cum o să-i dea ea în judecată pe toți, familia Farman, școala, pe domnul Alvarez.

Tatăl lui fusese mai calm, dar totuși, supărat. Iar după ce a terminat de țipat, mama lui s-a dus și a vorbit la telefon cu Directorul Garnett, punându-i o groază de întrebări despre ce se va întâmpla cu Dennis.

Mama lui pleda pentru închisoare, dar Tommy știa că nimeni nu trimite un copil la închisoare pentru că s-a bătut în timpul orei de sport. Tommy își spunea că Dennis o să fie exmatriculat, ceea ce era un lucru bun, exceptând faptul că asta îi dădea lui Dennis mână liberă să hărțuiască și să atace copiii, când plecau de la școală. Ori el nu avea nicio îndoială că Dennis o să-i urmărească.

— Ați crescut într-o zonă destui de izolată. Mai aveați și alți prieteni?

— Hmm, câțiva, bineînțeles. Dar întotdeauna am fost fiecare cea mai bună prietenă a celeilalte.

Fiecăreia îi plăcea compania celeilalte și, de asemenea, ne plăcea să facem aceleași lucruri.

— Fără conflicte, fără rivalități?

— Nimic important. Ne certam, mă îndoiesc că niște persoane se pot certa ca niște surori sau că pot ținti punctele slabe cu mai multă precizie. Julie nu era moale, așa că dădea și ea exact cât primea.

— Și primea mult?

Jamie mâncă din prăjitură și zâmbi.

— Bineînțeles. Nici eu nu eram moale. Noah, eram două fete încăpățânate care creșteau una în buzunarul celeilalte. Aveam mult spațiu, dar eram… închise totuși. Ne certam, ne împăcăm. Ne enervam reciproc, rivalizam una cu cealaltă. Și ne iubeam. Julie nu ținea, însă, niciodată supărarea.

— Tu țineai?

— Ah, da, spuse ea, și zâmbi din nou, aproape felin. Ăsta a fost singurul lucru la care am fost întotdeauna mai bună. Julie se înfuria, dădea loviturile, după care uita totul. Acum era furioasă și pleca ridicând nasul în vânt și, în clipa următoare, râdea și mă chema repede să-mi arate ceva sau zicea: „Oh, haide, Jamie, lasă supărarea și hai să înotăm”. Iar dacă eu nu mă duceam destul de repede, mă tot bătea la cap până când o făceam. Era irezistibilă.

— Ai spus că singurul lucru la care erai cea mai bună era la a ține supărarea. Ea la ce era mai bună?

Tommy se făcu mic, așteptând ca ea să-l înșface de mână și să-l târască afară. De ce nu fusese destul de deștept să se ascundă la toaletă?

Dar ea trecu de el, cu tocurile înalte făcând tic-toc pe pardoseală. Nici măcar nu s-a uitat la el.

Tommy se uită după ea, cu gura căscată. Schimbă o privire cu Wendy.

— Ai avut noroc, spuse Wendy.

El da, dar ei nu, își spuse Tommy când îl văzu pe detectivul Mendez apărând pe hol și făcându-le semn cu un deget îndoit. Se ridică încercând să nu tragă prea mult aer în piept.

— Ei, Tommy, am auzit că dacă trebuie, te poți bate, spuse detectivul în timp ce îl urmau pe coridor.

Ce-o fi vrut să spună cu asta? își spuse Tommy.

— Cred că da.

Intrară în sala de ședințe. Directorul Garnett stătea în dreptul ușii, roșu la față și respirând greu.

— O să vă las singuri, domnule detectiv. Trebuie să-mi sun avocații, spuse acesta.

— Asta nu sună a bine, șopti Wendy.

Mama lui Wendy se apropie de ea. Și ea arăta supărată.

— Roagă-i să mă sune dacă decizi să vii acasă, îi spuse ea.

Wendy încuviință din cap. Mama ei o sărută pe obraz și porni spre ușă.

— Doamnă Morgan? Pot vorbi câteva cuvinte cu dumneavoastră, în particular, înainte să plecați? o întrebă detectivul Mendez. Noi terminăm repede aici, dacă nu vă supărați.

Nu foarte fericită, mama lui Wendy încuviință.

— Am înțeles. Vă aștept afară.

Apăru domnișoara Navarre și se făcu albă ca varul când îl văzu pe Tommy.

— Tommy! Ah, Dumnezeule. De ce trebuia să vii? exclamă ea.

— Sunt în regulă. Am fost la doctor.

— Nu arăți în regulă. Arăți ca și cum ar trebui să fii acasă, în pat.

— Tommy este puternic. A făcut ce a trebuit să facă și a luat-o ca un bărbat, spuse detectivul Mendez.

Domnișoara Navarre se uită la el cu ochii mici și spuse abia auzit:

— Bărbații sunt niște proști.

Se așezară cu toții la masă.

— Detectivul Mendez vrea să vă pună câteva întrebări în legătură cu ce s-a petrecut ieri, spuse domnișoara Navarre.

— Da. Voi știați că Dennis avea degetul acela? întrebă Mendez.

— Nu! răspunseră ei la unison.

— Wendy, mi-ai spus că Dennis a atins cadavrul, în parc. L-ai văzut luând degetul?

— Asta e culmea! exclamă Wendy. Nu! V-aș fi spus cu siguranță asta!

— Dar tu, Tommy?

Tommy scutură din capul care-l duru atât de tare încât văzu stele verzi.

— Dennis nu v-a spus nimic despre asta? Nici în parc, nici după aceea?

— Noi încercăm să nu vorbim cu Dennis, spuse Wendy cu afectare.

— Pentru că este un huligan?

— Pentru că este huligan și bătăuș, spuse Wendy. Miroase întotdeauna urât și vorbește urât și are întotdeauna la el ceva dezgustător, cum ar fi o broască strivită sau vreo parte dintr-un animal găsit pe drum. Este ciudat și bolnav la cap și bădăran. Și un prost, declară ea.

Îi aruncă o privire rapidă domnișoarei Navarre, ca și cum ar fi putut avea probleme cu această ultimă parte.

— Și tu ai spune același lucru, Tommy?

— Nu în gura mare, recunoscu el, pentru că aș sfârși din nou ca acum.

— Niciunul dintre voi nu l-a văzut luând degetul, spuse detectivul Dennis, dar mai mult pentru el decât pentru ei. Oftă.

— Dennis vorbește mult despre tatăl lui?

— Da, spuse Wendy. Cum ar fi, *Tata este ajutor de șerif și vă poate aresta. Tata este ajutor de șerif, așa că poate conduce mașina cât vrea el de repede.* Se dă mare. Wendy își dădu ochii peste cap.

— A spus vreodată ceva cum că tatăl lui îl bate? întrebă domnișoara Navarre.

Amândoi scuturară din cap.

Detectivul Mendez se uită la ceas.

— Bine. Vă mulțumesc, copii, domnișoară Navarre. Acum trebuie să plec, spuse el ridicându-se de la masă.

Domnișoara Navarre nu spuse nimic, dar îl privi ieșind pe ușă. Apoi se întoarse spre copii.

— Ați avut o săptămână grea, copii, spuse ea. Bine că e vineri. Vreau să vă spun că sunt foarte mândră de voi. Ați trecut săptămâna asta prin lucruri greu de suportat chiar și de un adult, dar voi v-ați descurcat foarte bine și ați fost foarte curajoși. Totuși, dacă ar mai fi ceva ce ați vrea să discutăm împreună, eu sunt aici pentru voi.

— Poliția îi poate băga la închisoare pe Dennis? întrebă Wendy.

— Dennis nu o să meargă la închisoare… Dennis este un băiat foarte tulburat. Să sperăm că va primi o bună consiliere, spuse domnișoara Navarre.

— Nu se mai întoarce la școală? întrebă Tommy.

— Nu. A fost exmatriculat pentru restul semestrului.

— Super, mormăi Tommy.

— Nu voiai să fie exmatriculat? îl întrebă domnișoara Navarre, derutată.

— O să dea vina pe Tommy, răspunse Wendy.

— O să dea vina pe Tommy pentru că a fost exmatriculat că l-a bătut pe Tommy?

— Îl urăște pe Tommy. El crede că Tommy are totul. Tommy e deștept. Tommy locuiește într-o casă mare. Tommy cântă la pian. Tommy are părinți super. Care au mașini super. Bla, bla, bla.

— Este gelos, spuse domnișoara Navarre. Și toată lumea a venit în ajutorul lui Tommy, pe când Dennis a fost suspendat.

— Exact.

— Tommy, tu cum te simți din cauza asta?

Tommy ridică din umeri. Oamenii au ținut cu el. Nimeni nu a ținut cu Dennis. Profesorii îl plăceau, întotdeauna; niciodată nu îl plăceau pe Dennis. Tatăl lui Tommy era super. Și poate că tatăl lui

Dennis îi bătea. Poate că Dennis avea dreptul să fie gelos, dar asta nu-i dădea dreptul să bată lumea.

— Dennis nu știe nimic, spuse el.

Domnișoara Navarre lăsă lucrurile aici. Se uită la Wendy.

— Cred că a fost înfiorător ieri, cu degetul ăla. Ai avut probleme că dormi, azi-noapte?

— Oarecum, recunoscu Wendy.

— Dar tu, Tommy? Tu dormi nopțile?

Adulții erau obsedați de somn, decise el. Ca și cum dacă toți oamenii ar dormi mai mult, lumea ar fi un loc mai bun. Mama lui era nebună cu somnul lui. Îi dădea pastile antialergice ca să doarmă. Uneori le înghițea, alteori, nu.

— Nu am probleme.

Voia să se ridice de pe scaun, să iasă din încăpere și să fie un copil normal. Nu voia toată această atenție și toate aceste întrebări. Își dori ca tatăl lui să fi venit marți să-l ia de la școală și atunci nu ar mai fi dat peste doamna aceea moartă. Dar marțea după-amiaza tatăl lui juca golf și mama lui era ocupată.

— Bine, spuse domnișoara Navarre. Wendy, ce-ar fi să te întorci înapoi în clasă? Eu mai am câteva lucruri de vorbit cu Tommy.

Tommy simți parcă un bolovan prăbușindu-i-se în stomac. El singur, în aceeași cameră cu domnișoara Navarre. Ah, Dumnezeule.

— Tommy, uită-te la mine și spune-mi adevărul. Te simți destul de bine ca să rămâi la școală?

Tommy se uită în ochii ei și încercă să nu clipească.

— Da, doamnă.

— În pauza de masă nu alergi prin jur și azi nu faci sport. Și dacă nu te simți bine, îmi spui imediat.

— Da, doamnă.

— Mama ta este foarte supărată pentru ce s-a întâmplat.

— Știu, spuse Tommy. A țipat azi-noapte. A țipat azi-dimineață. Uneori cred că o să-i iasă ochii din cap când țipă așa.

— Face des asta?

Tommy ridică din umeri și privi în jos.

— Uneori. Când fac ceva rău sau când încurc programul.

Se gândea că mama lui a fost foarte furioasă pe el toată săptămâna asta pentru că a dat peste cadavrul acela și pentru că s-a lăsat bătut și pentru că acum trebuia să-și schimbe programul, să vină să-l ia de la școală, unde se simțea întotdeauna obligată să-țipe la oameni.

— Îmi doresc să nu se fi întâmplat toate astea, spuse Tommy și spre groaza lui, simți că-i vine să plângă.

Domnișoara Navarre ocoli masa și se așeză pe vine lângă el, cu fusta frumoasă, înflorată, umflându-se și plutind în jurul picioarelor ei. Se-uită în sus, la fața lui, ca și cum ar fi căutat ceva.

— Și eu îmi doresc asta, Tommy. Dar știi bine că nimic nu s-a petrecut din vina ta, da? Nu ai tăiat drumul prin parc așteptându-te să dai peste cadavrul acela. Nu ai pierdut intenționat lecția de pian. Nu tu l-ai rugat pe Dennis Farman să te bată. Nu este vina ta.

Tommy nu o contrazise, dar el știa că *era* vina lui. El decisese să o ia prin parc. El se uitase la Dennis când nu ar fi trebuit s-o facă. Mama lui era supărată pentru toate aceste necazuri în care intrase el.

Domnișoara Navarre se ridică și își încrucișă brațele și începu să umble în jur, într-un mic cerc. Din observațiile lui Tommy, asta însemna de obicei că persoana se frământa să spună ceva ce nimeni nu ar fi vrut să audă.

— Îți amintești de joia trecută? îi întrebă ea. Mai ții minte ce ai făcut în seara aceea? Mama și tatăl tău erau acasă?

— Așa cred, spuse Tommy derutat. Tata și cu mine urmărim *The Cosby Show.*

— Și mie îmi place serialul acela, spuse domnișoara Navarre, cu un mic zâmbet. Mama ta se uită și ea?

— Nu. Ea crede că nimic nu este amuzant.

— Păcat pentru ea.

— Mama nu este un om fericit, spuse Tommy.

— Dar tatăl tău? El pare un om fericit.

— În cea mai mare parte a timpului, spuse Tommy, dar nu pomeni nimic despre cum era când mama lui avea una din dezlănțuirile acelea ale ei și striga la tatăl lui. Nu spuse cum uneori tatăl trebuia efectiv să plece de acasă și nu se mai întorcea cu orele.

Nu i se părea corect să vorbească toate astea. Nici măcar cu domnișoara Navarre. Astea erau secrete de familie. Nu trebuia să spui altora secretele familiei tale. Acestea erau ca un cod. În primul rând, trebuia să fii loial familiei tale.

— Mama mea obișnuia să spună „o să treacă și asta”, continuă domnișoara Navarre.

— Adică?

— Adică până și lucrurile urâte trec. Toată nebunia care s-a petrecut săptămâna asta s-a petrecut deja, a rămas în spatele nostru. Iar noi trebuie să privim înainte. Poate că săptămâna viitoare va aduce cu ea ceva grozav.

Așa sper, se gândea Tommy în timp ce se prelinse în jos de pe scaun și o urmă afară, ținându-și brațul, ca să nu-l mai doară atât de rău coastele. *Chiar sper să fie așa.*

38.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă toate astea, spuse Sara Mendez strângându-și jerseul roz în jurul ei ca și cum ar fi înghețat, deși dimineața devenea tot mai caldă.

Era o femeie drăguță, într-un fel atletic, îmbrăcată ca și cum ar fi fost în drum spre ora de aerobică, în leggînși negri cu șosete gri rulate în jurul gleznelor. Avea un păr bogat, în care unui bărbat i-ar fi plăcut să-și împletească mâinile – des, cu bucle și ondulații. Îl prinsese în sus, cu câteva agrafe, într-o încercare nu prea dorită de a și-l ține sub control.

Stăteau pe trotuar, în fața școlii. Mendez își trase ochelarii Ray-Ban în jos, să se protejeze de soare.

— Ce viață frumoasă am avut până acum o săptămână. Dintr-odată totul s-a destrămat, spuse ea.

Mai avea puțin și plângea – disproporționat cu cele ce se petrecuseră în sala de ședințe. Deși, se gândea Mendez, Janet Crane l-ar fi putut face chiar și pe el să plângă.

— Ați avut multe probleme, spuse el. Am vorbit cu soțul dumneavoastră, ieri. Înțeleg că a lipsit din oraș când au găsit copiii cadavrul.

— Da, spuse ea trădând un început de suspiciune. Ați vorbit cu Steve? De ce?

— Victima, Lisa Warwkick, făcea voluntariat la *Centrul Thomas.* Lucrau frecvent împreună, ea și soțul dumneavoastră. Ne-am gândit că poate i s-a destăinuit lui, în cazul în care a avut probleme cu cineva. Ați cunoscut-o?

— Da. Am întâlnit-o de vreo două ori.

— Atâta tot? întrebă Mendez mimând surpriza. Nu sau întâlnit niciodată acasă la Dumneavoastră, ca să discute vreun caz?

— Steve nu-și aduce lucrările acasă.

— Hmmm. Mă rog, presupun că e bine așa, dar asta înseamnă că stă în schimb mult la serviciu, seara, nu?

— Steve este foarte devotat, spuse ea cu o voce rece.

— Muncii lui, spuse Mendez. Vă afectează faptul că își dăruiește atâta timp *Centrului Thomas?*

— Este o cauză care merită.

Se uită în altă parte, își scoase din păr o pereche de ochelari mari și și-i puse la locul lor, ca să-și mascheze stresul din ochii de culoarea albăstrelelor.

— Și dumneavoastră faceți voluntariat? întrebă Mendez.

— Nu. Eu sunt ocupată cu alte lucruri.

Ca și cum ar fi încercat să nu cedeze nervos, se gândi Mendez. *Ce viață frumoasă am avut până acum o săptămână.*

— Doamnă Morgan, începu el, nu este un mod delicat de a vă întreba asta. Soțul dumneavoastră avea o legătură cu Lisa Warwick? Romantică?

— Nu! spuse ea prea repede, strângându-și brațele tare, în jurul ei.

— Ne-am uitat peste lista telefoanelor date de domnișoara Warwick. Există multe apeluri la biroul soțului dumneavoastră. Multe apeluri după orele de serviciu.

— Singur ați spus-o, lucrau împreună la multe cazuri.

Mendez nu insistă mai mult. Ar fi fost o cruzime să o forțeze pe Sara Morgan s-o strige în gura mare. Soțul ei îi era necredincios. Suferea suficient păstrând secretul doar pentru ea.

— Încă ceva, spuse el. Vă amintiți cumva unde a fost soțul dumneavoastră joia trecută, seara târziu?

— A fost în oraș, spuse ea. Asta mi-amintesc. Eu predau cursuri de arte, joi seara, din două în două

săptămâni. Era deja acasă, când m-am întors.

— Dar, să zicem, între cinci și șapte?

— Rar vine acasă înainte de șapte. Eu plec la cursuri la ora șase.

Ceea ce însemna că Sara nu putea ține evidența drumurilor lui, pentru perioada de timp în care a dispărut Karly Vickers.

Așteptă ca Sara Morgan să-l întrebe de ce voia să știe, dar ei nu-i mai trebuia nimic.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Morgan. Vă las acum. O zi bună.

Ea râse fără umor, îndreptându-se deja spre mașină.

•

— Am stat de vorbă cu Sara Morgan, spuse Mendez intrând în sala de dezbateri, unde Vince își făcuse un petic de loc la o măsuță dintr-un colț.

Vince își ridică privirea din însemnările lui, cu ochelarii de citit pe vârful nasului.

— Și?

— A fost o bănuială bună că Steve Morgan ar fi avut o legătură cu Lisa Warwick. Doamna Mendez a fost foarte stânjenită de subiect, spuse Mendez trăgându-și un scaun.

— Nu și-a dat drumul să spună direct că o înșela?

— Nu. Dar nu a putut nega asta suficient de repede, încearcă să păstreze ceea ce are, spuse Mendez. Este un punct dureros faptul că el își dedică atâta timp *Centrului Thomas.*

— Cu alte femei, spuse Vince. Cu femei vulnerabile, femei care au nevoie de eroi. Este un teren de vânătoare bogat, pentru genul ăsta de bărbat.

— Toată lumea spune despre el că este un altruist.

Vince își arcui o sprânceană.

— Oare ce premiu pentru merite speciale se acordă în ziua de astăzi pentru adulter?

— Premiul „Curajul Păcatului”?

— Nu e rău, spuse Vince. Își scoase ochelarii și îi puse alături.

— Să acceptăm că avea o legătură cu ea. Dar de aici la ce i s-a făcut femeii ăsteia, este cale lungă.

— Poate că îl amenința să-i spună totul nevestii, dându-i un ultimatum imposibil.

— Da, ăsta este un motiv pentru a ucide. Dar atunci îți omori amanta dintr-o pornire impulsivă. Scapi de cadavru. Nu îl încrustezi ca pe un stâlp totemic și îl plantezi într-un parc public, să se împiedice copiii de el.

— Poate că a vrut să se creadă că a fost opera unui maniac.

— Câte din datele despre uciderea lui Paulsen au fost făcute publice? Strangularea? Tăieturile? Mutilarea? Ochii lipiți?

— Aproape nimic din toate astea, recunoscu Mendez. Iar soția nu știe ce a făcut el în intervalul de timp în care a dispărut Karly Vickers. Cred că cel mai bine ar fi să vedem dacă a existat vreo legătură între el și Julie Paulson.

— Paulsen avea dosar, da?

— Două acuzații vechi pentru prostituție, în alte districte.

— Vezi dacă n-a avut cumva un client permanent. Poate ai noroc.

— O să dau niște telefoane. Ai primit ceva de la Quantico?

— Unul dintre agenți știe un caz în Ohio, cu un tip care a vrut să omoare o fată de zece ani. Dar când să se apuce de treabă, s-a reprofilat pe omorârea prostituatelor mici de statură. S-a gândit că dacă dispare un copil, o să se observe. Dar când dispare o prostituată, *c'est la vie.*

Karly Vickers este minionă, spuse Mendez. Dar Lisa Warwick era destul de planturoasă. În niciun caz nu o puteai confunda cu – sau pretinde că ar fi putut fi – un copil.

— Să mergem la domnul Sells, spuse Vince ridicându-se încet. Își puse ochelarii înapoi pe

creștetul capului și luă un dosar dintr-un teanc ordonat, de pe masă.

Dixon mi-a dat lumină verde să-i interoghez. Vreau să știu ce anume îi acționează butoanele.

•

Gordon Sells se uită la Mendez când cei doi intrară pe ușă și întinse un deget spre acesta.

— N-am nimic să-ți spun *ție,* spaniol împuțit.

Mendez se uită la Vince și ridică din umeri. Vince făcu un semn cu capul spre ușă. Nu voia să-l piardă pe Sells doar că acesta nu-l plăcea pe Mendez.

Vince se așeză, își puse ochelarii de citit pe nas și începu să răsfoiască încet însemnările făcute până acum despre Gordon Sells. Sells îl privea suspicios și se frământa în scaun, în timp ce minutele treceau.

În sfârșit, Vince oftă și își ridică privirile.

— Domnule Sells, spuse el cu un zâmbet prietenesc, nu-mi pasă câte mașini furate ai trimis în Mexic.

Sells nu negă.

— Nu asta este important. Nici pentru mine, nici pentru tine. Ai alte probleme. De-a lungul anilor am vorbit cu mulți alții ca tine. Alții care aveau aceeași… înclinație… ca tine. Niciunul dintre ei nu voia s-o aibă, înțelegi. Probabil că nici tu nu vrei să o ai. Vreau să spun că știm cu toții că este împotriva societății, dar nu tu ai cerut să fii așa. Nu este vina ta că îți plac fetițe mai mici decât alții cred că este normal.

— Cine ești tu? Ești psihiatru?

— Cam așa ceva. Și numele meu e Vince.

Se întinse peste masă ca să scuture mâna aspră a lui Gordon Sells.

— Și acum, Gordon. Pot să-ți spun Gordon?

Sells ridică din umeri.

— Cred că da.

— Deci, Gordon, detectivul Mendez crede că ai o legătură cu uciderea unei femei – Lisa Warwick.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Și cu dispariția unei alte femei – Karly Vickers.

— Habar n-am de așa ceva.

Vince se ridică, se duse la perete și agăță de el trei fotografii alb-negru de la locul crimei. Rămășițele parțial descompuse ale lui Julie Paulson.

— Vino să te uiți la astea.

Sells se apropie și se uită la fotografiile cumplite, își ridică mâinile și se întoarse.

— Îți vine să borăști. Stomacul meu nu rezistă la așa ceva. Oi fi făcut eu la timpul meu lucruri care poate nu au fost bune, dar așa ceva, nu.

— Vezi? Asta mi-am închipuit și eu, spuse Vince. Se întoarse înapoi la masă și mai scoase două fotografii din dosar, imagini pornografice cu femei bine dotate, în jur de douăzeci de ani. Le prinse de perete, alături de celelalte.

— Îmi trebuie o cafea, spuse el. Vrei și tu o cafea, Gordon?

— Da, cum să nu.

— Mă întorc imediat.

Ieși pe ușă și traversă holul.

Dixon îl privi intrând în camera de monitorizare și îndreptându-se spre cafetiera.

— Ce urmărești cu asta?

— Fotografiile porno? O să vezi, spuse Vince turnând cafea în două cești.

Își drese cafeaua lui cu patru doze de frișcă, amestecând în ceașcă în timp ce se apropia de monitor, în cealaltă cameră, Sells se apropie de perete, se uită vreme de un minut la pozele porno, apoi la celelalte fotografii și reveni la locul lui.

Mendez îi deschise lui Vince ușa.

Vince îi dădu o ceașcă lui Sells.

— Ți-am adus-o simplă. Nu știu. Mie îmi place cu multă frișcă. Stomacul.

Sells luă cafeaua și sorbi din ea.

— Vezi, i-am spus lui Mendez că pe tine nu te interesează chestiile astea, spuse Vince ridicând degetul spre fotografii. Tu nu faci așa ceva. Tu nu ești un om violent. Tu nu vrei să le faci rău femeilor.

— Corect, spuse Sells, eu nu am făcut niciodată rău cuiva.

Vince se duse înapoi la perete și scoase fotografiile. Le înlocui cu trei fotografii ale unei fetițe de doisprezece ani, cu trupul ei necopt complet gol, abia începând să înmugurească. Fetița se uita la aparat, în timp ce se atingea provocator.

Vince se întoarse înapoi la masă și brusc își vărsă cafeaua, ca din întâmplare.

— Ah, fir-ar! Uite ce-am făcut! Ah, nu…

Își luă dosarul de pe coperta căruia picura cafeaua.

— Fir-ar. Scuză-mă. Trebuie să mă duc după niște prosoape.

Ieși din nou, traversă din nou holul și aruncă coperta dosarului la gunoi. Li se alătură apoi lui Dixon, Hicks și Mendez, la monitor, urmărindu-l pe Gordon Sells care se duse la ușă și se uită afară, să vadă dacă era cineva pe coridor. Apoi se întoarse la perete să se uite la fotografii. Nu au trecut nici treizeci de secunde și a început să se excite singur, prin pantalonii lălâi. După alte treizeci de secunde era complet excitat.

— Ai putea fixa un cort cu țărușul ăsta, spuse Vince. Nu e omul nostru.

Dar până să apuce Dixon să spună ceva, detectivul Trammell intră în trombă pe ușă.

— Am găsit ceva la Sells acasă. Oase. Par a fi de om, spuse el.

39.

Căutările lui Karly Vickers încetară să mai fie știrea de foc a zilei. Vestea că au fost găsite resturi de schelet uman în țarcul pentru porci din spatele afacerii lui Sells, cu fiare vechi, s-a răspândit în media ca un fulger. Mendez și Hicks au trebuit să se lupte cu mulțimea de reporteri și echipele lor, ca să ajungă la bariera din panglică galbenă.

Porcii păreau foarte interesați de toată agitația și de polițiștii în salopete care cercetau locul crimei și de cizmele de cauciuc, înalte până la genunchi, care le invadaseră teritoriul. Stăteau adunați într-o parte și ocazional, câte unul dintre ei se repezea spre oameni, fornăind plin de curaj, după care dădea fuga înapoi, în siguranța grupului. Grohăiturile lor îți spărgeau urechile.

— Miroase aproape la fel de urât ca în trailer, spuse Mendez strâmbând din nas.

— Sunt fericit că am grade, spuse Hicks privindu-i pe tehnicienii care râcâiau prin mizeria groasă și prin fecale și urină de porc.

— Bunica mea din Sacramento creștea porci. Când eram copil, o ajutam, vara, să-i mute dintr-un coteț într-altul. Nu scapi repede de mirosul ăsta.

Dixon îi duse la o o masă montată de-a lungul spatelui șopronului. Resturile fuseseră spălate și întinse pe o pânză groasă: ce păreau a fi un femur de om și câteva coaste.

— Ce avem acum? întrebă Mendez. Nu avem cum să știm cui îi aparțin astea. Până nu găsesc un pelvis, nici măcar nu știm dacă aparțin unui bărbat sau unei femei.

— Le vor lua cei de la BFS, spuse Dixon. Vor aduce un antropolog, să le studieze.

Mendez luă femurul și se uită mai atent la el. Ambele capete ale oaselor purtau semnele a ceea ce păreau a fi tăieturi de cuțit.

— Indiferent cui i-au aparținut, Sells le-a tăiat înainte de a le arunca aici.

— Și a făcut o treabă curată, remarcă Hicks. Asta a fost tăiat chiar din încheietură.

— Să sperăm că victima era deja moartă, spuse Dixon. Poate că nu se potrivește cu profilul lui Leone, dar în mod clar avem un criminal…

— Un criminal, spuse Mendez. Dar este *el,* criminalul?

— Avem mașinile aici. Acum avem și rămășițe umane, spuse Dixon. O să știm în după-amiaza asta.

Dixon dădu din cap în timp ce se uita la tehnicienii care scormoneau în rahat.

— Ticălosul nu are niciun fel de respect pentru viața omenească. Omori un om, îl tai bucățele, îl arunci ca pe un gunoi. La porci.

— Știi de ce, da? spuse Hicks.

Dixon se uită doar la el.

— Pentru că porcii mănâncă totul.

Mendez puse femurul înapoi și se îndepărtă.

Se auzi un strigăt dinspre tehnicienii care cercetau locul.

— Avem un craniu!

•

Vince evită scena din curtea cu vechituri a lui Sells. Nu aveau nevoie de el ca să se uite la oase. În mod categoric, nu aveau nevoie de el acolo, ca să fie recunoscut de media.

Dixon era deja băgat până la coate în toată povestea asta. Cazul lui atinsese tocmai statutul de film pentru Hollywood: un pedofil care-ți dă fiori, fost pușcăriaș, locuind pe un maidan de fiare vechi, la periferia unui idilic oraș de colegiu, ucigând oameni și aruncându-le trupurile să fie devorate de animalele din ogradă.

Nu-i mai trebuia decât un specialist de vârf în profiluri, de la FBI care să vină aici, ca să țină în mâini o adevărată bombă.

Iar tot ce avea Vince nevoie era ca mai marii de la Birou să-i vadă mutra la știrile de seară, vârât în toată nebunia asta.

Cu sau fără oase, el tot nu credea că Gordon Sells era cel care o ucisese pe Lisa Warwick. Cei ca Gordon Sells încercau să zboare, pe cât posibil, sub raza de acțiune a radarului. El era prin natura lui, un pedofil. Teoria lui Vince era că majoritatea pedofililor se rușinau de ceea ce făceau, indiferent de câtă vreme făceau asta sau cât de prolifici erau. Ceea ce făceau ei nu era niciodată văzut bine – nici măcar de ei înșiși. Oameni ca Sells operau în secret, pe ascuns. Ei le cereau victimelor să nu spună nimic – sau se asigurau că acestea nu vor putea să spună. Ei își acopereau urmele și îndepărtau orice dovezi.

Teoria că Gordon Sells ar fi ucis-o pe Lisa Warwick și ar fi răpit-o pe Karly Vickers putea fi ambalată frumos, înfășurată cu o fundă mare roșie, pentru presă, dar de fapt cutia rămânea goală.

Se întreba ce va spune subiectul lui necunoscut, când presa va face din Sells marele, răul ucigaș în serie. Îl va amuza oare? Îl va enerva? Îl va împinge să facă ceva ca să arate că greșeau? După experiența lui Vince, acest gen de ucigaș avea un ego care trebuia alimentat și ambiționat. Nu îi plăcea ca altcineva să se împăuneze cu munca lui.

Asta ar putea fi un lucru bun pentru investigații, forțându-l să facă o mișcare.

Ar putea fi un lucru foarte rău pentru Karly Vickers, în cazul în care aceasta mai trăia.

Vince opri mașina lui Mendez pe terenul unde parcaseră cei din echipa de căutători, peste drum de proprietatea lui Gordon Sells. Cu ochelarii în poziție, își trase pe cap o caschetă de baseball cu însemnele echipei Dodgers. Își schimbă cravata și sacoul sport cu un hanorac de la *Liga de Softball Oak Kroll.*

Sub două corturi ridicate aici se aflau mese cu gustări și băuturi. Sub al treilea cort, pe o altă

masă, se aflau fluturași cu fotografia lui Karly Vickers.

Ați văzut-o pe femeia asta?

Era tânără. Drăguță, în sensul simplu al cuvântului. Păr blond, făcut permanent, cu un breton fixat cu spray. Avea la gât un lănțișor cu un mic pandant – imaginea unei femei cu brațele ridicate în semn de victorie – logo-ul *Centrului Thomas.*

Lipsea deja de aproape opt zile. Probabil că era moartă.

O femeie îl întrebă dacă îl poate ajuta cu ceva. Avea peste treizeci de ani, era îmbrăcată într-un maiou roz, *Centrul Thomas,* era zveltă și avea un păr bogat, roșcat.

— Îl caut pe Steve Morgan, spuse el punând înapoi fluturașul. L-ați văzut cumva?

— Steve și Jane dau un interviu în cortul pentru presă, spuse ea uitându-se în dreapta, în direcția unui alt cort ridicat vreo paisprezece metri mai încolo. Cred că termină repede. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Lucrați la centru? întrebă Vince.

— Sunteți de la biroul șerifului?

Vince îi zâmbi larg.

— Ce m-a trădat?

— Mustața, spuse ea relaxându-se puțin. Am crescut într-o familie de pompieri și de ofițeri de poliție.

— Înseamnă că nu suntem greu de depistat.

— Nu. Sunt Maureen Collins.

— Detectiv Leone. De când lucrați la centru?

— De trei ani. Fac consiliere familială.

— Înseamnă că o cunoașteți pe domnișoara Vickers.

— Da. Este o fată cumsecade. Nu-mi vine să cred că i s-a putut întâmpla așa ceva.

— Ați cunoscut-o și pe domnișoara Warwick?

— Da. Am cunoscut-o destul de bine pe Lisa. Sunt convinsă că știți că făcea voluntariat,

acordând consiliere și sprijin. Am lucrat împreună la câteva cazuri.

— Cu Steve Morgan?

— Da. Steve este eroul nostru, spuse ea zâmbind.

— Știți cumva dacă domnișoara Warwick avea pe cineva? întrebă Vince. Avem motive să credem că da, dar nu am găsit pe nimeni care să ne confirme acest lucru și cu atât mai puțin, să ne spună cine anume ar fi fost această persoană.

Femeia ezită doar o fracțiune de secundă înainte de a spune:

— Nu am idee. Lisa era o persoană foarte discretă.

— Mi se pare ciudat, mărturisi Vince. De ce să fi fost secretoasă? Doar dacă tipul nu trebuia să fie văzut cu ea.

Femeia se uită spre cortul presei și spuse:

— Se pare că au terminat.

— Mulțumesc.

Vince se duse spre cort cu capul plecat, trecând prin dreptul reporterului și al operatorului, care se îndepărtau Jane Thomas pleca și ea în altă direcție. Steve Morgan stătea în picioare, uitându-se la niște hârtii de pe un panou de afișaj.

— Sunteți foarte căutat de media, spuse Vince strecurându-se sub cortul deschis.

Morgan își ridică privirile.

— Cu cât mai mult, cu atât mai bine, corect? Cineva trebuie să facă ceva. Dacă o singură persoană, măcar, vine cu o pistă…

— Uneori nici nu trebuie mai mult, spuse Vince. Cineva care a văzut ceva ce l-a izbit ca fiind foarte ciudat. Cum ar fi un bărbat venind la și plecând din casa unei femei, noaptea târziu.

— Asta ar trebui să-mi spună ceva, domnule detectiv?

— O vecină a Lisei Warwick crede că v-a văzut pe dumneavoastră.

— În întuneric. În toiul nopții.

— Dacă ați avut o relație cu ea, ar fi mai bine să ne spuneți acum. Oricum vom afla până la urmă și nu va da bine faptul că ați ascuns asta.

Morgan se întoarse la studierea hârtiilor de pe panou.

Vince se instală într-unul din cele câteva scaune înalte, de regizor, aduse acolo pentru interviuri.

— Am găsit spermă pe cearșafuri, spuse el. Asta ne va oferi o grupă sanguină.

— Nu am omorât-o pe Lisa, spuse Morgan.

— Eu nu spun că ați omorât-o. Faptul că vă culcați cu ea nu face din dumneavoastră un ucigaș.

— Nu mă culcam cu ea.

— Soția dumneavoastră crede că da.

Morgan se uită la el cu o privire care ar fi putut tăia oțelul.

— Ați discutat cu soția mea?

— V-am spus că o să fac asta.

— Și ea crede că mă culcam cu Lisa. Asta v-a spus?

— Vă surprinde?

— Mințiți. Sara nu ar spune așa ceva.

Vince îl lăsă să se minuneze vreme de un minut, într-un târziu, oftă.

— Știi, Steve, ca de la bărbat la bărbat, mie nu-mi pasă că te culcai sau nu, cu ea. Dacă vrei să-ți distrugi situația familială – asta nu e treaba mea. Mie-mi pasă că negând acest lucru, îți bați joc de timpul nostru. Mie-mi pasă că ne faci să pierdem ore și ore cercetându-ți fiecare afurisită de zi din ultimele tale șase luni, scormonind prin finanțele tale, comparând chitanțele de hoteluri cu datele calendaristice ale drumurilor tale la Sacramento și cu cele pe care ai spus că le-ai făcut și pe care nu le-ai făcut niciodată, pentru că erai de fapt în oraș, regulându-ți amanta. De asta îmi pasă mie.

Mușchii de pe maxilarul pătrat al lui Steve se curbară.

— Ai terminat?

Vince se aplecă în față.

— Nu. Mie-mi pasă că în cazul în care ai avut o legătură cu fata aia, care acum a murit, ești atât de laș încât să ne faci să pierdem timpul pe care l-am putea petrece căutându-l pe ucigașul ei și asta doar pentru că tu nu vrei să ieși în față și să te comporți ca un bărbat. Ești în stare să faci asta, numai și numai ca să-ți acoperi propriul fund. Chiar nu ai avut nimic pentru ea?

Vreme de câteva minute, Steve Morgan nu spuse nimic. Se întoarse și se uită peste câmp, fără nicio expresie. Vince nu-și putea decât imagina ce vedea sau la ce se gândea acesta.

Poate că își vedea familia îndepărtându-se de el, își vedea soția divorțând și fiica, urându-l. Poate că o vedea pe Lisa Warwick și își amintea cât de mult o iubise. Poate că se gândea înapoi, la ultima vizită făcută acasă la Lisa, întrebându-se dacă într-adevăr fusese atât de neglijent încât să lase urme.

— Ascultă, Steve, eu n-am de gând să-ți fac probleme. Poate că ai iubit-o cu adevărat pe fata aia, dar acum dacă tot nu mai este, nu vrei să-ți pierzi și familia. Dacă nu ai omorât-o tu, atunci asta nu e treaba nimănui. Noi putem încerca să fim discreți.

Morgan râse.

— În mijlocul circului ăsta mediatic? Am auzit că aveți în custodie un suspect, continuă el, liniștit. Ați găsit mașina Lisei și mașina lui Karly, pe proprietatea lui. S-au găsit rămășițe umane.

— Deținem o persoană interesantă, spuse Vince.

Morgan dădu din cap.

— Atunci presupun c-ați face mai bine să verificați grupa lui sanguină, spuse Morgan îndepărtându-se.

40.

Lipsea maxilarul de jos al craniului, încă negăsit în mizeria din țarcul porcilor. Dar partea superioară a craniului era intactă, cu ceea ce părea a fi un set complet de dinți.

Mendez și Hicks luară obiectul într-o pungă de hârtie maro și se întoarseră la mașină, ignorând strigătele și apelurile reporterilor care erau ținuți dincolo de panglica care împrejmuia locul crimei. Pe drumul înapoi spre biroul șerifului, fură urmați de o virtuală procesiune de mașini. În timp ce trăgeau în parcare, reporterii de televiziune și operatorii se repeziră de-a lungul peluzei, pentru a ocupa cele mai bune locuri pentru reportajele lor de la distanță.

Vulturi, își spuse Mendez în timp ce împreună cu partenerul lui tăiau prin labirintul de culoare ale clădirii ca să iasă în garajul unde erau cercetate, pentru a doua oară, mașinile lui Karly Vickers și Lisa Warwick.

— Ceva nou? întrebă Mendez.

— Două seturi de amprente de la ambele mașini, spuse Marta, bruneta de la serviciul Amprente Latente. Stătea lângă Nova lui Karly Vickers, fiind atentă în timp ce altcineva cerceta amănunțit covorașul din partea șoferului. Două seturi identice de amprente de la ambele mașini, nimic altceva. Altceva nimic, decât mici fragmente.

— Sells și Doug Lyle? se aventură Hicks. Sells și nepotul lui?

— Walter le compară acum.

— Amprentele victimelor? întrebă Mendez.

Marta scutură din cap.

— *Nada.* Au fost deja înlăturate.

— Cineva a șters bine mașinile, spuse Hicks.

— Ce-ai în pungă? Ai adus de mâncare? întrebă Marta.

— Nu ai vrea să știi, spuse Mendez îndreptându-se spre ușă.

— De ce ar fi scăpat Sells de amprentele victimelor, dar nu și de ale lui? întrebă Mendez.

— Nu el. Altcineva a adus mașinile aici, le-a șters bine și le-a lăsat.

— Sells și nepotul lui le-au găsit parcate, au crezut că a venit Crăciunul mai repede și și-au pus mâinile peste tot. Știi ce înseamnă asta? întrebă Mendez în timp ce intrau în sedanul parcat în afara garajului.

— Dacă Sells nu a ucis-o pe Lisa Warwick și nu a răpit-o pe Karly Vickers, dar a ucis pe un știu cine avem noi aici în pungă, înseamnă că nu avem un singur ucigaș, spuse Mendez.

Sosiră la cabinetul doctorului Crane și-i blocară Jaguarul parcat în spate.

— M-ați prins, spuse Crane conducându-i de-a lungul holului, spre un cabinet de examinare, gol. L-am spus lui Steve că închid în după-amiaza asta ca să mă alătur echipei de căutători.

— Steve Morgan? întrebă Mendez.

— Da. Știți, desigur, că Steve este sufletul eforturilor de căutare și că o ajută pe Jane Thomas în relația cu media.

— Sunteți prieteni buni?

— Da. Jucăm golf, când putem. Copiii noștri sunt prieteni. Steve m-a implicat în activitatea la centru, spuse Crane lăsându-se pe spate ca să se sprijine de pult și încrucișându-și brațele pe piept.

— Întâmplător, știți dacă are o prietenă? întrebă Mendez.

Expresia lui Crane păru aranjată cu grijă.

— Steve este căsătorit. Și fericit.

— Da, știm. Dar asta nu schimbă întrebarea. Avem motive să suspectăm că este posibil să fi avut o legătură cu Lisa Warwick.

— Steve și Lisa? Dentistul se uita în pământ, ca și cum ar fi încercat să-și imagineze cuplul acolo. Nu știu nimic despre asta.

Era un mincinos jalnic.

— Nu avem de gând să-l castrăm din cauza asta. Avem doar nevoie de o imagine clară a ceea ce se petrecea în viața ei înainte de a fi fost omorâtă. Atâta tot.

Crane ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar aici nu vă pot ajuta. Deci, *cu ce* vă pot ajuta, domnilor detectivi?

— Azi dimineață, în timpul cercetărilor, s-au găsit niște rămășițe, spuse Mendez. Un craniu, mai exact. Sperăm că puteți compara dantura, cu radiografia făcută de dumneavoastră domnișoarei Vickers, săptămâna trecută.

Crane se uită la punga maronie pe care Hicks o pusese pe masă.

— Să mă duc după radiografii.

Mendez scoase craniul din pungă și-l puse pe pult. Osul era ciudat de alb, curățat complet de carne. Părea imposibil ca persoana căreia îi aparținea să fi fost încă în viață săptămâna trecută, ca această carcasă să fi fost umplută cu un creier, acoperită cu o față, încoronată cu păr. Craniul acesta fusese atașat unei ființe umane care respira, unei persoane cu propriile ei gânduri și păreri și țeluri pentru o viață care s-a sfârșit brusc.

Crane se întoarse cu radiografiile și le prinse de cutia luminoasă din perete, apoi inspiră adânc, oftă și luă cu grijă craniul, întorcându-l în sus și în jos ca să studieze dinții.

— Nu, spuse el aproape imediat. Domnișoara Vickers avea câteva plombe cu amalgam în molarii de sus. Vedeți aici? spuse el arătând spre radiografiile respective.

— Dinții ăștia, spuse el uitându-se la obiectul pe care-l ținea în mână ca pe o jumătate de pepene, aveau nevoie de tratament. Doi dintre ei sunt

foarte stricați. Plomba asta din premolar trebuia refăcută. Bicuspidul acesta este ciobit.

— Ce ne puteți spune despre persoana respectivă, uitându-vă la dinți? Ne puteți spune vârsta? îl întrebă Mendez.

— Ca la un cal? întrebă Crane. Nu chiar. Dar dantura asta este completă, deci persoana trebuie să fi fost adolescentă. Dinții nu sunt uzați, deci nu este vorba despre o persoană mai în vârstă. Nu sunt niște dinți îngrijiți, ceea ce mă face să mă gândesc la cineva cu o situație materială precară. Dinții sunt mai curând mici, maxilarul este relativ îngust, craniul este și el spre mic, fără o pronunțată punte frontală, așa încât presupun că a fost o femeie.

— Ce ne puteți spune de nume și adresă? întrebă Hicks.

Crane puse cu grijă craniul înapoi.

— Asta este treaba departamentului dumneavoastră, domnilor. Vă pot întreba unde l-ați găsit?

— La garajul cu mașini vechi al lui Sells, afară din oraș.

— El e omul pe care l-ați reținut, corect? Acolo ați găsit mașinile femeilor? Am văzut la știrile de dimineață. Bănuiți că el este ucigașul.

— A fost interogat, spuse Mendez.

Crane scutură din cap, uitându-se la craniu.

— Femeia asta nu a fost Karly Vickers. Deci cine a fost? Mai lipsește o femeie?

— Nu, după câte știm noi, spuse Hicks. Rămășițele vor fi trimise la Biroul de Medicină Legală, pentru o posibilă identificare.

— Deci există într-adevăr un ucigaș în serie, spuse Crane. Slavă Domnului că l-ați reținut.

— Da, Slavă Domnului, spuse Mendez.

— Vă mulțumim pentru ajutor, spuse politicos Hicks.

— Oricând.

— Deci mergeți să vă alăturați căutărilor? întrebă Mendez.

— Da. Crane se uită din nou la tigvă. Vedeți, asta, da?… Sper să nu fie prea târziu.

•

— E un coșmar, spuse Dixon. Sunt absolut siguri cu amprentele?

— Se potrivesc cu ale lui Sells și ale nepotului său, spuse Hicks, întinzându-se să ia un sandviș cu pâine de secară și salată de ton. Comandaseră de mâncare și acum stăteau în jurul mesei din sala de conferințe, mâncând și informându-se despre ultimele detalii.

— Cineva a adus mașinile la Sells prin poarta din spate, le-a șters bine și le-a lăsat acolo, spuse Mendez.

— Și apoi? S-a întors pe jos în oraș? A fost dus de un complice? Sau Sells este complicele? întrebă Dixon.

Interveni Vince.

— Pe Sells trebuie să-l scoateți afară din ecuația Warwick și Vickers. El nu este genul care să aibă un partener. Da, pe el făcându-și treaba lui, acasă la el, apoi aruncându-și victima în propria lui ogradă din spate – asta pot vedea. Dar genul acesta de ucigaș și Lisa Warwick sunt două lucruri complet diferite.

— Avem doi ucigași, mama lor! Incredibil, spuse Dixon.

Se ridică de pe scaun. Era în uniformă și încă mai arăta scrobit și călcat, în ciuda celor prin care-l obligase ziua să treacă. Spuse:

— Vom face tot ce ne stă în putință să ținem departe de media chestia asta. Gordon Sells se află în custodia noastră. Pentru moment, presa poate rămâne cu ochii pe el.

— Și trebuie să speri că adevăratul tău subiect necunoscut nu se înfurie. Faptul că meritele îi sunt atribuite lui Sells îl poate împinge să acționeze, spuse Vince.

— Este o situație fără șanse. Dacă acceptăm ideea existenței în continuare a unui ucigaș în libertate, atunci acesta va mai acționa, ca să-și satisfacă ego-ul. Vrea mai mult – face mai mult – corect?

— Posibil, admise Vince.

Dixon înjură în barbă și scutură din cap.

— Lucrăm la trei crime și o persoană dispărută, cu cel puțin doi criminali diferiți, într-un district care nu vede mai mult de trei crime pe an. Trebuie să terminăm odată. Trammell și Campbell, verificați rapoartele despre toate persoanele dispărute pe o rază de cinci districte și dacă e nevoie, măriți raza. Trebuie să încercăm să dăm un nume victimei găsite la Sells. Biroul de Medicină Legală are un pictor legist care poate, după forma craniului, să scoată ceva care să semene cu victima. Și puneți presiune pe nepot, poate cedează.

Cei doi detectivi își luară sandvișurile și se duseră la birourile lor, să înceapă să dea telefoane.

— Dacă îl scoatem pe Sells din cărți, unde rămânem cu Lisa Warwick? întrebă Dixon.

— Nicăieri, spuse Mendez. Iar eu am rămas fixat pe ideea că a existat ceva între ea și Steve Morgan. Azi dimineață l-am întrebat pe Peter Crane despre asta – el și Morgan sunt amici – și Peter aproape că s-a demascat, încercând să nege.

— Am vorbit cu Morgan azi dimineața, spuse Vince. Nu intenționează să-și asume chestia asta. Este un consumator rece. I-am spus că ați găsit spermă pe așternuturile Lisei Warwick. Mi-a răspuns că în cazul acesta ați face mai bine să aflați grupa sanguină a lui Gordon Sells.

Încruntându-se, Hick își abandonă sandvișul și începu să scormonească într-un teanc de hârtii lăsate pe masă de dimineață, în timp ce ei se aflau pe teren.

— Iată de ce, spuse el ridicând un raport. Am cerut laboratorului ASAP să analizeze petele de

spermă. Analizele nu au relevat nicio grupă de sânge. Cine ne-a lăsat acolo mostra de spermă este un non-secretor. Dacă știa că antigenii grupei lui de sânge nu trec în spermă, înseamnă că nici nu-și făcea griji că o să-l depistăm după asta.

— Câți oameni știu că sunt secretori sau non-secretori? Majoritatea oamenilor nici măcar nu știu ce înseamnă asta, spuse Mendez. Și numai douăzeci la sută din populație este non-secretoare. Deci nu avea cincizeci la cincizeci șanse să aibă dreptate. Trebuia să fie sigur.

— Faptul că avea o relație nu-l face un criminal maniac și un sadic sexual, spuse Dixon.

— I-ai cercetat amănunțit trecutul? întrebă Vince. A avut vreodată probleme de orice fel cu legea? De unde vine? Ce știți despre el? Petrece foarte mult timp cu femeile periclitate. Asta l-ar putea face Bărbatul Anului, dar același set de circumstanțe poate atrage un prădător. A mai avut legături cu alte femei asociate centrului?

— Jane n-ar fi acceptat niciodată asta, spuse Dixon. Dacă și-ar fi dat seama doar de un gând necurat, el n-ar mai fi fost acolo. Doar nu e criză de avocați, în lumea asta.

— Când l-am întrebat pe doctorul Crane dacă are idee unde se ducea Karly Vickers după vizita la el, a sugerat că s-ar fi putut opri la birou la *Quinn, Morgan,* să aranjeze o învoire pentru lucrările pe care urma să i le facă. A verificat cineva dacă s-a dus într-adevăr acolo? întrebă Vince.

— Dacă a plecat de la dentist la ora cinci, biroul de avocatură era deja închis, spuse Mendez. Scrie pe ușă că închid la patru treizeci.

— Ușa se încuie la patru treizeci. Dar asta nu înseamnă că nu mai poate rămâne cineva înăuntru, sublinie Vince. Întâlnirile durează până târziu. Avocaților le place să-și suplimenteze veniturile.

— Verificați asta, spuse Dixon.

— Poate că n-a mai plecat niciodată de la cabinet. Poate că a ucis-o Janet Crane și a mâncat-

o, spuse Mendez. Este cea mai rea femeie în viață. Nu pricep cum s-a putut însura cu ea. Este un bărbat cu succes, educat, arătos. De ce să se fi încurcat cu o scorpie ca ea?

— Poate că el vede și altceva la ea, sugeră Vince. Sau poate că este masochist. Vi-o puteți imagina în piele și cizme cu tocuri ca acul?

— Dacă țin să am coșmaruri.

— Nu mai adăugați încă un asasin la adunătura noastră, spuse Dixon. Avem oricum destule probleme. Dacă nu puteți da de nimeni la *Quinn, Morgan,* care să o fi văzut pe Karly Vickers după plecarea ei de la dentist, aflați atunci unde a fost Peter Crane.

— Acasă cu familia, spuse Mendez. Ăsta e alibiul lui. Nu o să reușim să-l desființăm decât dacă nu a fost văzut de cineva în altă parte.

— În după-amiaza asta mă întâlnesc cu soția lui. O să văd atunci ce pot afla, spuse Vince. Sunt o fire curioasă, ce pot face? Iar ea reprezintă agentul imobiliar pentru clădirea vacantă de lângă cabinetul soțului ei. Un loc grozav pentru un nou venit, să înceapă o afacere – sau pentru un răpitor să-și ascundă victima, până își construiește un alibi. Fac eu, pe cercetașul acolo, pentru voi.

— Am sunat la poliția din Oxnard, spuse Mendez. Acolo a fost arestată pentru prostituție, în ultimele două dăți, Julie Paulsen. Mă sună înapoi, dacă află vreo legătură între ea și vreun bărbat care a fost prins cu ea.

— Steve Morgan petrece mult timp la Sacramento, spuse Dixon preocupat. Pot vorbi cu un prieten de la poliția de-acolo, să văd dacă se petrece cumva ceva prin zonă. Sper până la Dumnezeu să nu fie așa.

— Dacă tot vrem să punem lucrurile la punct, spuse Mendez, atunci cineva trebuie să stabilească și ce a făcut Frank joia trecută, seara. Să nu se creadă că i-am acordat un regim special.

— Vorbește cu soția lui, spuse Dixon uitându-se la ceas. L-am spus deja lui Frank că trebuie să procedăm ca la carte, ori nimeni nu este mai ca la carte decât Frank. O să supraviețuiască el.

Faimoasele ultime cuvinte, avea să-și spună Mendez mai târziu. Pentru moment însă, nu era vorba decât de încă un punct pe nesfârșita listă a investigațiilor, în cazul unei crime.

41.

Vince își aruncă pe gât două pastile și le dădu drumul la vale cu o oranjadă acidulată, îmbuteliată pe plan local. *Frumos oraș,* se gândea el din nou, în timp ce mergea de-a lungul pietonalei piaza. *Frumos loc unde să te stabilești* – exceptând existența ucigașului în serie.

Aruncă sticla într-o ladă de gunoi camuflată cu fier forjat decorativ și își controlă ținuta în oglinda unei mașini parcate. Într-un costum cenușiu-porumbel și o cravată de mătase portocalie, italienească, arăta al naibii de bine pentru un tip care se sculase din morți.

Janet Crane îl aștepta deja când ajunse la clădirea lipită de cabinetul stomatologic al soțului ei, închis, așa cum anunța biletul de pe ușă. Sub semnul ÎNCHIS, atârna un poster reprezentând-o pe Karly Vickers, cu întrebarea AȚI VĂZUT-O PE FEMEIA ASTA?

Janet Crane era o brunetă atrăgătoare, de treizeci și… de ani, cu o hălăciugă de păr negru aspru, tapat și fixat cu spray, într-un costum roșu, tocuri roșii și un zâmbet de o mie de wați.

— Trebuie să fiți Vince, spuse ea dându-i mâna. Își înclină puțin capul și fâlfâi din gene. Părea puțin cam prea înnebunită, puțin cam prea nerăbdătoare, strângerea ei de mână era puțin cam prea puternică.

— Eu sunt Janet Crane. Este o plăcere să vă cunosc și să vă pot prezenta acest spațiu *fabulos.*

— Încântat să vă cunosc, doamnă Crane. Vreo legătură cu dentistul de alături?

— Peter este soțul meu, spuse ea dându-i drumul la mână. Zâmbetul pierdu câțiva wați în timp ce el îi anula instrumentul flirtului. Îl cunoașteți?

— L-am văzut numele pe ușă.

— Mă rog, este cel mai bun dentist din oraș, după umila mea părere. Dacă luați în leasing spațiul acesta, nu trebuie decât să intrați alături, la nevoie, spuse ea.

— Fără supărare, sper să nu trebuiască, spuse el zâmbind cu zâmbetul lui mare, alb. Deci haideți să vedem ce are de oferit locul.

— Așa cum vedeți, acesta este spațiul comercial principal, spuse ea intrând. Ca majoritatea clădirilor din plaza și aceasta datează din anii 1920 și i s-au păstrat toate detaliile originale, cum ar fi pardoselile din dale sau bolțile. Dar instalațiile electrice și sanitare sunt de ultimă generație, spuse ea. Vince, sunteți nou în Oak Knoll?

— De fapt sunt în vizită, dar sunt fascinat de orășelul dumneavoastră. Mă văd stabilindu-mă aici.

— De unde sunteți?

— Din Chicago.

— Ei, înseamnă că o să duceți dorul iernilor de acolo, spuse râzând de propria ei glumă. Dar aceasta este o comunitate minunată. Avem un colegiu, un mic spital foarte bun, restaurante minunate, oportunități culturale. Suntem aproape și de Los Angeles și de Santa Barbara.

— Și criminalitatea? întrebă Vince.

Zâmbetul se crăpă puțin.

— În general nu prea avem ocazia să vorbim despre așa ceva.

— Dar am văzut ceva ia știri despre o femeie dispărută și o alta, găsită moartă în parc. Este un lucru foarte serios, spuse Vince.

— Da, dar este o excepție, nu o regulă, spuse ea. Nu-i plăcea că îi tulbura discursul imobiliar. Ce fel de afacere vă gândiți să dezvoltați în spațiul acesta?

— Importuri din Italia. Ulei de măsline, specialități *gourmet,* spuse el ca și cum ar fi copt mult ideea asta, în mintea lui. Am auzit că poliția caută un ucigaș în serie.

— Dar avem o poliție excelentă, care poartă de grijă atât orașului cât și districtului, contracară ea. Sunteți căsătorit, Vince?

— Nu, dar am două fete. Cum e școala, aici?

— Excelentă. Cea mai bună din stat, la mărimea ei.

— Presupun că nu se întâmplă lucruri ciudate pe acolo, glumi el, amintindu-și de Dennis Farman și de degetul lui.

Un mușchi pulsă în maxilarul lui Janet Crane.

— Câtuși de puțin.

— Deci nu trebuie să ne facem griji decât pentru ucigașul în serie.

Acum chiar că se enervase. Vedea asta după poziția umerilor, după mica linie în *L* dintre sprâncenele ei, care trăda frustrarea. Nu o lăsa să-l manipuleze și asta nu-i plăcea deloc.

Vince râse ușor.

— Fiți liniștită, doamnă Crane. Nu mă sperii eu așa de ușor. În fond, nu mă încadrez în să zicem, categoria victimelor preferate de ucigaș, nu?

Reapăru zâmbetul acel spart.

— Nu, nu vă încadrați.

— Totuși, este un lucru groaznic.

— Am auzit că bărbatul responsabil de asta a fost deja prins.

— La știri i s-a spus „o persoană de interes”, nu chiar un suspect. Nu știu dacă ei cred cu adevărat că tipul a făcut asta, spuse Vince. Am citit mult despre ucigașii în serie. Sunt foarte deștepți, știți, sunt de fapt cameleonici. Omul ăsta poate foarte bine să fie un om de afaceri, cineva respectat în comunitate, dar cu o minte întunecată. Am auzit despre femei măritate cu ucigași în serie și care habar n-aveau despre cealaltă viață a soțului lor.

— Mi se pare greu de crezut.

— Știu, dar asta te face să vrei să știi dacă soțul tău chiar joacă pocher în serile de joi, nu?

— Eu una am încredere nezdruncinată în soțul meu, spuse ea, tensiunea accentuându-i curba

gurii, în mod natural orientată în jos.

— Dar ar trebui? Asta este întrebarea, spuse Vince.

— Mă faceți să mă simt prost, domnule Leone, spuse ea tăios.

Vince simulă șocul.

— Ah, nu! Îmi pare rău! Nu am vrut să… Ah, Dumnezeule, nu! Eu sunt ultimul dintre bărbați care… Serios. Vince începu să râdă la ideea asta.

— Credeți-mă, doamnă Crane, eu sunt un adorator, nu un călău.

— Nu m-am gândit la…

— Nu, nu, categoric, o asigură el.

— Dar cu tot ce se spune la știri…

— Înțeleg. Și dacă nu vreți să continuăm…

— Nu, nu, sunt în regulă, sincer, spuse ea ușor stânjenită. Încercă să-și acopere jena cu o mică glumă care nu era o glumă.

— Dar, doar ca să știți asta, șeful meu știe că sunt aici, cu dumneavoastră!

Sara râse. Vince râse.

Dar cum petrecuse prea mult timp cu asasinii, Vince nu se putea împiedica să nu se întrebe, de *unde știa ea că nu-i dăduse un nume fals*? Urmând-o în spatele clădirii, de ce s-ar fi gândit ea că nu era în pericol doar pentru că el era prietenos, avea simțul umorului, își ceruse scuze că băgase frica în ea? Nu-ți trebuiau mai mult de patru minute ca să strangulezi pe cineva. Ar fi putut foarte bine face asta, lăsând-o în spatele magazinului și ieșind pe alee. Nimeni nu și-ar fi dat seama.

Sara deschise ușa de la garaj, care se rula în sus și soarele se revărsă în spațiul întunecat.

— După cum vedeți, spațiul de depozitare este mare și accesul camioanelor cu marfă este ușor.

— Și mai este o ușă, aici…

— Ca să permită accesul la locurile de parcare. Mă tem că nu sunt decât două. Acesta este singurul inconvenient aici în plaza – lipsa parcărilor. Dar

traficul pedestru suplinește cu vârf și îndesat acest inconvenient.

Ușa aceea ducea și la locurile de parcare ale lui Peter Crane, observă Vince. Karly Vickers a ieșit poate prin spatele cabinetului, a fost înhățată și târâtă în acest depozit. Nu se afla nimeni la ferestrele clădirii pustii, care să poată vedea aici, în spate. Zidurile clădirii erau din cărămidă, cu un strat gros de tencuială demodată – un virtual zid fonic.

Vince se plimbă prin spațiul gol, căutând ceva, orice i-ar fi putut scăpa victimei sau răpitorului. Un ambalaj de gumă de mestecat, un muc de țigară, un fir de păr. Nimic. Podeaua de beton fusese pătată, de-a lungul anilor, de ulei și vopsea. O pată aici, o picătură acolo. Vreo asemănare cu sângele? Nu.

De-a lungul a doi pereți se întindeau rafturi industriale. Foștii proprietari lăsaseră în urmă cutii vechi cu vopsea, cârpe vechi, cutii ciudate, asortate, cu diverse. Nimic care să pară util unui ucigaș.

Puse câteva întrebări de rutină și o asculta pe Janet Crane cu o ureche, în timp ce vizualiza ce s-ar fi putut întâmpla dacă răpitorul lui Karly Vickers ar fi atacat-o pe această alee.

Îl cunoaște. Se simte în siguranță, chiar fericită. Avusese o zi încântătoare. Nici nu se gândește că este în pericol, până în clipa în care acesta nu o apucă pe după gât, strângând-o să o sugrume și nu o trage în clădirea pustie.

Nu-i trebuie mai mult de câteva secunde să facă asta. O trage în clădire și o leagă. Îi lipește gura ca să nu mai strige. O lasă acolo până când se întunecă. Se întoarce și o duce la locul unde o va tortura, o va viola și în final, o va ucide.

Era o teorie care putea funcționa – cu condiția ca Vickers să fi ieșit prin ușa din spate a cabinetului. Dar permanent-eficienta recepționeră a doctorului Crane ieșise, în ziua aceea, să ia niște

facturi din cutia poștală din colț și nu o văzuse pe tânăra femeie plecând.

Dacă Vickers ar fi ieșit prin spate și atacatorul era atât de organizat și de metodic pe cât credea Vince, Karly Vickers nu era o victimă ocazională. A fost aleasă de el. Ceea ce însemna că trebuia să știe că ea se afla acolo.

Însemna că trebuia să existe o mică listă cu subiecți. Cineva care avea legătură cu *Centrul Thomas;* cineva care a auzit-o vorbind la salonul de coafură; Frank Farman, care îi scrisese o amendă, în drumul ei spre dentist. Poate că i-o fi spus ea unei prietene, poate că a fost auzită la un restaurant, sau stând la coadă la supermarket…

Poate că de fapt lista nu era chiar așa de mică.

Ușa garajului rulă înapoi în jos și se închise.

— Iar rata de leasing este de șase sute pe lună, spuse Janet Crane.

— Splendid. Pare foarte rezonabil, spuse Vince fulgerându-și zâmbetul lui larg. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Crane, spuse el dându-i din nou mâna. În mod categoric mă voi gândi la ofertă.

— Foarte bine! spuse ea începând să redevină puțin cam prea animată. Trebuia să-l părăsească cu această ultimă bună impresie.

— Afacerea dumneavoastră ar fi un plus minunat în această plaza. Iar eu aș fi mai mult decât încântată să vă prezint și câteva case superbe, în oraș. Sper să ne mai auzim. Curând!

Îl conduse spre partea din față a magazinului și Vince se uita de jur-împrejurul lui. Puțină vopsea galbenă, care să degaje căldură, rafturi din lemn vechi, pline cu produse importate din Italia, un bar pentru espresso în colț… Era un loc bun, își spuse el dând frâu liber fanteziei.

42.

Anne își urmă elevii afară din clădire și îi privi urcându-se în autobuze sau în mașinile care îi așteptau. Nici unui copil nu îi era permis să meargă pe jos acasă.

Tatăl lui Wendy venise să-și ia fata. Janet Crane venise după Tommy. Anne se ascunsese în spatele ușii, ca să nu fie văzută.

— Te-am prins, spuse Franny. O apuca de talie, din spate și Anne strigă surprinsă.

— Norocul tău că nu am făcut artele marțiale, îl bombăni ea. Nu ar trebui să te furișezi în spatele femeilor, când un lunatic asasin bântuie în libertate.

– Sper că nu lucrează la *Școala Elementară Oak Knoll,* spuse Franny. De cine te ascundeai?

Anne își dădu ochii peste cap.

— De Janet Crane. Niciodată nu am văzut pe cineva așa de sălbatic, de scos din minți cum a fost ea azi-dimineață în biroul directorului. Îi amenința pe toți că îi dă în judecată – inclusiv pe mine.

— Pe tine? Pentru ce? o întrebă Franny indignat. Anne putea omorî pe cineva cu toporul și el tot ar fi fost primul care să alerge să-i ia apărarea.

— Mă aflam întâmplător în birou.

— Ar trebui să sărute pământul pe unde calci! Franny își făcu mâna pâlnie în dreptul gurii, prefăcându-se că strigă după mașinile care plecau:

— Pe marțea viitoare, Janet Regina Stricată!

Anne îi dădu un ghiont în coaste, chicotind.

— Taci! Dacă te aude doamna Barkow? spuse ea, referindu-se la învățătoarea de clasa a treia, care era de serviciu.

— Dumnezeule, are o sută doisprezece ani. Ar fi în stare să moară de plăcere dacă ar striga-o cineva așa. A trecut atât de mult de când nu și-a mai

folosit atuurile, încât sunt convins că i s-au uscat, deja. Tărâmul Uitat de Timp.

— Ah, Dumnezeule, ești oribil! spuse Anne încercând – dar ratând – să nu râdă. Te iubesc!

— O să mă iubești și băut? întrebă el.

— Ai avut o zi lungă?

— Scumpo, eu lucrez cu preșcolari. Fiecare zi este o zi lungă, glumi el. Astăzi, unul mi-a mâncat un creion, altul mi-a vomat pe masa de pictură și altul și-a făcut nevoile în lada cu nisip, după care și le-a îngropat ca pisica. Arnie a trebuit să-și pună echipamentul de protecție ca să curețe, iar eu a trebuit să-i explic lui Garnett de ce avem nevoie de nisip proaspăt, luni. La tine cum a fost?

— În afară de faptul că am fost amenințată și abuzată verbal, mi-am petrecut ziua încercând să le explic celor șaptesprezece copii de zece ani cum s-a întâmplat că un coleg al lor a avut asupra lui un deget de om și de ce oamenii se omoară între ei, apoi am încercat să-i liniștesc că ei nu au de ce să se teamă, spuse Anne, simțind cum o apasă greutatea fiecărui minut. Mi-am petrecut ziua gândindu-mă la Dennis Farman și la ce a pățit aseară și unde a fost astăzi. Cine stă cu el? O fi singur? O să fie ajutat?

— Scumpo, nu poți face nimic pentru Dennis Farman. Te depășește, spuse Franny serios.

— Dar am senzația că sunt singurul om căruia îi pasă de el. Și asta îmi frânge inima. Garnett și consiliul școlii sunt preocupați numai de consecințe. Poliția se ocupă numai de pedepse. Părinții lui l-au creat astfel. Iar Protecția Copilului nu va face nimic, pentru că nu există nicio dovadă de abuz.

— Ai chemat Protecția Copilului? Pentru familia Farman? întrebă Franny.

— Simțeam că trebuia să fac ceva. Dacă există măcar o plângere și dacă vor sta de vorbă cu Dennis, poate că până la urmă cineva va face ceva ca să-l ajute.

— Ai chemat Protecția Copilului pentru un ajutor de șerif? întrebă Franny. Ți-ai ieșit din minți? Încă nu ai văzut filmul O *Femeie în închisoare?*

— Mie nu mi-e frică de Frank Farman.

— Ei bine, poate c-ar trebui să-ți fie. Măcar că o să te falimenteze cu amenzile pentru depășirea vitezei, dar tot o să se răzbune pe tine. Garnett știe?

— Nu.

— Ai nevoie de o tărie, declară Franny. *Eu* am nevoie de o tărie. Și încă de multă.

Anne încuviință din cap și încercă să-și stăpânească un zâmbet, știind că cealaltă opțiune a ei ar fi fost să se întindă pe jos și să plângă.

— *Margaritas* la Cantina Maria?

— Cred că o să trebuiască să te prind din urmă, spuse Anne, în timp ce Vince Leone oprea lângă bordură și cobora din mașină.

Franny rămase fără respirație.

— Ah, Dumnezeule, e EL!

Anne își dădu ochii peste ap.

— Vezi să nu te uzi, Francis. Cum o să te pot scuza?

— Foarte stilat, declară Franny cu ochii pe Leone. Un tip bine. Puțin spre dur, dar distins. Știe să se îmbrace.

— Suficient de bătrân ca să-mi fie tată.

— Nu, nu este. Tatăl tău e o fosilă. În plus, ție nici nu-ți plac tipii de vârsta ta, îi aminti Franny, Diferența ar fi cam de mai-decembrie – nu, nu chiar, mai-mijloc-de-septembrie. Romantic! Trebuie neapărat să te culci cu el.

— L-am cunoscut abia ieri!

— Haide. Fii și tu măcar o dată ușuratică. Distrează-te puțin, până nu apucă Frank Farman să te bage la pârnaie. Atâta spun. Nu trebuie să-l păstrezi, scumpo, pentru Dumnezeu, hârjonește-te doar puțin cu el!

Anne îi aruncă o uitătură severă.

— Gura și *NU* te ține după mine.

Trebuia să recunoască, în timp ce se îndrepta spre el, că tipul era atrăgător. Nu mai avea nevoie decât de câteva kilograme în plus. Costumul gri era puțin cam lejer, dar se drapa scump pe trupul lui zvelt, iar culoarea complementa cenușiul de oțel din păr și din mustață.

Dar era și agent FBI și se folosea de ea să spioneze o familie prin intermediul unui copil de zece ani, își aminti ea.

— Domnule agent… detectiv…

— Vince, spuse el oprindu-se doar o idee prea aproape de ea, cu ochii negri sclipind amuzați.

— Sunt surprinsă să te văd aici, spuse Anne. Astăzi nu am dezmembrat părți de corp.

— Mă bucur pentru tine. Cum a fost ziua?

— Mă gândesc să mă apuc de băut – asta doar pentru că este mai ieftin și mai acceptabil social, decât heroina.

— Și legal, adăugă el. Cu condiția să nu încerci să lucrezi cu mașini grele. Ai nevoie de ajutor pentru asta? Pot conduce un Volkswagen la fel de bine ca oricine.

— Bună! Francis Goodsell. Umbra lui Anne și prietenul ei cel mai bun, din întreaga lume.

Anne simți cum se înroșește, când Franny păși între ei ca să dea mâna cu Leone.

Vince zâmbi.

— Încântat de cunoștință, Francis. Vince Leone. Pretinsul admirator al lui Anne.

— Cum oare am pierdut ocazia să vă văd prin oraș? Știu pe absolut oricine merită să fie știut, din Oak Knoll.

— Călătoresc mult, spuse Vince.

— În țară sau în străinătate?

— Franny… spuse Anne scrâșnind din dinți.

Vince părea încântat să intre în joc.

— Ambele.

— Misteriosul internațional. Îmi place: Și aveți intenții onorabile?

— Franny!

— Absolut!

Franny se încruntă.

— Bine, înseamnă atunci că trebuie să facem ceva. Fata asta are nevoie de puțină distracție.

Anne îl întoarse din umeri și îi dădu un brânci spre clădire.

— Rămâi cu bine, Francis.

Franny zâmbi peste umăr, ochii dispărându-i în două semiluni, deasupra obrajilor.

— Încântat de cunoștință, Vince!

— Așijderea.

Vince arăta cât se poate de amuzat, când Anne se întoarse înapoi spre el.

— Fă o plimbare cu mine, spuse el punându-și mâna pe ceafa ei și luând-o în jos pe trotuar, îndepărtându-se de clădire. Vreau să-mi arăți locul unde au găsit copiii cadavrul.

— Nu poate face asta detectivul Mendez?

— Are alte treburi și nici nu este atât de drăguț.

— Ce se întâmplă? Au găsit-o pe femeia dată dispărută? întrebă Anne potrivindu-și pasul cu al lui, ignorând complimentul. Era un bărbat predispus de la natură spre flirt. Nu se putea stăpâni. Greutatea mâinii lui pe ceafă îi dădea o senzație plăcută, deși nu ar fi trebuit. Nu avea obiceiul să le permită bărbaților să o atingă, dar nu făcu niciun efort să îl oprească.

— Nu. Nu, încă.

— Dar parcă a fost arestat cineva, nu? întrebă Anne uitându-se în sus la el. Am văzut la știri, azi-dimineață.

— Da, răspunse el fără intonație.

— Dar?

Vince ridică o sprânceană spre ea.

— Nu am dreptul să vorbesc despre o investigație în curs de desfășurare.

— Ah. Dar ai dreptul să mă recrutezi.

Vince schimbă subiectul.

— Ai vorbit cu băiatul?

— Da și mă simt ca un șarpe scârbos, mulțumesc de întrebare.

— Nu te-aș fi rugat dacă nu i-ar fi fost important, Anne.

— Crede că tatăl lui a fost acasă în seara aceea pentru că s-au uitat împreună la *Cosby.* Un băiat și tatăl lui iubitor, grijuliu, stând împreună și uitându-se la o comedie pentru toată familia.

— Dar mama?

— Ea nu are simțul umorului. Și dacă ar fi după mine, aș bănui-o mai curând pe ea decât pe soț, că este un criminal în serie.

Vince râse.

— Am auzit că a fost puțin cam supărată, azi-dimineață.

— Săptămâna asta am descoperit că Janet Crane nu este doar *puțin* cam supărată.

— Iisuse, ce amabilă a fost cu mine astăzi. Probabil că farmecul și înnebunitor de plăcuta mea înfățișare sunt de vină, glumi el.

În colțurile gurii lui Anne se juca un mic zâmbet când se uită în sus, la el.

— Cu siguranță. Am ajuns.

Perimetrul din jurul locului în care fusese îngropat cadavrul era în continuare delimitată cu bandă galbenă. Vince se strecură pe sub ea și intră în mormântul superficial. Rămase acolo câteva minute fără să spună nimic, părând foarte serios în timp ce scana zona, 360 de grade de jur-împrejur.

— Cât de bine cunoști parcul ăsta? întrebă el.

— Am copilărit la șase cvartale de aici.

— Se mai poate ajunge aici și prin altă parte, decât pe drumul pe care am venit?

— Există un drum de serviciu cam la vreo douăzeci de metri deasupra dâmbului aceluia, spuse ea arătând în spatele lui. Biroul șerifului este, cred, la un sfert de milă mai în spate.

Deși mai erau încă vreo două ore până la apusul soarelui, în pădure se făcea deja întuneric. Și frig. Anne se cuprinse cu brațele și încercă să nu își

imagineze cum ar fi fost ca un monstru să o care aici și să-i planteze trupul în pământ.

— Îmi pare rău, spuse Vince întorcându-se lângă ea. Își scoase sacoul și i-l puse peste umeri. Sacoul o înghițea complet și mirosea plăcut a săpun cu aromă de santal și a bărbat.

— Ți s-a făcut frig. Haide să te scot de-aici. Ai avut o săptămână grea.

— Da. Care a început chiar aici.

— Cred că a fost un adevărat șoc pentru tine.

— Presupun că tu ești obișnuit cu așa ceva.

Vince scutură din cap.

— Niciodată nu te obișnuiești. Înveți să închizi ușa, pe plan emoțional, dar niciodată nu este ușor. Și nu vreau să fie vreodată ușor.

Ceva foșni în frunzele moarte care acopereau pământul pădurii. Anne se concentră să zărească ceva de partea cealaltă a mormântului, în întunericul tot mai dens. Crezu că întrezărea o siluetă ascunsă după un trunchi de copac.

— Ne urmărește cineva, șopti ea. *Franny, probabil,* deși senzația pe care o avea pe piele era de groază, ceea ce nu ar fi fost normal.

Și acel cineva trebuie să fi simțit că era privit. Se auzi un alt foșnet și o siluetă se repezi din spatele unui copac, în spatele altuia. O siluetă mică. Un copil.

— Dennis? strigă ea îndreptându-se spre groapă. Dennis, tu ești?

Alt foșnet și silueta se strecură în spatele altui copac. Anne începu să alerge și jacheta lui Vince îi căzu de pe umeri.

— Dennis, ieși de acolo! Este în regulă. Ieși de acolo!

O altă mișcare rapidă. Anne alerga tot mai repede, dând ramurile la o parte. Inima îi bubuia în piept din cauza efortului. Voia să-l prindă – trebuia să-l prindă – la figurat, literal, înainte ca el să dispară.

— Dennis!

Reuși o clipă să-l întrezărească. Atât. Dennis continua să fugă. Anne alerga și mai tare.

— Anne! strigă Vince câștigând teren spre ea. Anne, lasă-l să plece!

Părea că toată lumea îl lăsase pe Dennis să plece; și nu pentru binele lui Dennis, ci pentru că era prea greu să te ocupi de ei. Cineva trebuia să se agațe de el, altfel ar fi fost cu adevărat pierdut.

— Anne!

Tocul pantofului i se împiedică într-o rădăcină expusă și Anne căzu. Pierzându-l.

— Anne!

Vince fu într-o clipă lângă ea.

— Ești bine?

Nu, își spuse ea. Începu să tremure, în timp ce greutatea tuturor lucrurilor întâmplate se așeza cu putere pe umerii ei – o săptămână nenorocită, culminând cu suspendarea unui copil din clasa ei, care avea cel mai mult nevoie de ajutor. Și acest copil alerga acum prin pădure ca un animal sălbatic, pândind un mormânt din care reușise nu știu cum să fure degetul unei femei moarte.

— Hei, spuse Vince cuprinzându-i umerii în mâini și ajutând-o să se ridice. Tremuri.

— Sunt bine, șopti ea.

Era bine, dar ochii i se umplură de lacrimi și își dori până la Dumnezeu să fie prea întuneric ca el să vadă asta.

— Haide să te duc acasă, scumpo, spuse el cu blândețe, îndepărtându-i frunzele și crenguțele din păr. Ești extenuată.

Bunătatea lui o făcu să se descătușeze. Putea fi cât de tare era nevoie să fie, dar bunătatea… era peste puterile ei. Indiferent cât de tare strângea din ochi, lacrimile continuau să urce

— Vino aici, șopti Vince. Își petrecu brațele în jurul ei. Și o trase cu grijă spre el, ca și cum ar fi fost făcută din porțelan fin.

— Este în regulă. S-a mai plâns pe umărul ăsta.

Pentru prima oară în săptămâna asta, Anne își dădu drumul. Lăsă să-i alunece printre degete capetele destrămate ale controlului și eliberă presiunea care se formase și se formase în ea.

Îl lăsă pe Vince Leone să o țină și să o strângă la pieptul lui și să-i spună că o să fie bine, că o să reușească ea să treacă și de asta. Se lăsa liniștită de un străin și într-un fel nu se simțea ca în cădere liberă. Se simțea… protejată, în siguranță. I-a trebuit o clipă ca să își dea seama ce anume simțea.

Vince scoase o batistă de un alb impecabil și îi șterse lacrimile de pe obraji, dar nu părea deloc grăbit să îi dea drumul. Și Anne nu simțea nicio grabă să se desprindă de el.

Își ridică bărbia și se uită la el, fără să-i mai pese de ce ar fi văzut în ochii ei – tristețe, vulnerabilitate, dorință. Vince își coborî gura peste a ei într-un sărut lung, profund. Și când termină, Anne își apăsă urechea de pieptul lui și îi ascultă multă vreme bătăile inimii.

43.

— Tu și cu mama divorțați?

Întrebarea ieși pur și simplu, ca un sughiț sau ca un tuset. Wendy deschisese gura și cuvintele se rostogoliseră afară. Se aflau în curtea din spate, pe partea cealaltă a bazinului de înot, departe de casă, unde mama pregătea masa. Tatăl ei o luase de la școală și-i propusese un joc de catch, pentru că nu se mai jucaseră de mult.

— Pentru că nu ești niciodată acasă, spusese ea.

Era obosită și se afla într-o proastă dispoziție. Părea că viața nu va mai fi niciodată la fel, de când descoperiseră cadavrul din parc. Școala nu mai era la fel. Tommy nu mai era la fel. Nimeni nu o mai trata la fel. Părinții nu mai erau la fel. Era o porcărie, totul.

Tatăl ei se întrerupse din aruncare când îl izbi întrebarea ei. Părea șocat, ceea ce nu arăta decât cât de nepăsători erau adulții. Ca și cum nu se gândeau că îi puteau auzi copiii, care parcă nu ar fi locuit în aceeași casă, sau care habar n-aveau ce se petrecea în jurul lor.

— Nu, spuse el venind lângă ea. Încercă să râdă – ca și cum întrebarea asta ar fi putut face vreodată parte dintr-o glumă. Nu. Ce te face să crezi asta, Wendy?

Wendy își dădu ochii peste cap.

— Tată, nu sunt copil mic. Știu ce se petrece.

— Ce se petrece? întrebă el așezându-se pe o bancă de piatră. Își scoase mănușa de jucător de câmp și o puse alături. Wendy făcu și ea la fel.

— Oamenii au legături. Știu totul despre asta, spuse ea.

Sigur, nu știa. Nu chiar. Pentru ea, așa ceva nu avea niciun sens. Te căsătorești cu cineva doar dacă iubești persoana respectivă, ori atunci de ce să te mai obosești să ai o legătură? Din câte văzuse

la televizor, nu merita niciodată să faci așa ceva și toți cei implicați se simțeau cumplit.

Tatăl ei se scărpină în cap, încercând să se gândească la ce să spună.

— Ți-a spus mama ceva?

— Nu, pentru că tot ce face ea este să plângă și să se ferească de mine.

— Scumpo, mama ta este tristă pentru lucrurile care s-au petrecut săptămâna asta: pentru că voi ați găsit un cadavru și pentru ce ți-a făcut puștiul Farman…

— V-am auzit certându-vă, spuse ea jucându-și cartea cea mare. El nu putea ști exact ce anume și cât anume auzise ea.

Tatăl ei închise ochii și oftă, punându-și brațele pe coapse și lăsându-și mâinile să se bălăngănească între picioare. Părea obosit și poate puțin furios.

— Sunt lucruri pe care mama ta pur și simplu nu le înțelege, spuse el pe un ton ușor aspru, aproape profesional. Lucruri pe care eu trebuie să le fac. Uneori trebuie să plec. Asta este. Până acum ar fi trebuit să se obișnuiască, dar săptămâna asta a fost grea. Dar nu este ceva pentru care trebuie să-ți faci griji, scumpo. În regulă?

Wendy ar fi vrut să spună că nu, dar simțea că tatăl ei s-ar fi înfuriat pe ea. În plus, mama ei venise să îi cheme la cină.

•

Tommy intră în micul birou de pe hol, alăturat livingului. Îi plăcea să stea în camera asta, cu biroul tatălui său și cu fotoliile acelea de piele. Rafturile bibliotecii erau pline cu fel de fel de cărți. Îi plăcea să se cațere și să le tragă la întâmplare, doar ca să vadă ce scria în ele.

Favorita lui era *Encyclopedia Britannica.* Filă de filă, volum după volum, cuprinzând practic toată știința de pe lumea asta. Alegea la întâmplare o literă și se așeza în fotoliul tatălui său, din colț și studia fiecare pagină.

Tatăl lui stătea acum la birou, uitându-se prin hârtii, sorbind dintr-o băutură, în timp ce mama era la bucătărie, pregătind cina.

— Ce citești? întrebă Tommy ocolind biroul și plimbându-și degetele de-a lungul muchiei încrustate.

Tatăl lui nu-și ridică privirea.

— Știrile. Vrei să vezi? Aici e o poză de la locul unde am fost eu, azi după-amiază.

Tommy veni lângă tatăl lui și se uită la poză. Un grup de oameni, pe un câmp. Titlul spunea: CONTINUĂ CĂUTĂRILE FEMEII DISPĂRUTE DIN OAK KNOLL.

— Uite-l pe tatăl lui Wendy, spuse Tommy punând degetul pe imaginea acestuia, cufundat într-o discuție serioasă cu o doamnă blondă.

— Da

— Cine e doamna?

— Jane Thomas. Ea conduce *Centrul pentru Femei.*

— Ați găsit-o pe doamna dispărută?

— Nu. Nu încă.

— Probabil că a fost omorâtă. Asta fac ucigașii în serie, spuse Tommy pe un ton grav.

— Sperăm că nu, spuse tatăl lui sorbind din pahar.

Whiskey. Lui Tommy îi plăceau mirosul și culoarea, dar gustase odată puțin, de pe fundul unui pahar și fusese groaznic. A tușit și s-a înecat și nu s-a liniștit până nu a alergat la bucătărie și nu a băut apă.

— Tată? Ne-am uitat săptămâna trecută la *Cosby*?

— Săptămâna trecută? Nu-mi amintesc. De ce?

— Nu știu, spuse Tommy. Domnișoara Navarre m-a întrebat astăzi dacă ai fost acasă săptămâna trecută, joi. Eu cred că ai fost.

— De ce te-a întrebat asta?

Tommy ridică din umeri și se strâmbă, pentru că încă îl mai dureau coastele când se mișca. Atenția

lui se îndreptase deja spre altceva. Începuse să citească articolul despre investigații. Recunoscu locul din fotografie. Fusese o dată acolo cu tatăl lui, să caute piese pentru vechiul Mustang decapotabil care zăcea în garaj, în milioane de piese. Era un loc formidabil, de groază.

— Asta este o întrebare ciudată, spuse tatăl lui. L-a întrebat pe toți copiii din clasă?

Tommy scutură din cap.

— Nu. Doar pe mine.

— Îhî.

Tommy se întoarse și se uită la tatăl lui.

— Nu o să trebuiască să plec la altă școală, nu? Îmi place domnișoara Navarre. Este o profesoară chiar foarte bună.

Și drăguță. Și mirosea bine. Și chiar îi păsa de el. Dar nu-i spuse asta tatălui său. Fiind însurat și bătrân și tot restul, probabil că el nu-și mai amintea cum e să-ți placă o fată.

— Nu, fiule. Mama ta a fost doar supărată pentru ce s-a întâmplat ieri. O să-i treacă.

Cum crede ea că m-am simțit eu? se întrebă Tommy. Mama lui fusese atât de îngrijorată pentru el la spital, după ce Dennis îl bumbăcise – când erau atâția oameni care se agitau în jurul lui – dar de atunci nu prea i-a mai păsat de el. Era prea preocupată să fie furioasă pe lume. Dar Tommy nu-i spuse nimic tatălui său, nici despre asta.

Spuse, în schimb:

— Eu cred că mâine câștigă Dodgers.

Tatăl lui se ridică de la birou, se duse la bibliotecă și își mai turnă de băut.

— Așa sper.

— Dacă mâine câștigă, înseamnă că nu mai au decât un meci și intră în Campionatul Mondial, spuse Tommy dând cu pumnii în aer, ca un campion – dar coborându-și-i apoi repede, pentru că îl duruse de groază. Începu să se învârtă în jurul lui, în cercuri mici, până când simți că amețește.

— Mă duc să văd dacă e gata masa, spuse tatăl lui. Îl ciufuli absent pe Tommy și ieși din încăpere.

Tommy nu pierdu timpul și se cocoță în fotoliul mare, din piele, pivotant. Într-o zi, o să aibă și el un birou și un fotoliu ca acesta și o să facă ceva important, ca tatăl lui.

Se întoarse la articolul din ziar, să vadă dacă era trecut și numele tatălui său.

Karly Nicole Vickers, 21 de ani, originară din Simi Valley, California, a fost văzută ultima oară în jurul orei 5:00, în după-amiaza zilei de 3 octombrie, în cabinetul dentistului local, Peter Crane…

44.

Lui Sharon Farman i-au trebuit aproape cinci minute ca să ajungă la ușă. Mendez și Hicks stăteau pe treptele de la intrare, sunând periodic la sonerie și bătând în ușă. Cei de la *Quinn, Morgan,* le spuseseră că Sharon rămăsese acasă astăzi, ca să se ocupe de fiul ei. Camioneta ei castanie era parcată pe alee.

— De ce nu deschide puștiul? întrebă Hicks.

— Probabil că o fi legat cu lanțuri de calorifer, spuse Mendez.

— Poate că i-a tăiat maică-sii beregata și a șters-o.

Mendez sună din nou și bătu în ușă.

— Cred că Frank o să turbeze pentru asta, spuse Hicks.

— Nu avem variantă. Iar dacă n-are nimic de ascuns, atunci ar trebui să tacă și să ne lase să ne facem treaba.

— Da. Așa o să și fie.

În sfârșit se deschise ușa. Era clar că Sharon Farman dormise. Părul ei tapat era turtit pe partea dreaptă și avea dungi pe obraz. Ochii erau puțin încețoșați. Rujul i se întinsese.

— Doamnă Farman? Suntem detectivii Mendez și Hick. Trebuie să vă punem câteva întrebări, spuse Mendez arătându-i legitimația.

Sharon Farman îi privea derutată.

— Despre ce e vorba? Dennis?

— Nu, doamnă. Putem intra pentru câteva minute?

Încă înceată în reacții, îi trebuiră câteva secunde înainte de a se da din ușă. Mendez o studie cu atenție. Părea ușor nesigură pe picioare și începu să se întrebe dacă nu cumva și altceva în afară de somn îi afecta timpul de reacție.

— Vă simțiți bine, doamnă? întrebă el în timp ce se așezau în jurul mesei.

— Am adormit puțin, spuse ea întinzându-se după pachetul de țigări. Mâinile îi tremurau ușor, în timp ce-și aprindea țigara.

— Ne pare rău că vă întrerupem ziua. Avem doar câteva întrebări și vă lăsăm liniștită, spuse Hicks.

— Întrebări despre ce? Familia Crane intenționează cumva să ne dea în judecată? întrebă ea iritată. Copiii se mai bat. Poate c-ar trebui să-și învețe prețiosul lor îngeraș să se apere.

Lunga propoziție o trădase. Vorba ei era gângavă. Băuse.

— Nu este vorba despre fiul dumneavoastră, doamnă. Trebuie să lămurim niște lucruri despre ce a făcut soțul dumneavoastră joi seara, spuse Hicks.

— Soțul meu? Frank? Doar lucrați împreună, pentru Dumnezeu, de ce nu-l întrebați pe ei?

— Este o chestiune mai delicată, recunoscu Mendez. Pentru că soțul dumneavoastră a oprit-o pe Karly Vickers în trafic în ziua dispariției, trebuie să știm exact ce a făcut el după aceea, ca să-l scoatem oficial de pe lista suspecților.

Sharon Farman se trezi brusc. Se așeză mai drept în scaun. Țigara se consuma singură între degetele ei.

— Suspect? Credeți că Frank are vreo legătură cu povestea asta?

— Nu chiar, doamnă, spuse Mendez. Reputația ajutorului de șerif Farman vorbește de la sine. Doar că sincronizarea a fost nefericită. Este o simplă formalitate.

Cu mâna tremurându-i în continuare, Sharon Farman lăsă țigara în scrumieră.

— Nu mă simt bine în postura asta. Poate c-ar trebui să discut mai întâi cu soțul meu.

— Chiar nu este o problemă, spuse Hicks degajat. Nu vrem decât să știm ce a făcut în seara aceea. Vă amintiți cumva la ce oră a venit acasă?

— Luăm cina la șase treizeci fix. În fiecare seară, spuse ea.

Se uită apoi la ceas și orice urmă de culoare îi dispăru din obraji.

— Ah, Dumnezeule. Uite cât e ceasul! Habar n-am avut cât e de târziu – ah, nu. Nici nu am scos carnea din congelatori De ce nu m-or fi sculat fetele? Unde sunt?

Se uită în cameră, ca și cum s-ar fi așteptat ca acestea să răsară de-acolo.

Era 5:09, notă Mendez, Sharon Farman era sincer disperată, nu doar grăbită să-i expedieze.

— Vi s-a părut cumva, Frank, preocupat în ultima săptămână? Stresat? întrebă Hicks.

— Firește c-a fost stresat, izbucni ea. Cu toate câte sau întâmplat: o crimă, o răpire, fiul nostru care a găsit cadavrul. *Cu toții* suntem stresați, domnule detectiv.

— Da, doamnă.

— Vă amintiți cumva dacă soțul dumneavoastră a rămas acasă toată seara sau dacă a ieșit după cină? întrebă Mendez.

— Nu știu, spuse ea nerăbdătoare. Asta a fost acum o săptămână. Iar eu am întâlniri în serile de joi. Sunt sigură că a fost aici și când am plecat și când m-am întors. Întotdeauna este.

Se uită din nou la ceas și se ridică de pe scaun.

— Trebuie să mă ocup de cină. Mai este ceva?

— Nu, doamnă, spuse Mendez ridicându-se. Vă mulțumim pentru timpul acordat. Ieșim singuri.

Fără un cuvânt, Sharon Farman se întoarse și dispăru dincolo, lăsându-și țigara să fumege în scrumieră.

— Ciudat, nu? spuse Hicks în timp ce se îndreptau spre mașină. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă n-ar fi gata cu masa la șase treizeci fix?

— Nu știu. Curtea Marțială? Dar eu pariez că știu unde se duce ea în serile de joi, spuse Mendez.

— Unde?

— *Alcoolicii anonimi* au întâlnire joi seara la Biserica Prezbiteriană de pe Bulevardul Piedra. Asta este ruta mea de jogging. Când trec eu pe

acolo, de obicei ies cu toții afară pe peluză, să fumeze.

— Precis că a băut câteva pahărele până să venim noi.

— Da. Pun pariu. Și s-a culcat ca să-i treacă.

Hicks ridică din umeri.

— Dacă aș fi fost măritată cu Frank, aș fi băut și eu, spuse el ajungând la mașină.

•

Când s-au întors, Farman se afla în biroul lui Dixon. Nu părea fericit că se afla acolo.

Fiți bine veniți își spuse Mendez când intrară în încăpere.

— Este doar o formalitate, Frank, spuse Dixon.

— Este o insultă, izbucni Farman. De câți ani lucrăm împreună, Cal?

— De mulți.

— De doisprezece. Doisprezece ani și îmi faci una ca asta? E o prostie totul.

— Nu îți fac nimic, Frank. Urmăm procedura, după litera legii. Dacă aș fi amendat-o eu pe fata aia, le-aș fi spus detectivilor să facă același lucru. Dacă ar fi amendat-o Mendez, aș fi făcut același lucru – iar tu ai fi spus că așa este corect.

Farman nu avu nimic de spus la asta, pentru că era adevărat. El ar fi fost primul care ar fi cerut ca Mendez să fie tratat ca orice alt subiect interesant. Dar se simțea deranjat și mândria îi fusese rănită și Mendez putea înțelege și el asta. Un om ca Frank trăia pentru meseria lui. Reputația era totul pentru el.

— Nu este nimic personal, Frank, spuse Mendez. Nu facem decât să fim scrupuloși.

Farman nu se uită la el. Mendez oftă.

— Ai amendat-o pe Vickers la ora cincisprezece și treizeci și opt de minute, în ziua aceea, spuse Hicks. Nu vrem decât să-ți vedem jurnalul de bord, până la ieșirea din tură.

Farman își încrucișă brațele pe piept. Dixon făcu un semn cu capul, spre jurnalul de bord de pe

biroul lui. Hicks îl luă și începu să-l răsfoiască.

— Ai mai întâlnit-o vreodată pe fată, înainte de asta? întrebă Mendez.

— Tu îți amintești de toate amenzile pe care le scrii? întrebă Farman.

— Nu, spuse calm Mendez.

— Am uitat-o pe fată după zece minute. Era doar o altă amendă.

Pentru Mendez era greu de conceput așa ceva, dar o lăsă baltă.

— Nu ai mai întâlnit-o înainte.

— Nu.

— Nu vreau să răsfoiesc dosarele și să constat că ai mai amendat-o și înainte.

Farman se uită în sfârșit la el.

— Du-te dracului!

— Frank, îl atenționă Dixon.

— Nu fac decât să te avertizez, Frank. Mai bine să-mi spui tu acum, decât să aflu eu întâmplător, spuse Mendez.

— Du-te-n mă-ta!

Mendez se controlă, amintindu-și ce-i spusese Vince despre cum poți obține ce vrei de la oameni – chiar și de la Frank Farmanii de pe lumea asta. Cu coada ochiului îl văzu pe Hicks încruntându-se în timp ce citea intrările din jurnalul de bord.

— Frank, aici scrie că între cinci și șase ai luat masa de seară.

— Ș?

— Soția ta ne-a spus că vii acasă la cină în fiecare seară la șase treizeci.

Farman se sculă în picioare, înroșindu-se puternic.

— Ați vorbit cu soția mea? Ați fost acasă și ați vorbit cu soția mea fără să-mi spuneți?

— A fost o operație standard, Frank, spuse Mendez.

— Ai auzit vreodată de simpla politețe, nenorocit arogant ce ești?

Dixon se ridică în picioare.

— Frank, ajunge.

Mendez făcu un pas spre Frank, simțind nevoia să tragă o linie.

— Am înghițit destule de la tine, Frank, spuse el păstrându-și tonul calm și constant. Fac cele mai mari eforturi ca să fac totul cum trebuie. Preferi varianta dură? Este alegerea ta. Îmi scot mănușile și aleg varianta dură. Mă pot duce la toți cei pe care-i cunoști, la toți vecinii, la oamenii cu care te vezi la biserică, să-i întreb totul despre tine. Bea? Se poartă urât cu nevasta? Își bate copiii? Asta vrei? îl întrebă Mendez. Sau poate predăm chestia asta unei alte secții și atunci o facem așa cum trebuie. Poți nimeri peste un mic ticălos arogant de care habar n-ai și care nu este loial biroului său și care să scurme în viața ta. Sau preferi să facem noi asta?

Farman arăta gata să facă un atac cerebral. Treaba lui.

— Frank, stai jos, îi porunci Dixon. Haide să terminăm cu asta.

Farman se așeză și începu să vorbească, cu ochii la masă.

— Am lucrat târziu în seara aceea, spuse el. Am avut multe hârtii. Soția mea s-a înșelat.

— Ai fost aici? În regulă, spuse Hicks.

Dar spunând asta, îi aruncă o privire lui Mendez.

Farman o surprinse cu coada ochiului. Se întoarse spre Hicks.

— Ce este?

Hicks păru stânjenit.

— Ai terminat la patru treizeci. Ești salariat. Nu ai ore suplimentare. De ce ai trecut în jurnalul de bord că ai fost la masă?

— Din obișnuință, spuse Farman.

Hicks se uită la Dixon.

— Pot să-l păstrez câteva ore? întrebă el ridicând jurnalul de bord.

— In-cre-di-bil, băga-te-aș bombăni Farman, scuturând din cap și ridicându-se.

— Eu am terminat aici. Mă duc acasă.

Mendez se uită la ceas. 6:26. Spera că Sharon Farman terminase de pregătit cina.

45.

— Ai primit o amendă pentru trafic.

Anne se uită la tatăl ei, în timp ce-și lăsa jos, lângă ușa de intrare, sacul cu cărți și geanta.

— Ce spui?

— Scrie ceva despre conducere imprudentă și distrugerea proprietății. Parcă te învățasem să conduci mai bine.

— Mama m-a învățat să conduc, spuse Anne luându-i citația din mână. I-o scrisese Frank Farman pentru că întorsese în loc pe peluza lui, după ce îi blocase chiar el mașina. Ticălosul.

— Probabil că erai cu o altă fiică, de la o altă mamă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Știi exact ce vreau să spun. Vreau să spun că nu trebuie să reinventezi istoria.

— Oricum, nu-ți face griji pentru asta, spuse el făcând semn cu mâna spre citație. Cotizez în fiecare an la opera de caritate a șerifului. Mă cunosc. O să închidă ochii.

— Nu cred că așa trebuie să funcționeze, tată.

•

— Firește că așa trebuie să funcționeze. Ce făceai la volan? Beai sau conduceai?

— Nu, dar mă gândesc să mă apuc.

El nu reacționă pentru că niciodată nu o asculta. Rolul celeilalte persoane într-o conversație cu Dick Navarre era de a omorî timpul până când se decidea el ce să mai spună.

În toți anii lui de căsnicie, auzise probabil treizeci la sută din ce-i spunea mama ei. Părerea acesteia nu însemna nimic pentru el. Și nici părerea Annei. Își aminti cum, pe vremea când avea doar nouă ani, mama îi spusese să se ducă în living și să stea de vorbă cu tatăl ei, până când era

gata masa. Chiar și atunci simțise Anne inutilitatea acestui exercițiu.

— Zău, scumpo, îi spusese mama. Tati vrea să audă ce ai făcut azi la școală.

Anne se uitase atunci în sus la mama ei, perfect coafată, perfect fardată, totul pentru soțul ei care o trata ca pe o servitoare și spusese:

— Mamă, dar el nici măcar nu știe în ce clasă sunt.

Regretase pe loc cuvintele, doar pentru că își rănise mama. Iar acum, probabil că tatăl ei nu putea spune la ce clasă preda ea, pentru că nu îl interesa ce făcea ea, deși fusese și el profesor. Cel mai mare narcisist, pentru el nu conta decât ca ea să se ocupe de lucrurile de care avea el nevoie.

— Ai întârziat, spuse el. Din nou. Ce scuză mai ai în seara asta?

— Am fost recrutată de FBI să lucrez sub acoperire, în investigațiile pentru această crimă.

Tatăl ei se arătă plictisit.

— FBI nu angajează femei.

— Ba da. Suntem în 1985, tată. Avem dreptul să votăm și să facem orice.

— Ha. Foarte amuzant, mormăi el îndepărtându-se. Dreptul la vot!

Anne lăsă citația pe masa din sufragerie și se îndreptă spre bucătărie, strigând:

— Ți-ai luat pastilele?

— Sigur că le-am luat. Doar nu m-am senilizat. Nu am nevoie să-mi spui tu ce trebuie să fac.

— Perfect. În cazul ăsta, săptămâna viitoare mă mut.

Se uită în cutia de plastic în care se aflau medicamentele lui. Nu luase decât jumătate din ele. Dacă l-ar întreba de ce nu ne-a luat, o să-i spună că, în timp ce aștepta la dermatologul lui să-i cauterizeze un neg, a citit un articol în *The New England Journal of Medicine,* așa că știe mai multe despre medicamente decât oricare dintre cei trei medici specialiști pe care-i vedea.

— Ai putea să-ți iei o prietenă. Ar fi ca pe vremuri, îi strigă Anne vărsând pastilele în căușul palmei.

— Nu știu de ce tot spui asta. Am fost un soț foarte bun, mormăi el.

— Serios? Pentru cine? întrebă ea întorcându-se în dormitor.

— Întotdeauna ai fost de partea mamei tale.

— Da. Pentru că n-am moștenit gena ta amorală. Viața mea o să fie cu atât mai ușoară.

— Ai terminat? întrebă el, indiferent. Mă duc la vecini să mă uit la *Jeopardy*! Ce familie minunată, Iverii ăștia!

Anne își dădu ochii peste cap.

— O urăști pe Judith Iver. Marți seara ai făcut-o vacă proastă.

— Nu în față.

— Mă rog, dacă asta schimbă ceva. Ține aici, spuse ea întinzându-i pumnul cu pastile și un pahar cu apă. Nu ieși pe ușă dacă nu le iei.

— Nu știu de ce-ți faci griji. Ai fi mai fericită dac-aș muri, se plânse el.

— Da, dar aș fi un suspect prea evident.

— Sunt convins că noii tăi prieteni de la FBI vor avea grijă de tine.

— Ar fi mai interesant dacă am discuta despre toate plăcile comemorative dezvelite pentru donațiile tale de douăzeci de dolari anual, pentru fondul șerifului.

Tatăl ei trase aer în piept și luă poziția unui actor shakespearian, pe scenă. Sir Richard Rahat.

— „Mai crunt decât gura șarpelui este un nerecunoscător copil!”

— Ah, te rog, spuse Anne răsfoind repede restul corespondenței. Eu sunt cât se poate de recunoscătoare părintelui meu. Doar că întâmplător, nu ești tu acela.

— Am plecat, spuse el ofensat. Acum o să aibă ceva de vorbit cu Judith Iver și cu nepotul ei, la televizor. Se va putea plânge de răul tratament al

fiicei sale și va smulge o jumătate de oră de simpatie, în timp ce-i va obliga să se uite la *Jeopardy*!

Anne se grăbi spre camera ei să facă un duș și să se schimbe. În seara aceasta *Centrul Thomas* organiza un priveghi cu luminări în memoria Lisei Warwick și pentru Karly Vickers și simțea nevoia să fie acolo. Desigur, refuza să recunoască faptul că spera să-l vadă pe Vince acolo, așa cum refuza să se gândească prea mult la sărutul lor. Îi permisese să o sărute.

Asta doar pentru că se simțise slabă și vulnerabilă iar el părea atât de puternic și de sigur, în contrast cu ea. Și ea voia să aibă încredere în el. Cea mai mare parte din viața ei, cea mai adâncă și intimă parte a eului ei trăise în izolare emoțională. Dar în acel unic moment de slăbiciune, dorise să arunce toate acele scuturi, doar ca să simtă puțin alinarea unui alt suflet alături de al ei.

Sunetul vocii lui joase, aspre, răsuna cald în mintea ei, în timp ce stătea în fața oglinzii din baie.

Este în regulă… S-a mai plâns și altă dată pe umărul ăsta.

O durea amintindu-și cât de mult își dorise ea să audă pe cineva spunându-i asta.

Dar abandonă starea care o cuprinsese, ca pe ceva nepractic și inutil. Avea lucruri de făcut și nevoile ei nu ocupau un loc de cinste, pe lista priorităților.

•

Centrul Thomas era un grupaj de clădiri în stuc alb, care, din anii douăzeci până în anii șaizeci fusese o școală catolică particulară, pentru fete. Construite în stilul misiunilor spaniole, clădirile formau o curte între ele, cu o fântână în centru și cu grădini simple, superbe, printre aleile de piatră.

Ziua era un loc minunat. La lumina lumânărilor, era magnific. Sute de flăcărui păreau să danseze în aerul întunecat al nopții. Curtea era aproape plină. Franny cercetase zona înaintea sosirii Annei și

alesese un loc cu potențial optim de tras cu urechea.

— Iată distracția mea din seara asta. Am renunțat la *Miami Vice* ca să vin aici, îi spuse el lui Anne, când aceasta i se alătură.

— Atunci sper pentru tine ca la un moment dat să aibă loc o urmărire cu mașini, spuse Anne.

— Eu aș prefera să-l văd pe Don Johnson. Sau pe domnul Leone al tău, sugeră el ridicându-se pe vârfurile pantofilor Sperry Top-Siders, ca să urmărească mulțimea.

— Ce-ați făcut atâta timp în pădure, Anne Marie? Ați dansat puțin *hokeypokey* la orizontală?

— Ah, da. Într-un mormânt, șopti Anne. Puțin respect, te rog. Suntem la un priveghi.

— O să trebuiască să facem un priveghi pentru vaginul tău, dacă te-ncurci cu Armăsarul Italian.

Câteva capete se întoarseră spre ei. Anne îl ciupi tare de braț.

— Poartă-te cuviincios!

— Mi-a plăcut cum te-a luat de spate, cu mâna lui mare. *Big Hand.* Foarte posesiv.

Anne îl șâșâi să tacă și își spuse că valul de căldură care o inundase era din cauza jenei și nu avea nicio legătură cu amintirea atingerii lui Vince Leone.

Jane Thomas urcă pe o mică scenă ridicată într-o margine a curții și le mulțumi tuturor pentru prezența lor acolo. Programul a fost scurt. Versuri citite în amintirea Lisei Warwick. Un apel către public, care era rugat să ofere informații privind ambele cazuri. Un anunț privind recompensa pe care o oferise centrul. Vor fi acceptate donații din partea publicului, în memoria Lisei. Un cântăreț local de muzică folk se ridică și cântă un cântec care-i făcu pe toți să plângă. Sfârșit.

Se înghesuiră spre ieșire, alături de restul mulțimii. De peste tot se auzeau discuții despre rămășițele găsite în acea după-amiază, în parcul de mașini vechi. Speculații privind subita serie de

crime, care cuprindeau toată gama, de la răul care se insinua dinspre nord de Los Angeles, la declinul evident al unei odinioară atât de măreţe societăţi.

— Simt nevoia unui espresso, declară Franny ajungând la trotuar. M-a uzat toată melancolia asta.

Întorcându-se ca să o ia spre piaza, Anne surprinse cu coada ochiului un fulger roşu.

Janet Crane se repezea spre ea ca o tigroaică în atac. Ochii i se bulbucaseră într-atât încât li se vedea tot albul din jurul irisului. Buzele i se retrăseseră într-o grimasă care-i arăta dinţii încleştaţi.

Anne îşi simţi inima căzându-i în stomac şi sărindu-i înapoi în gât.

— *Domnişoară Navarre,* scuipă Janet Crane cuvintele ca şi cum ar fi avut un gust prost, aş vrea să vorbesc puţin cu dumneavoastră.

Anne înghiţi cu dificultate. *Nu arăta frică.* Ieşi din fluxul traficului şi privi femeia „sperând să pară mai calmă decât se simţea. Janet Crane se opri abia la un picior depărtare de ea.

— Doamnă Crane…

— Cum *îndrăzneşti*! Vocea ei era o şoaptă aspră, ca să evite să fie auzită, dar avea în ea toată puterea unui ţipăt.

— Cum îndrăzneşti să-mi foloseşti copilul!

Prinsă pe nepregătite, Anne nu găsi niciun răspuns. Se simţea vinovată pentru această acuzaţie. Nu merita să se apere.

Se uită la Tommy care părea mortificat şi rănit şi îi evita privirea. Expresia lui era ca un pumn în stomacul ei, mai puternic decât orice atac verbal al mamei sale.

Cuvintele lui Janet Crane răsunau în capul Annei ca o recepţie radio proastă. Ar fi vrut să se lase în genunchi şi să îi ceară iertare lui Tommy.

— …să faci un băieţel să creadă că tatăl lui este un fel de *monstru*… este absolut *revoltător*… Soţul meu este un membru foarte respectat al aceste comunităţi. Cum *îndrăzneşti* să insinuezi…

Anne avea senzația că trăia o experiență extracorporală. Sau poate că asta și-ar fi dorit. Parcă nu reușea să se miște sau să vorbească. Era conștientă că ceilalți se uitau la ea, cu Franny care părea o căprioară prinsă între faruri.

Apoi, din stânga ei veni o voce. Joasă, aspră, familiară.

— Aveți cumva probleme, doamnelor?

Dură un minut ca furia să se șteargă din ochii lui Janet Crane. Clipea spre Vince, ca și cum acesta ar fi picat din cer.

— Ah. Ah! Domnule Leone, spuse ea, bâlbâindu-se.

Anne vedea parcă rotițele din creierul femeii oprindu-se brusc și luptându-se să se întoarcă în altă direcție. Ce surpriză să vă văd aici!

— Dacă tot voi face parte din comunitate, m-am gândit că ar trebui să încep să mă implic, spuse el degajat. Este totul în regulă? Mi s-a părut că aveați o mică neînțelegere, continuă el făcând cu degetul de la una, la cealaltă.

— Nu. Nu! spuse Janet Crane, fulgerând un zâmbet mult prea larg. Câtuși de puțin. Totul este perfect. Domnule Leone, ea este Anne Navarre. Anne predă la Școala Elementară Oak Knoll.

— De fapt, noi ne-am cunoscut, spuse el.

— Ah. Perfect. Este minunat!

Vince zâmbi în jos spre Anne, o mie de wați de farmec autentic.

— Sper sincer că așa este. De fapt, chiar intenționam în seara aceasta să dau de dumneavoastră, domnișoară Navarre, spuse el punându-i din nou mâna pe ceafă. Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră. Mă scuzați, da, doamnă Crane?

Janet zâmbi cu zâmbetul acela mare, făcând-o pe Anne să se teamă că fardul fin de pe obrazul ei se va sfărâma în mii de bucățele, dând la iveală extraterestrul reptilian din spatele fațadei.

— Desigur, spuse ea. Fiul meu și cu mine ne întorceam acasă. Vă doresc o seară plăcută. Mi-a făcut plăcere să te văd, Anne.

Anne simți fiori pe șira spinării.

— Ah, Dumnezeule, spuse Franny după plecarea lui Janet Crane, recăpătându-și abilitatea de a vorbi. Cred că tocmai ai fost salvată de la a-ți fi fost lichefiat sufletul și supt apoi din tine.

— A fost numai din cauza ta, spuse Anne furioasă și supărată, întorcându-se spre Vince. Ai idee ce s-a întâmplat adineauri? Tocmai am pierdut încrederea băiețelului ăsta. Ai idee ce înseamnă asta pentru mine?

Vince avu grația să se arate plin de căință.

— Îmi pare rău.

— Ar trebui să-ți pară. O să mi-l ia pe Tommy din clasă, spuse ea ștergându-și furioasă o lacrimă care îndrăznise să se prelingă. El ar trebui să aibă încredere în mine iar ea o să mi-l ia și pe cine ar mai avea el, atunci?

— Anne…

— Plec acasă, anunță ea și începu să se îndrepte spre parcarea unde-și lăsase mașina. Avea senzația că Janet Crane pătrunsese direct în pieptul ei și-i sfâșiase inima. Și totul numai din vina ei. Ar fi trebuit să acționeze după cum îi spusese instinctul.

— Anne, spuse Vince prinzând-o de braț. Stai.

— Nu, spuse ea smulgându-se și neîncetinind pasul. Sunt supărată și plec acasă, înainte să mă dau de tot în spectacol, pe stradă.

— O să repar eu totul, spuse el.

— O să repari tu totul?

Anne se întoarse și îl privi neîncrezătoare.

— Cum o să repari totul? Cum o să-l faci pe băiețelul ăsta să aibă încredere în mine?

— O să aibă din nou încredere în tine, îi promise el. Vrea să aibă încredere în tine. Este al naibii de sigur că nu poate avea încredere în mama lui. O să se întoarcă înapoi la tine. Și nu o să plece nicăieri. De Janet Crane o să mă ocup eu.

Anne își arcui o sprânceană.

— O să te ocupi de ea?

Vorbea oare cu un gangster?

— Mă rog, sunt eu din Chicago, dar îți promit că nu o să lucrez decât pe partea dreaptă a străzii.

— Nu încerca să mă amuzi, izbucni ea. Nu am chef să mă amuz.

— Iartă-mă.

— Și ce te face să crezi că o poți împiedica pe Janet Crane să facă ceva ce și-a băgat în cap să facă? întrebă ea punându-și mâinile în șolduri.

— Eu nu *cred* că pot. Eu o *voi face,* spuse Vince. Janet Crane are multe, prin urmare are multe de pierdut. Statutul ei, de exemplu. Poziția ei în societate. Iar eu am abilitatea să fac să dispară toate astea, stând doar de vorbă cu un reporter.

Sprâncenele Annei se ridicară. Vince vorbea serios. Foarte serios.

— Îți sunt dator, spuse Vince. În plus, nimeni nu-și poate bate joc de oamenii care-mi plac mie. Iar ea n-are ce să-mi facă, pentru că nu are cu ce să mă amenințe. Așii sunt în mâna mea și-i voi folosi.

Anne se gândi o clipă la asta. Niciodată până acum nu mai avusese pe cineva care să sară măcar în apărarea ei, darmite să-i promită anihilarea dușmanului. Și nu avea nicio îndoială că Vince va face exact ce a spus. Asta spunea expresia lui hotărâtă. Radia putere. Se simțea puțin ca și cum ar fi împuns un leu cu un băț.

— Lasă-mă să te conduc acasă, spuse el, mai blând acum.

— Pot să merg și singură acasă, spuse Anne.

— De asta nu mă îndoiesc, spuse el coborându-și genele peste ochii lui negri. Dar m-aș simți mai bine dacă te-aș conduce eu. Ești iritată. Nu o să fii foarte atentă. Există încă un ucigaș în libertate. Acum că am făcut-o de oaie – scuză-mi franceza – cu relația ta cu Tommy, să mă asigur că ești în siguranță mi se pare cel mai mic efort pe care-l pot face. Ce zici?

Fără să-și studieze temeinic motivele, Anne îi dădu cheile de la mașină.

46.

Anne mergea înainte pe alee, spre casa în care crescuse, o construcție solidă, în stil Craftsman, din piatră și lemn vopsit în culori închise. Ușa de la intrare era flancată de lumini blânde, galbene. Aleea din față era mărginită de tufe de trandafiri. Trandafirii străluceau alb în lumina lunii.

Vince venea în urma ei, admirându-i fundulețul în jeanși albaștri.

— Locuiești singură?

— Cu tata. Chipurile, are nevoie de un însoțitor.

— Exact. Mi-ai spus că e bolnav. Ce are?

— O inimă rea. Literal și figurat, spuse ea.

— Câți ani are?

— Șaptezeci și nouă, spuse Anne descuind ușa și intrând. Își ridică privirea spre el, surprinzându-i mirarea.

— Tata a fost profesor de engleză, cu ochi mai alunecoși. Mama mea a fost cu mult mai-tânăra lui studentă.

Vince tăcu. Trebuia să fie fericit că tatăl ei avea șaptezeci și nouă și nu patruzeci și nouă de ani. Anne o porni pe un hol întunecat și Vince o apucă ușor de braț.

— Ei, scumpo, nu te lansa așa prin holuri întunecate. Ții încuiate toate ferestrele și ușile?

— De săptămâna asta, da, spuse ea.

Vince aprinse lumina de pe hol.

— Niciodată nu ești prea prudent. Tot nu știm cine este ucigașul. Oricum, nu este tipul care stă acum la răcoare. Ar putea fi cineva pe care-l cunoști.

— Nu-mi pot imagina așa ceva.

— Tocmai pe asta contează și acest gen de prădători. Se ascund acolo unde sunt văzuți mai bine și atacă, știind că nimeni nu îi suspectează.

— Asta e enervant, spuse ea cu ochii vizibil speriați, când îi ridică spre el.

— E mai bine să știi, decât să nu știi. Nu te potrivești perfect cu tipul de victimă, dar ai vârsta care trebuie și Dumnezeu mi-e martor cât ești de drăguță, spuse el trecând cu degetul arătător, cu unghia tăiată scurt, peste năsucul ei obraznic. Nu ai nicio legătură cu *Centrul Thomas,* dar nici eu nu am un bol de cristal. Poate că te cunoaște din altă parte și decide că te înscrii destul de bine în profilul său.

— Mă sperii, șopti ea.

— Nu vreau decât să fii prudentă, scumpo. Dacă simți vreodată că te afli într-o situație care ți se pare dubioasă, să știi că există un motiv să simți astfel. Ieși din ea și sună-mă. Ziua sau noaptea. Sau sună la biroul șerifului și cere-l pe Mendez. În regulă?

Anne dădu solemn din cap, în timp ce se uita în sus, la el. Privirea lui poposi doar o idee prea mult asupra arcului plin, moale, al buzei ei de jos. Mai avea în gură amintirea gustului ei. Electricitatea zumzăia în spațiul strâmt dintre ei. O făcea să devină nerăbdătoare.

— O să-ți fac turul de onoare al casei, spuse ea cu vocea puțin stinsă, întorcându-se și luând-o mai departe pe hol.

Prima ușă la care au ajuns era o bibliotecă/birou plăcută, cu un birou mare din lemn de mahon și fotolii grele, din piele. O cameră masculină. Biroul tatălui ei, cu rafturile încastrate, ticsite până sus cu cărți. Vince verifică fereastra, să se asigure că era încuiată.

Sub ușa ultimei camere din hol se vedea o lumină galbenă. Dormitorul tatălui ei.

Anne ciocăni și crăpă ușa.

— M-am întors.

Tatăl ei stătea în capul oaselor în pat, într-o pijama castanie și citea. Lângă pat se afla o instalație de oxigen, cu tuburi transparente care

conduceau aerul în nările lui. Nici măcar nu-și ridică privirile spre fiica lui, mormăind doar că a priceput.

— Ți-ai luat pastilele?

Tatăl ei scoase un sunet din gâtlej, care ar fi putut însemna orice.

— Dacă nu ți le-ai luat, am aici lângă mine un agent FBI care o să te facă să le iei.

Nici măcar asta nu avu ecou la bătrân. Anne închise ușa și arboră un aer agasat.

— Dragostea este copleșitoare, nu-i așa?

O spusese cu atâta sarcasm rece, încât Vince se întrebă de câtă vreme oare, lui Anne încetase să-i mai pese de sentimentele tatălui ei pentru ea.

— Are probleme să vorbească? o întrebă Vince în timp ce se întorceau în hol.

— Nu. Este doar măgar.

— Ah.

Și da, ea renunțase la studii și la domeniul ei preferat, ca să vină acasă să se îngrijească de el. La moartea mamei ei. Nu era greu să pună cap la cap piesele acestei povești, după ce îi povestise ea cu o seară înainte, la masă și după ce văzuse tocmai, cu ochii lui. Venise acasă pentru că o rugase mama ei, desigur. Faptul că venise, în ciuda sentimentelor ei pentru bătrân, spuneau multe despre femeia care era Anne Navarre.

— Crezi că sunt o fiică groaznică? întrebă ea.

— Nu. De fapt, tocmai mă gândeam că ești chiar remarcabilă.

Anne nu se simțea în largul ei cu asemenea afirmații și îi evită privirea.

— Fir-ar să fie, am uitat să-l întreb dacă nu a văzut cumva niște maniaci criminali prin casă.

— Oricum, asta e treaba mea, spuse Vince.

Îl plimbă prin restul casei, ezitând puțin când ajunseră la ușa dormitorului ei.

— Ți-e teamă să intri aici cu mine? o tachină el, oprindu-se în ușă.

— Nu! Firește că nu, protestă ea.

Lui Vince îi plăcea să o vadă simțindu-se încolțită. Îl făcea să se gândească la o pisicuță enervată, gata să-și ridice fundulețul și să-l scuipe.

Se aplecă puțin prea aproape de urechea ei și șopti:

— Promit să fiu un gentleman perfect.

Cu privirea în jos, Anne scoase un oftat enervat și deschise ușa.

Camera era curată și ordonată, feminină dar nu frivolă. Vince ar fi vrut să-și acorde timp să absoarbă atmosfera, știind că ceea ce găsea aici vorbea enorm despre ea, dar ea avea alte gânduri. Anne ieși din cameră înainte ca el să apuce să spună ceva și începură să coboare scările.

— Locul pare să fie curat, doamnă, spuse el urmând-o.

— Asta este o mare ușurare, spuse Anne, înapoi spre bucătărie. Nu sunt o gazdă foarte bună. Ar trebui măcar să-ți ofer ceva de băut, ca să mă asigur că nu voi sfârși în chip de cadavru, la noapte. Ce vrei? Vin? Ceai? Am arsenic, dar îl păstrez pentru ziua tatălui meu.

— Puțin vin nu este niciodată de lepădat, spuse Vince.

— Nu am nimic la rece, dar am un cabernet bun, de la o cramă locală.

Vince își lansă zâmbetul lui larg.

— Ador California.

Anne aduse două pahare, scoase dopul cu eficiență și turnă.

— Îmi place priveliștea de pe terasa din spate, spuse el în timp ce Anne îi întindea paharul.

— Crezi că o să fim în siguranță acolo? întrebă ea privindu-l pe sub gene. *Aproape cochetând*, își spuse el. Se întreba dacă ea își dădea seama.

— Ești cu mine. Am un pistol, spuse el.

Anne râse cu zâmbetul acela al ei, viclean.

— Ce altceva și-ar mai putea dori o fată?

Terasa din spate era imaginea în oglindă a celei din față, dar plină cu mobilier de grădină bine uzat,

din răchită verde, cu perne groase, înflorate; o cameră exterioară, cu fotolii și o măsuță de cafea și cu ferigi mari, luxuriante, în suporturi pentru plante.

Anne se cuibări în colțul unei canapele de răchită de la capătul verandei, unde lumina era slabă ca de lumânare. Vince se așeză în celălalt capăt, acordându-i ei mai mult spațiu.

— Ce ai vrut să zici când i-ai spus lui Janet Crane că *dacă tot urmează să fac parte din comunitate*? îl întrebă ea.

— În momentul de față ea își închipuie despre mine că sunt un om de afaceri care intenționează să se mute aici. Am făcut-o să-mi arate astăzi o proprietate, explică el.

— Nicio mirare că s-a bucurat așa, când te-a văzut.

— Crezi că nu o interesează decât banii mei? Sunt distrus.

— Ar trebui să fii fericit că nu te vrea spânzurat cu capul în jos, în vizuina ei și să-și depună ouăle în tine.

Vince râse încet.

— Este un caz de studiat.

— Mie mi-ar plăcea să-i spun altfel, dar merge. Anne sorbi din vin, devenind serioasă.

— Ce se petrece, Vince? Săptămâna trecută eram aici ca în țara basmelor. Acum spui că există doi criminali în libertate.

— Așa se pare.

Anne scutură din cap.

— Asemenea lucruri nu se petrec aici.

— Dar există, draga mea, spuse el încet, întinzând o mână să o mângâie pe cap. Părul ei era așa de mătăsos.

— Se întâmplă peste tot.

— E ca și cum în toți acești ani m-am uitat la grădina asta frumoasă ca o cutie cu giuvaericale, doar ca să descopăr șerpi în iarbă.

— O să treacă și asta, spuse Vince. Cazurile astea vor fi rezolvate și închise. Încă există mai mulți oameni buni decât răi.

Anne zâmbi pentru ea, nu un zâmbet fericit, în timp ce răsucea între degete piciorul paharului. Vinul se rotea grațios pe marginile paharului, strălucind ca niște rubine lichefiate, în lumina de ambră.

— Și eu i-am spus azi lui Tommy: o să treacă și asta.

Vince se trase puțin mai aproape de ea. Destul de aproape ca să-și poată așeza mâna pe umărul ei, într-o atingere liniștitoare.

— O să-l ai înapoi, Anne. Nu are prea multă stabilitate în viața lui de familie, cu bucățica asta care e maică-sa. Are nevoie de tine.

Anne încuviință din cap, dar nu păru convinsă. Nu mai voia să discute despre asta ca să nu-și retrezească emoțiile care, nu avea niciun dubiu, ar face-o din nou vulnerabilă și tristă. Vince suspectă că Anne era persoana care-și păstra emoțiile și sentimentele la fel de curate și de ordonate ca și casa. Și făcea asta pentru că la rândul ei nu avusese, probabil, o totală stabilitate în propria ei viață de copil. Ceea ce explica legătura ei emoțională cu Tommy Crane. Ea se uita la băiețelul acela cu ochii fetiței care fusese odinioară.

Gândul că fusese o fetiță singuratică, îl făcu să vrea să o cuprindă în brațe și să o strângă aproape, ca să-i dea siguranță.

Anne îl privi cu coada ochiului.

— Acum vorbește-mi despre tine. Tot ce știu este că lucrezi la FBI și că ești reprezentantul noii școli.

Vince zâmbi.

— Eu? Eu sunt un bătrân polițist din Chicago. Vin dintr-o familie italienească mare, gălăgioasă. Am o fostă soție și două fete – Amy și Emily.

— Cât de mari sunt?

— Cincisprezece și șaisprezece ani. Vince se aplecă o idee mai aproape, ca și cum urma să-i împărtășească un mare secret.

— Și am patruzeci și opt de ani dar nu contează.

Chiar și în lumina slabă a terasei, o putea vedea cum se înroșește și zâmbește nervos.

— Iar eu am douăzeci și opt și te-am cunoscut ieri.

— Da. Iar mâine, oricare dintre noi poate fi lovit de un autobuz. Viața este imprevizibilă, draga mea. Trebuie să ne trăim fiecare zi gândindu-ne că ar putea fi ultima.

Ca și cum ar fi avut nevoie de ceva care să-l convingă de adevărul aserțiunii, în creierul lui se petrecu o mică explozie, ca un spectaculos scurtcircuit electric. Respirația îi rămase în gât și trebui să se aplece și să-și sprijine capul în mâini.

Anne se apropie instantaneu de el, punându-și mâinile pe spatele lui.

— Ai pățit ceva? Vince? Ce este?

— O durere de cap, spuse el încordat. Ah.

— Pot să fac ceva? Să-ți aduc gheață? O aspirină?

— O să fiu bine.

Respiră încet și superficial prin gură, poruncind greții la care se aștepta, să stea deoparte, ca și un alt val de durere, care urma cu siguranță după primul. Glonț nenorocit. Nenorocită potrivire.

— Nu arăți bine.

— Dă-mi doar câteva minute, spuse el trecând cu degetele prin păr, masându-și scalpul în încercarea de a elibera puțin tensiunea.

— Este o migrenă? întrebă Anne îngrijorată. Nu ar fi trebuit să bei vin roșu.

— Este un glonț, spuse el, relaxându-se pe măsură ce durerea începea să cedeze. Îl cuprinse un val de slăbiciune. Se lăsă pe spate, pe perne și își întoarse capul să se uite la ea.

Anne părea confuză.

— Ce-ai spus?

— Este un glonț, repetă el. Iarna trecută am devenit statistică criminală. Un drogat care încerca să mă jefuiască, m-a împușcat în cap.

— Ah, Dumnezeule!

— Cea mai mare parte a glonțului mai este încă acolo. Norocul meu că oricum nu am folosit niciodată partea respectivă de creier.

— Ai un glonț în cap, spuse ea, ca și cum dacă se auzea spunând asta, i-ar fi fost mai ușor să înțeleagă.

— Cum se poate? Nu trebuia să mori?

— Da. Trebuia, spuse el. Dar nu am murit. Sunt, în schimb, doar un tip cu dureri de cap, care continuă să trăiască.

— Nu poate fi scos?

— Nu, fără să mă transforme într-o legumă idioată.

— Și ce-o să se întâmple cu el în cap?

Vince ridică din umeri.

— Nu știu. Așa cum îți poți imagina, nu sunt multe cazuri pe lume, ca să fie studiate. Până acum, partea cea mai rea este durerea. Vine și pleacă. Nu pot face nimic. Important este că în seara aceea ar fi trebuit să mor. Iar acum am o cu totul altă perspectivă de viață. Acum mă uit în jurul meu, văd ce vreau și încep să fac posibil acel lucru. Nu există altă dată. Avem acum, aici. Mi-am petrecut mulți ani îngropat în cariera mea – nu că nu îmi place – dar am lăsat multe deoparte, presupunând că va veni și vremea lor. Regret asta, recunoscu el. Mi-am pierdut căsnicia. Îmi cunosc fiicele ca și cum aș fi un unchi îndepărtat, nu tatăl lor. Nu voi mai trăi așa. Nici tu nu ar trebui, spuse el. Ai cu douăzeci de ani mai puțin ca mine. Poți evita multe greșeli.

Se așezase cu fața la el, cu un picior covrig pe canapea, cu celălalt, pe jos. Își pusese un pulover gros ca să se apere de răcoarea nopții. Și-l strângea acum în jurul ei, în timp ce-i întâlnea privirea, cu ochii plini de tristețe.

— Mama mea avea patruzeci și șase de ani când a murit, spuse ea încet. Niciodată nu m-am gândit că o să plece atât de repede. Întotdeauna mi-am zis că tata o să moară înaintea ei și că o s-o am toată numai pentru mine, pentru mult, mult timp… întotdeauna am crezut că o să fie aici pentru nunta mea, pentru copiii mei, pentru mine… Și apoi a plecat. Pur și simplu.

— Viața este ceea ce se întâmplă când ne facem planuri, spuse Vince.

Chiar și de la distanță îi putea simți durerea din inimă. Întinse mâna spre ea și spuse:

— Vino aici.

Veni spre el de bunăvoie. Venind spre el, nu fugind de sentimentele ei. Vince o cuprinse în brațe și își coborî gura spre a ei. O sărută ca să-i ofere liniște, să o distragă de la amintiri, să umple un colț singuratic din inima ei.

O sărută încet, profund, savurând gustul vinului de pe limba ei, sorbind senzația trupului ei, lipit de al lui. Ea se topea în el, capitula voit, accepta ce îi oferea el și îi dădea înapoi.

Treptat, confortul făcu loc dorinței, distragerea, preocupării intense și conștientizării.

Vince îi mângâie părul, dându-i-l pe spate de pe față, mâinile lui mari făcând cunoștință cu liniile delicate ale obrazului ei, ale maxilarului, ale gâtului. Respirația ei se cutremură puțin când buzele lui urmară aceeași cărare.

Puloverul i se dădu în lături și degetele lui găsiră nasturii bluzei, desfăcându-i unul câte unul. Ea oftă când mâna lui îi cuprinse sânul și degetul lui îi mângâie sfârcul și oftă din nou când el își închise buzele în jurul mugurelui încordat de carne.

Anne își ridică coapsele ca să-l lase să-i dea jos jeanșii și îi gemu numele când îi desfăcu încet picioarele, își așeză gura pe ea și îi sărută adânc, cea mai intimă parte a ei. Mâinile ei se încleștară

în părul lui. Trăgându-l spre ea, apoi ridicându-l, să împărtășească gustul de pe buzele lui.

Vince își scoase jacheta, pistolul, hainele, fără să se despartă de ea mai mult de câteva secunde. Nu voia nimic între ei decât carne și dorință. Și când se apropie de ea, gol, Anne se întinse și își închise mâna în jurul lui și el își spuse că ar putea muri atunci.

Făceau dragoste pe rând, încet sau imperios; fără cuvinte, dar comunicând total în limbajul oftatului și al gemetelor și al privirilor încleștate. Trupurile lor se mișcau împreună, se împleteau și se trăgeau și se loveau. Ea era strâmtă și fierbinte și umedă, în jurul lui. Ei apăsă adânc, adânc în ea și trecură împreună peste culme, realitatea cedând exaltării.

Rămaseră înlănțuiți după aceea, transpirând, gemând, comunicând doar prin priviri tandre și zâmbete calde și sărutări dulci. Vince se temuse că Anne își va aminti acum că nu se cunoșteau decât de două zile și se va retrage în regret, dar ea nu a făcut așa. Și nici el, în mod categoric.

Poate că glonțul îl făcuse impulsiv. Poate că în urmă cu un an nu ar fi presat-o atât de insistent, atât de repede. Dar era sigur ca naiba că nu regreta. De multă vreme nu mai simțise ceva atât de aducător de împlinire și atât de cum trebuie.

Părul ei era umed, pe obraji. Îl dădu deoparte și o sărută ușor. Ea își ridică mâna și îi atinse fața. Piciorul ei micuț îi freca încet, în sus și în jos, gamba.

— Asta nu a fost deloc cum trebuie din partea ta, șopti ea cu scântei în ochi. Împărtășiră un chicot scurt și un sărut cald.

— Ești atât de frumoasă, Anne. Atât de specială, șopti el.

Își trase respirația ca să mai spună ceva, dar țârâitul pagerului rupse vraja.

Înjurând în barbă, se întinse peste sofa ca să-și ia sacoul. Scoțând pagerul din buzunar, apăsă

butonul și înjură din nou.

— Mendez. Se uită în jos la Anne și oftă. Îmi pare rău, scumpa mea. Trebuie să preiau mesajul.

— Este în regulă.

— Nu, nu este, mormăi el. Vreau să te țin lângă mine toată noaptea. Vreau să mai facem dragoste… iară și iară.

Anne îi zâmbi în felul acela despre care se spune că este și sexi și absolut feminin și Vince simți cum devine din nou fierbinte și greu.

Pagerul sună iar.

— Datoria înainte de toate, spuse ea.

— Pot să folosesc telefonul tău?

— E în bucătărie.

Se ridică nefericit de pe sofa și își trase hainele. Anne se ridică și se înfășură în pulover, strângându-și sub ea picioarele goale. Își dădu părul după ureche și îi oferi zâmbetul acela al ei, viclean, făcându-l să-i bată inima mai tare. Se gândea tocmai să-și arunce pagerul în curtea vecină, când îl auzi sunând a treia oară.

Se duse la bucătărie, găsi telefonul și îl sună pe Mendez.

— Ce e? spuse el nerăbdător, în loc de salut.

— Am întrerupt ceva?

— Ar fi bine să fie de bine.

— E de bine, promise Mendez. Tocmai am primit un telex de la poliția din Oxnard. Ultima arestare pentru prostituție a Juliei Paulsen a avut loc în timpul unei razii… Ghici cine a mai fost prins în plasă?

— Cine?

— Peter Crane.

47.

Urmărea, din tufele de leandru, o parte a curții din spate. Din unghiul lui putea să vadă exact pe verandă. Putea vedea locul unde se așezaseră. Putea vedea totul.

Îi văzu sărutându-se. Îl văzu pe bărbat dându-i jos chiloții, îl văzu coborând între picioarele ei ca să-i mănânce chestia. Îl văzu pe bărbat scoțându-și hainele, urcându-se pe ea și punându-i-o.

Ea l-a lăsat. L-a lăsat să-i facă toate astea. Și i-a plăcut. Putea auzi sunetele pe care le scotea.

Ea ar fi trebuit să fie perfectă. Profesoara perfectă. Exemplul perfect. Femeia perfecta. Dar nu era decât o altă curvă…

48.

— Cineva are de dat niște explicații, spuse Mendez când Vince se urcă în mașină.

— Da. Nu aș vrea să fiu în pielea doctorului Crane.

Mendez îi aruncă o privire.

— Nu vorbeam despre dentist.

Leone se încruntă puțin și îi evită privirea. Avu măcar delicatețea să pară puțin jenat.

— Și cum, mă rog, ai ajuns aici fără mașină? întrebă Mendez, în timp ce se îndepărta de casa Annei Navarre. Și de ce ți-au trebuit trei apeluri până să-mi răspunzi?

— Am condus-o pe domnișoara Navarre acasă și fir-ar să fie, nu e treaba ta, răspunse Vince, cu un zâmbet ușor satisfăcut pe față.

Mendez mormăi

— Nici nu vreau să știu.

— Un gentleman nu sărută și apoi se laudă, tinere.

— Dar tu tocmai asta ai făcut, bombăni Mendez.

La naiba, omul ăsta se mișcă repede.

— Ești un câine în călduri.

— Nu, spuse Vince, serios acum. Expresia lui ascundea o sugestie de atenționare. Nu.

Mendez ridică din sprâncene.

— În regulă.

— Vorbește-mi despre dentist.

— Da, a venit telexul, apoi am sunat la poliția din Oxnard și am vorbit cu unul dintre detectivii de acolo. Făceau o serie de razii pentru droguri și prostituție. Cam prin toamna lui optzeci și trei. Nimic deosebit, doar câteva razii pe străzi. Le aduna și le urca în dube.

— L-au asociat pe Crane cu Julie Paulson?

— În mod ciudat, nu. Dar Crane făcea parte dintre clienți iar Paulson era una dintre prostituate.

Crane a petrecut noaptea la zdup, dimineața a fost eliberat. S-a prezentat la tribunal la data fixată, nu a depus nicio contestație și și-a plătit amenda.

— Detectivul și-a amintit de el?

— Crane a fost singurul care nu s-a văicărit și nu se smiorcăit să i se dea drumul, când l-au umflat.

— Înseamnă că nu era pentru prima oară.

— I-am cerut cazierul. O să vedem.

— Cât de mare a fost recolta din noaptea aceea?

— Douăzeci și cinci de arestări. Era în toiul nu știu cărui festival. Presupun că cei din Oxnard voiau să evite problemele. Cine știe?

— Cât de departe e de aici?

— Pe 101, treizeci și cinci, patruzeci de minute, depinde de trafic.

— Nu este în jurisdicția noastră.

— Nu. E în Districtul Ventura.

— Și cu cât timp înainte de uciderea lui Paulsen a avut loc razia asta?

— Cu șapte luni. Paulson a venit la *Centrul Thomas* cam cu șase săptămâni înainte de uciderea ei. Dar s-a retras destul de repede din program, de aceea ne-a și luat atât de mult să descoperim că a fost acolo.

— Crane se duce în alt district ca să se distreze, speculă Vince. Nu vrea să-i apară dosarul aici, în cazul în care este – prins. Nu este decât un alt client din Oxnard. Apoi, apare prostituata, aici. Nici mai mult nici mai puțin, la *Centrul Thomas.*

— Șantaj? sugeră Mendez.

— Posibil. Sau poate că Districtul Ventura ar trebui să revină asupra rapoartelor lor cu persoane dispărute și crime neelucidate. A doua crimă a avut loc tot în altă jurisdicție, corect?

— Da. La est de aici.

Intrară în aleea familiei Crane. Nu erau lumini în parcare, dar ferestrele de la parter erau iluminate. Cineva era acasă.

— A sunat mai devreme Hicks și a cerut cu doctorul Crane, spuse Mendez. Janet Crane i-a spus că nu e acasă și că nu îl așteaptă decât foarte târziu.

— În regulă, spuse Vince coborând din mașină. De fapt, e perfect. Am două vorbe să-i spun doamnei Crane.

— Să chem acum ambulanța, sau mai aștept? întrebă Mendez.

— Liniștește-te, fiule. Permite-mi să-ți arăt cum trebuie manevrată Janet Crane.

— Prefer s-o faci tu, spuse Mendez, pe alee. Mergi în spatele meu, îl instrui Mendez, nu vreau să te vadă când îmi deschide ușa. După care nu faci decât să mă urmezi.

•

Vince ajunse la ușă și sună. Domnul și doamna *California* locuiau aici. Cuplul perfect, cu o locuință perfectă și cu slujbe perfecte și cu un copil perfect; bronzuri perfecte și zâmbete perfect albe. Frumoasă fațadă. Lucrul pe care-l învățase Vince de-a lungul anilor, era că multe lucruri nu chiar-atât-de-perfecte se ascundeau adesea în spatele unui exterior minunat.

Janet Crane apăru în lumina indirectă cu fața schimbându-și expresia de la enervare la o bucurie supradozată. *Bun venit la frontiera personalității tulburate,* își spuse Vince.

— Domnul Leone! spuse Janet Crane deschizând ușa. Era ușor derutată, o emoție care nu i se potrivea. De unde știa el unde locuia? De ce a venit la ora asta?

— Ce surpriză!

Vince își arboră zâmbetul larg.

— Doamnă Crane, îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta, dar avem să vă punem câteva întrebări.

— Avem?

Vince se dădu într-o parte, suficient ca ea să-l poată vedea pe Mendez în spatele lui. Acum mirosea un șobolan și zâmbetul plăcut se înăspri.

— Domnule detectiv. Despre ce este vorba? Privirea ei se muta de la unul la celălalt.

— Mă rog, trebuie să vă fac o mărturisire, începu Vince amabil. Dar poate că ar fi mai bine să intrăm și să ne așezăm, pentru asta. Doar nu vreți să se uite vecinii pe fereastră și să vadă doi bărbați la ușa dumneavoastră, la ora unsprezece noaptea.

Janet Crane ezită exact cât Vince să se apropie de ea, după care se dădu automat înapoi și Vince pătrunse cu ușurință în foaier. Mendez intră în urma lui.

Se schimbase din costumul roșu care inspira putere, într-un costum de jogging roz, dar machiajul era încă la locul lui și părul negru era în continuare fixat și rigid.

— Sunt puțin derutată, domnule Leone. De ce ați simțit nevoia să veniți acasă la mine cu un detectiv?

Vince se prefăcu stânjenit și își lăsă capul în Jos.

— De aici începe confesiunea mea. Cred că nu am fost prea sincer cu dumneavoastră, la prima noastră întâlnire de astăzi.

Se muncea acum să nu-i mai placă de el. Nu accepta ușor să fie manipulată.

— De fapt, nu mă aflu aici doar în vizită. Am venit cu treburi, recunoscu el.

Își scoase legitimația și i-o întinse, să o vadă. Janet Crane se uită la ea și chipul îi împietri într-o expresie atent insondabilă.

— Lucrez pentru FBI. Mă aflu aici ca să ajut la investigații, spuse Vince.

— Și oare de ce v-aș interesa eu? întrebă ea încrucișându-și strâns brațele în jurul ei.

— Avem doar câteva întrebări, o asigură el.

— Despre ce anume?

— Soțul dumneavoastră este acasă, doamnă? întrebă Mendez.

— Nu, în clipa asta. De ce?

— Știți, întâmplător, unde este? Avem și pentru el câteva întrebări.

— Joacă cărți. Vineri este seara lui de cărți.

Minciună, decise Vince din limbajul trupului ei și din felul în care a repetat afirmația, ca pentru a confirma că suna bine.

— Cu cine joacă cărți? întrebă Mendez, cu stiloul îndreptat spre carnet.

— Cu prieteni. Cu cei cu care joacă golf. Nu-i cunosc.

Vince își arcui o sprânceană.

— Nu-i cunoașteți pe prietenii soțului dumneavoastră?

— Nu pe toți, spuse ea în defensivă. Eu nu joc cărți și în mod categoric, nu am timp să joc golf. Acestea sunt hobby-urile lui Peter și ale prietenilor săi.

— Dar trebuie măcar să-i fi cunoscut. Nu vin niciodată aici să joace cărți? Nu stați prin preajmă, să le serviți gustări?

Începea să se enerveze. Ochii i se micșorară o idee, doar.

— Nu sunt chelneriță și nici la bar nu lucrez. Am decis să nu fiu niciodată aici când Peter se întreține cu prietenii lui.

Mendez mișcă din sprâncene și mormăi puțin, în timp ce lua notițe.

— Înseamnă atunci că aveți propriile dumneavoastră distracții, spuse Vince. Ceva foarte sănătos, zic eu. Cuplurile nu trebuie să facă totul împreună.

— Lucrez în cadrul mai multor comitete și comisii aici în oraș, spuse ea. Nu am timp de distracții.

Vince se încruntă.

— Numai muncă, fără distracție…

— Nu înțeleg de ce-mi puneți toate aceste întrebări, spuse ea dintr-odată. Tonul vocii i se schimbase, cadența discursului ei devenind mai întreruptă, mai tăioasă. Am auzit că aveți un suspect în arest preventiv.

— Sincer, nu avem dreptul să discutăm cazul cu dumneavoastră, doamnă Crane, spuse Vince.

— Nu văd cum v-aș putea ajuta eu.

— Unde se afla soțul dumneavoastră joi trei octombrie, seara?

— A fost aici. Lui și fiului meu le place să se uite împreună la programul de la televizor, în serile de joi.

— Da, la *Cosby.* Știm. Fiul dumneavoastră i-a spus asta profesoarei lui, spuse Vince.

— Nu era treaba ei să-i pună lui Tommy întrebările acelea. Tommy este teribil de nefericit, spuse ea pe un ton cu încă o notă mai sus.

— De ce, doamnă Crane? întrebă Vince. Mie mi se pare o întrebare nevinovată. De ce să fi crezut fiul dumneavoastră că era vorba de altceva? Eu nu am fost acolo, dar sunt convins că domnișoara Navarre nu l-a întrebat pe Tommy dacă nu cumva tatăl lui este un ucigaș în serie.

— Și-a dat seama că aceea era seara în care a dispărut fata. Este un băiat isteț.

— Așa cred, spuse Vince. Ar trebui să încep să-l recrutez chiar acum pentru Birou, pentru că ăsta este cu adevărat un lucru deosebit, pentru sistemul logic al unui băiat de zece ani. De fapt, cum a aflat despre dispariția lui Karly Vickers?

— A citit în ziar.

— Copilul dumneavoastră de clasa a cincea stă seara și citește ziarul?

— Tatăl lui îl citea.

— Cumva soțul dumneavoastră manifestă un interes deosebit în urmărirea acestor cazuri?

— Nu mai mult decât oricare altcineva din orașul ăsta.

— Păstrează cumva articolele?

— De ce ar face asta?

— El a fost ultima persoană care a văzut-o pe domnișoara Vickers în ziua aceea, spuse Mendez. Știți asta, doamnă Crane?

— Da. Dar asta nu îl face vinovat de nimic.

— Și nu vă amintiți dacă a fost acasă în seara aceea?

Janet Crane se holbă la el.

— V-am spus că a fost acasă.

— Dar nu vă amintiți dacă a ieșit din casă mai târziu, în seara aceea.

— Nu. Sunt sigură că nu a ieșit. Peter nu iese foarte mult.

— Exceptând serile când joacă golf și cărți, cu oameni pe care nu-i cunoașteți, în locuri de care n-aveți idee, spuse Vince, tonul lui devenind acum mai dur, mai rece. Ei bine, mie mi se pare ciudat asta, doamnă Crane, pentru că dumneavoastră îmi dați impresia unei femei care își ține soțul în lesă scurtă.

Albul ochilor ei se văzu complet, în jurul irisului.

— Scuze?

— Dumneavoastră dețineți controlul, spuse Vince fără ranchiună, dumneavoastră vreți să aveți primul cuvânt. Pariez că dacă m-aș duce acum în bucătăria sau spălătoria dumneavoastră, aș găsi acolo un calendar în care este trecut totul, în culori codate. Am dreptate?

Devenea tot mai furioasă.

— Nu este nimic rău să fii organizat.

— Câtuși de puțin. Totuși, controlul este altceva. A controla, înseamnă să te înfurii pe cei care nu merg la călcâiul tău, pe cei care nu-ți urmează sinopsisul, pe cei care pun întrebări la care nu vrei să răspunzi.

Vince lăsă să cadă și ultima cortină peste sceneta *Domnul Cel Amabil.*

— Acesta este butonul care vă declanșează pe dumneavoastră și vă face să credeți că puteți urla la oameni și-i puteți amenința și care vă face să fiți o viperă clasa A, pentru oricine se intersectează cu dumneavoastră.

Falca îi căzu, uluită că cineva și-a permis să-i vorbească astfel.

— Scuze? repetă ea.

— Dumneavoastră nu vreți scuzele mele, spuse Vince disprețuitor. Dumneavoastră vreți să-mi ardeți chiar acum una în boașe, corect? Pentru că eu nu fac ceea ce vreți dumneavoastră să fac și nu cred ceea ce vreți dumneavoastră să cred, doar pentru că așa stă scris în agenda dumneavoastră. Eu sunt mai mult decât atât și mai rău decât dumneavoastră și nu am de gând să înghit rahatul dumneavoastră. Eu nu sunt nu știu ce micuță profesoară de clasa a cincea, pe care o puteți împinge deoparte, încercând să o intimidați.

Fața lui Janet Crane deveni aproape purpurie, cu ochii gata să-i iasă din orbite. Vince se aștepta să-i vadă sculându-i-se părul. Janet Crane arătă spre ușă.

— Afară! Afară din casa mea!

Vince râse.

— Sau altfel ce? O să chemați poliția? Vince arătă cu un deget spre Mendez. Am adus eu un polițist cu mine. Martorul dumneavoastră unde este? Cine va depune mărturie pentru dumneavoastră? Copilul pe care îl drogați ca să doarmă, să nu vă deranjeze?

Femeia se întoarse spre Mendez.

— Nu aveți de gând să faceți ceva?

Mendez era statuia nepăsării, atât de indiferent la nevoile ei încât nici nu se obosi să facă altceva decât să ridice un umăr.

— Este mai mare ca mine, în grad.

— O să-mi chem soțul, anunță ea repezindu-se pe coridor spre un birou frumos, cu două mese de lucru și rafturi albe cu cărți, până în tavan.

— Deci *știți* unde se află, spuse Vince.

Se holbă la el, în timp ce smulgea receptorul din furcă.

— Are un telefon celular în mașină.

— Adevărat? Pentru ce? Ca să poată fi disponibil pentru toate albirile urgente de dinți? Dar asta este o jucărie extravagantă…

— Și ce-i cu asta? se răsti Janet Crane la el tastând numerele.

— Păi lucrează toată ziua într-un cabinet aflat la zece minute de aici. De ce să aibă nevoie de telefon celular? Ne spui că pleacă rar de acasă, când nu lucrează. Îl ia cu el atunci când nu e la o aruncătură de băț de dumneavoastră?

— Dar acum nu e aici, sublinie Mendez.

— Adevărat, spuse Vince. Dar mă îndoiesc că stă cu prietenii lui în mașină, la o partidă de cărți, doar ca să nu-i care în valiză, după el, nu?

— Nu prea are sens. Doar dacă nu este într-adevăr atât de biciuit, spuse Mendez.

— Asta este? întrebă Vince apăsând furca telefonului și deconectând legătura. Chiar într-atât v-ați îndobitocit soțul, doamnă Crane?

Era acum atât de furioasă încât avea lacrimi în ochi și gura îi tremura ca și cum ar fi încercat să rețină vitriolul pe care ar fi vrut să îl scuipe pe ei. Din gâtlej i se auzi un sunet strangulat.

— Pentru că acest gen de dominare, de control, poate determina un ricoșeu destul de urât din partea cealaltă a relației, spuse Vince.

— Edmund Kemper, se oferi Mendez.

Vince încuviință din cap. Edmund Kemper a suportat atâția ani de dominare din partea mamei lui, încât a sfârșit prin a tăia capetele altor colege pentru a-și elibera presiunea psihologică.

— Soțul meu NU ESTE UN CRIMINAL! urlă ea.

— Sunteți sigură? întrebă Vince calm. El a fost ultima persoană care a văzut-o pe Karly Vickers în ziua dispariției acesteia. O cunoștea pe Lisa Warwick de la Centrul Thomas. Și a reieșit că a fost în Oxnard pentru că a solicitat-o pe Julie Paulsen pentru sex. Aceste femei sunt toate moarte sau dispărute.

Janet Crane trânti receptorul în furcă și rămase complet rigidă, lângă birou.

— Mințiți. Soțul meu este un stâlp al comunității. Este foarte respectat. Este admirat. Este un soț și un tată perfect.

— Oare? spuse Vince. Pentru că în Districtul Ventura, el nu este decât un alt client care vine la Oxnard ca să reguleze prostituate.

— Este revoltător! Cum îndrăzniți să spuneți așa ceva!

— Și dacă deschid sertarele biroului său și vă arăt tăieturi din ziare, referitoare la toate aceste trei cazuri, ce o să mai spuneți, doamnă Crane?

— Afară din casa mea, spuse ea. Plecați sau îmi chem avocatul.

Vince schimbă o privire cu Mendez.

— Ați face mai bine să rămâneți în relații bune cu acest avocat, spuse Vince. Nici nu știți cât de curând puteți avea nevoie de serviciile lui.

Lăsă o vreme să plutească între ei această frază. Femeia respira greu, într-un început de criză de hiperventilație. Deși strânse în pumni, de o parte și de alta a corpului, mâinile ei tot tremurau. Perfect.

Vince continuă, calm:

— Gândiți-vă la asta, doamnă Crane, de câte ori nu se află în raza dumneavoastră vizuală. De câte ori nu răspunde la celularul ăla cât o cărămidă. În fiecare minut în care nu trebuie să vă audă tocându-l, tocându-l, tocându-l. Unde e acum? De câte ori vă aduce o mică bijuterie, de unde o are? De câte ori pleacă să se alăture echipei de căutători a lui Karly Vickers sau să monitorizeze telefoanele de pe linia fierbinte de acolo. De fapt, *de ce* face asta?

Doamna Crane nu răspunse, continuând doar să se uite la el cu ochi de gheață și tremurând de furie.

— Încă un lucru, spuse Vince făcând un pas spre ea, apoi încă unul. Își coborî vocea aproape de șoaptă.

— Dacă aud că încercați să vă retrageți fiul din clasa domnișoarei Anne Navarre, sau că o dați în

judecată sau că o acostați pe stradă, față de mine o să răspundeți, doamnă Crane. Nu trebuie decât să-i vând un pont unui reporter că știți ceva ce nu ar trebui despre victima din parc, sau că soțul dumneavoastră are o predilecție pentru prostituate și tot statutul acesta social pe care îl prețuiți atât de mult se va rostogoli la pământ, spuse Vince.

— Mă amenințați?

— Nu, spuse Vince mai făcând un pas în spațiul ei personal și aplecându-se spre ea atât de mult încât Janet trebui să-și dea capul pe spate ca să se uite în ochii lui.

— Vă spun doar cum stau lucrurile. În lupta asta, *Janet, eu* sunt câinele cel puternic. Nu face pipi pe gardurile mele.

Nu-i așteptă reacția. Făcuse exact ce-și propusese. Cum reacționa ea acum, era irelevant. Se întoarse cu spatele la ea și ieși.

Nu-și dăduse seama cât de mult se încinsese decât când ieși afară, în frig. Transpira și respira greu. Se simțea mai mult decât ușor primitiv. Masculul speciei, apărându-și partenera, cu testosteronul gonind ca lichefiat prin venele lui. Pulsul îi bătea atât de puternic în cap, încât o clipă se temu că va face un atac.

— Iisuse Hristoase!

Când ajunseră la mașină, Mendez deschise portiera și se opri, privindu-l peste capotă. Spuse:

— Omule, ți-o spun doar ca să știi. NICIODATĂ nu o să mă ridic împotriva ta.

Vince reuși o jumătate de zâmbet.

— Cum spunem noi în Chicago: a avut ce-a meritat.

49.

Când detectivul Mendez și celălalt bărbat ieșiră pe ușă, Tommy se repezi înapoi în sus pe scări – cât să nu fie văzut. Inima îi bătea atât de tare încât își zise că o să-i explodeze și o să împrăștie sânge peste tot.

Iar mama lui o să fie furioasă pe el pentru că a împrăștiat sânge pe covor. Totul în casa aceea îi aparținea ei.

Nu veni cu mizerie pe covoarele mele.

Nu vărsa suc pe pardoseala mea curată.

Nu te așeza murdar pe canapeaua mea.

Multă vreme a trăit cu senzația că el și tatăl lui nu aparțineau acelui loc.

Se așeză pe treaptă, exact cât să nu fie luminat de lumina de jos. Tremura și era speriat și furios în același timp. Atâtea sentimente nebune, amestecate, se rostogoleau în el, încât se temu să nu vomeze din nou.

Asta fusese cea mai rea seară din viața lui. Mai rea chiar decât atunci când a găsit-o pe doamna aceea moartă, deși nu se putea împiedica să nu își spună că dacă nu s-ar fi rostogolit peste doamna aceea moartă, nimic din tot ce a urmat nu s-ar fi întâmplat.

Mama lui se năpustise asupra domnișoarei Navarre din cauza acelor întrebări. Domnișoara Navarre nu era prietena lui, îi spusese mama sa. Ea era o groază de alte lucruri urâte și Tommy ar fi trebuit să-și spele gura cu apă și săpun, dacă le-ar fi pronunțat.

Iar el avea acum atâtea probleme pentru că îi răspunsese domnișoarei Navarre. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Ea era profesoara lui și i-a pus o întrebare. Și în fond, ce era așa de rău în asta?

Pentru că de fapt domnișoara Navarre îl acuza pe tatăl lui că era un criminal în serie.

Tommy nu credea asta, dar dacă totuși era? Avu dintr-odată sentimentul că ea îl trădase. Această idee îl duru ca și cum s-ar fi tăiat cu un cuțit.

Acum ar fi dorit să poată sta de vorbă cu domnișoara Navarre. Ea era deșteaptă și își făcea griji și de obicei știa ce trebuie făcut. Îi spunea mereu că voia să îl ajute, că dacă simțea nevoia să vorbească orice cu ea, absolut orice, o putea suna.

Voia să o sune.

Îi era frică să o sune.

Ea îi spusese că o poate suna. Oricând.

Se gândi la toate dățile din săptămâna aceasta, când dra Navarre fusese acolo pentru el, ca să-l ajute, să îl liniștească. Și chiar dacă într-un fel era îndrăgostit de ea, știa că ea îl trata mai curând ca și cum ar fi fost mama lui.

Cât și-ar fi dorit să aibă o mamă ca ea, sau ca mama lui Wendy. Doamna Morgan era întotdeauna numai zâmbete și râs și îi îmbrățișa și îi săruta pe toți, fără niciun motiv. Așa ar trebui să fie o mamă, își spuse el, după care îl cuprinse un sentiment de vinovăție. Mama lui era o persoană foarte nefericită și ar trebui să fie trist pentru ea. Chiar ea îi spunea asta uneori, când era într-unu! din momentele ei de tristețe.

În ultima vreme însă era mai mult pusă pe scandal. Fusese furioasă cu mult înainte de cină, furioasă pe Tommy, furioasă pe tatăl lui. Apoi nu a mai scos niciun cuvânt, în tot timpul mesei. Își lovea tacâmurile unul de celălalt sau de farfurie, ca și cum ar fi avut ceva cu castronul cu ton. Ofta și țâțâia iară și iară, așteptând ca cineva să o întrebe ceva. Dar nimeni nu a întrebat-o. Amândoi, și el și tatăl lui, știau că dacă ar fi întrebat-o, ar fi luat-o de la început.

Când au terminat de mâncat, a smuls farfuriile de pe masă și efectiv le-a aruncat în spălător. Apoi tatăl lui a făcut greșeala uriașă să-i spună să se calmeze, pentru că nu avea importanță ce gândea domnișoara Navarre.

Ah, Dumnezeule! Asta a făcut-o să-și dea drumul. Ce era rău cu el? Cum putea crede el că nu avea importanță? De ce nu sărea pentru el, pentru *ea,* pentru FAMILIA LUI!

Nu era niciodată nimic bun când mama lui începea să vorbească cu litere mari și cu semne de exclamație. Asta însemna că avea să o țină multă vreme.

Și așa a și fost.

Într-un târziu, tatăl lui s-a săturat și a ieșit, s-a urcat în mașină și dus a fost, lăsându-l din nou singur pe Tommy să se descurce cu mama lui. Asta nu era cinstit din partea lui. El nu era decât un copil, în fond. Chiar și oamenii mari se temeau de mama lui.

Mama lui intrase într-una din stările ei de agitație și l-a târât în oraș, făcând paradă cu el, ca și cum ar fi fost un câine rar. A trecut de la furie la fericirea de a se vedea cu lumea, prea preocupată să-l prezinte la toți ca pe fiul perfect.

Asta îl făcea întotdeauna pe Tommy să se simtă jenat. Era convins că lumea se uita la el și își imagina că era un idiot că se lăsa.

Și apoi s-a repezit asupra domnișoarei Navarre. În mijlocul străzii, cu toată lumea în jur. La vremea aceea, Tommy era deja obosit și confuz de perorațiile mamei sale, încât nici nu mai știa ce să creadă.

Singurul lucru de care era sigur, era că nu ar fi vrut deloc să fie acolo. Era jenat și rănit și furios și ar fi vrut să fugă și să se aciuiască ia o altă familie.

Când au ajuns acasă, a fost trimis imediat în camera lui să-și pună pijamaua. Apoi a urmat medicamentul antialergic, scârbos de dulce și de roșu iar el a fost atât de prost încât să-i spună că nu vrea să-l ia. Iar mama lui a strigat atunci atât de tare la el, încât efectiv l-au durut urechile.

A luat până la urmă medicamentul, dar în clipa în care a ieșit ea pe ușă, Tommy s-a dus la baie, și-a băgat mâinile pe gât și l-a vomat.

Acum și-ar fi dorit să-l fi luat și să fi dormit și să nu mai știe nimic din tot ce tocmai se întâmplase.

Când a auzit voci jos, s-a furișat pe trepte ca să vadă ce se întâmplă. Bărbatul acela mai mare, mai în vârstă, era de la FBI! FBI venise acasă la ei ca să se intereseze de tatăl lui. Și venise și detectivul Mendez.

Tommy îl auzise pe bărbatul de la FBI enervând-o tot mai tare pe mama lui. Aceasta mințise, spunând că tatăl lui Tommy era la cărți. Firește că nu i-ar fi putut spune adevărul, anume că ea era o femeie atât de înfiorătoare încât tatăl lui nu mai putuse suporta.

Când au dispărut cu toții în hol, Tommy a alergat în jos pe scări și a coborât pe scara din spate, prin bucătărie, spre baia mică, lipită de birou. S-a așezat pe closet și a ascultat tot ce s-a spus.

A fost cumplit. Omul de la FBI credea că tatăl lui era un ucigaș. Tatăl lui nu era un criminal în serie! Tatăl lui era cel mai bun tată din lume. Și ce dacă fusese ultima persoană care o văzuse pe doamna aceea? Cineva trebuia să fi fost ultima persoană care a văzut-o, înainte de a fi fost răpită. Și în plus, tatăl lui fusese acasă, în seara aceea.

Tommy nu fusese foarte sigur de asta atunci, dar era acum. Tatăl lui venise acasă și au jucat catch în curte și s-au uitat împreună la *Cosby* și s-au distrat și a fost cea mai frumoasă seară. Așa și-o amintea acum și asta le va spune tuturor celor care îl vor întreba – chiar și omului de la FBI.

•

Wendy stătea în sufragerie, lipită de peretele din dreptul ușilor cu geam care dădeau în living. Nimeni nu știa că era acolo. În sufragerie era întuneric și părinții ei credeau că ea dormea, sus. Oricum, erau prea prinși de cearta lor ca să mai observe și altceva.

Adulții erau niște proști, decise ea. Sau naivi – acesta era un cuvânt pe care-l învățase de la Tommy. Credeau că pot arbora fețe plăcute și voci false și că îi pot păcăli pe copii. Asta era o prostie la fel de mare cum crezuse ea când era mică și își imagina că dacă pretindea că era pisică, chiar așa o vor vedea cei care se uitau la ea.

Asculta acum cuvintele pe care și le aruncau unul, altuia. Cuvinte triste. Cuvinte care nu duceau la nimic bun.

— Ce ai vrea să fac, Sara? Să mă duc la hotel? Asta este casa mea. Tu ești cea care nu ești fericită. De ce nu pleci tu?

— Tu ești cel care mă înșeli…

— Asta e o prostie! Nu ai încredere în mine. Tu nu crezi că și *eu* mă simt rănit? Sara, tu crezi că tu ești partea rănită, aici. Dar eu?

— Tu ești cel căruia îi pun întrebări detectivii! Cât de bine ai cunoscut-o pe Lisa Warwick? Unde erai când a dispărut cealaltă fată?

— Deci continui să crezi că sunt un ucigaș?

— Nu! Dar…

— Asta e o nebunie! Ei pun întrebări pentru că nu au răspunsuri! Asta se cheamă investigație. Asta fac ei.

— Știu că aveai sentimente pentru Lisa. Știu că și ea avea sentimente pentru tine…

— Deci crezi că aveam sentimente pentru ea, că te-am înșelat cu ea și că am și omorât-o, da? Asta nu are sens!

— Nimic nu mai are sens. Aveam ceva atât de frumos. Aveam o familie atât de frumoasă…

— Am mai avea încă, dacă ai înceta să fii o cățea nebună de gelozie!

— Încetați! strigă Wendy repezindu-se în living. Încetați! Încetați! Încetați! Încetați să vă mai certați!

Încremeniți în tăcere, cei doi părinți se zgâiau la ea.

— Tată, tu nu ești niciodată aici! spuse ea, apoi se întoarse spre mama ei.

— Iar când este acasă, nu faci decât să te cerți! Încetați!

Mama ei își puse fața în mâini și începu să plângă. Tatăl ei se uita de la una, la alta.

— Îmi pare rău, scumpo, îi spuse el lui Wendy, dar cred că cel mai bine ar fi să plec de acasă în seara asta. Poate că o să reușești tu să o aduci la realitate pe mama ta.

Mama lui Wendy se uită în sus la el, șocată și furioasă. Se ridică de pe canapea și se duse direct la tatăl lui Wendy.

— Cum îndrăznești să-i spui așa ceva fiicei tale, spuse ea cu voce încordată și controlată, așa cum făcea când era cu *adevărat* furioasă. Cum îndrăznești?

Expresia tatălui ei deveni dură, rece, speriind-o cumplit pe Wendy.

— Pentru ce se întâmplă acum este nevoie de doi, Sara. Gândește-te la asta.

Se întoarse și ieși din încăpere. După un minut, se auzi trântindu-se ușa de la intrare. Și dus a fost.

50.

— Ce dracu’ e cu voi?

Dennis îi auzi vocea tatălui în clipa în care se strecură în casă, pe ușa din spate. Ca și cum când plecase, puțin mai devreme, ar fi apăsat pe butonul Pauză. Părinții lui continuau aceeași discuție pe care o purtaseră când o ștersese el de acasă.

Reușise nu știu cum să dispară de la masă fără să-i atragă atenția tatălui său, ceea ce fusese un mic miracol – cu atât mai mult cu cât proastele alea de surori ale lui nu erau acolo ca să-i distragă atenția. Plecaseră la un meci de fotbal la colegiu, apoi la o seară în pijamale. Vaci proaste, fericite. Dennis nu-și putea imagina cum de ele aveau prieteni și el, nu. Erau atât de proaste…

Oricum, Dennis reușise să se dea, încetișor, jos din scaunul lui și să iasă din cameră fără să atragă atenția. Tatăl lui era prea ocupat să turuie despre cum fusese trădat la serviciu și despre cum Dixon nu îl aprecia. Părea că spunea toate astea cu glas tare doar ca să își dea seama ce se petrecea, pentru că de fapt nu îi păsa dacă îl asculta sau nu cineva. Iar din când în când i se adresa direct mamei lui, care trebuia să spună ceva, ca să-i arate că îl asculta.

Dennis avusese destul parte de atenția tatălui său seara trecută, pentru degetul acela. Tatăl lui fusese furios din cauza asta. Dennis îi crease probleme și îl pusese într-o situație dificilă la serviciu.

Îl obligase să-și scoată toate hainele de pe el, cu excepția chiloților și să rămână în picioare, în colțul sufrageriei, în timp ce toată lumea mânca.

— M-ai umilit, îi spusese tatăl lui. Acum o să te umilesc eu pe tine.

Fusese obligat să stea acolo ore întregi, până când a trebuit atât de rău să meargă la baie, încât a făcut pe el.

După ce a spălat totul, a fost trimis la culcare. A așteptat până a fost verificat, apoi a sărit pe fereastră și de acolo în jos, pe stejarul din fața case:

A petrecut ore întregi uitându-se pe ferestrele oamenilor. Ei nu-l vedeau, dar el i-a văzut făcând fel de fel de lucruri. Era ca și cum ar fi avut propriul lui televizor, fără canale pe care nu avea voie să le vadă. Se uita mai ales prin ferestrele dormitoarelor, unde vedea fetele și femeile dezbrăcându-se. Îi plăcea să se uite la sânii lor. De toate felurile și mărimile.

Uneori surprindea oameni făcând sex, ceea ce i se părea în același timp scârbos dar și ciudat de excitant. Cel mai mult îi plăcea când bărbatul trebuia să apuce femeia și să o împingă și să o oblige să-i facă lucruri pe care le voia el și ea nu putea spune nu. Multe femei țipau și chestii dintr-astea, când tipul i le făcea. Lui Dennis îi plăcea partea asta.

Fusese ciudat să îi privească pe domnișoara Navarre și pe bătrânul detectiv. De fapt, Dennis nu se gândise niciodată că profesoara lui avea sâni sau că arăta cum arăta, fără haine. De fapt nici nu se gândea la ea ca la o femeie. Niciodată nu se gândise că domnișoara Navarre ar putea săruta un bărbat sau că l-ar putea lăsa să-i facă toate lucrurile alea. Dar îl lăsase. Ce curvă!

Dennis stătea acum în bucătăria întunecată, urmărindu-și părinții care se aflau în sufragerie. Nu putea ajunge la scări fără să treacă prin fața sufrageriei, unde ar fi fost văzut de tatăl lui. Va trebui să iasă din nou afară și să se cațere pe copac ca să intre înapoi în camera lui. Dar acum stătea și își privea părinții, încadrați de ușă ca și cum ar fi fost pe o scenă.

Tatăl lui stătea tot la masă, tot în uniformă, tot bând și vorbind. Mama lui stătea tot pe scaunul ei. Toate farfuriile și mâncarea și celelalte se aflau în continuare pe masă.

Tatăl lui începuse să bea de cum venise acasă. Ăsta nu era niciodată un semn bun. Mâncarea fusese chiar rea. Carne pe jumătate înghețată. Tatăl lui luase o bucată, se strâmbase, apoi se ridicase, luând de pe masă platoul cu friptura și se dusese la ușa din spate și aruncase totul în grădină.

Muncea din greu. Singurul lucru pe care și-l dorea la sfârșitul zile era o masă decentă. Cerea oare prea mult? o întrebă el pe mama lui Dennis. Ea stătuse toată ziua acasă. Era chiar atât de puturoasă încât nu se putea aduna să-i facă singurul lucru pe care-l voia el?

— Ești proastă? o întreba el acum.

Mama lui Dennis plângea abia auzit.

— Îmi pare rău, Frank. Ce trebuia să fac?

— Nu trebuia să vorbești cu ei până nu vorbeai mai întâi cu mine! spuse el destul de coerent, deși băuse toată seara.

Tatăl lui știa să bea.

— Acum arăt ca un prost în fața fundului ăla de Mendez.

— Îmi pare rău, Frank.

— Și Dixon s-a întors împotriva mea ca un șarpe! Atâția ani și s-a întors împotriva mea ca un șarpe!

— Ar trebui să te respecte mai mult.

— Dosarul meu este fără pată! Fără pată! Dar la ce bun, dacă am oprit-o pe curva aia proastă și i-am dat o amendă pentru viteză! spuse el. Părea șocat, uluit că un lucru atât de lipsit de importanță putea avea un asemenea impact asupra vieții lui.

— Știu, Frank. Nu este cinstit, murmură mama lui.

— Dixon m-a scos din investigații, i se adresă tatăl lui whiskey-ului din pahar. Pentru că Dennis a apărut cu degetul ăla. Și pentru că am amendat-o pe proasta aia. O curvă. Curvelor li se întâmplă lucruri rele.

Se întoarse apoi și se uită la mama lui Dennis.

— Nu am dreptate, Sharon?

— Da, Frank.

— Și-au făcut-o cu mâna lor.

— Da, Frank, ai absolută dreptate.

— Iar acum, m-ai făcut să dau prost. Și totul, pentru că nu-ți poți ține gura aia proastă.

— Îmi pare rău, Frank. Am fost o proastă. Nu m-am gândit.

— Niciodată nu te gândești.

Ce proastă era mama lui. Tatăl lui era foarte mândru de el. Era mândru că era ajutor de șerif. Oamenii îl respectau și se uitau în sus la el. Mama lui ar fi trebuit să aibă grijă să nu îl facă să pice prost.

Tatăl lui își mai turnă whiskey în pahar și sorbi din el.

— „Procedura standard", mormăi el. „Nu o lua personal, Frank. Este doar procedura standard".

Se trase de la masă și începu să facă pași, înainte și înapoi, cu paharul prea plin, în mână. În mișcare, whiskey-ul se revărsa pe pardoseala din lemn dur.

— Procedură standard, spuse el. Spaniol împuțit. În viața ta să nu mai vorbești vreodată cu jegul ăsta nenorocit. M-ai înțeles?

— Da, Frank. Vocea mamei lui era atât de joasă și de tremurată, încât abia dacă se făcu auzită

— Ce-ai spus? Tatăl lui își făcu mâna pâlnie la ureche, împrăștiind din nou whiskey pe jos. Nu te aud, vacă idioată. Răspunde-mi ca să te pot auzi!

— Da, Frank!

— Ticălosul ăla pricăjit o să încerce să-mi pună mie în cârcă crima aia. Așteaptă și-o să vezi. Tu crezi că eu sunt un asasin?

— Nu! spuse ea pe nerăsuflate, cu ochii în farfurie.

— Uită-te la mine și spune-o, îi porunci el. Crezi că sunt un asasin? Ha? RĂSPUNDE-MI!

Mama lui se uită la el tremurând îngrozită, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Nu!

Ceva trebuie să fi fost cu fața ei, ceva ce nu era în regulă, pentru că tatăl lui Dennis înjură și se întoarse să-i ardă un dos de palmă. Făcu un pas spre ea, călcând pe whiskey-ul vărsat. Piciorul îi alunecă sub el și se prăbuși pe dușumeaua tare, lovindu-se cu zgomot la umăr și la cap. Paharul îi căzu și se sparse.

— RAHAT! RAHAT! RAHAT! RAHAT! urlă el.

Când își înălță capul, se uită direct în bucătărie – direct la Dennis – și îl văzu în toată splendoarea lui.

— Ce cauți aici? izbucni Farman, luptându-se stângaci să se ridice, sprijinindu-se în mâini și în picioare. Nicio clipă nu și-a luat privirea ca de laser, de pe Dennis. Dennis parcă înghețase locului.

— Ce mama mă-tii cauți aici?

— N-n-n-nimic.

— Ne spionezi?

— N-n-n-nu!

Dennis scutură din cap atât de repede, încât se simți ca păpușa aceea cu cap mișcător, pe care o primise când a fost cu verii lui la un meci cu Dodgers. Era îngrozit. Cunoștea privirea asta, când ochii tatălui său deveneau reci și întunecați, ca ochii de rechin.

Tatăl lui se ridică în picioare și veni spre el.

— Pe mine să nu mă minți, rahat împuțit ce ești. Stai aici și tragi cu urechea. Ce dracu' se întâmplă cu tine?

— N-n-nu știu, se bâlbâi Dennis, lacrimile începând să-i curgă pe față. Voia să se întoarcă și să fugă, dar îi era frică. Poate că dacă stătea foarte liniștit, tatăl lui se va calma. Dacă fugea, poate că tatăl lui ar fi venit după el, l-ar fi prins și l-ar fi bătut până l-ar fi lăsat lat.

— Nu ești bun de nimic, nenorocitule. Eu încerc să fac om din tine, iar tu iei degetul unei femei moarte. Ce dracu' e rău cu tine?

Dennis nu reuși să-i răspundă suficient de repede. Sau poate că nici n-ar fi contat. Tatăl lui era departe de a se calma. Era furios, acum. Nimic nu-l mai putea opri.

— Te-am întrebat ceva! Răspunde-mi! urlă el.

Dar nu-l lăsă pe Dennis să-i răspundă. Îi dădu o palmă atât de tare, încât îl aruncă la pământ, apoi începu să dea cu piciorul în el, o dată, de două ori, cu vârful cizmei care cădea ca un baros pe fundul și pe spinarea lui.

— Frank! Încetează! strigă mama lui. Nu e decât un copil!

Tatăl lui se răsuci în loc, redirecționându-și furia.

Dennis se ridică greoi în picioare și alergă afară pe ușa din spate. Încerca să alerge mai repede decât puteau picioarele lui și se împiedică și căzu lat pe treptele din spate. BANG! BANG! Bărbia lui se izbi de o treaptă și apoi de alta, zdrelindu-i pielea. Își mușcă limba atât de tare încât simți gustul sângelui, când aterizâ în fund.

Din casă o auzea pe mama lui strigând și auzea zgomotul farfuriilor de pe masă, spărgându-se de dușumea.

Dennis nu se mișcă vreme de un minut. Zăcu acolo în iarba udă, crezând că o să înceapă să plângă. Dar era ca și cum ceva se rupsese în el și nu mai putea face nimic. Se ridică în picioare și o porni șchiopătând spre stejar.

Era mai greu să te urci în copac, decât să cobori din el. Încercă de trei ori să sară și să se prindă de cea mai joasă cracă, până când în sfârșit reuși să o apuce cu vârfurile degetelor. Gemând și răsucindu-se, reuși să se apuce mai bine de ea și se trase în sus. Dacă ar ieși acum tatăl lui din casă, ar fi un om mort.

Teama îl ajută să se lanseze în sus, acolo unde își putea petrece un picior peste cracă. În sfârșit, în pom. Începu să se cațere. Nu conta că era întuneric. Cunoștea fiecare cracă.

Trebuia să dispară. Trebuia să se ducă într-un loc unde tatăl lui nu-l putea găsi. Se va duce în ascunzătoarea lui și va aștepta să treacă furtuna.

Trebuia să se întindă deasupra golului, ca să ajungă la pervazul ferestrei și să intre înapoi în camera lui. Dacă aluneca și cădea, probabil că murea. Nu știa dacă îi mai păsa.

Aruncându-se prin fereastra deschisă ca o focă, căzu jos cu o bufnitură. Prin dușumea se auzeau zgomotele bătăii. Tatăl lui urla, mama lui plângea. POC! POC!

Dennis se ridică și se duse în debaraua lui. În tavan era un oblon cu o scară care se trăgea în jos și care dădea într-o parte a podului. Se cățără pe scară, apoi trase scara în urma lui, închizând oblonul. Din pod putea ieși printr-o lucarnă, afară pe acoperiș.

În sfârșit, ajunse la ascunzătoarea lui. Putea sta în spatele vechiului cos din cărămidă și nimeni nu l-ar fi văzut, de jos. Tatăl lui ne se va gândi niciodată să-l caute acolo. Cel puțin nu se gândise niciodată până atunci.

Dennis stătu acolo mult, mult timp, înfrigurat și tremurând. Făcuse pe el când îl lovise tatăl lui. Avea buza spartă și bărbia îi sângera, dar nu-i păsa. Nu se gândea la nimic. Nu se gândea la ce se petrecea în casă, sub el. Se uita doar la stropii de lună care se întrezăreau prin șindrila pantei acoperișului.

După mult timp, auzi ușa din spate, apoi îl auzi pe tatăl lui în grădină, strigând după el și înjurându-l. Apoi tatăl lui se întoarse înapoi în casă și după alte câteva minute Dennis îl auzi învârtindu-se prin dormitorul lui, înjurând în continuare.

Dennis auzea zgomotul lucrurilor aruncate și sparte, în timp ce tatăl lui îl căuta prin cameră, răsturnând mobila, spărgând lucruri, urlând la el să iasă. Dar Dennis nu se mișcă și nu scoase un sunet. Nu se gândea la nimic și nu simțea nimic. Nu s-a

întrebat nicio clipă de ce nu a venit mama lui după el, să-l caute.

Zgomotul din camera lui încetă. Timpul trecea. Auzi trântindu-se ușa din spate și o clipă mai târziu o mașină porni pe alee. Era mini-camioneta mamei lui. Motorul suna ca o jucărie, în comparație cu mașina de teren a tatălui său. Poate că pleca și nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Ce s-ar întâmpla atunci cu el? Nimic.

Când mașina dispăru și tăcerea se așternu și în sfârșit totul se liniști, Dennis se cocoță și mai sus, pe coama acoperișului, de unde putea vedea cât putea de departe, dorindu-și să fie și el acolo.

Lumea era un loc frumos noaptea, văzută de departe. Nu puteai vedea petrecându-se lucruri rele. Nu puteai vedea ce era urât. Când te uitai noaptea prin ferestrele oamenilor, toate familiile păreau fericite și fiecare copil, iubit.

— Dacă măcar…

51.

Sâmbătă, 12 octombrie 1985
1:47 a.m.

Karly se târâse de atâtea ori, iară și iară, în jurul perimetrului încăperii, încât pierduse numărătoarea colțurilor pe unde trecuse. Spațiul părea să fie un singur pătrat mare. La stânga, la stânga, la stânga. Se târâse iară și iară – se târâse, leșinase, se mai târâse puțin, apoi iar leșinase – în căutarea unei ieșiri din acest infern, doar ca să afle că nu exista ieșire.

Era epuizată, amețită, stoarsă emoțional și îi era atât, atât de frig. Pardoseala din beton îi supsese din trupul gol fiecare strop de căldură. Avea senzația că parcă țesuturile și tendoanele ei se afundaseră adânc de tot și prinseseră rădăcini. Își spuse că probabil nu o să mai fie în stare să se miște din locul în care se afla. Și poate că nici nu ar fi cel mai rău lucru, dacă data viitoare când își va pierde conștiința, pur și simplu aceasta nu i-ar mai reveni.

Disperarea era copleșitoare. Zăcea acolo imaginându-și că plângea, imaginându-și că Petal venise la ea și îi lingea lacrimile.

O chinuia setea. Pereții gâtlejului ei se uniseră și se lipiseră parcă între ei. Apoi o îmboldea instinctul și tușea și se îneca și se lupta cu senzația că nu mai era în stare să respire.

Dacă torționarul ei nu o va ucide repede, va muri de hipotermie și deshidratare. Nu va rezista suficient ca să moară de foame.

Dacă ar avea măcar puterea să se ridice în picioare, poate că și-ar putea pipăi drumul spre un robinet sau un vas cu apă. Poate că dacă ar bea ceva, ar gândi mai clar. Dacă ar putea gândi mai clar, poate că ar putea măcar să se lupte cu

torționarul ei, când se va întoarce. Dacă s-ar putea lupta cu el, acesta poate că o va ucide pe loc și va muri măcar încercând, în loc să se stingă asemenea unui animal închis într-o cușcă.

Adunându-și ultimele rămășițe de voință, Karly se strânse într-o minge și apoi se răsuci în mâini și în genunchi. Își adună, sub ea, picior după picior și începu să se ridice, făcând tot ce putea ca să închidă afară durerea care tăia prin ea ca mii de lame de bărbierit, de-a lungul terminațiilor ei nervoase. Cu șurubelnița strânsă încă în mâna dreaptă, se întinse să găsească peretele.

Când ajunse în picioare, întinse mâna stângă și atinse răul.

52.

O privea luptându-se, amuzat de voința ei de a trăi. Ultima dintre ele renunțase prea ușor. Asta fusese probabil mai sportivă.

Uite, a reușit să se ridice în picioare și a întins mâna stângă în fața ei, cu degetele larg întinse.

El păși mai aproape, se aplecă și îi linse palma cu limba.

Ea încercă să strige, cu vocea prea răgușită ca să scoată vreun sunet. Dar ea nu avea de unde să știe asta, pentru că era surdă.

Își trase palma înapoi, ca și cum ar fi ars-o. Se întoarse, în panică și se opri în perete. Când o apucă de umăr, ea se întoarse înapoi spre el, răsucindu-se cu brațul drept, cu o șurubelniță strânsă în mână.

El sări înapoi în ultima secundă, vârful plat al șurubelniței ratându-i la mustață pieptul.

Acum nu-l mai amuza. Își scoase eșarfa de mătase din buzunar și își înfășură ambii pumni în capetele ei.

Ea se împiedica oarbă, izbindu-se de masă, împiedicându-se de un scaun, agitând șurubelnița în fața ei, sperând să aibă norocul să îl poată lovi cu ea. Dar norocul ei fugise.

La fel de deliberat ca un tigru care se furișează spre prada lui, veni în spatele ei, ca să ucidă.

53.

La ora 3:23 dimineața, Jane sări în capul oaselor, în pat, trezită dintr-un somn epuizant, neliniștit, de un urlet nepământean, înecat în sânge. O clipă crezu că o să-i explodeze inima, atât de tare, atât de repede îi bătea.

Violet, boxerul ei se aruncă și ea jos din pat și alergă lătrând spre ușă.

Jane se sculă, înșfăcând de pe noptieră revolverul ei Lady Smith & Wesson. Din ziua în care fusese găsit trupul Lisei, lăsa aprinse toate luminile din casă. Luminile exterioare străluceau. O patrulă de poliție trecea din oră în oră. Și totuși stătea cu pistolul la îndemână.

Petal și Violet erau amândouă la ușa din spate, lătrând fără oprire, Petal sărind și repezindu-se în ușă, iară și iară, în încercarea zadarnică de a trece prin ea.

— Fetelor! Fetelor, liniștiți-vă, spuse Jane punându-și pistolul pe mașina de spălat.

O apucă pe Petal de zgardă, încercând să o potolească, dar aceasta aproape că-i smulse brațul din încheietură. Câinele era ca o torpilă din mușchi.

— Liniștește-te, scumpo! strigă Jane, cuvintele ei ridicole căzând în urechi mici, surde.

Petal se năpustea iară și iară în ușă, izbind, cu colții dezgoliți, gata să sfâșie în bucăți orice – sau pe oricine ar fi fost afară.

Jane se dădu înapoi, speriată de ferocitatea animalului. Se uită pe fereastra de deasupra mașinii de spălat, dar nu văzu nimic în arcul începutului de răsărit de soare. Luându-și pistolul, intră în bucătărie, stinse lumina și se duse la fereastra de deasupra spălătorului. Deschise fereastra și se încordă să audă ceva, dar la început nu auzi decât lătrăturile câinilor din casă. Apoi

veni, din depărtare, un acompaniament lugubru: coioții care schelălăiau sălbatic, în mlaștina din spatele proprietății ei, celebrând moartea unei creaturi nefericite.

Ura sunetul acesta. Nu era urletul semiromantic al sălbaticilor, adesea asociați cu animalele. Era o cacofonie delirantă, isterică, de voci care precedau sfâșierea prăzii și devorarea ei, de către haită. Îți făcea părul măciucă și pielea ca de găină.

Auzindu-i, câinii deveniră sălbatici, dar Jane nu îi lăsa niciodată noaptea afară, fără lesă. Violet ar fi fost o delicatesă minunată pentru un coiot. Nici măcar Petal nu ar fi putut ține piept unei asemenea haite. Ucigași curajoși și inteligenți, coioții momeau frecvent câinii din locul lor sigur, invitându-i la hârjoneală, cu unul din membrii haitei dansând și lăsându-se jos, doar ca să atragă câinele într-o ambuscadă a celorlalți membri ai cohortei.

Răsuflând puțin ușurată, Jane închise și încuie fereastra și se întoarse înapoi în pat, dar numai ca să stea în capul oaselor, să se frământe și să pretindă că citește. Într-un târziu i se alătură și Violet, sărind în pat și începând să se învârtă în loc, ca un mic derviș, căutându-și locul. Petal rămase la ușa din spate, lătratul ei transformându-se treptat într-un scâncet care-ți frângea inima.

Jane se luptă cu tentația de a-l chema pe Cal, dar alese până la urmă nu-ul. Petrecerea de victorie a coioților se stinse. Ușile și ferestrele ei erau blocate. Avea pistolul. Ce nevoie mai avea de un bărbat?

Încredere și brațe puternice în jurul ei.

Relația ei cu Dixon balansase „o vreme între prietenie și ceva mai mult, fără ca vreodată să aleagă clar o direcție sau alta. Era alegerea ei. Și ea alese să nu o împingă peste culme, în noaptea asta… din nou.

La un moment dat, epuizarea câștigă lupta și Jane adormi doar ca să fie asaltată de coșmaruri cu

ea în captivitate și tortură, în mâinile unui nebun. Când sună ceasul, fu fericită să fie smulsă din acel infern.

Având încă pe ea tricoul și colanții în care adormise aseară, se sculă și se duse la baie să-și arunce cu apă rece pe față și să-și pieptene părul lung, într-o coadă de cal lejeră. Violet veni la ușă și începu să sară în sus și în jos ca o muscă.

— Știu, știu, spuse Jane. Vin acum.

Câinii erau cei mai mari nivelatori ai vieții. Nu conta ce se petrecuse cu o zi în urmă. Cum răsărea soarele, câinii aveau întotdeauna nevoie să iasă. Viața mergea înainte.

Sună soneria și Jane traversă casa. Îl vedea, prin sticla ușii, pe Steve Morgan. Fusese ca o mană cerească pentru ea în toată această ordalie, preluând asupra lui o parte din greutate, ocupându-se de presă în locul ei.

Conveniseră să se întâlnească devreme, să treacă în revistă totul și să studieze fiecare fărâmă de informație primită, referitoare atât la uciderea Lisei, cât și la dispariția lui Karly, ca să se pregătească de conferința de presă de la ora nouă.

— Bună, Steve, spuse ea deschizând ușa. Intră. Trebuie să dau drumul câinilor. Scuză-mă.

— Nicio problemă, spuse el traversând casă, urmând-o.

— Am adus gogoși. M-am gândit că putem suporta amândoi un bun impuls de grăsime și dulce, ca să ne începem ziua.

— Eu o să asigur cafeaua, spuse Jane traversând bucătăria.

Petal stătea în continuare în ușa de pe care zgâriase vopseaua, peste noapte. Amândoi câinii zburară afară în grădină, ca o pereche inegală de pietre țâșnind dintr-o praștie, dispărând în sălbăticia grădinii.

Jane ieși într-un patio din piatră, încrucișându-și brațele peste tricoul pe care era inscripționat EU DORM CU CÂINII MEI. Soarele abia se ridicase

și aerul era rece. Se uită la Steve, observându-i cercurile întunecate de sub ochi, liniile săpate în jurul gurii.

— Arăți ca și cum ai fi dormit azi-noapte la fel de puțin ca și mine, spuse ea.

Undeva în fundul grădinii, câinii deveniseră nebuni, lătrând, scheunând, schelălăind.

— Ce naiba? se întrebă Jane, pornind spre locul hărmălaiei. În drum, înșfăcă o săpăligă de pe masa de grădinărit. Se uită înapoi peste umăr.

— Dacă este un șarpe, te chem pe tine.

— Mai bine nu, mulțumesc.

Jane făcu la dreapta spre trandafirii albi agățători și intră într-un coșmar în plină zi.

Acolo, în cel mai îndepărtat capăt al grădinii, plantată printre cale, se afla Karly Vickers.

54.

Jane nu-și auzi strigătul. Șocul o asurzise și o amorțise în mod ciudat. Știa că alerga, dar nu-și putea simți picioarele. Se aruncă pe pământul răscolit al mormântului superficial și începu să sape frenetic cu mâinile, dar nu putea simți pământul între degete. Se uita la fața lui Karly Vickers, de un palid alb-albăstriu în contrast cu pământul negru, dar nu putea simți oroarea acestei realități.

— Ah, Dumnezeule! exclamă Steve Morgan în spatele ei.

— Cheamă ajutoare! Cheamă ajutoare! striga Jane, săpând și săpând ca un animal înnebunit. Descoperi gâtul fetei, o parte dintr-un umăr. Se uită peste umăr și îl văzu pe Steve stând acolo, nemișcat.

— Sună la 9-1-1! urlă Jane la el.

— E moartă, Jane.

— Nu!

— E moartă.

— Nu!

Ca într-un coșmar, el nu se mișca, nu părea să înțeleagă urgența situației.

Jane se ridică în picioare și alergă pe lângă el, în casă.

În creierul ei nu putea pătrunde ideea că sărmana Karly Vickers era moartă. Cu mâinile tremurându-i sălbatic, înșfăcă telefonul și sună la 911.

— Am nevoie de o ambulanță! Am nevoie de o ambulanță la cinci sute optzeci și nouă, Arroyo Verde. Repede!

— Ce problemă aveți, doamnă? întrebă operatoarea cu un calm care o izbi pe Jane ca și cum ar fi fost anormal.

— Am nevoie de o ambulanță! Ați surzit? Trimiteți naibii o ambulanță!

Nu așteptă răspunsul, termină convorbirea și îl sună pe Cal Dixon pe pager, lăsându-și ca mesaj numărul ei și 911.

Acționând eminamente din instinct, alergă înapoi și înșfăcă în goană o cazma de pe masa de grădinărit.

— Jane, nu ar trebui să deranjăm locul, spuse Steve încercând să-i blocheze accesul la groapă.

Fără să ezite, întoarse cazmaua și îl lovi cu coada acesteia în fluierul piciorului. Steve sări în spate, strigând ceva ce ea nu auzi.

Îndepărta cât putea de repede pământul reavăn, expunând un braț, un picior. Auzi o sirenă în depărtare.

Ah Dumnezeule, ah Dumnezeule, incanta în sinea ei, iară și iară. Oare din cauza asta înnebuniseră câinii azi-noapte? Crezuse că erau doar coioții. Fusese un nebun aici, făcând asta? De ce nu s-a dus să se uite? De ce nu l-a chemat pe Cal? Dacă era prea târziu acum, pentru că ea nu făcuse nimic din toate astea?

Ah Dumnezeule, ah Dumnezeule.

Echipajul Salvării se apropie în goană de gardul de trandafiri și se opri în loc, patinând, la priveliștea din fața lor.

— Iisuse Christoase!

— La naiba!

Jane aruncă lopata și strigă la ei.

— Ajutați-o! Ajutați-o, fir-ați-voi-să-fiți!

Cei doi se apropiară, ezitând. Jane îl apucă de uniformă pe unul dintre ei.

— Ajutați-o!

— Nu mai avem cum, doamnă, spuse el! S-a dus! Celălalt se lăsă la pământ și își puse două degete pe partea gâtului învinețit al lui Karly Vickers.

— Ah, Dumnezeule, spuse el. Cred că ar mai putea avea puls.

— Nu se poate.

— Se poate. Coboară aici!

Jane se dădu înapoi, tremurând necontrolat în timp ce îi privea pe cei doi la treabă.

— Ce naiba?!

Se întoarse și îl văzu pe Cal Dixon alergând spre ea, cu fața ca o mască din cauza șocului și groazei. Reuși într-un fel să nu leșine până când acesta nu se apropie suficient ca să o prindă.

55.

Mendez își lăsă mașina la bordură, într-o zonă interzisă și intră în goană la *Urgența Spitalului Mercy General.* O ambulanță tocmai o adusese pe Karly Vickers. Exista o șansă ca aceasta să supraviețuiască.

Își ridică legitimația spre personal, fără să asculte și fără să spună nimic.

Era agitație mare. O jumătate de duzină de oameni în halate chirurgicale viermuia în jurul femeii goale, plină de sânge și pământ, de pe masa din primul salon de consultații. Doctorul de serviciu striga ordine ca un general. Agață asta, împinge aia, ia analizele de laborator. Karly era toată plină de tuburi care intrau și ieșeau din ea. Cineva strângea balonul mare, albastru al aparatului de ventilat, trimițându-i aer în plămâni printr-o gaură care îi fusese tăiată în beregată. Pe pardoseală erau numai resturi – tifoane pline de sânge, ambalaje aruncate, tuburi, seringi.

— A intrat în fibrilație!

— Padelele! Acum! Gata!

BAM! Trupul ei sări pe masă.

— Acum! Gata!

BAM!

Procedura a fost repetată iară și iară, cu personalul care înjura și se ruga, între șocuri.

— Haide, fir-ar să fie!

— Rezistă, Karly!

— BAM!

— Avem ritm sinus!

— Bravo, Karly, nu muri acum! striga doctorul. Am pariat pe tine.

Pulsul. Tensiunea. Respirația. Toate, prea scăzute.

— Mai avem nevoie de încă un litru de soluție lactată Ringer!

Mendez se întoarse spre unul dintre tipii de la Salvare, care stătea la biroul asistentelor, citind ceva.

— O să reziste?

— Mă îndoiesc, spuse omul. Dar oricum, nu ar fi trebuit să fie în viață când am adus-o. Cred că depinde de dorința ei de a lupta.

Greu de răspuns la asta, se gândea Mendez. Trebuia să se uite îndeaproape la Karly Vickers, dar dacă ucigașul ei își urmase schema, fusese orbită și timpanele îi fuseseră distruse. Trebuia să aibă nenumărate tăieturi. Fusese torturată sexual și mutilată. Oare mai voia să trăiască? El spera că da. Cel puțin atât cât să le spună cine a ucis-o.

Dixon se afla în celălalt salon de consultații, cu Jane Thomas, care stătea pe o masă de consult, înfășurată într-o pătură și tremura ca victima unui atac de epilepsie. Dacă ar fi fost puțin mai palidă, ar fi devenit invizibilă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mendez scoțându-și carnetul din buzunarul hainei.

— Fata a fost îngropată în grădina lui Jane, spuse Dixon. La fel ca și Lisa Warwick, cu capul afară.

— Iisuse.

— Norocul fetei că Jane nu a crezut că e moartă.

— Au lătrat câinii, spuse Jane Thomas, cu vocea slabă și tremurată. Se uita la pardoseală, ca și cum asta ar fi putut-o ajuta să se concentreze. Azi-noapte. Petal m-a trezit. M-am uitat la ceas. Era trei și douăzeci și trei. Era peste măsură de agitată, urla și voia afară. M-am gândit că erau doar coioții din mlaștină. Nu m-am gândit nicio clipă… Dacă m-aș fi dus să mă uit…

— Jane, am trecut deja prin asta, spuse Dixon, cu mâna pe umărul ei. Nu aveai cum să știi și mai mult ca sigur că nu ai fi ieșit să te uiți.

— Te-aș fi putut suna pe tine, dar nici asta nu am făcut, spuse ea, cu lacrimi mari rostogolindu-i-se pe obraji.

— Nu este vina dumneavoastră, doamnă Thomas, spuse Mendez. Este numai vina celui care a răpit-o și a abuzat de ea, a nimănui altcuiva.

— Slavă Domnului că a trebuit să mă scol devreme ca să mă întâlnesc cu Steve. Unde este? A venit aici? întrebă ea.

Se uită în jurul ei, ca și cum acesta s-ar fi putut materializa dintr-odată în salon.

— Steve Morgan? întrebă Mendez.

— Da. A venit aici la șapte. Aveam întâlnire, ca să ne facem planul pentru conferința de presă. Ochii i se făcură rotunzi. Ah, Dumnezeule. Conferința de presă! Cât e ceasul?

— Eu nu mi-aș face griji pentru conferința de presă, spuse Dixon. Vin ei în galop, tu să fii gata. Dar acum, pentru tine este mai important să fii aici. Corect? Dacă domnișoara Vickers își revine, o să vrei să fii prima care să o vezi.

— Da, corect, murmură ea, începând din nou să tremure sub pătură. Dar cineva va trebui să-i anunțe.

— O să ne ocupăm noi de asta, Jane, fii liniștită, îi spuse Dixon, privind-o cu ochi plini de căldură.

Jane nu obiectă, când un alt acces de tremor o zgâlțâi din nou.

— Nu m-a ajutat, spuse ea.

— Cine nu te-a ajutat?

— Steve. Era ca într-un coșmar, când vrei să spui ceva cuiva, dar nu reușești să te faci înțeles. Stătea doar acolo.

Dixon se îndepărtă de ea. Mendez i se alătură.

— Îi vreau pe toți, într-o oră, la cartierul general.

Mendez încuviință din cap.

— Media o să intre în frenezie, după chestia asta.

— Iar noi nu avem nimic să le spunem. Nu-i așa?

— Este o întrebare sau un ordin?

— O întrebare.

— Continuăm cercetările. Pe moment, nu avem niciun comentariu privind persoanele de interes. Vince a avut dreptate. Omul ăsta vrea să i se aprecieze opera, spuse Vince.

— Vrea să ne facă să părem niște proști.

— Până acum a reușit.

— Nu avea lănțișorul la ea, spuse Jane, mal mult pentru sine.

Dixon se uită la ea.

— Ce-ai spus?

— Karly. Nu avea lănțișorul. Lănțișorul ei de absolvire a centrului. Nu și l-ar fi scos niciodată. Trebuie să îi dau altul. Trebuie să mă duc la birou.

— Asta mai poate aștepta.

Jane scutură din cap și se dădu jos de pe masă.

— Nu. Nu, nu poate. Trebuie să mă duc să-i aduc altul.

— Așază-te, Jane. Ai leșinat…

— Mă pot duce eu să îl aduc, se oferi Mendez. Doar să suni pe cineva, să mi-l pregătească.

Dixon oftă.

— Mulțumesc, Tony.

— *De nada.* Este cel mai puțin lucru pe care-l pot face pentru eroina zilei.

Pe drumul înapoi spre mașină, Mendez aruncă un ochi pe prima pagină a ediției de sâmbătă a ziarului *L.A.Times.* Titlul anunța: CAZ ÎNCHIS: SUSPECT ARESTAT ÎN CRIMA DIN OAK KNOLL

56.

Dennis se sculă devreme și își puse jeanșii și un maiou cu mâneci lungi, de rugby. Se duse în debaraua lui și scormoni printre lucrurile murdare, după cutia de trabucuri. Scoase din cutie briceagul pe care-l furase din comoda tatălui său și-l vârî adânc în buzunarul din față al pantalonilor.

Briceagul era avutul lui cel mai prețios, îi plăcea să-și spună că îl primise cadou de la tatăl său, de ziua lui. Ar fi vrut el să fie așa, numai că tatăl lui nici nu-și amintea măcar vreodată de ziua lui.

Luă bricheta pe care o furase din geanta mamei lui și o băgă, împreună cu o jumătate de duzină de țigări, într-un buzunar cu fermoar al rucsacului. Încă nu încercase să fumeze, dar se gândea că ar fi momentul să încerce.

În ultima clipă, vârî acolo și capul uscat al șarpelui cu clopoței – doar pentru că era al lui. Apoi își puse geaca albastră, își aruncă rucsacul peste umăr și coborî.

Casa era cufundată în liniște. De obicei, mama lui Dennis era sculată la ora asta, pregătind micul-dejun. Chiar și în weekend, tatălui său îi plăcea să-și ia devreme micul-dejun. Tatăl lui era un om ocupat și avea multe lucruri importante de făcut, chiar și în zilele lui libere.

Dar nici urmă de mama lui.

Dennis nu o auzise întorcându-se acasă, deși stătuse treaz toată noaptea. Nici când într-un târziu a coborât înapoi de pe acoperiș în camera lui, nu a vrut să adoarmă. Nu că i-ar fi fost teamă de coșmaruri, ci pentru faptul că nu simțea nimic. Nu simțea durere. Nu simțea tristețe sau mânie. Nu simțea oboseală.

Se furișase prin casă ca un hoț, să vadă ce era de văzut. Parterul arăta ca și cum ar fi explodat o bombă în el, cu toate cioburile peste tot pe podea,

în sufragerie și în bucătărie. Mama lui era plecată. Tatăl lui, la fel. Dennis era singur.

După care s-a întins pe patul lui, privind în tavan, tot restul nopții.

Acum, în lumina zilei, bucătăria arăta cumplit. Farfuriile murdare fuseseră aruncate în spălător. O cratiță cu macaroane și brânză fusese aruncată de pe sobă și tot conținutul ei era împrăștiat pe jos. Mii de furnici se agitau pe grămada lipicioasă. Pe perete, în dreptul întrerupătorului, era întins ceva roșu. *Sânge,* își spuse Dennis. Se zgâi la el și nu simți nimic.

Nici sufrageria nu arăta mai bine. Pe jos erau cioburi de pahare și două farfurii sparte.

Cu siguranță că mama lui nu se întorsese acasă. Niciodată nu s-ar fi dus ea la culcare fără să curețe locul. Ea păstra totul curat și ordonat, pentru că așa îi plăcea tatălui său.

Dennis luă un bol și-și pregăti niște cereale. Era pe jumătate gata, când se întoarse tatăl lui, arătând jalnic. Suferea de mahmureală. Dennis vedea asta, după culoarea pielii și pungile de sub ochi.

Tatăl lui nu bea foarte des, dar când bea, nu încerca să se ascundă, așa cum făcea mama lui. Știa că mama lui bea aproape în fiecare zi, pentru că știa unde-și ascundea sticla. Dar acesta era secretul ei și de cele mai multe ori nici măcar tatăl lui nu își dădea seama.

Dennis se opri din mestecat, uitându-se doar la tatăl lui, neștiind ce să se aștepte de la el. O să fie normal? Mai este încă furios?

Tatăl lui se strâmbă ca și cum ar fi avut un gust rău în gură, se duse la cafetieră și începu să-și umple cana.

Se uită la Dennis.

— Unde e mama ta?

Dennis ridică din umeri.

Tatăl lui se duse la fereastră și se uită afară pe alee.

— Mașina ei nu e aici. Nu am auzit-o venind acasă, azi-noapte.

Nici eu nu te-am auzit pe tine venind acasă, azi-noapte, își spuse Dennis, dar ridică doar încă o dată din umeri. Se aștepta că tatăl lui va exploda și îl va bate cu cureaua pentru că nu i-a răspuns, ca aseară, dar nu l-a bătut.

— Cred că a plecat, spuse tatăl lui continuând să se uite pe fereastră.

Dennis nu spuse nimic. Încă nu putea simți niciun fel de emoții. Într-un mod ciudat, parcă era înfășurat într-un cocon. Putea vedea lumea din jurul lui, dar aceasta nu-l putea atinge. Îi plăcea așa.

Tatăl lui se întoarse și ieși din cameră. Dennis îi auzi pașii urcând pe scări. Când nu mai auzi nimic, își puse rucsacul și părăsi casa, cu intenția de a nu se mai întoarce niciodată aici.

57.

— Cocktail Mimosas, îi spuse Franny chelneriței. Și nu te opri, scumpo.

Sâmbetele, se întâlneau pentru micul-dejun la *Ivy Garden,* un loc favorit, mai sus de plaza, unde mesele erau împrăștiate prin saloane-grădini, afară, în natură. Chiar în centru se afla un stejar fantastic, cu o coroană bogată, ieșit parcă dintr-un basm, umbrind mesele iar noaptea, oferind un baldachin de lumini sclipitoare.

— Simt nevoia de alcool, spuse Franny jucându-se cu bandana de un galben-intens pe care o purta răsucită pe gât, sub bluza polo Ralph Lauren (firește, cu gulerul ridicat). Bandana se potrivea cu micul ponei polo, brodat pe piept.

— Încă mai tremur după noaptea trecută. Tu ești bine? Știam că femeia asta e o scorpie, dar DUMNEZEULE! Este nebună!

Două doamne în vărsă de la masa alăturată își ridicară privirile de la pâinea lor prăjită. Franny își dădu ochii peste cap, uitându-se spre ele.

— Îmi fac griji pentru Tommy, spuse Anne.

— Îți poți imagina să ai ca mamă așa o C-Ă-Ț-E-A N-E-N-O-R-C-I-T-Ă?

— Oarecum.

— Mama ta a fost o sfântă.

— Dar tata e un FUND!

— Tatăl tău *e* un fund, dar nu e nebun, spuse Franny. Am rămas mut aseară, ori asta nu s-a mai întâmplat de… nicicând. Slavă Domnului că a apărut Vince!

Vince. Noul lui cel mai bun prieten.

— Unde e? Te-a dus acasă, aseară? Te-ai culcat cu el? întrebă Franny.

Anne se înroși și își coborî capul.

— Ah, Dumnezeule, ai FĂCUT-O! exclamă el, încântat. Vulpiță mică! Sunt atât de mândru de

tine!

— Încetează! sâsâi Anne dând cu șervețelul în el, încetează!

— Povestește-mi totul!

— Nu-ți povestesc nimic. Suntem într-un loc public și predau în clasa a cincea. Și nu o să-ți povestesc nimic, pentru că nu sunt genul.

— Da, aparent nu ești.

— Nu a fost așa.

Franny își așeză coatele pe masă și se aplecă în față, cu ochii sclipitori.

— Deci, cum *a fost*? Dulce și romantic sau fierbinte și sălbatic, cu pasiune animalică?

— Nu e treaba ta, spuse ea sec.

— Este foarte interesant, spuse Franny. Nu te-ai mai culcat cu un bărbat de pe vremea când era Jimmy Carter președinte.

— Asta este categoric neadevărat. A fost pe vremea primei administrații Reagan – și asta nu a fost chiar așa de demult.

— Și acum? Unde e el? Ați petrecut toată noaptea împreună?

— E la treaba lui și partea asta de conversație s-a încheiat, declară Anne în timp ce chelnerița aducea băuturile.

— Eu o să iau clătite *ricotta* cu afine și lămâie, spuse Franny dându-i meniul înapoi. Ca și prietena mea. Și-a făcut poftă de mâncare, azi-noapte.

Anne nu comentă. Dacă nu se lăsa momită, el se plictisea și înceta.

Franny ridică paharul și toastă.

— Pentru tine, Anne Marie. Asta e tot ce spun.

— Perfect. Atunci restul mesei va fi tăcut și plăcut, spuse Anne luând o mini-brioșă din coșuleț.

Oricum, nu avea cine știe ce mari revelații de făcut cu privire la Vince Leone. Trebuia să-și facă ordine în sentimentele ei, privind ceea ce se întâmplase noaptea trecută. Nu regreta, de asta era sigură. Oricât de ciudat suna în urechile ei, i se părea corect și bine să se împartă cu un bărbat pe

care abia îl cunoscuse, care probabil că într-o săptămână nu va mai fi aici. Îi va lua ceva timp să asimileze lucrul acesta.

Reveni la tema inițială a preocupării ei.

— Îmi fac griji pentru Tommy. Vreau să vorbesc cu el, dar cum aș putea face asta?

— Nu te poți-duce acasă la el, spuse Franny. Creatura aia te va băga în pivniță, îți va suge tot sângele și-și va ascuți dinții în oasele tale.

— Știu. Dar chiar trebuie să aștept până luni? Părea atât de rănit aseară. Mi-a frânt inima. Cine știe ce i-a vârât maică-sa în cap? Zicea că l-am făcut să creadă că tatăl lui este un criminal în serie.

— Oare?

— Nu! Vince m-a rugat să-l întreb pe tatăl lui dacă a fost acasă în seara în care a dispărut Karly Vickers. Asta este tot ce-am făcut.

Franny făcu ochii cât cepele.

— Vince crede că Peter Crane este un c-r-i-m-i-n-a-l?

— Îți dai seama că adulții spun multe, nu? Dar asta nu exclude trasul cu urechea.

— Dar și trasul cu urechea înseamnă un efort, spuse Franny tare, uitându-se la doamnele în vârstă.

— Nu știu ce să fac, Franny.

— Sună-l pe Vince. N-o fi având el un răspuns, dar oricând poți să-i pui mintea la muncă.

— Nu încerca încă să mă distragi, spuse Anne, știindu-i prea bine modul lui de operare. Asta chiar este o problemă pentru mine.

— Doar că eu nu știu cum te-aș putea ajuta, scumpo, mărturisi el. Și de fapt, nu te vreau implicată în toată povestea asta.

— Domnule Franny!

Unul dintre preșcolarii lui Franny veni alergând la masa lor. O păpușică adorabilă, cu ochii mari și cu un cap numai bucle castanii.

Franny intră pe loc în pielea educatorului de grădiniță, punându-și masca surprizei pe față și

dându-și cu palmele peste obraji.

— Ah, nu! Este CASEY! Cum te simți azi? Ești la micul-dejun?

— Am mâncat deja! Am mâncat clătite! Cum se și vedea, după siropul întins pe față și pe degetele care se lipiseră de mâinile lui Franny.

— Și eu mănânc clătite! spuse Franny.

Părinții se opriră și ei, pentru un schimb de amabilități. După plecarea lor, Franny se întoarse înapoi la Anne, se strâmbă și spuse:

— Puștiul care s-a c… în cutia cu nisip. Mă duc să mă dezinfectez. Când mă întorc, te rog să nu te mai gândești o oră la asta, tânără doamnă. Și bea-ți cocktailul!

58.

— Fata este într-o condiție critică, spuse Dixon. Nimeni nu se așteaptă să reziste. Ca și Lisa Warwick, ochii și gura i-au fost lipite cu adeziv. A fost strangulată. Nu se știe cum, dar omul nostru nu și-a terminat treaba. Cine știe câtă vreme creierul ei nu a mai primit oxigen. Este sever deshidratată și suferă de hipotermie.

Stătea în picioare, uitându-se la toți detectivii, printre care se afla și personalul transferat aici din districtele învecinate. Mendez înmânase fluturași noi, cu o fotografie de aproape a lănțișorului pe care probabil că îl purta Karly Vickers când a fost răpită.

— Noi credem că purta lănțișorul acesta, continuă Dixon. Are logo-ul *Centrului Thomas.* Toate absolventele programului primesc un lănțișor de aur. Personalul poartă același lănțișor, dar din argint. Karly Vickers nu îl avea asupra ei, când a fost descoperită. Probabil că făptașul l-a păstrat ca amintire.

— Femeia Warwick avea și ea unul? întrebă Hamilton

— Ea făcuse înainte parte din personal. Probabil că a avut și ea unul. Du-te înapoi la apartament și vezi dacă e acolo.

— A pierdut timp ca să o îngroape pe Vickers, dar nu s-a asigurat că era moartă? Asta nu are sens, spuse Hicks.

— Abia dacă mai avea puls. Probabil că nu s-a gândit să i-l verifice, spuse Dixon.

— Sau poate că nu a fost un accident, spuse Vince. Poate că a lăsat-o în viață, ca parte din scenariul sfidării. Lasă o victimă vie și noi tot nu-l putem găsi. Asta dovedește omnipotență.

— Și cum ar trebui să reacționăm noi la asta? întrebă Dixon. Tipul ăsta se plimbă prin jur

crezând că este Dumnezeu.

— Îi spunem că a făcut o greșeală. Aveți o întâlnire cu presa și comunicați că a făcut o greșeală crucială și că nu este decât o chestiune de timp, ca să-l descoperim.

— Un bluf. Dar dacă se prinde?

— Trebuie să fie un bluf al naibii de bun. Ceva ce el nu poate dovedi sau nega, ceva ce să-i intre sub piele și să înceapă să-l frământe.

— Este inteligent. O chestie dificilă, de știință, o să-i atragă atenția. Ceva ce să aibă legătură cu probele sau să-i spunem că FBI a venit cu o nouă metodă de prelevare a amprentelor de pe corpul omenesc sau că poate fi corelat cu victima prin ADN. Încă nu stăpânim bine tehnologia asta, dar nu mai durează mult. Cu siguranță că putem țese un joc bun cu chestia asta, suficient ca să-l facem să intre puțin în panică.

— Asta și vrem, spuse Vince. Îl vrem fie neglijent, fie îngrijorat. Atunci va face o greșeală.

— Dar cu al cui sacrificiu? întrebă Mendez. O să înceapă să-și caute o altă victimă, da?

— Asta va face oricum, fie că îl provocăm, fie că nu. Se află într-un stadiu în care este sigur că e mai deștept decât noi toți la un loc. O să se îmbete de putere.

— Haide să lăsăm deoparte ideea asta, o vreme. Acum trebuie să terminăm cu procesarea locului crimei, din grădina lui Jane. Poate că tehnicienii care vor face investigațiile vor veni cu o dovadă legistă efectivă și atunci putem organiza un bluf bazându-ne pe ceva concret.

— Puțin adevăr vinde oricând o minciună, spuse Vince.

— Ce mai e nou cu Gordon Sells? întrebă Dixon.

— Încă n-a ciripit, spuse Trammell. Nepotul a cerut ieri seară un avocat, dar cred că o să scoatem în curând ceva de la el. Nu-i place ce aude despre viața în pușcărie.

— Și victima?

— Există cam o jumătate de duzină de posibile victime printre persoanele date dispărute în perimetrul investigațiilor noastre, spuse Campbell. În funcție de sex – presupunând că este o femeie; în funcție de dimensiuni, pornind de la lungimea femurului găsit; și cantonându-ne la o vârstă între doisprezece și treizeci de ani. Cei de la medicină legală vor studia și vor compara dosarele stomatologice.

Au fost desemnați detectivi care să ia legătura cu vecinii lui Jane Thomas, în eventualitatea în care cineva a văzut vreo mașină prin apropiere, la trei noaptea. A fost chemat la raport polițistul care patrulase în zonă, noaptea trecută. Probabil că nu a fost vorba de noroc chior în faptul că ucigașul a venit să îngroape cadavrul în grădină exact după ce mașina patrulei a ieșit din stradă, ca să se întoarcă peste o oră. Precis că pândise undeva.

— Tony, care e agenda ta? întrebă Dixon.

— Vreau să mă duc la locul crimei, apoi să stau de vorbă cu Steve Morgan și vreau să-l convoc aici pe Peter Crane și să-l întreb despre Julie Paulsen. O să trebuiască și să ne spună ce-a făcut azi-noapte.

Dixon dădu din cap, aprobator.

— După-amiază o să fac o declarație, de presă cu privire la Karly Vickers. O s-o facem aici, în fața clădirii, încearcă să îndepărtezi media de spital. Am plasat polițiști la toate intrările spitalului *Mercy General* dar sunt convins că tot vor încerca să se strecoare înăuntru.

— Unde este doamna Thomas? întrebă Vince.

— Este încă la spital. Sedată, pentru moment. A fost destul de zguduită.

— Șerif, pune-ți pe cineva să stea cu ochii pe ea, spuse Vince. Dacă omul ăsta decide să facă un gest mare cu următoarea lui victimă, ea este alegerea evidentă.

•

Vince, Mendez și Hicks se îndreptau împreună spre reședința Thomas, unde strada era plină de mașinile presei și de reporterii care se înghesuiau în față.

Cu cascheta trasă adânc pe ochi, Vince rămase în spate, lăsându-i pe cei doi detectivi să atragă atenția presei, strecurându-se pe lângă ei, în timp ce aceștia urlau „Fără comentarii”. Dacă Dixon decidea să dea curs ideii de a lansa o provocare criminalului, atunci Vince avea să păsească cât de curând în lumina reflectoarelor. Dar devoalarea implicării sale se va face în condițiile lui, nu ale reprezentanților media.

Proprietatea lui Jane Thomas era puțin mai mare decât cele obișnuite și străjuită de o parte și de alta de câte o ravină superficială, îngustă, cu copaci deși. Probabil că asasinul ocolise pe aici ca să ajungă în curtea din spate, fără să riște să fie văzut de vreun vecin. Karly Vickers era o femeie micuță – 48 de kilograme, potrivit permisului de conducere – și ușor de cărat de un bărbat de dimensiuni medii, în bună formă.

Nu ar fi putut fi văzut din casă, săpând în fundul grădinii. Dacă știa că grădina era acolo, nici nu trebuia să vină cu propria lui lopată. I se asigura cu generozitate una, de către proprietarul grădinii.

Totuși, era o mișcare mai îndrăzneață să îngropi un cadavru aici, decât în parcul unde fusese găsită Lisa Warwick. Cocoșească. Teatrală. Personală? Avea să-i plătească vreo poliță lui Jane Thomas? Poate că ea era dușmanul, nu victimele.

Considera interesant faptul că victimele fuseseră femei care încercau să își facă o viață mai bună, nu femei fixate la marginea societății.

Prostituatele erau întotdeauna victimele preferate ale criminalilor în serie, pentru erau considerate de ucigași josnice, disponibile și o pradă ușoară. La celălalt capăt al acestui spectru se afla ucigașul care vâna femei tinere, percepute ca

virtuoase, din lipsa unui cuvânt mai modern. Fete de liceu, studente, femei tinere, singure.

Acest ucigaș alegea femei care încercau să își depășească condițiile precare. Ca să îi prostească pe oameni că erau ceva ce nu erau? Asta să fie? Sau pentru că pur și simplu erau vulnerabile și accesibile, prin legătura lor cu *Centrul Thomas*?

Nimic nu era niciodată atât de simplu.

Steve Morgan stătea la o masă pe terasa din piatră, urmărind viermuiala polițiștilor din grădină. Vince se apropie și se așeză în fața lui.

— Al naibii lucru, nu?

Morgan spuse, uitându-se la el cu o expresie de necitit:

— Nu așa ai vrea să-ți începi ziua: găsind pe cineva pe jumătate îngropat în pământ, în grădina unui prieten.

— Dar trăiește.

— Incredibil. Scutură din cap la un gând numai al lui. Am auzit-o pe Jane strigând. Se dusese să vadă la ce lătrau câinii.

— Unde sunt câinii acum?

— A venit asistenta lui Jane și i-a luat. De ce?

Trebuie să prelevăm mostre de blană de la ei, în cazul în care au fost recuperate fire de pe dra Vickers. Un fir de păr de la o sursă necunoscută poate deschide investigația într-o direcție diferită. Poate că făptașul are un câine sau o pisică. Un singur fir de păr ne poate oferi o conexiune. Nu-ți trebuie decât un capăt de lână ca să descoperi un pulover ieftin.

— Știința a devenit atât de sofisticată? întrebă Steve.

— Nu-ți poți imagina ce se face în laboratoarele FBI din Washington, cât s-a avansat în analizarea probelor, datorită ADN. Cât de curând va exista o bancă națională ADN, cu codul ADN al fiecărui pușcăriaș din țară.

— Este puțin cam ca în Orwell, nu crezi?

— Mai mult ca sigur că Big Brother o să înceapă să urmărească populația criminală, spuse Vince ridicând apoi din umeri. Oricum, dacă nu ai făcut nimic rău, nu ai de ce îți faci griji.

Se lăsă pe spate și își puse piciorul stâng peste genunchiul drept, instalându-se comod, ca și cum colectarea probelor de la locul crimei făcea pur și simplu parte dintr-o relaxantă dimineață de duminică.

— A fost un lucru bun că ai venit azi aici atât de devreme, spuse el.

— Aveam programată o întâlnire cu Jane. Urma să avem o conferință de presă, în dimineața asta.

— Încă cinci, zece minute și fata aia ar fi fost probabil moartă. Asta da lovitură, faptul că o să ne poată spune cine a răpit-o.

— Am citit că tipul i-a lipit Lisei ochii, spuse Morgan. Ca să nu-l poată vedea. I-a făcut și lui Karly asta?

— Nu cred că acesta este motivul, spuse Vince urmărindu-l cu atenție. Eu cred că asta are de-a face cu fantezia lui. Să nu vezi răul, să nu auzi răul, să nu vorbești răul. Eu cred că femeile devin obiecte pentru el – frumoase de privit, dar să nu îți creeze probleme. Mulți bărbați spun că atunci când femeia deschide gura, strică totul.

Morgan dădu din cap, confirmând.

— Ce mai face familia ta, Steve? întrebă el, surprinzându-l puțin. Fiica ta – cum reacționează după tot ce a văzut?

— Wendy este foarte puternică.

— Dar tu? Acum că știi exact cum a fost pentru ea să se împiedice de un cadavru, în pădure.

— Cu siguranță că îmi doresc să nu i se fi întâmplat asta.

— Da

Mendez se îndepărtă de mormânt, făcând adnotări în carnet.

— Au găsit două urme bune de pantofi, în *arroyo*.

— În ce? întrebă Vince. Eu sunt din Chicago. Nu-mi vorbi mie păsărește.

— În *arroyo.* E zona copacilor de acolo, de după deal. E un pârâu acolo și terenul este tocmai bine umed cât să păstreze o urmă.

— Grozav.

— Domnule Morgan, trebuie să vă întreb unde ați fost azi-noapte, continuă Mendez.

— În pat, ca orice om normal. Jane crede că l-a auzit pe tip – sau câinii ei l-au auzit – undeva după ora trei.

— Și dumneavoastră ați venit aici la…?

— Cu ceva înainte de șapte.

— A naibii treabă, nu? Să găsească fata vie, spuse Mendez.

— A naibii treabă, spuse Morgan. Se ridică apoi în picioare, cu efortul unui om mult mai în vârstă. Cercurile vinețiii de sub ochii lui vorbeau de încă o noapte lungă.

— Domnilor, în cazul în care nu mai aveți nevoie de mine, mă duc în zona unde continuă acțiunea de căutare a lui Karly Vickers, să le spun oamenilor ce s-a întâmplat. Căutările s-au încheiat.

Îl priviră dispărând după colțul casei.

— Știi, spuse Mendez, nu a ridicat un deget ca să o ajute – pe Jane. Jane a venit aici și a găsit fata pe jumătate îngropată și Morgan stătea doar și o privea. Mi se pare ciudat, ce zici?

— Da, spuse Vince. Dar poate că se afla în stare de șoc.

— Sau poată că îi plăcea spectacolul.

Vince îl bătu pe spate.

— Acum gândești ca un adevărat specialist în profilul criminalului, fiule.

59.

Wendy se sculase devreme și se îmbrăcase într-o bluză bleu cu guler rulat și o salopetă cu plastron. Își făcuse două cozi groase, așa cum îi plăcea tatălui ei.

Planul ei fusese să apară jos și să îl ajute pe tatăl ei să pregătească micul-dejun, așa cum făcea întotdeauna sâmbăta, când era acasă. Se sculau devreme și pregăteau masa, în timp ce mama lui Wendy dormea. Făceau clătite pe care le umpleau cu fel de fel, apoi le tăiau în forme, cu tăietoare speciale pentru prăjituri. Iubea sâmbetele cu tatăl ei.

Apoi își aminti că tatăl ei plecase.

Dar precis că se întorsese dimineața, pentru că era sâmbătă și ei aveau tradiția lor. O fi fost el furios pe mama ei, dar nu era furios pe ea. Sigur că s-a întors să facă clătite.

Apoi o să-l convingă să meargă împreună în parc. Voia să-i arate locul unde se petrecuse totul. Voia să-i povestească despre ideea ei de a scrie o carte sau un scenariu despre această experiență.

Acesta fusese planul ei.

Dar tatăl ei nu era în bucătărie, când a coborât ea. Casa era tăcută, singurul zgomot era zumzăitul frigiderului.

Inima lui Wendy se prăbuși cu putere. Ce incorect era. Erau o familie minunată. Toți prietenii ei spuneau așa. Cu toții îi invidiau pe părinții lor. Mama ei era așa de rafinată și de plină de viață și de trăsnet. Tatăl ei era așa de bine și atât de amuzant.

Ce familie frumoasă am fost, spusese mama ei.

Am fost – ca în trecut.

Ce egoiști erau, se gândea Wendy. Țipau unul la altul, se răneau unul pe celălalt, dar niciunul dintre ei nu se gândea la ea.

Foarte bine, atunci. Dacă ei voiau să fie egoiști, atunci să fie, pe barba lor. O să-i facă să-și dea seama că și ea era un om, că și ea avea un cuvânt de spus. O să dispară ea și atunci o să-și dea seama cât de egoiști au fost.

Urcă înapoi în camera ei și-și luă rucsacul. Apoi coborî scara în vârful picioarelor și se strecură afară pe ușă și o porni spre parc.

•

În altă parte a orașului, Cody Roache era împins de mama lui afară din casă. Unul dintre tații din vecini ducea copiii în parc. Nu în zona în care o găsiseră ei pe doamna aceea moartă, ci în partea unde se aflau distracțiile – scrâncioburile și barele de agățat și jocurile cu mingea legată.

Cody nu voia să plece. Se simțea nervos. Dar mama lui zicea că nu o să depășească niciodată starea asta dacă nu o să iasă și nu o să facă lucruri normale și nu o să se joace ca un copil normal.

Erau vreo zece copii înghesuiți în camioneta vecinului. O să se simtă în siguranță cu atâția copii și cu un tată, acolo. Așa încât Cody se uită înapoi la mama lui și se urcă în camionetă. Nicio clipă nu i-a trecut prin cap că ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

60.

Anne scăpă cu greu de o cursă la Santa Barbara în după-amiaza aceea, pentru târguieli și o întâlnire cu câțiva dintre prietenii lui Franny, la un pahar de vin.

— M-am distrat suficient pentru o săptămână, spuse ea în timp ce se despărțeau în fața restaurantului. Și chiar trebuie să stau să mă gândesc cum rezolv situația cu Tommy.

Franny se încruntă.

— Te rog, stai departe de probleme. Și promite-mi – dacă nu o să fii prea ocupată diseară – și prin ocupată înțeleg sex nebun, fierbinte cu Vince – promite-mi că vii să ne uităm împreună la *The Golden Girls.*

— *The Golden Girls*? Iar după aceea o să jucăm mahjong? spuse Anne înălțându-și sprâncenele.

— Nu te amuza pe seama show-ului meu preferat.

— Nici prin cap nu mi-a trecut. Anne îl sărută pe obraz și îi promise să îl sune.

Franny se duse spre parcare. Anne o luă în jos spre plaza, spunându-și că poate vitrinele acelea total nebune o vor ajuta să găsească o cale de a rezolva problema ei cu Tommy Crane… cu condiția să reușească să nu se gândească la Vince. Mai ușor de spus decât de făcut.

Preocupată, aproape că intră în Peter Crane, fără să-l vadă. Acesta tocmai scotea de pe intrarea la cabinetul său posterul DISPĂRUTĂ, cu Karly Vickers.

— Au găsit-o? întrebă Anne, plină de speranță.

Crane se opri, cu posterul în mâini.

— Da. La fel cum au găsit-o pe Lisa Warwick.

— Ah, nu.

— Dar ea trăiește. Este o întreagă poveste.

Anne se uita la fotografia din mâinile lui Peter Crane, în timp ce acesta îi povestea ce auzise. Karly Vickers părea timidă, dar fericită. Ca toată lumea, Anne citise în ziare povestea lui Karly Vickers. Tânăra femeie se luptase din greu să depășească adversitățile din viața ei. Lănțișorul de aur cu logo-ul *Centrului Thomas,* pe care-l purta la gât, reprezentând o femeie cu brațele ridicate în semn de triumf, spunea cât de departe ajunsese Karly. Acum va trebui să se lupte din greu doar ca să rămână în viață.

Gândindu-se la Karly, pe Anne o cuprinse un sentiment de jenă pentru faptul că își făcea atâtea probleme pentru tot ce se petrecea în propria ei viață.

— Mă bucur că am dat peste dumneavoastră, domnule Crane, spuse ea. Cred că a avut loc o neînțelegere și chiar aș vrea să o lămuresc.

Dumnezeu știe ce-i povestise soția lui despre seara trecută. Cel mai bun lucru pe care-l putea face Anne era să spună lucrurilor pe nume.

— Desigur, spuse Crane, ce-ar fi să intrăm în cabinet?

Deschise ușa pentru Anne, intră după ea și blocă încuietoarea în urma lui. Inima lui Anne tresări.

— Să nu fim deranjați, spuse el în chip de scuză.

Nu mai părea să fie nimeni acolo. Recepționera lipsea, nicio lumină aprinsă, cu excepția enormului acvariu din sala de așteptare.

— Nu aveți deschis sâmbăta? întrebă Anne, simțindu-se vag inconfortabil.

— Numai pentru urgențe, spuse el aplecându-se să ridice poșta care fusese strecurată prin fanta specială din ușă. Pentru prima oară, Anne își dădu seama că Peter Crane era îmbrăcat în jeanși, bluză din denim și bascheți.

— Am venit să-mi aduc la zi hârtiile. Dar de ce nu luați loc?

Îi făcu semn spre sala de așteptare, unde se așezară amândoi în fotolii comode, din piele.

— Detectivii m-au rugat să le pun câteva întrebări copiilor implicați în găsirea cadavrului din parc, spuse Anne intrând direct în subiect. Întrebările păreau destul de nevinovate, dar…

— Nu trebuie să vă cereți scuze, domnișoară Navarre. E drept, m-am gândit și eu că era ciudat ca întrebarea să vină din partea dumneavoastră, dar, așa cum ați spus, a fost destul de nevinovată.

— Doamna Crane nu pare să gândească așa. După priveghiul de aseară, ne-am întâlnit întâmplător. Era foarte supărată pe mine. Mi-a spus că l-am făcut pe Tommy să creadă că dumneavoastră ați putea fi considerat drept suspect. Nu îmi dau seama cum a putut crede el asta despre mine. În mod sigur, eu nu m-am gândit câtuși de puțin la așa ceva.

— Îmi pare bine să aud asta, spuse Crane cu un zâmbet fermecător. Oricum, oamenii se tem destul de dentist, chiar dacă nu se gândesc la el ca la un criminal în serie.

Anne se mai relaxă puțin.

— Sincer, nu sunt nici supărat și nici nu mă simt ofensat. Janet însă este este mai predispusă spre așa ceva. Nu i-a fost ușor să facă față tuturor lucrurilor care s-au întâmplat săptămâna asta. O înțeleg.

— Nu încerc să vă conving că nu este așa, spuse Anne cu convingere. Cu toții ne aflăm într-un teritoriu necunoscut, trebuind să facem față celor întâmplate. Iar școala face tot ce poate, în această situație grea.

— Știu asta. Iar eu cred că ați făcut o treabă admirabilă. Apreciez că vă preocupă sincer fiul meu, d-ră Navarre.

— Mulțumesc.

— Cât despre soția mea… Janet este o persoană care simte nevoia să își controleze ambientul. Are motive întemeiate pentru asta. Evident, nu pot intra în detalii, dar în trecutul ei a trebuit să se

lupte cu multe și în perioade de stres… nu se descurcă întotdeauna cum trebuie.

Pe Anne nu o interesa câtuși de puțin să o înțeleagă pe Janet Crane. Indiferent cu câte s-a luptat în viața ei, Janet era un adult și ar fi trebuit să fie în stare să se comporte mai bine decât a făcut. Dar nu ea reprezenta preocuparea lui Anne.

— De fapt, eu îmi fac griji pentru Tommy. Mă tem că într-un fel crede că i-am trădat încrederea, mărturisi ea.

— Tommy are o părere foarte bună despre dumneavoastră.

— M-aș simți mai bine dacă aș putea spune și eu asta, despre mine. Aș vrea din toi sufletul să pot avea o discuție cu Tommy, ca de la om la om. Vreau să știe că se poate într-adevăr baza pe mine. Credeți că există vreo șansă să putem face asta fără să o supărăm pe doamna Crane?

Peter Crane se gândi puțin, evident cântărind beneficiul pentru Tommy, față de riscul de a-i dezlănțui furia soției sale.

— O să văd ce pot face. Vă pot suna?

— Desigur. O să vă fiu sincer recunoscătoare pentru asta.

— Îmi pare rău dacă Janet v-a făcut viața dificilă.

— Mi-am revenit, spuse Anne ridicându-se în picioare. Se simțea mai rău pentru el și pentru Tommy. Janet Crane o putea ataca pe ea, dar la sfârșitul zilei, ea mai avea o casă, unde să se ducă. Peter Crane și fiul lui trebuiau să trăiască împreună cu această femeie.

— Tommy este cel care mă preocupă, își continuă ea gândul.

Sună soneria de la ușa din față, făcând-o pe Anne să tresară. Crane se ridică și trecu prin dreptul ei. Când deschise ușa, locul fu complet umplut de detectivii Mendez și Hicks. Mendez îi aruncă o privire lui Anne și spuse:

— Domnule doctor Crane, avem câteva lucruri de discutat cu dumneavoastră. Vreți vă rog să veniți cu noi, la secție?

61.

Dennis intră în pădure nu dinspre parc ci prin spate, dinspre drumul de serviciu. Pe partea cealaltă a drumului de serviciu se afla biroul șerifului. Acolo unde lucrau băieții buni. Așa le spusese învățătoarea lor din clasa a treia când îi luase pe toți, ținându-se doi câte doi de mână, în excursie cu școala.

Doamna Barkow nu știa că tatăl lui Dennis își bătea soția, că îl bătea pe el. Dar oricum, Dennis crezuse întotdeauna că tatăl lui era un băiat bun și că trebuia să fie ceva în neregulă cu el, care-l supăra mereu. Era rău, era prost, avea creierul afectat, iar mama lui nu era decât o bețivă, o curvă proastă și merita orice pățea.

Poate că toate astea erau adevărate, dar acum el nu mai gândea la fel despre tatăl lui.

Rucsacul era greu cu lucruri pe care le luase din bucătărie – conserve cu supă, pește, mazăre – lucruri de care avea nevoie ca să se descurce de unul singur. Înainta greu, dând cu piciorul în frunzele căzute, fără să se gândească la nimic altceva decât la destinația lui.

Banda galbenă începuse să cadă, făcând să pară totul ca un loc de care nu-i mai păsa nimănui. Asta era bine. Înseamnă că nu va mai veni nimeni aici, să-l deranjeze. Dennis își lăsă rucsacul jos și se așeză pe bolovanul pe care fusese rezemat capul femeii moarte.

Era timpul să mănânce și aici voia să facă asta: într-un mormânt.

•

Wendy nu s-a dus în pădure. A rămas în parc, acolo unde iarba era tunsă și unde nu erau crengi căzute sau tufe de mărăciniș, sau morminte. S-a așezat pe o bancă, și-a încrucișat picioarele și a început să scrie în carnetul ei.

Era liniște aici, genul de liniște cu ciripit de păsări în fundal și cu susurul apei care curgea din fântâna de dincolo de cărare. Nu genul de liniște de acasă.

Se întrebă dacă tatăl ei s-a mutat în altă parte sau doar a plecat de acasă. Se părea că mergea foarte des la Sacramento, dar poate că spunea doar așa, când se ducea la legătura aceea a lui. Se întrebă dacă Cealaltă Femeie avea copii și dacă da, poate că îi cunoștea deja? Dacă mergeau și ei la aceeași școală? Dacă erau copii pe care ea nu-i plăcea? Dacă Dennis Farman era fratele ei vitreg?

Acestea erau lucruri la care adulții nu se gândeau niciodată, lucruri care nu contau pentru ei.

Normal, ea o să rămână cu mama ei. Vor rămâne în casa lor. Poate că mama ei va trebui să-și ia un serviciu. A avut un serviciu înainte de a se fi născut ea. Exista o fotografie în living, cu mama și cu tatăl ei în pelerine și caschete de absolvenți, luându-și diplomele. Asta însemna că putea obține o slujbă.

Sau, își spuse Wendy privind spre pădure, poate că o să scrie ea cartea despre cum a găsit cadavrul acela, împreună cu Tommy și o să poată să facă un film după ea și atunci va fi bogată. Și tatălui ei o să-i pară rău.

•

Cody se cățăra pe barele de maimuță, pretinzând că este cu adevărat o maimuță. Maimuțele o duceau bine. Ele erau întotdeauna animalele lui preferate, la grădina zoologică din Santa Barbara – mai ales gibonii albi, cu brațele lor lungi, lungi și care se răsuceau de pe o ramură pe alta. Cody își zicea acum că era un gibon alb și începu să scoată sunete puternice, de maimuță, în timp ce își negocia barele.

Lucrul pe care și-l dorea el cel mai mult pe lumea asta – după acela de a se face astronaut – era să meargă la grădina zoologică din San Diego.

Mama lui îi promisese că poate vara viitoare vor reuși să aibă cu adevărat o vacanță în familie și că vor merge acolo. Paria că la zoo din San Diego se găseau toate maimuțele de pe lumea asta.

Cody era fericit că venise în parc. Nu se mai simțea nervos. Sărind jos de pe barele de maimuțe, alergă spre jocurile cu mingii legate și începu să se joace cu un copil mai mic, de pe strada lor.

Da. Era fericit că venise în parc.

Mai încolo, în pădure, Dennis scormoni în rucsac după o conservă cu fasole și își scoase briceagul. Nu știa cum să lucreze cu piesa aceea care era probabil deschizătorul de conserve.

Nu semăna cu niciun deschizător de conserve pe care îl văzuse vreodată. Încercă și încercă să-l manevreze, dar nu reuși decât să facă o adâncitură în conservă și deschizătorul îi alunecă într-o parte. Și de fiecare dată când încerca, devenea tot mai conștient că îi era foame. Și atunci începu să simtă ceva diferit.

Începu să simtă.

Cu degetele tremurând, se tăie închizând desfăcătorul de conserve. Sânge roșu deschis țâșni din deget. Se uită un minut la el, apoi îl linse.

Deschise lama mare a briceagului și o înfipse cu putere în conservă. Repetă lovitura și prin găuri începu să se reverse lichidul conservei.

Lovi iară și iară și începu să simtă ceva mai mare crescând în pieptul lui. Toată durerea, toată mânia începeau să iasă din el, în timp ce înfigea lama briceagului în conservă.

Așa încât izbi iară și iară și iară…

62.

— Ah, Dumnezeule, dar este jenant, mormăi Peter Crane uitându-se la raportul de arest complet, cu poză cu tot – pe care i-i pusese Mendez pe masă, în fața lui. Oftă și se uită în altă parte.

— Ce faceți în timpul liber este treaba dumneavoastră, domnule Crane. Nu vreau explicații, spuse Mendez. Nu am de gând să îi spun soției dumneavoastră. Nu-mi trebuie încă un delict de investigat. Păreți un tip destul de cumsecade.

— Problema mea însă, este că în aceeași noapte, cu ocazia aceleiași razii, a fost arestată și Julie Paulsen.

— Cine este Julie Paulsen?

— Julie Paulsen a fost o prostituată. Nu mult după arestarea ei în Oxnard, a venit la *Centrul Thomas.* Și nu mult timp după aceea, a murit.

— Nu știu nimic despre asta! spuse Crane, șocat.

Mendez făcu o față nefericită.

— Dar știi, doctore. De fapt, chiar dumneata ai adus în discuție crima aceasta, la prima noastră întâlnire.

O clipă, Crane păru derutat.

— Fata care a fost omorâtă anul trecut? Cea găsită în afara orașului? Am citit în ziar!

— Mi-e greu să înghit asta, spuse Mendez. Eu nu cred în coincidențe – mai ales când încep să se adune în teanc. Julie Paulsen a fost o prostituată din Oxnard. Dumneata ai fost arestat pentru că ai solicitat serviciile unei prostituate din Oxnard. Julie Paulsen vine în Oak Knoll. Dumneata trăiești în Oak Knoll. Ea intră în programul *Centrului Thomas.* Dumneata lucrezi cu femeile de la *Centrul Thomas.* Ea sfârșește prin a fi ucisă. Karly

Vickers dispare. Ai cunoscut-o pe Lisa Warwick… Vă puteți da seama unde ar putea duce toate astea, domnule Crane?

Crane se frecă cu mâinile pe față.

— Ah, Dumnezeule.

Mendez îl lăsă să fiarbă un minut în suc propriu, lovind încet cu stiloul în masă, în timp ce secundele își ticăiau scurgerea.

— Nu am cunoscut-o pe Julie Paulsen, spuse Crane, în sfârșit. Fata cu care am fost arestat la Oxnard, Candace, era cea pe care o frecventam uneori.

— Vreți să spuneți cu asta că erați un client permanent?

Crane strânse tare din ochi, ca și cum ar fi avut o migrenă cumplită.

— Nu sunt mândru de ce am făcut. Și ce am făcut nu înseamnă că nu mă gândesc la soția mea. Doar că… Janet are niște… probleme…

— Chiar nu vreau să știu lucrurile astea. Chiar nu vreau.

— Știu că că i-ați cunoscut numai partea cea mai rea a ei. Săptămâna asta a fost un coșmar. Dar chiar nu este un om rău. Iar eu nu o înșel, în sensul adevărat al cuvântului…

— Nu-mi pasă. *Sincer.*

Dacă Peter Crane avea nevoie de absolvirea de păcate, atunci trebuia să se ducă la un preot. Mendez nu avea nicio dorință să comenteze pe tema adulterului. Omul ăsta regula alte femei decât soția lui – ori asta îi era suficient ca să definească noțiunea.

Crane oftă.

— După arestare, am încetat să mă mai duc acolo.

— Și Julie Paulsen s-a mutat aici, spuse Mendez. Nu prea vă ajutați, domnule Crane.

— Vă spun ce s-a întâmplat, spuse el exasperat. Nu am putut-o împiedica să se mute aici. Este o

țară liberă. Poate că o fi avut un prieten aici, dar nu eu am fost acela.

— Și ați încetat să vă mai duceți la Oxnard.

— Da

— Și? Ce-ați făcut? Ați renunțat la prostituate? Ați renunțat la sex?

— Am… am… Ah, Iiuse, mormăi el uitându-se în dușumea. Am făcut… un aranjament… cu o femeie din Ventura.

Mendez îi împinse o hârtie și un creion.

— Îi vreau numele și telefonul.

Crane arăta ca și cum i-ar fi venit să vomite. Marele Domn, Cetățeanul Respectabil, frecventând prostituate.

După ce acesta scrise datele, Mendez îi luă hârtia.

— Mă întorc imediat. Vreți o cafea, ceva?

— Nu, mulțumesc, spuse Crane cu ochii în tăblia masei.

Mendez traversă holul și-i dădu hârtia lui Hicks. Vince și Dixon urmăreau monitorul. Crane stătea cu capul în mâini.

— Bună treabă, puștiule. L-ai pus pe jar, spuse Vince.

— Oameni buni, transpiră ca un cal, spuse Mendez. Vă puteți imagina ce i-ar face nevastă-sa dacă ar afla pe unde umblă stâlpul societății?

Hicks râse.

— Da, *stâlpul* lui a fost peste tot.

— Deși nu prea-l poți blama, spuse Mendez. Nevastă-sa asta… E ca și cum te-ai regula cu o capcană pentru urși.

— Presează-l cu noaptea trecută, spuse Vince. Întreabă-l cum i-a mers la cărți.

Mendez își turnă o cafea și reveni în camera de interogatoriu.

— Și, cum v-a mers azi-noapte la cărți?

— La ce?

— Soția ne-a spus că nu erați aseară acasă, pentru că jucați cărți.

— Ah.

— Unde ați fost? În Ventura?

— Nu. Am avut o ceartă cu Janet.

— În legătură cu ce?

— Era furioasă că profesoara lui Tommy îi pusese câteva întrebări despre viața noastră de familie. Credeți-mă, n-aș vrea să vă spun asta, dar soția mea este cumplită la ceartă. A fost o săptămână lungă. Mi-a ajuns. Nu am mai vrut să o ascult, așa că am plecat.

— Unde?

— Am cinat la *O'Brien's Pub,* am urmărit meciul Campionatului Ligii Americane. Pe la ora nouă, a apărut și Steve…

— Steve Morgan?

— Da. Am stat acolo și am plâns în berile noastre, până la ora închiderii.

— Problema lui care era?

— O ceartă cu soția. Ce altceva? L-a dat afară.

— De ce l-a dat afară?

— L-a acuzat că are o legătură, ceea ce începuse să devină o obișnuință la ea.

— Și are? Unde nu este foc, nu iese nici fum.

Peter Crane nu răspunse o vreme, întorcând cuvintele în mintea lui, încercând să le aleagă cu grijă.

— Steve este un tip complicat.

— Nu-mi pasă, spuse Mendez. Atâta doar vreau să știu: a avut sau nu o aventură cu Lisa Warwick?

Peter Crane își puse coatele pe masă și își lăsă capul moale, părând înfrânt.

— Nu te juca cu mine, doctore Crane, spuse Mendez cu duritate. Femeia a fost omorâtă. Aveai o aventură cu ea?

— Da

63.

Dennis se furișa printre pomi ca un commando, aplecându-se mult, uneori târându-se pe burtă. Se mânjise cu pământ pe față ca să se camufleze și își legase o cârpă în jurul capului, ca Rambo.

Auzea voci, în parc. Oameni vorbeau, copii râdeau, oameni cu vieți normale. Îi ura.

Îi vedea, de la liziera pădurii unde se ascunsese după un copac. Copii mai mici, mai mari, vreo doi adulți. Se furișă puțin mai aproape.

Se distrau. Erau fericiți. Și uite-l și pe Cody, care zicea că era prietenul lui, jucând catch cu un copil dintre patra.

— Ei, Cody, strigă el stând chiar la margine, acolo unde parcul devenea pădure.

Cody se uită la el și se încruntă.

— Ei, Libarcă, fă-te-n-coa.

Cody se prefăcu că nu-l aude.

— Vino aici. Am să-ți arăt ceva super.

Cody se apropie puțin, privindu-l bănuitor, prin ochelarii aceia caraghioși ai lui, lipiți, cocârjați.

— Nu am voie să mă joc cu tine. Așa mi-a spus mama.

Dennis își dădu ochii peste cap.

— Prostii, vino aici. Am găsit ceva. Este chiar super.

Cody se uită înapoi spre cei cu care venise în parc. Copilul cu care se jucase fugise la leagăne.

— Haide, vino. Nu fi așa de papă-lapte, spuse Dennis în timp ce se dădea cu un pas înapoi în pădure.

— Nu am voie să intru în pădure.

— Ce copilul-mamei ești!

— Nu sunt.

— Ba ești.

Cody părea tentat, dar nesigur.

— Credeam că suntem prieteni, spuse Dennis.

— Tu ești rău.

— Tu ești prost. Dennis ridică din umeri. Treaba ta. Doar că o să pierzi ceva tare, atâta tot.

Se întoarse și începu să se îndepărteze, înapoi în pădure. Cody se uită în spate, spre locul de joacă, apoi la Dennis și iar înapoi spre locul de joacă. Dennis mai făcu vreo câțiva pași, întorcându-se cu spatele. Apoi, în urma lui auzi pași în frunzele căzute.

Dennis se uită la Cody și începu să alerge. Cody mări pasul. Trecură peste o mică ridicătură și dispărură din raza vizuală a locului de joacă.

Dennis se opri, râzând. Cody alerga în urma lui. Și el râdea. Apoi Dennis se întoarse, râzând încă și implântă cuțitul în burta lui Cody Roache, cât de adânc putu.

64.

Wendy stătea pe banca din parc și se uita spre pădure. Făcuse o schiță în carnetul ei de însemnări, prezentând locul crimei – colina de pe care săriseră și se rostogoliseră, bolovanii, copacii și jos de tot, mormântul. Îi era teamă să deseneze capul doamnei moarte, ca și cum desenul ar fi putut căpăta viață și capul ar fi început să vorbească cu ea.

Era o prostie, firește. Dacă Tommy ar fi fost acolo, i-ar fi spus ce idee prostească îi venise. Deși ar putea fi un lucru bun, chiar de groază, în filmul ei: capul femeii moarte să înceapă să îi urmărească peste tot ca o fantomă, vorbind cu ei și spunându-le ce se întâmplase. Și nimeni nu îl va putea vedea, în afară de Tommy și de ea. Doar dacă nu voia el să fie văzut, ca să sperie oamenii, ca ucigașul sau ca Dennis.

Sau poate că în film, Dennis o să fie ucigașul. ASTA chiar ar fi super. Nu există nimic mai de groază într-un film decât un copil diabolic. Iar Dennis nici măcar nu ar trebui să se prefacă.

Își dorea acum să-l fi sunat pe Tommy ca să-l convingă să vină cu ea în parc. Acum, în lumina totală a unei zile frumoase, pădurea nu mai părea atât de înfricoșătoare și ea voia să se întoarcă acolo și să refacă drumul fatal din ziua aceea. Păcat că nu era și Tommy cu ea, să o ajute să refacă toată povestea.

Pe Wendy o înnebunea faptul că mama lui Tommy era atât de strictă. El trebuia să se ducă mereu la lecția lui de pian, sau la recitalul acela. Nu putea fi și el un copil normal, care doar să se joace. El trebuia să fie aici la o anumită oră.

Și el nu era ca Harland Friedman, care pretindea că era slab și alergic la orice, așa încât nu trebuia să meargă la ora de sport sau în excursii. Lui Tommy îi plăcea să facă lucrurile astea. Doar că nu îi plăcea să intre în bucluc.

În timp ce Wendy nu avea niciun chef să fie prudentă. Oricum, părinții ei erau deja supărați pe ea pentru că plecase de acasă fără să le ceară voie. Așa că mai bine să facă ceea ce voia, înainte de a fi prinsă. Și chiar când o vor prinde, ce-or să-i facă? Cum putea tatăl ei să-i țină lecții de morală despre încălcarea regulilor, când el însuși încălca cea mai importantă regulă, dintre toate?

Îmboldită de starea ei de spirit, Wendy sări de pe bancă, își vârî carnetul sub braț și începu să se îndepărteze. Nu trecu mult și ieși din potecă, intrând în partea de pădure pe care o străbătuseră alergând în marțea aceea, cu Dennis și Cody după ei. Și-a amintit că i-a spus lui Dennis *Pârț*man și se întrebă dacă o să aibă voie să bage chestia asta în film. Probabil că da. Oamenii înjurau în filme – nu în filmele la care avea ea voie să se uite, dar totuși…

Și-a amintit că în locul acesta s-a uitat ea peste umăr și Tommy i-a strigat „sări!” Și au căzut pe mal, patinând și alunecând și rostogolindu-se. De data aceasta, Wendy a ales drumul mai lung, apoi s-a uitat în sus, spre mal. Se gândi că a fost ca și cum ar fi căzut într-un bol și deschise carnetul ca să-și noteze, scoțând limba în timp ce încerca să scrie și să meargă și să se uite în jur, toate în același timp.

Tommy se rostogolise cel mai departe, oprindu-se exact…

Strigătul care sfâșie aerul venise atât de brusc și atât de instinctiv, încât Wendy nu și-a dat seama că fusese smuls din plămânii ei. Acolo în mormânt, pe jumătate acoperit cu frunze și ramuri, stătea Cody Roache, plângând, cu sânge peste tot, pe mâini, pe burtă, pe față.

Se uită drept la Wendy și spuse, printre hohote:

— Dennis m-a omorât!

Dennis țâșni din spatele copacului. O prinse pe Wendy de o coadă și o doborî la pământ, în încercarea ei de a fugi. Carnetul de însemnări

zbură. Wendy aterizâ în mâini și în genunchi și abia reuși să se dea repede într-o parte, suficient ca Dennis să o rateze când s-a repezit asupra ei cu briceagul.

Chinuindu-se să se ridice, uitându-se peste umăr la Dennis, nimeri direct în Cody și amândoi căzură lați. Wendy era plină de sânge când se rostogoli de pe el și începu să alerge, cu Dennis Farman la călcâiele ei.

Dennis era mai mare și mai puternic, dar Wendy era mai iute. De câte ori Dennis se întindea spre ea, reușea să se arcuiască și să scape – până când vârful baschetului nimeri direct într-un ciot de copac.

Căzu greu, aerul ieșind afară din ea într-un singur, mare, dureros *hîîîî*!

— Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! striga Dennis, iară și iară.

Dennis căzu în genunchi deasupra ei și cuțitul îi zbură din mâna plină de sânge când își dădu brațul spre spate ca să-și ia avânt să îl împlânte în ea. Parcă nici nu observase asta, coborându-și brațul iară și iară asupra ei ca și cum ar fi vârât cuțitul în ea, izbind-o cu pumnul atât de tare în piept, încât Wendy vedea stele verzi la fiecare izbitură.

O dantelă neagră îi împăienjeni lui Wendy vederea. Nu mai putea respira. Dennis era deasupra ei. O să moară.

65.

Tommy și-a petrecut ziua mergând ca pe ouă. Era foarte priceput la asta, pentru că avea mult exercițiu.

Știuse dintotdeauna să citească dispoziția mamei lui – sau a oricui. Nu-i înțelegea pe oamenii care nu puteau.

Tatăl lui plecase de acasă foarte devreme, ca să ajute la căutările doamnei aceleia. Tommy îl rugase să-l lase să vină cu el, dar tatăl lui îi explicase că nu avea voie acolo, pentru că era copil.

Lui Tommy i se părea o prostie asta, de vreme ce copiii se pricepeau la fel de bine ca și oamenii mari – dacă nu chiar mai bine – la căutat. Ei erau mai aproape de pământ și erau mai atenți la tot ce se afla în jurul lor. Și în afară de asta, el văzuse deja un cadavru, așa că nu avea de ce să-i mai fie frică, a doua oară.

Dar asta nu a contat și tatăl lui l-a lăsat din nou să se descurce cu mama lui care se sculase furioasă, trântind ușile și sertarele, bombănind de una singură. Ăsta era lucrul cel mai rău: când mormăia de una singură, furioasă, cu ochii duri și reci.

Umbla prin casă „făcând curat”, spunea ea. Scoțând lucrurile din sertare și aruncându-le în dreapta și în stânga, pe jos – reviste, ziare, corespondență. Se ducea în bucătărie aruncând mâncare, scoțând lucruri din frigider și trântindu-le în spălător.

Mai târziu, când se calma, refăcea drumul prin casă, urmându-și firul distrugerilor, asigurându-se că nu mai rămânea nici urmă din ce făcuse. Când tatăl lui venea acasă, totul era perfect și curat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În tot acest timp, Tommy rămânea în camera lui, dar știa că până la urmă ea va ajunge și aici și dacă nu va găsi toate lucrurile la locul lor, urma să aibă

o MARE problemă. Mama lui trăgea atunci așternuturile de pe pat, îi arunca jucăriile la gunoi, rupea lucrările de control pe care și le aducea el acasă ca să le păstreze pentru că primise steluțe de apreciere de la domnișoara Navarre sau o adnotare laudativă.

Știa cum avea să reacționeze mama lui la ele, mai ales acum când încă era furioasă pe domnișoara Navarre. Și mai mult ca oricând, după ce fuseseră acolo detectivul Mendez și omul de la FBI.

Tommy își ascunse acum cu și mai multă grijă lucrurile cele mai de valoare, dosindu-le între salteaua și cutia cu arcuri de la patul lui.

Își dorea să fi avut curajul să plece, dar nu l-a avut. Se strecură în schimb afară din cameră și o urmă pe mama lui, la o distanță de două încăperi, scormonind prin toată harababura aceea, asigurându-se că ea nu aruncase nimic de valoare. Găsea uneori ceasuri și bijuterii, bani, cecuri, tot felul de lucruri pe care mama lui nu le-ar fi aruncat niciodată dacă nu ar fi fost într-una din stările ei.

Nici astăzi nu era o excepție. Tommy sortă lucrurile bune și le puse înapoi, acolo unde le era locul. Cărți, reviste, tăvițe pentru pahare, în salon. Bibelouri și fotografii, în living. În camera părinților să-i – unde trebuia să fie și mai prudent, ca să nu fie prins – salvă inelul de absolvire al tatălui său și o încâlceală de bijuterii pe care mama lui le aruncase la coș.

Când Janet Crane își termină defilarea, se opri în birou, stând în genunchi și plângând în hohote în mijlocul unui teanc de hârtii, scrisori, tăieturi din ziare. Și ca întotdeauna când începea să plângă, Tommy veni și se așeză lângă ea și o luă de mână. Îi spuse că îi părea rău pentru ea și că era trist pentru ea și că spera să se simtă repede bine.

Nu era treabă pentru un copil, dar asta era viața lui.

Își dori să se fi putut duce și el în parc, într-o duminică, așa cum făcea toată lumea.

66.

— Steve nu ar fi omorât-o pe Lisa. Ținea la ea, spuse Crane.

— Atât de mult încât nu se vedea cu ea decât în toiul nopții? Încât nu a spus nimănui acest lucru, încât nu a lăsat-o nici pe ea să spună cuiva? întrebă Mendez.

— E un bărbat însurat.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a-și fi desfăcut fermoarul de la pantaloni.

Crane se ridică și începu să facă pași prin cameră, cu mâinile în șolduri.

— Chiar nu mă simt bine să vorbesc despre asta.

— Ziceați că Steve este un tip complicat. În ce sens? Sunteți prieteni.

— Am vrut doar să spun că Steve este un om foarte determinat. Este pasionat de munca pe care o face la centru. Steve vine dintr-o lume dură – o mamă singură, nu foarte mulți bani, vremuri disperate. A trebuit să lupte ca să ajungă aici – inclusiv căsătoria cu Sara. Ea vine dintr-o familie bună, educată, frumoasă.

— Ea este un fel de trofeu pentru el?

— Nu! Nu știu. Crane scutură din cap și închise ochii. Ar fi trebuit să-mi țin gura. De ce nu vorbiți cu Steve? Sunt convins că o să vă spună tot ce vreți. Nu are nimic de ascuns.

— Cu excepția unei amante, spuse Mendez. La ce oră ați plecat de la *O'Brien's*?

— Pe la unu treizeci, două fără un sfert.

— Unde v-ați dus de acolo?

— Eu m-am dus acasă. Steve se ducea să doarmă la *Holliday Inn.*

— În regulă, spuse Mendez ridicându-se de pe scaun.

Crane se uită la el, ușor suspicios.

— Pot să plec?

Mendez își desfăcu mâinile.

— Firește.

Peter Crane scoase un oftat de ușurare și porni spre ușă. Se opri, cu mâinile pe clanță.

— Ce face Karly Vickers? Aveți noutăți?

— Mult mai bine, minți Mendez. Este o prăjitură tare. Medicii sunt aproape siguri că o să-și revină destul de repede.

— Serios?

— Iar atunci presupun că nu vor mai fi multe întrebări de pus.

— Așa presupun.

În clipa aceea se deschise ușa pe dinafară și înăuntru se strecură Hicks, cu o față încordată.

— Trebuie să plecăm. A avut loc o înjunghiere în Oakwoods Park. Cu mai multe victime.

•

Echipa de la Urgență se afla deja la fața locului, încărcând o targă în mașina Salvării, când Mendez și Hicks opriră în zona de parcare.

— Cine este victima? întrebă Mendez alergând în spatele ambulanței, înainte ca aceștia să apuce să închidă ușile.

— Un copil. Sângerează de groază! Trebuie să plecăm!

Tehnicianul strigă spre șofer:

— Dă-i drumul! Dă-i drumul!

Câțiva polițiști trântiră ușile din spate și *Salvarea* întoarse în loc, cu sirenele urlând, împrăștiind privitorii ca pe niște oi.

— Ce naiba se petrece? strigă Mendez ridicându-și insigna la vedere.

Unul dintre polițiști spuse:

— Am fost sunați pentru o înjunghiere cu multiple victime – amândoi copii. Sunt amândoi în drum spre spital.

— Știe cineva ce s-a întâmplat? întrebă Hicks.

— Mai mulți oameni au declarat că au auzit o fată țipând. Au alergat aici, spuse el arătând spre pădure, în direcția locului unde fusese găsit

cadavrul Lisei Warwick. Și l-au găsit pe subiect atacând fetița. Era sânge peste tot.

— Dumnezeule Mare. Și subiectul? întrebă Mendez.

— N-o să vă vină să credeți, spuse polițistul conducându-i spre echipajul poliției.

Pe bancheta din spate, cu mâinile legate, stătea Dennis Farman, acoperit de sânge și uitându-se țintă în fața lui.

•

Au plecat de acolo direct la spital. Hicks s-a dus la telefon să îl sune pe Dixon. Mendez privea echipa medicală care lucra frenetic la băiat. Același doctor care lucrase la Karly Vickers lătra ordine pe care personalul sărea să le îndeplinească. Era sânge peste tot. Prea mult sânge pentru un pacient atât de mic – și să-l lase în viață, își spuse Mendez.

Iisuse. Știa că Dennis Farman era un copil deranjat, dar cine naiba ar fi putut prezice așa ceva? Copiii se mai bat între ei, la joacă; dar nu scot briceagul și nu turbează.

Ce-l poate conduce pe un copil spre o asemenea violență?

Povestea familiei Farman trebuia să fie mai încărcată, decât o mamă care bea din când în când și un sergent de instrucție pe post de patriarh. Dennis nu ar fi căzut atât de adânc, dacă ar fi fost doar cârpit că a chiulit de la școală.

Dintr-odată, doctorul strigă ACUM! și o jumătate de duzină de oameni intră în acțiune, scoțând targa pe roți din salonul pentru consultații și împingând-o pe coridor. Mendez trebui să sară într-o parte, din drumul lor.

Doctorul își scoase mănușile și halatul pline de sânge și le aruncă dezgustat pe jos.

— Cum arată? întrebă Mendez, ridicându-și insigna.

— A pierdut mult sânge și încă mai sângerează. Cred că lama i-a intrat în splină.

— O să reziste?

— Este în drum spre sala de operații. Fără splină poate trăi. Dar nu poate trăi cu mai puțin de jumătate din sânge. O să știm într-o oră. Aveți idee cine i-a făcut asta?

— Un alt copil. Unde este cealaltă victimă? întrebă Mendez.

— Salonul trei. Un alt copil? Ce se întâmplă cu lumea asta?

— Nimic bun. Mai știți ceva de Karly Vickers?

— Este la Terapie Intensivă. Stabilă.

— Conștientă?

— Nu fiți așa de lacom. Este în comă. Ar fi trebuit să fie moartă.

Ușile mari de sticlă fâșâiră deschizându-se și un cuplu panicat – Renee Roche și soțul ei – se repeziră înăuntru, plângând isteric.

— Trebuie să fie părinții Roache, spuse doctorul. Mă duc să vorbesc cu ei.

Mendez se întoarse și o porni în jos pe coridor.

— Frank are liber azi, spuse Hicks alăturându-i-se. Dixon i-a pus pe toți să-l caute. Ce face puștiul?

— O să știm într-o oră. Este în drum spre sala de operații. Cealaltă victimă este acolo.

Wendy Morgan stătea pe o masă, arătând ca un refugiat dintr-un film de groază, cu sânge pe față, pe haine, pe mâini. Mendez îi arătă legitimația surorii care stătea lângă ea, ținând-o de mână.

— Wendy, spuse el cu sinceră îngrijorare, cum te simți, scumpa mea? Ești rănită?

Lacrimi mari izvorâră din ochii de culoarea albăstrelelor.

— Dennis l-a ucis pe Cody!

— Nu, scumpo. Cody a fost rănit rău de tot, dar nu a murit.

— Dennis avea un cuțit! exclamă ea. A încercat să mă înjunghie cu el, dar cred că i-a căzut sau așa ceva, pentru că mă lovea doar, iară și iară cu pumnul, și eu nu mai puteam respira și am văzut…

ca niște… stele și am crezut că o să mor, dar atunci cineva l-a smuls pe Dennis de pe mine și l-a tras într-o parte și chiar vreau să ajungă mama aici!

— Este pe drum, scumpo, îi spuse sora.

— Și tata.

— Nu știu dacă au dat de el până acum, Wendy, spuse sora. Dar mama trebuie să apară.

Mendez o strânse ușor de umăr.

— Stai aici. Ne întoarcem mai târziu la tine.

— Lumea alunecă spre iad ca pe sanie, spuse Hicks când reveniră în hol.

— Până ajunge acolo, haide să urcăm noi, spuse Mendez. Poate că o să asistăm la un miracol și Karly Vickers ne poate spune cine este criminalul. Eu unul îl vreau pe omul ăsta în iad, până la Armagedon.

Luară liftul până la etajul patru și intrară prin ușile de sticlă în secția de terapie intensivă. Singurele sunete erau bipurile monitoarelor și oftaturile aparatelor de respirat. Apropiindu-se de sectorul asistentelor, Mendez simți că trebuie să vorbească în șoaptă, ca și cum ar fi fost în biserică sau într-o bibliotecă.

Își ridicară amândoi legitimațiile. Mendez spuse:

— Am venit să ne interesăm de Karly Vickers. Putem vorbi cu doctorul ei?

— Este cu un alt pacient în clipa asta.

— Așteptăm.

— Camera ei este cea de acolo. Puteți aștepta împreună cu prietenul ei.

— Prietenul ei?! exclamă Mendez, gândindu-se imediat la Jane Thomas.

Dar când se întoarseră în direcția indicată, îl văzură pe Steve Morgan uitându-se prin porțiunea de geam la Karly Vickers.

67.

— Niciun reprezentant al legii nu poate vorbi cu băiatul decât în prezența unuia dintre părinți, spuse Dixon. Toată lumea îl caută pe Frank, dar nici urmă de el. Și nici urmă de doamna Farman.

Stătea la monitor, în oficiul pentru cafea, privindu-l pe Dennis Farman. Băiatul nu se mișcase de când fusese adus în încăpere.

Anne se uita la imaginea în alb și negru a lui Dennis, spunându-și că arăta foarte mic, de acolo de unde era prins de camera agățată sus pe perete. Stătea și desena ceva pe masă cu degetul, părând ciudat de calm.

Vince venise după ea, prinzând-o exact când pleca la cumpărături. Iat-o încercând să facă ceva normal, când dintr-odată, apare un agent FBI care o invită la biroul șerifului, să stea de vorbă cu unul dintre elevii ei, care-i atacase cu cuțitul, în parc, pe alți doi copii.

Începea să creadă că nu va mai avea niciodată parte de „normal”.

— Eu i-am sunat pe cei de la Protecția Copilului, dar Vince a sugerat că dumneavoastră sunteți probabil mai calificată decât oricine să încercați să comunicați cu el. Dumneavoastră îl cunoașteți cu siguranță mai bine decât oricine altcineva de aici, spuse Dixon.

Detectivul Hicks spuse numele celor doi copii atacați de Dennis: Cody și Wendy. Cody fusese dus la chirurgie. Anne se gândi cât de îngrozit trebuia să fie Cody. Wendy nu avea răni care să-i pună viața în pericol. Ea avusese noroc, în comparație cu băiatul. Dar mai trecuse o dată printr-o experiență infernală cu Dennis, când el încercase să-i bage degetul acela pe gât. Iar acum, asta.

— Eu nu sunt calificată pentru așa ceva. Eu mă pot descurca cu o bătaie pe terenul de joacă. Dar asta…

— Anne, tu ești mai calificată decât oricare dintre noi, spuse Vince. Băiatul are nevoie de cineva care să încerce să ajungă la el. Cel puțin până vor veni părinții lui. Nu a scos un cuvânt.

Anne se uită în monitor, la Dennis. Avea unsprezece ani și încercase să omoare doi alți copii.

— Dar dacă spun ce nu trebuie? Dacă fac totul și mai rău?

— A înjunghiat un copil de zece ani. Ce poate fi mai rău ca asta? spuse Vince.

Anne se gândi în urmă, la ziua de joi – Dumnezeule, doar atât a trecut? Două zile? – se gândi la izbucnirea lui Dennis și la ce-i spusese ea când au stat de vorbă, singuri în clasă. Îi spusese că o să fie acolo, pentru el. Știa că el nu avea pe nimeni altcineva de partea lui.

— Bine.

Ieși cu Vince în hol, apoi inspiră adânc, expiră și Vince îi deschise ușa camerei de interogatoriu.

— Dacă ai nevoie de mine, eu sunt aici, îi șopti el.

Anne dădu din cap și intră în cameră.

Dennis nu se uită la ea. Se zgâia la masă, desenând cu degetul pe ea. Anne îl studie, întrebându-se dacă observase vreodată că avea părul atât de roșu, sau că urechile lui erau puțin prea jos, de o parte și de alta a capului. Cineva îi scosese cămașa și jacheta pline de sânge și-l îmbrăcase într-un maiou bărbătesc, de polițist, care-l înghițea cu totul.

— Dennis, spuse ea încet, așezându-se cu grijă pe cel mai apropiat scaun, temându-se că acesta s-ar putea speria, ca un ponei sălbatic. Știu că s-a întâmplat ceva cu adevărat rău, astăzi. Nu știu exact de ce anume. Vocea ei era blândă, liniștită, vocea potrivită să citească o poveste pentru

culcare, sau să spună un secret, unei prietene. Nu pretind că înțeleg ce se întâmplă cu tine. Nu am nici cea mai mică idee. Dar am senzația că tu ai văzut lucruri și ai trăit lucruri pe care nu aș vrea să mi le imaginez.

Dennis își înălță capul și se uită la ea. Pe obrazul stâng avea o vânătaie care îi înnegrise pielea de sub ochi. Buza de jos, suptă, avea o rană ținută lipită de sângele coagulat.

— Când pot să mă duc acasă?

Întrebarea era uluitoare. Nu glumise. Nu fusese sarcastic. În urmă cu o oră își înjunghiase de moarte un prieten de joacă și Dennis nu voia decât să meargă acasă.

— Dennis, nu o să poți pleca acasă. Ai rănit pe cineva foarte, foarte rău.

— Doar pe Cody, spuse el, ca și cum Cody Roache nu avea mai multă importanță pentru el decât o jucărie pe care o stricase.

Anne nu știa ce să spună la asta. Nu știa dacă asta era o parte mult prea încâlcită a psihicului lui Dennis Farman sau era doar o reacție generată de trauma zilei. Chiar atât de puțin îi putea păsa de singurul băiat care încercase vreodată să fie prieten cu el?

— Îmi pare rău, Dennis. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai devreme. Îmi pare rău că nu știu cum să te ajut acum. Dar nu știu. Tot ce pot face eu, este să stau aici cu tine, până când va veni cineva care știe mai multe decât mine și care poate încerca.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă el.

Oricât de oribilă era crima, Anne simți să i se rupe inima pentru Dennis Farman. Nu știa dacă era o iluzie din cauza luminii puternice din încăpere, dar Dennis părea mai mic acum, decât i se păruse în clasă. Și avea senzația stranie, tristă, că devenea din ce în ce mai mic, chiar sub ochii ei, că lumina din interiorul lui devenea tot mai slabă și mai slabă și că nu nu va trece mult și va dispărea și el.

— Șeriful încearcă să o găsească pe mama ta, ca să poată veni aici, să fie alături de tine. Știi cumva unde ar putea fi?

Dennis se uită în sus la ea, pentru prima oară de când intrase în cameră.

— A murit, spuse el fără emoție. Apoi se uită peste ea, la geamul mic din ușă.

Anne se întoarse și-i văzu chipul lui Frank Farman în geam.

— El a omorât-o.

68.

— Știam că regula aici este: numai familia și persoanele autorizate, spuse Mendez.

Morgan se întoarse și se uită la el.

— Domnule detectiv, Jane are nevoie de o pauză. Sau, mai exact, eu am obligat-o să facă o pauză. Este mai încolo, în camera de așteptare pentru familie. M-a obligat să-i promit că rămân eu aici și vin imediat să o chem, dacă se schimbă ceva.

— Familia domnișoarei Vickers încă n-a sosit? întrebă Hicks.

— Nu, încă. Morgan se întoarse și se uită din nou la fata din pat.

— Nu mi s-a părut corect să o părăsim. Deși n-are niciun sens, nu? Vreau să spun că ea habar n-are că suntem aici. După câte știu, nu este conștientă de nimic.

— Sau poate că își derulează totul în minte, sugeră Mendez. Ce s-a întâmplat cu ea, cine i-a făcut asta. Și dacă va reuși să lupte, să-și facă drum prin ceață, atunci ne va spune totul.

— Care sunt șansele să-și amintească ceva? întrebă Morgan. Doctorul zice că o să fie un miracol dacă va supraviețui, măcar. Eu unul nu mă-aș baza pe ea că o să-mi spună povestea.

— Dar tocmai asta este problema în meseria mea, domnule Morgan, spuse Mendez. Chiar și victimele moarte își spun povestea, într-un fel sau altul. Doar că durează mai mult.

— Întotdeauna vă găsiți omul? Cu toții sperăm asta.

— Domnule Morgan, spuse Hicks, o să trebuiască să predați ștafeta, aici. Sunteți așteptat la Camera de Urgență.

•

Îl însoțiră amândoi pe Morgan la Camera de Urgență, unde rămaseră mai în spate, asistând la drama familiei Morgan. Sara Morgan sosise și își liniștea fetița. Părinții reușiră să ascundă totul, exceptând tensiunea extremă dintre ei, în timp ce o lăsară pe Wendy să ocupe scena și să-și spună povestea.

Mendez răspunse cât putu referitor la ce se va întâmpla cu Dennis Farman, deși recunoștea și el că încă nu mai întâlnise un atacator juvenil atât de violent. Nu știa dacă mai existaseră precedente care să ghideze sistemul judiciar în comportamentul față de el. Singurul lucru pe care-l știa cu certitudine era că Dennis Farman nu va pleca acasă în seara aceasta și nici în următoarele.

Doctorul îi informă că Wendy putea pleca acasă. Avea sternul și coastele numai contuzii, dar gândindu-ne la ce pățise Cody, ea era o fetiță norocoasă.

— Cody o să fie bine? întrebă Wendy.

— O să mai rămână în spital câteva zile, dar o să fie bine, anunță doctorul, spre ușurarea tuturor. Chirurgii au reușit să repare răul făcut splinei lui și au oprit sângerarea internă. Este un băiețel norocos.

— Tipul ăsta are o definiție a norocului a naibii de ciudată, comentă Hicks în timp ce se plimbau pe hol, așteptând plecarea familiei Morgan.

— Noroc ar fi avut dacă de la bun început nu ar fi dat peste David Farman.

Însoțiră familia Morgan afară în parcare, unde Steve o ridică pe Wendy din scaunul cu rotile obligatoriu și o băgă în mini-camioneta mamei lui.

— Tati, vii acasă? întrebă fetița, cu ochii de culoarea albăstrelelor, cât de mari și de plini de speranță reușise să și-i facă.

— O să vin cât de curând, scumpo. Nu-ți face griji.

Dar Sara și Wendy Morgan plecară singure și Steve Morgan se întoarse să se îndrepte spre

mașina lui, unde îi ieși în cale Mendez.

— Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră, domnule Morgan.

Morgan ezită o clipă, apoi se întoarse în loc.

— A fost o zi lungă, domnilor detectivi. Mă duc acasă, acum.

Mendez se ținu după el.

Când v-am întrebat în dimineața aceasta unde erați la ora trei a.m., ați uitat să-mi spuneți patul în care era de presupus că urma să dormiți la un hotel.

— Nu m-ați întrebat.

— Chiar nu este o idee bună să ne sfidați, domnule Morgan, spuse Hicks pășind de partea cealaltă a lui Morgan. Asta ne dă senzația că sunteți arogant, într-o situație în care vă solicităm colaborarea.

— Nu sunt arogant. Sunt iritat. Eu îmi ofer o mare parte din viața mea *Centrului Thomas* și clientelor de acolo. Nu apreciez faptul că sunt considerat de poliție o persoană de interes, din cauza generozității mele.

— Dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, spuse Mendez, noi nu vă privim din această perspectivă. Ne interesați pentru că ați fost mai puțin decât cooperant cu noi și pentru că știm că ați avut o legătură cu una dintre victime.

— Nu știți…

— Ba da, știm. Peter Crane ne-a confirmat. Ne-a mai spus că ați intenționat să petreceți noaptea trecută la *Hollyday Inn,* pentru că soția dumneavoastră v-a dat afară.

Morgan se opri în fața unei Trans Am neagră, joasă, prelungă, elegantă.

— Căsnicia mea nu este treaba dumneavoastră.

— Totuși; ar putea fi un motiv bun, spuse Hicks. Dacă Lisa Warwick vă presa, amenințându-vă că îi va spune soției…

— Și care ar fi fost motivul meu să o atac pe Karly?

— Poate pentru că pur și simplu v-a făcut plăcere, sugeră Mendez.

Se uită în mașină, prin geamul din dreptul banchetei din spate. Se aflau acolo o geacă neagră pe care era scris *„Numai Membrii”* și două caschete de baseball. O cutie cu postere cu fotografia lui Karly Vickers, cu înscrisul DISPĂRUTĂ. Pe jos era o pereche de ghete prăfuite, pentru excursii. Nu existau instrumente de tortură, nu existau suveniruri evidente de la victime, nimic care să-i fi oferit un motiv pentru o eventuală cercetare a mașinii.

— Eu înțeleg că aveți o treabă de făcut, spuse Morgan, dar pierdeți timp prețios cu mine, când ar trebui să căutați puțin mai aproape de casă.

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă Hicks.

— Întrebați-l pe Dixon. Haideți să spunem doar că interesul pe care unii dintre ajutorii de șerif îl manifestă pentru centru nu este chiar altruist.

Rămaseră amândoi fără glas, uitându-se după el.

Într-un târziu, Hicks spuse:

— Și acum?

— Eu cred că dacă Dixon ar fi vrut să ne spună ceva, ne-ar fi spus până acum.

— Corect, aprobă Hicks luând-o înapoi spre spital. Haide să o întrebăm pe Jane Thomas.

69.

— Minte! striga Farman.

— Frank, stai jos și taci, îi porunci Dixon.

Se aflau în camera pentru interviuri, alăturată celei în care fiul lui Farman declarase tocmai că tatăl lui era un ucigaș. În ciuda ordinului lui Dixon, niciunul dintre ei nu se așeză. Erau doi bărbați cu umeri largi, cu brațele încrucișate, fiecare dintre ei manifestându-și drepturile pentru partea lui de cameră.

Vince îi urmărea la monitor, convins că discuția nu o să sfârșească bine.

— Mi s-a spus că s-a bătut. A fost doar o minciună ca să mă aduci aici, să mă poți acuza de ceva, Cal? Ce dracu'?

— Dennis nu s-a bătut, Frank. A atacat doi copii în Oakwoods Park. Pe băiat l-a înjunghiat. Copilul putea muri. Dennis este arestat.

Lui Farman îi pică fața.

— Ce spui? Ce-a făcut?

— A înjunghiat un băiat. Băiatul este la chirurgie. S-ar putea să nu reziste, Frank.

Acum Farman se așeză, ca și cum nu l-ar mai fi putut ține picioarele. Părea amețit.

— Nu înțeleg, spuse aproape numai pentru el. Nu înțeleg ce este rău cu el. Știi că Sharon obișnuia să bea, când era însărcinată cu el. Niciodată nu a fost el prea bine.

— Am adus-o aici pe profesoara lui, știind că ea are o anumită relație cu băiatul, spuse Dixon.

— Ah, grozav! spuse Farman. Ticăloasa aia mică. Cine știe ce i-o fi vârât ea în cap. Are o problemă cu bărbații…

— Posibil, Frank, izbucni Dixon. Dar oprește-te aici. Noi vorbim despre băiatul tău de unsprezece ani, care a comis o crimă. Încerc să mă decid unde

să îl duc. Este prea tânăr pentru detenție juvenilă, ca să nu mai vorbim de pușcărie.

— Asta e… Nu pot crede că se întâmplă așa ceva.

— Unde este soția ta, Frank? Am încercat să dăm de ea. Acum, fiul tău spune că ai omorât-o.

— Dar asta e ridicol.

— De ce să fi inventat așa ceva?

— De ce să-l crezi? contracară Farman, furios, Iisuse, Cal! Ne cunoaștem de doisprezece ani. Am trecut împreună prin atâtea. Și acum te întorci asupra mea ca un șarpe nenorocit! Nu pot pricepe. Acum o săptămână eram prieteni. Eram afurisita ta mână dreaptă!

— Nu m-am întors împotriva ta, Frank, îi răspunse Dixon, pe același ton. Îmi fac doar afurisita mea de meserie! Nu crezi că și mie mi-e greu? Mâna mea dreaptă se comportă ca un suspect. Mâna mea dreaptă nu-și mai amintește de o fată care a fost răpită. Mâna mea dreaptă nu-mi poate spune cum a intrat fiul lui în posesia degetului unei victime ucise! Nu-mi veni mie cu tot rahatul ăsta de prieten rănit!

Vince traversă holul și bătu, înainte de a-și băga capul pe ușă.

— Domnule șerif, aveți un telefon. E urgent.

Dixon îi aruncă mâinii lui drepte o ultimă privire biciuitoare și ieși din cameră. Era roșu la față și respira mult prea greu.

— Care e urgența? Mendez?

— Urgența e că trebuie să vă retrageți, șefu', spuse Vince. Nu o să iasă nimic bun din asta.

Dixon își puse mâinile în șolduri și inspiră adânc de câteva ori, încercând să-și recapete controlul.

— Lăsați-mă să vorbesc eu cu el, spuse Vince. Eu nu am nimic cu el. Nu-l cunosc de la nimeni. Mie o să-mi fie mai ușor să obțin ce vreau.

Dixon încuviință din cap.

Vince intră în camera de interogatoriu cu o cafea în mână și se așeză la masă, întorcându-și puțin capul într-o parte ca să-și poată încrucișa confortabil picioarele, în fața lui.

Farman se zgâi la el.

— Ce dracului faci aici?

— Ar trebui să fii fericit că mă vezi pe mine, Frank, spuse Vince fără inflexiuni. Eu sunt un al dracului de elvețian neutru. Eu nu te cunosc. Eu nu știu nimic despre tine. Eu nu am nimic cu tine. Prin urmare nu este vorba de nimic personal. Eu am câteva întrebări. Tu ai răspunsurile. Totul e în regulă.

Farman nu spuse nimic, dar Vince își dădea seama că acesta începea să se obișnuiască cu ideea. Va trebui să răspundă la întrebări. Mai bine să răspundă la ele fără nicio implicare emoțională.

— Deci, unde este soția ta? Ar fi trebuit să fie parte la discuția despre fiul tău. Haide să o găsim și să lămurim problema asta.

— A plecat, spuse Farman.

— Unde anume?

— Nu știu. Ne-am certat aseară și a plecat.

— Vezi? spuse Vince ridicându-și mâinile. Există întotdeauna o explicație. A fost chiar așa de dur?

Farman nu răspunse.

— Deci, ce s-a întâmplat? S-a enervat, a plecat, s-a dus la mama ei, chestii dintr-astea?

— Nu știu unde s-a dus. Recunosc că am băut prea mult la masă. M-am purtat ca un prost. După aceea am adormit. Când am coborât azi-dimineață, plecase.

— Are o prietenă, o soră, sau pe cineva mai apropiat?

Farman scutură din cap, doar pentru el, ca și cum ar fi avut o conversație interioară, considerând și renunțând la răspunsuri.

— Nu-i cunosc prietenele.

— Mai ai copii, în afară de Dennis?

— Sharon are două fete din prima ei căsnicie. Sunt la niște prietene, sau cam așa ceva. Sunt adolescente. Nu încerc să mă țin după ele.

— Vezi Frank, îți dai și tu seama unde începe să se împută treaba. Nimeni nu știe unde este Sharon iar fiul tău zice că e moartă și că ai omorât-o tu. Dacă nu ai fi avut uniformă, ce crezi că s-ar fi întâmplat până acum?

— Dacă aș fi fost deștept, mi-aș fi luat un avocat, spuse el liniștit.

— Asta vrei să faci? Știi ce se întâmplă atunci, Frank. Toată lumea acționează doar ca la carte. Iar tu cunoști cartea din scoarță-n scoarță. Liniile de comunicare se închid. Poate c-ar fi mai bine să-ți lași oamenii să meargă acasă la tine, să arunce o privire, să vadă dacă totul e în regulă. Îți scormonești în minte numerele de telefon ale prietenilor și familiei lui Sharon și noi o contactăm și totul o să fie în regulă. Altfel știi la ce se gândește toată lumea. Ai băut prea mult, erai furios pe Dixon că te-a tras pe tușă. Te-ai certat cu doamna ta, ea a spus un cuvânt care nu trebuia, tu te-ai pierdut cu firea. Un lucru atrage un altul după sine, situația ți-a scăpat din mâini, ai intrat în panică…

Farman inspiră adânc, scoase un oftat puternic și își puse o clipă fața în mâini.

Haide, haide… Vince simțea că Farman era gata să spună ceva. Clipa rămăsese suspendată acolo, tot mai apăsătoare și mai apăsătoare. Și apoi trecu.

— Dacă Dixon vrea să-mi cerceteze casă, foarte bine, spuse el, deși era clar enervat de idee. Nu am nimic de ascuns.

Vince încuviință din cap.

— Perfect.

— Dar trebuie s-o facă singur. Nu-l mai vreau pe Mendez în casa mea.

— Destul de corect.

— Și acum vreau să-mi văd fiul.

— Știi că asta nu se va întâmpla până când nu va apărea soția ta.

— Atunci plec. Trebuie să-i caut un avocat, băiatului.

Vince încuviință din cap și se ridică.

— Este o situație foarte dură, Frank. Îmi pare rău.

Poate că omul ăsta chiar era un ticălos. Poate că era mai rău decât un ticălos. Dar asta nu diminua cu nimic tragedia care se petrecea cu fiul lui. Dacă omul ăsta mai avea ceva uman în el, nu se putea să nu îl doară.

Farman dădu din cap și ieși pe coridor, unde tocmai ieșise și Anne, din camera alăturată.

— Tu i-ai vârât asta în cap, da? îi spuse Farman.

Anne îi ținu piept.

— Da, pentru că mi-ai trimis o amendă că ți-am călcat gazonul cu mașina, l-am pus pe fiul tău să înjunghie un alt copil și apoi să te acuze de crimă.

— Ți-am mai spus să-ți vezi de treaba ta, mârâi Farman, întinzând un deget spre ea.

— Fiul dumitale *este* treaba mea și cineva ar fi trebuit de mult să intervină și să facă ceva. Acum uite ce s-a întâmplat cu el.

— Asta nu e vina mea, argumentă Farman.

— Nu poate fi fiul dumitale și dumneata să nu-ți asumi responsabilitatea, spuse ea cu vehemență. Nu a devenit așa, din întâmplare.

— Târfa dracului, spuse Farman încet, împingând-o în perete.

Cu adrenalina lucrând, Vince păși între ei, își puse mâinile pe umerii lui Farman și îl împinse în spate cu suficientă forță ca acesta să se lovească cu capul de perete.

— M-am purtat frumos cu tine, alături, spuse el, arătând spre camera de interogatoriu și apropiindu-se de el. Dar dacă îi faci viața grea acestei doamne, nu o să mai fiu drăguț. O să-ți dau una în fund de o să ți-l vâr între ochi. Iar acum ar trebui să pleci, până nu se întâmplă asta.

— Să plece? se miră Anne intrigată, în timp ce Farman se îndepărta. Nu este arestat?

— Nu au nimic asupra lui, decât, să zicem așa, un băiat de unsprezece ani, deranjat mintal. Au venit cei de la Protecția Copilului?

— Da, sunt înăuntru, cu Dennis. Iar el vrea să știe când se poate întoarce acasă, spuse Anne, oftând.

Îi venea să plângă de mila copilului, se gândea Vince. O conduse de-a lungul coridorului și ieșiră prin spate, în grădină. Se opriră în picioare, sub umbra unui stejar și Vince o cuprinse în brațe și o ținu doar așa – și ea rămase acolo, lăsându-l să o țină, alunecându-și brațele pe după talia lui ca și cum acesta ar fi fost cel mai firesc gest din lume.

— Sunt mândru de tine, spuse el încet.

— Mândru de mine? De ce? întrebă ea strecurându-se din îmbrățișarea lui la fel de ușor precum se strecurase în ea.

— Ești un șoricel dur, să îi ții tu piept lui Farman, așa cum ai făcut.

Anne se încruntă.

— Uită-te la toată nenorocirea pe care a provocat-o. Dennis nu va avea niciodată o viață normală, da? În închisoare, sau nu. Niciodată nu o să reușească să depășească momentul ăsta, da?

Vince scutură din cap.

— Nu. Îmi pare rău, scumpa mea. Aș vrea să pot spune altceva, dar din experiența mea… este un copil destrămat și probabil că nimic nu-l mai poate cârpi la loc.

— Și atunci noi ce trebuie să facem? Să ne lepădăm de el? Mie nu-mi place răspunsul ăsta, spuse Anne.

— Știu, dar eu nu am unul mai bun. Vince îi întinse o mână și ea i-o luă, fără ezitare.

— Poate că într-o zi, tu vei face parte dintre cei care vor găsi unul.

— Cineva trebuie să încerce, spuse ea încăpățânată.

— Așa este. Vorbesc serios. Tu știi cum să te porți cu copiii. Te pasionează să-i citești și apoi să-i ajuți. Nu că nu ar fi o treabă importantă să predai la școală. Dar ai putea avea un impact și mai mare asupra copiilor care au nevoie de un ajutor serios.

— Nu vreau decât să fac ce pot mai bine, pentru ei, spuse Anne.

Vince se aplecă și o sărută ușor.

— Ești o femeie incredibilă, Anne, spuse el decizându-se asupra acestor cuvinte, în locul celor care-i stăteau pe vârful limbii – *încep să mă îndrăgostesc de tine.*

Avea patruzeci de ani, un glonț în cap și la trei zile după ce o cunoscuse pe Anne Navarre începea să se îndrăgostească de ea. Suna a ușoară nebunie, chiar și pentru el. Dar era adevărat… și se lăsa purtat de val.

70.

— M-am plâns lui Cal despre asta, spuse Jane Thomas turnându-și o cafea. Am observat că femeile de la centru erau oprite cu o frecvență nefirească. Dar el mi-a spus că îmi imaginez eu lucruri.

— Și ce i-ați răspuns?

— I-am spus să se uite în registre și după aceea să mă acuze că sufăr de sindromul persecuției, nu înainte.

— Când a fost asta? întrebă Hicks în timp ce ieșeau din salonul de așteptare pentru familie și se întorceau la Terapie Intensivă.

— Ah, reveneam la subiectul ăsta o dată la opt, nouă luni. El pretinde că cifra este obișnuită și că poate am eu un număr neobișnuit de mare de femei care conduc prost, la centru.

— Clientele dumneavoastră s-au plâns cumva, în mod special, de un anumit polițist? întrebă Mendez.

— Sunt vreo doi sau trei… care le opresc frecvent, întrebați-vă șeful.

— S-a plâns vreuna dintre femei de polițistul care a oprit-o, că ar fi avut un comportament nefiresc?

Thomas îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Credeți că unul dintre oamenii dumneavoastră?

— Nu, doamnă, spuse Hicks. Nu facem decât să verificăm o remarcă făcută de cineva, în trecere.

Jane se încruntă și o porni încet spre ușă.

— Vreau să mă întorc să văd ce face Karly.

Toți trei se duseră în fața salonului în care se afla Karly, uitându-se înăuntru la ea, prin geam. Nimic nu se schimbase. Tânăra femeie zăcea întinsă în pat, cu tuburi și fire care o atașau la aparate și la pungi cu lichide și sânge. Arăta slabă

și palidă ca o nălucă, putând oricând să dispară, la o simplă clipire din ochi.

— Doctorul mi-a spus că probabil nu va mai putea vedea sau auzi, spuse Thomas încet. Vă puteți închipui cât de singură trebuie să se fi simțit? Cât de terifiant trebuie să fi fost să nu știe dacă monstrul acela era acolo cu ea sau nu, să nu știe ce urma să-i facă.

Se înfioră și sorbi din cafea, să gonească frigul din suflet. Mendez observă că ținea în mâna stângă lănțișorul pe care-l ceruse ea, dimineață. Freca silueta femeii între degetul mare și arătător, în același mod absent în care o văzuse deseori pe mama lui frecând mărgelele rozaliului, un gest care îi oferea o anumită liniște și poate, speranță.

— Trebuie să apară mama ei, spuse Jane uitându-se la ceas. A așteptat după o prietenă care să o aducă aici cu mașina. Ce o să-i spun? Că fata dumneavoastră a venit la mine să o ajut și uite ce s-a întâmplat?

— Nu trebuie să vă faceți singură reproșuri, doamnă. Dumneavoastră i-ați salvat astăzi viața, spuse Hicks.

— Așa sper.

O soră intră în cameră să verifice monitoarele și să scrie în fișă. Când puse mâna pe brațul lui Karly să-i caute pulsul, se dezlănțui infernul.

Femeia în comă reveni violent la viață, dând din mâini și din picioare. Monitoarele o luară razna. Femeia țipă și se dădu înapoi.

Jane Thomas se năpusti în salon, strigând-o pe Karly Vickers, uitând că vocea ei cădea, literal, în urechi surde.

Veni în goană personalul. Un doctor ceru un sedativ.

Panică, își spuse Mendez, privind. Karly Vickers ieșise din comă și intrase într-o stare de panică. Nu avea cum să știe unde se afla. Nu avea cum să știe cine o atingea. Nu-i putea auzi spunându-i că o să fie bine, că se afla în siguranță.

Ceea ce păru în final că o liniștește a fost lănțișorul pe care Jane Thomas i-l apăsa în mână, închizându-i degetele peste silueta femeii cu brațele ridicate, în semn de victorie.

71.

Echipa Dodgers a pierdut în ziua aceea cu 4–2 în favoarea lui Cardinals din St. Louis, în cel de al treilea joc din seria pentru Campionatul Ligii Naționale. Dintr-un anumit motiv, acest lucru va rămâne pentru tot restul vieții lui Tommy, cea mai clară amintire din ziua aceea.

Bob Welch a fost jucătorul defensiv perdant. Danny Cox a câștigat; Ken Dayley era la apărare. Tommy Herr, al doilea jucător la bază al echipei din St. Louis a fost singurul care a făcut turul celor patru baze, la începutul celei de a doua runde.

Totuși, nimic nu părea atât de important atunci. Echipa Dodgers era tot în frunte, cu doi la unu și Tommy avea întâlnire – un fel de. Tatăl lui îi spusese un secret, în timp ce urmăreau jocul: că se vor duce să se vadă cu domnișoara Navarre, în timp ce mama lui era la una din nesfârșitele ei întruniri.

Era un lucru de-a dreptul înnebunitor, pentru că domnișoara Navarre se văzuse cu tatăl lui și îl întrebase în mod special dacă se poate vedea cu Tommy, să discute despre cele întâmplate. Se temea că Tommy și-ar fi putut face o idee greșită. Și nici măcar nu era o seară în care era de serviciu la școală. Domnișoara Navarre făcea un efort deosebit ca să se vadă cu el în weekend. Tommy nu se mai simțise atât de special de când câștigase concursul la științe, în clasa a patra.

Așteptă până când mama lui se cufundă cu totul în pregătirile pentru întâlnirea ei și făcu repede o baie și își puse pantalonii lui buni, gri, o cămașă și un pulover. Era o ocazie specială. Domnișoara Navarre își făcea timp în weekend pentru el, așa că singurul lucru pe care-l putea face în schimb, era să arate cât mai bine.

Pregătise chiar și un cadou pentru ea, deși nu era convins că va avea destul curaj ca să i-l ofere.

S-a gândit și s-a tot gândit, iară și iară, la cele întâmplate cu o zi înainte și a stabilit că vina era a mamei lui, nu a domnișoarei Navarre. Mama lui răstălmăcise intențiile drei Navarre în ceva rău, pentru că așa lucra mintea mamei lui.

Domnișoara Navarre nu credea că tatăl lui era un criminal în serie, pentru că altfel nu ar mai fi stat astăzi de vorbă cu el. Prin urmare, ceea ce făcuse mama lui în seara trecută – să țipe la domnișoara Navarre în public – fusese rău și greșit.

Domnișoara Navarre merita un cadou special, drept scuze. Și firesc era ca acesta să vină din partea mamei lui – într-un fel.

Tommy puse cadoul într-o cutiuță pătrată, cât să cuprindă un inel și o înfășură în hârtie colorată, pe care o găsi în bucătărie, într-un sertar în care mama lui ținea felicitări și chestii dintr-astea.

Ascunse cutiuța în buzunarul hainei, pentru ca nu cumva să o vadă mama lui înainte să plece, că atunci CHIAR că ar fi fost furioasă pe el. Pentru ea n-ar fi contat că era ceva aruncat chiar de ea. Ea decisese că domnișoara Navarre era dușmanul ei și dacă nu gândea și el la fel, atunci și EL era dușmanul ei.

Nimeni nu știa cât de complicată era viața lui, din cauza mamei sale. Deși își spunea că domnișoara Navarre ar înțelege, dacă i-ar povesti.

Se uită, pe geamul din holul de la etaj, la mama lui care pleca cu mașina la cina respectivă. Peste câteva minute îl strigă tatăl lui.

— Ei, sportivule, ești gata?

Și un milion de fluturi începură să fâlfâie în stomacul lui Tommy.

72.

— Au fost nevoiți să o lege și să o sedeze, spuse Mendez. Se lupta atât de tare încât se putea deconecta de la aparatul de respirat. Are gâtul foarte tumefiat, din cauza strangulării. Doctorul nu crede că s-ar putea oxigena suficient, singură.

— Iisuse, șopti Dixon scuturând din cap. A fost legată, îmi închipui cât de fericită a fost Jane să vadă asta.

— Nu, dar a înțeles. Vor face cu schimbul, ea și mama fetei. Nu vor să riște să se trezească singură sau din nou cu un străin.

— Presupun că trebuie să ne simțim ușurați că a ieșit din comă, spuse Dixon. Dar cum dracului o să ne poată răspunde la întrebări, dacă nu aude?

Mendez ridică din umeri.

Ocupaseră un colț din zona de așteptare pentru familie, pe coridorul de la Terapie Intensivă – Mendez și Hicks, Dixon și Vince.

— Deci acum și-a revenit? întrebă Vince.

— Da

— Vreau să mă uit puțin la ea, dacă se poate. Vreau să văd dacă are același model de tăieturi ca Lisa Warwick. Dacă modelul este consecvent, atunci înseamnă că are o semnificație anume pentru criminal. Dacă am descifra această semnificație, am face un pas important-înainte.

— Du-te, dacă poți să treci de câinele de pază Jane, spuse Dixon.

Leone ieși din încăpere. Mendez ar fi vrut să-l urmeze, să-și biciuiască mintea cu detaliile de pe trupul victimei, dar mai avea ceva de discutat cu Dixon.

— De ce nu ne-ai spus că domnișoara Thomas ți s-a plâns că femeile de la centru sunt oprite pentru încălcarea regulilor de circulație? întrebă el.

Dixon se uită la el, fiind ușor surprins de întrebare, ca și cum subiectul ar fi fost ceva de mult pus la dosar.

— Nu am văzut nimic deosebit în asta, spuse el.

— Ne-a spus că a discutat de mai multe ori cu tine pe tema asta. Cum poate fi asta nesemnificativ pentru noi?

— Dacă aș fi crezut că era ceva serios, aș fi spus, răspunse el, începând să se enerveze. Dar se ridică de pe brațul fotoliului pe care stătea și începu să se plimbe prin încăpere, cu brațele încrucișate pe piept – ceea ce-i spunea lui Mendez că nu-i plăcea subiectul.

— Jane ți-a spus asta? întrebă Dixon.

— De fapt, Steve Morgan a deschis subiectul, spuse Hicks.

— Nu credeți că Jane ar fi fost prima care ar fi spus ceva, dacă avea senzația că era important? întrebă Dixon.

— Exceptând faptul că are încredere în tine. Are încredere în judecata ta, spuse Mendez.

Dixon se zgâi la el.

— Și tu nu ai?

— Nu sări pe mine, șefu'. Eu îmi fac doar treaba pentru care m-ai angajat.

Dixon cedă.

— Sunt vreo doi adjuncți de șerif care par să le fi dat cam multe amenzi femeilor de la centru. Dar sunt polițiști care oricum scriu multe amenzi pe bordul mașinii. Numărul acestora nu mă deranjează. Și să fiu el al naibii dacă am de gând să le spun să le trateze pe femeile de la centru altfel decât pe toți ceilalți.

— Nu vreau să știu decât un singur lucru, spuse Mendez, urând că trebuia să pună întrebarea căreia îi știa deja răspunsul. Unul dintre aceștia nu este cumva Frank?

Dixon oftă greu.

— Da. Firește. Frank este liderul ligii amenzilor în trafic – și al plângerilor făcute de cei pe care îi

amendează. Dar asta nu este o noutate.

— Vreau să-i văd dosarul, spuse Mendez.

— I l-am revăzut eu.

— Da, bine, dar tot vreau să-l văd.

— Crezi că încerc să-l protejez?

— Cred că tu și Frank vă cunoașteți de multă vreme și nu este indicat sau corect pentru tine să te ocupi de el. Șefu'.

Se aștepta ca Dixon să explodeze. Șeful lui era genul corect și până acum urmase această linie în ce-l privea pe Frank Farman, dar prietenia și trecutul puteau să o încețoșeze, chiar și în cazul celor ca Dixon.

Dar Dixon se stăpâni. Se opri din mers, uitându-se în jos, la mocheta cenușie.

— Soția lui Frank a dispărut. Fiul lui zice că Frank a omorât-o, spuse el calm.

Mendez simți că i se scurge tot sângele în picioare. Hicks sări de pe celălalt braț al canapelei pe care stătea.

— Ce?!

Dixon îi puse la curent cu ce se petrecuse în timpul după-amiezii, cât fuseseră ei la spital, cu Wendy Morgan și Cody Roache.

— Unde este acum? întrebă Mendez.

— Acasă. Nu știm dacă Sharon lipsește sau a murit, l-am pus pe Trammell și Hamilotn să le sune pe prietenele și pe rudele ei. Frank pretinde că a plecat singură. Iar pe băiat nu poți pune bază. Nici măcar nu sunt convins că știe pe ce lume se află. Cea mai mare parte a timpului pare aproape catatonic.

— Exceptând partea în care a afirmat că tatăl lui i-a omorât mama, spuse Mendez.

— Frank m-a lăsat să arunc o privire prin casă. Nimic nu părea neobișnuit.

— Sau altfel nu ar fi fost de acord, sublinie Mendez.

— Este o situație paradoxală, cedă Dixon. Și știți al naibii de bine că în fața unei asemenea

situații nu aș fi făcut nicio derogare. Efectiv nu avem nimic care să indice comiterea unei crime. Nu avem nimic pentru ce să-l reținem.

Mendez își duse mumie la cap și se întoarse în cerc.

— Ce situație nenorocită.

•

Vince se apropie de salonul lui Karly Vickers cu același respect pe care l-ar fi avut într-o biserică. Jane Thomas stătea pe un scaun, lângă patul fetei, ținând-o de mână, cu lănțișorul de aur împletit în jurul degetelor.

— E fericită să te aibă lângă ea, spuse el încet.

— Nu știu cum o să treacă peste totul, mărturisi Jane. A trecut prin multe chiar până să vină la centru.

— Vrea să trăiască. Altfel nu ar fi aici. O să găsească ea o cale să treacă peste asta, iar dumneavoastră o să găsiți o cale să o ajutați.

Când se uită în sus la el, ca și cum Vince chiar ar fi avut un răspuns, ochii ei verzi pluteau în lacrimi.

— De ce trebuie să fie atât de greu?

— Nu știu. Eu nu-mi cunosc decât partea mea și asta ne va ajuta să găsim animalul care i-a făcut asta. Mă puteți ajuta?

Jane Thomas îl ajută să catalogheze rănile pe care le săpase în Karly Vickers torționarul ei și Vince o lăsă cu promisiunea să facă tot ce-i stătea în puteri, ca să-l aducă pe nebun în fața justiției.

Și Vince ieși din cameră și de la Terapia Intensivă punându-și aceeași întrebare pe care i-o pusese și Jane: *De ce trebuie să fie atât de greu?*

73.

Când Anne îl văzu pe Tommy așteptând în fața pizzeriei, se abținu greu să nu zâmbească cu toată fața. Se îmbrăcase cu ce trebuia să fie cea mai grozavă ținută a lui: pantaloni gri eleganți, cămașă cu nasturi și pulover albastru, sub jacheta lui, Dodgers. Dacă ar fi avut cravată, ar fi arătat ca un candidat la facultate, în miniatură. Numai ochiul vânăt, cadou de la Dennis, strica imaginea.

— Arăți foarte bine în seara asta, spuse Tommy.

— Mulțumesc. Și dumneavoastră, domnișoară Navarre, spuse el, teribil de serios.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Tommy nu mai știa ce să spună. Oftă și se abținu să nu înceapă să se foiască.

Anne se uită în sus la tatăl lui, arătos și relaxat, cu un zâmbet amabil care-i curba gura.

— Domnule doctor Crane, vreau să vă mulțumesc că ați făcut posibil acest lucru.

— Nicio problemă. Apreciez grija dumneavoastră ca să puneți lucrurile la punct. Dar de ce nu intrăm? Mirosul ăsta de pizza este prea mult, ca să rezist.

Intrară în restaurant și găsiră o alveolă. Locul era plin cu clienții de sâmbătă seara – copii de școală, familii, adolescenți care circulau în cârd. Jocurile video bipuiau și făceau zgomot în propriul lor separeu, în partea din spate a localului. Tommy era numai ochi, înregistrând totul.

— Nu prea ajungem des aici, nu, Tommy? spuse Peter Crane.

Tommy scutură din cap.

— Mama lui Tommy este membru al poliției alimentare. Totul sănătos, întotdeauna, explică Steve Crane.

— Iar ca dentist, dumneavoastră trebuie să fiți de acord cu asta, spuse Anne.

— Eu nu cred că o pizza ocazională este chiar așa o tragedie. Tommy și cu mine mai strecurăm în casă, din când în când, câte ceva ce ne face cu ochiul, nu, Tommy?

Cu limba înnodată, Tommy încuviință dând din cap.

— Ție ce-ți place pe pizza, Tommy? îl întrebă Anne.

— Brânză.

— Și mie. Cu ardei?

Zâmbetul timid îi ridică puțin colțul gurii și Tommy dădu din nou din cap.

— Dar cu varză de Bruxelles?

— Nu! spuse el categoric, dând atât de puternic din cap încât tot corpul i se răsuci dintr-o parte într-alta.

Anne râse.

— În regulă, fără varză de Bruxelles.

Veni o chelneriță și le luă comanda pentru pizza fără varză de Bruxelles. După plecarea acesteia, Anne se uită peste masă la Tommy, devenind serioasă.

— Tommy, după întâlnirea de aseară cu mama ta, vreau doar să mă asigur că nu ți-ai făcut niciun fel de idee greșită despre ceva, începu ea. Când ți-am pus întrebările acelea, niciodată nu am vrut să crezi cumva că tatăl tău ar putea fi implicat în tot ce s-a întâmplat, sau că eu aș putea crede așa ceva. Mă înțelegi?

— Așa cred, spuse el pe un ton care nu părea prea convingător.

— Știi că detectivii trebuie să pună o mulțime de întrebări când investighează o crimă. Ei pun întrebări multor oameni. Asta nu înseamnă neapărat că ei cred că toți acești oameni ar putea fi vinovați. Dar trebuie să pună multe întrebări ca să își facă o idee clară despre unde se aflau și ce anume făceau aceștia când s-a comis crima

respectivă. Ei vor să știe cine nu ar fi putut comite crima, dar și cine ar fi putut-o comite. Detectivul Leone m-a rugat să aflu de la tine dacă tatăl tău a fost în noaptea aceea acasă. Și tu mi-ai spus că a fost. Asta a fost tot ce au vrut ei să știe.

Tommy se încruntă.

— Dar de ce nu l-au întrebat direct pe tata?

— M-au întrebat, spuse Crane. Dar nu toată lumea le spune adevărul. Ei trebuie să aibă o confirmare de la ceilalți – de la tine și de la mama ta.

— Tata nu ar ucide niciodată pe nimeni, spuse Tommy. El este un om bun. El nici măcar nu țipă vreodată – nici la mama! Și chiar dacă nu a fost acasă, tot nu înseamnă că a omorât pe cineva.

— Nu, nu înseamnă, îl asigură Anne, deși afirmația lui i se păru ciudată. *Chiar dacă nu a fost acasă…*

— Tata îi ajută pe oameni. Asta face el. Chiar și când nu trebuie să o facă.

— Asta e minunat, spuse Anne. Tatăl tău este într-adevăr un bun exemplu pentru tine.

— Mama zice că este un stâlp al comunității, spuse Tommy, nu foarte sigur de ce însemna asta, dar convins că era ceva super.

— Sunt sigură că așa este. Și sunt sigură că și tu o să fii când o să crești mare, spuse Anne. Ai trecut prin multe săptămâna asta și ai dovedit că ești foarte curajos. Am fost foarte mândru de tine și de Wendy.

La menționarea numelui prietenei lui, fața lui Tommy deveni foarte serioasă.

— Dennis Farman i-a atacat azi în parc pe Wendy și pe Cody.

— Da, știu, spuse Anne, dorindu-și să fi putut trece seara fără această discuție. Decisese că se va gândi până luni la explicația pe care le-o va da elevilor, în legătură cu cele întâmplate lui Wendy și lui Cody și cu ce se va întâmpla cu Dennis. Nici măcar pentru ea nu putea găsi un sens, lipsei de

sens. Cum va putea găsi un sens acestei manifestări de nebunie, ca să se facă înțeleasă de copiii de zece ani?

— M-a sunat Wendy și mi-a spus. Mi-a spus că Dennis avea un cuțit uriaș și că a încercat să-l înjunghie pe Cody în inimă, cu el!

— Avea un cuțit, spuse Anne. Și l-a rănit pe Cody cu el, dar Cody o să se facă bine. Ca și Wendy, adăuga ea, în cazul în care Wendy profitase de ocazie să-și înfrumusețeze rolul ei în această poveste.

— Mama zice că Dennis este un diavol și că ar trebui ținut închis, ca un animal.

— Dennis a făcut multe lucruri urâte, spuse Anne. Este un copil foarte tulburat, Tommy. Oricât de ușor este pentru noi să fim furioși pe Dennis, trebuie să ne pară rău și pentru el.

— De ce? întrebă Tommy cu toată sincera, brutala incredulitate a unui copil.

— Fiule, noi nu putem ști ce anume îi determină pe unii oameni să facă lucruri rele, spuse tatăl lui, Nu le putem găsi scuze, dar trebuie să înțelegem că există probabil multe și complicate motive pentru care Dennis este așa cum este.

Tommy se strâmbă.

— Eu pur și simplu nu îl vreau în preajma mea, atâta tot. Dacă ar fi fost adult și ar fi încercat să înjunghie pe cineva în inimă, ar fi trebuit să facă închisoare, nu?

— Da, spuse Anne. Și Dennis va trebui să plătească pentru ce a făcut. Dar în același timp, eu sper că cineva îl va putea face să înțeleagă de ce a făcut asta.

— Pentru că mintea lui nu funcționează normal, spuse Tommy indiferent, în timp ce chelnerița le aducea farfuriile.

Se plictisise deja de subiectul ăsta și definise fără echivoc rădăcina problemei. Luă o înghițitură mare de Pepsi și se uită în sus, la tatăl lui.

— Tată, pot să merg să mă joc Pac-Man, până vine pizza? Te rog?

— Sigur, spuse tatăl lui, scormonindu-se în buzunar după mărunțiș. Scuză-te de la masă, când te ridici.

— Distrează-te, spuse Anne, privindu-l îndreptându-se spre jocurile mecanice.

— Aveți un tânăr domn foarte special, domnule doctor Crane.

— Este un băiat bun. Îi mulțumesc stelei mele norocoase pentru el, mai ales azi, după ce am aflat ce a făcut băiatul Farman. Este greu să-ți imaginezi că un copil atât de mic poate avea atâta furie în el.

— Eu nu cred că Dennis a avut cea mai frumoasă copilărie, spuse Anne. Dar nu putem ști cu adevărat ce se petrece în alte familii.

— Nu, spuse Crane. Fiecare familie își are secretele ei, secrete care pot coborî adânc de tot – mai adânc decât minciunile, mai adânc decât un mormânt. Iar impactul lor asupra fiecărui membru din familia aceea, rămâne o necunoscută.

— Cât se poate de adevărat, spuse Anne, gândindu-se la propriile ei secrete. Comportamentul de Don Juan al tatălui ei și tratamentul dur aplicat mamei sale îi lăsase cicatrice veșnice, cu toate că, în mod sigur, nimeni din afara casei Navarre nu a știut vreodată altceva decât că erau o familie model.

— Mărturisesc că îmi fac și eu griji pentru Tommy, recunoscu Steve Crane. Mama lui poate avea o influență negativă. Eu fac tot posibilul să contrabalansez acest aspect al personalității soției mele. Dar totuși, nu va avea un anumit impact asupra lui Tommy? Mă tem că da. Oare asta nu îl va împinge să-și înjunghie un coleg? Eu nu cred, dar cu tot ce s-a vorbit în ultima săptămână despre criminalii în serie, nu te poți împiedica să nu te întrebi ce anume poate determina pe cineva să facă așa ceva?

— Să sperăm că ucigașul va fi prins în curând și nu va mai trebui să ne gândim la asta, spuse Anne, mutând conversația spre activitățile din programa școlară pentru Tommy și clasa lui, inclusiv o excursie la Observatorul Griffith din Los Angeles, idee care se pare că lui Tommy i-a plăcut în mod special.

Se simțea ușurată că pusese lucrurile la punct, în legătură cu Tommy. Scăpase de o povară de pe umeri. Se strădui să nu se gândească la Dennis Farman, care își petrecea noaptea pe un pat de campanie în aceeași cameră pentru interogatoriu, unde îl vizitase ea mai devreme. Încercă în schimb să savureze pizza și compania.

Când ieșiră din restaurant și-și luară la revedere, ochii lui Tommy se făcură dintr-odată mari.

— Ah! Aproape că am uitat!

Se scormoni în buzunarul jachetei și scoase de acolo o cutiuță mică, ambalată în hârtie de cadou, pe care i-o oferi lui Anne.

— Asta este pentru dumneavoastră.

Anne se aplecă la nivelul lui și acceptă cadoul cu un zâmbet cald.

— Mulțumesc, Tommy. Ce dulce din partea ta! Dar nu trebuia să-mi aduci un cadou. Pot să-l deschid?

— Nu! spuse el roșind, speriat. Acasă.

— S-a făcut. Anne se aplecă și îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc. Ne vedem luni.

Anne vârî cutiuța în geantă și o luă în jos pe plaza, gândindu-se că până la urmă tot mai exista speranță pentru omenire.

74.

— Vince, tu cum îți petreci de obicei serile de sâmbătă? întrebă Hicks.

Se aflau în biroul „cartierului general”, cu două cutii de pizza decimată, printre teancuri de dosare și rapoarte. Dixon rămăsese la spital cu mama lui Karly Vickers, care apăruse în sfârșit.

— Ei, în serile de sâmbătă iau de obicei un Concorde spre Paris, pentru cină, apoi dau o fugă la Monte Carlo, la cazinou.

— Impozitele noastre, la treabă, spuse Mendez.

— Serios.

— Serios? Vince se gândi în urmă, la ultimul an. Majoritatea serilor de sâmbătă le petrecuse în pat, recuperând. Iar înainte de asta?

— Cam ce facem noi aici, acum.

— Destul de trist.

— Nu sunt căsătorit. Nu am viață de familie. Sunt omul ideal pentru meserie. Dar tu, detectiv Hicks?

— În fiecare a doua sâmbătă din lună e marele pot la rodeo, la concursul de prindere a vițeilor. De obicei, exact pe la vremea asta, câștig ceva bani.

— Dar tu, Tony? întrebă Mendez.

— Nimic special.

— Recomandă-l pe omul ăsta pentru FBI.

— Ai grijă, bătrâne, glumi Mendez, o să-ți halesc slujba.

— Ești bine venit, tinere. Timpul meu a trecut. Sunt gata să mă retrag.

— Tu? Să părăsești Biroul? Nicio șansă. Ești o adevărată legendă.

— O să fac schimb cu tine. Mă mut aici și duc și eu o viață liniștită. Tu pleci în est și preiei ștafeta.

— Dacă ar fi atât de simplu…

— O să-ți iasă părul prin căciulă, dar la naiba, ești tânăr – așa cum ții să-mi amintești tot timpul.

Ca și cum ar fi vrut să sublinieze acest lucru, începu să-i zvâcnească capul. Era aproape terminat pe ziua de astăzi și probabil că nici a doua porție de pizza nu a picase prea bine. Scormoni în buzunar după sticluța cu pastile.

Contra greții. Contra atacurilor. Contra durerilor.

Le dădu pe gât și le spălă cu cafea rece.

— Mănânci chestiile astea ca pe TIC-TAC, spuse Mendez. Ce sunt?

— TIC-TAC.

— Rahat!

— Trăiești mai bine cu chimia, spuse Vince alegând să nu discute despre sănătatea lui.

— Ce ai găsit în legătură cu amenzile în trafic? îl întrebă pe Mendez.

— Dacă ar primi câte un dolar pentru fiecare amendă, Frank ar conduce un Cadillac nou în fiecare an, spuse Hamilton. Oricum, noi știm deja asta.

— Plângeri împotriva lui?

— Câteva.

— Din partea femeilor?

— Mai ales.

— Alegații privind un comportament necorespunzător?

— Câteva, spuse detectivul răsfoind prin dosarul personal al lui Farman. „Este bădăran, își dă aere, este agresiv, șovinist, sexist, m-a făcut să mă simt prost, a făcut o remarcă la adresa fundului meu”.

— Îi place să se ia de femei, spuse Vince. Știți ceva de doamna Farman?

— Nu. Am sunat toată lumea din agenda ei. Nimeni nu știe nimic de ea.

— N-ar fi o bombă teribilă dacă s-ar dovedi că Frank este Să-Nu-Vezi-Răul? întrebă Hamilton.

— Dacă Frank ar fi Să-Nu-Vezi-Răul, atunci ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să-și omoare nevasta. Ucigașul ăsta scapă tocmai pentru că nimeni nu îl bănuiește, spuse Vince.

— Și cum rămâne cu nevoia lui de publicitate? întrebă Mendez.

— Are suficientă. „Anchetatori luați peste picior, în crimele din Oak Knoll”, „Ucigaș în serie își bate joc de Departamentul Șerifului”. Mendez își ridică mâinile, ca să sublinieze titlurile imaginare.

— Între timp, se plimbă slobod ca orice om de pe stradă, spuse Vince. Probabil că discută cu vecinii lui despre caz, aduce vorba despre asta la cafea, cu asociații lui de afaceri. Îi place. Toată lumea se uită la el și vede cetățeanul perfect, soțul perfect, tatăl perfect și așa mai departe. El nu o să-și ucidă nevasta.

Mendez se aventură:

— Poate că tocmai și-a pierdut controlul. Bundy a comis crimele din casa lui Chi Omega din Tallahassee, Florida, la sfârșitul carierei. A pierdut. A riscat prea mult. A ucis într-o frenezie. Ultima victimă a lui Kemper, motivația pentru toate crimele sale: mama lui. A ucis-o simbolic, iară și iară, până când în final a făcut-o efectiv.

— Atunci de ce nu a dat nimeni de Sharon Farman, până acum? întrebă Vince. Dacă teoria ta ține, ar fi trebuit s-o planteze direct în fața casei. Ultimul lui gest grandios. Mama lui Ed Kemper a fost un dușman cumplit al bărbaților și își revărsa această ură asupra lui, tocându-l în permanență, astfel încât actul lui final de răzbunare a fost acela de a-i arunca laringele la gunoi.

— E drept, eu nu am cunoscut-o pe doamna Farman, dar dați-mi voie să creionez o imagine, în întunericul de aici, bazându-mă pe cât îi cunosc soțul, continuă Vince. Este mai curând micuță. Își arată vârsta, pentru că este tipul nervos. Fumează – poate în secret. Bea – asta categoric pe furiș. Totul este curat și ordonat: casa este curată și ordonată, ea este curată și ordonată, muncește curat și ordonat, în slujba unui bărbat curat și ordonat, aflat într-o poziție de autoritate. Simte nevoia să știe

care îi este locul și este fericită să rămână acolo. Cum mă descurc până acum? întrebă el.

— Ești dat naibii, spuse Hamilton.

— Femei ca Sharon Farman sunt snopite în bătaie de bivolii lor nenorociți de soți, în fiecare zi din săptămână, spuse Vince. Dar nu sunt genul de femei care să-și facă bărbații să se ducă aiurea, să ucidă alte femei.

— Janet Crane este, spuse Mendez.

— Mai mult ca sigur că m-ar putea face să comit o crimă, spuse Vince. Ce știi despre Peter Crane în seara asta și ce nu știai după-amiază?

— Am vorbit cu un polițist din Ventura despre prietena lui Crane. Este renumită pentru talentele ei speciale, spuse Hicks.

— Sado-masochism? își dădu Mendez cu presupusul.

— Da

— Dar nu cred că Să-Nu-Vezi-Răul ar plăti pentru sex dur.

Vince își arcui o sprânceană.

— De ce nu?

— Pentru că tot nu l-ar excita. Poate joaca asta a fost bună o vreme, dar acum gustul lui este pentru lucrul real. El nu are nevoie să simuleze teama, când o poate avea cu adevărat. Nu-i mai este suficient să se prefacă doar că strangulează o femeie, acum, când deja a strangulat viața din două.

— Bună teorie. Foarte bună, spuse Vince, încântat de protejatul lui. Dar haideți acum să ne întoarcem la ceva ce a spus Crane în după-amiaza asta, când l-ați chemat pentru chestionare.

Mendez băgă caseta Crane în videorecorder. Vince luă telecomanda și trecu repede peste cea mai mare parte.

Crane: — … o femeie măritată.

Mendez: — Ar fi trebuit să știe asta înainte să-și deschidă fermoarul de la pantaloni.

Crane: — Chiar nu mă simt bine să discut despre asta.

Mendez: — Ați spus că Steve este un tip complicat, în ce fel? Este prietenul dumneavoastră, ce naiba. Vorbiți-mi despre el.

Crane: — Am vrut doar să spun că Steve este un tip foarte dedicat. Este pasionat de munca pe care o face pentru centru. Steve vine dintr-un mediu dur mamă singură, nu cine știe ce bani, vremuri disperate…

— Trebuie să aflați mai multe despre asta, spuse Vince lovind butonul *Pauză.* Vremuri disperate și o mamă singură ar putea adăuga ceva și duce undeva.

— Este motivația lui de a munci pentru drepturile femeilor dezavantajate, spuse Hamilton.

— Sau atracția lui nesănătoasă pentru femeile dezavantajate, spuse Vince. Pentru fiecare bărbat bun, cu vocație de preot, există un pedofil, două confesionale mai jos. Faceți săpături în trecutul lui Morgan și al lui Crane.

75.

Tipic pentru o sâmbătă scară frumoasă, de toamnă, plaza și străzile care se ramificau din ea erau pline de oameni care mâncau, socializau, ascultau muzică. Anne își lăsă mintea să viseze în timp ce se îndrepta spre parcare. Își permise luxul de fetișcană de a se gândi la bărbatul de care se simțea atrasă. Unde era acum? Ce făcea? Se gândea oare la ea?

Se mustră pentru prostia ei. Bărbatul de care se simțea atrasă era pe urmele unui ucigaș în serie, nu stătea să viseze cu ochii deschiși, la ea.

Mai târziu, poate.

Se gândi la cele câteva momente împreună, singuri, din după-amiaza de azi.

— Cum te simți după noaptea trecută? o întrebase el.

Anne simțise cum i se înroșeau obrajii.

— Este puțin cam târziu să devii rușinoasă, spusese el, chicotind. Regreți?

— Nu, îi răspunsese ea fără ezitare. Nu m-am gândit serios la asta, dar nu.

— E bine.

Încă nu se gândise serios. Dar poate că nici nu era nimic de gândit. Poate că nu era decât o femeie matură care se bucura de atențiile unui bărbat. Poate că nu avea nevoie de un motiv sau de o agendă. Iar dacă era de presupus că trebuia să se gândească unde va duce asta… ei bine, nu se va gândi.

Ieși din parcare și o luă în jos pe Sycomore.

Vince îi spusese că probabil va lucra târziu, dar dacă nu va fi prea târziu când va închide prăvălia, putea să treacă pe la ea?

Da. Mai ales după ziua pe care a avut-o azi, da. Era atât de obosită. Obosită în sufletul ei, pentru lucrurile pe care le văzuse în această săptămână.

Nimeni nu o putea acuza că în ea zăcea o o optimistă Pollyannă, dar în mod cert, începuse săptămână cu o mult mai însorită părere despre lume, decât avea să o aibă cinci zile mai târziu. Avea senzația că optimismul ei fusese târât pe jos, pe un drum cu pietriș, în spatele unui camion…

Ce bine se simțise strecurându-se în îmbrățișarea lui Vince și lăsându-l să-i spună că totul va fi bine, că va avea el grijă de ea. Categoric, era un mod de gândire incorect pentru o tânără femeie singură, cu o carieră, dar asta era. Fusese puternică multă vreme. Din când în când mai putea fi și altcineva puternic, pentru ea.

Intră pe Via Colinas și observă o mașină care întorcea după ea. Intră pe Rojas. Mașina, la fel.

Inima începu să-i bată mai repede. Nu se mai afla în centru. Se afla pe străzile rezidențiale, liniștite. Oamenii erau la casele lor, uitându-se la televizor – așa cum vor fi și în cvartalul ei, când va intra pe alee și va trebui să meargă pe jos până la ușă.

S-ar putea duce direct la biroul șerifului, se gândi ea, ușor stresată.

Dar în clipa în care îi venise acest gând, în spatele ei se aprinseră lumini roșii și albastre.

Mormăind, trase pe dreapta. Probabil că uitase să semnalizeze la vreunul dintre viraje. Așa se întâmplă când îți lași mintea să umble – a doua citație pentru trafic incorect, într-o săptămână.

Coborî geamul și se întinse după poșetă.

— Permisul, talonul și asigurarea.

Vocea venea din spatele unei mingi de lumină aibă, orbitoare și îi trimise instantaneu o pală de spaimă prin ea.

Frank Farman.

•

Tommy se simțea foarte mulțumit de el, în timp ce traversa împreună cu tatăl lui prin cabinetul de stomatologie, scurtând drumul spre parcarea din spate. Se simțea foarte matur pentru că avusese o

întâlnire la cină, așa cum avea întotdeauna mama lui.

— Te-ai simțit bine, nu, fiule? îl întrebă tatăl lui.

— Da

— Și ai înțeles ce a spus domnișoara Navarre în legătură cu acele întrebări, da? Nu s-a gândit la nimic rău.

Tommy confirmă din cap, dar se abținu să comenteze. Înțelegea el că domnișoara Navarre nu se gândise la nimic rău, dar era în continuare furios pe detectivul Mendez și pe bărbatul de la FBI, pentru ce-i spuseseră mamei lui, aseară. Ei păreau să creadă fiecare cuvânt pe care îl spuneau, ori ei spuneau că era posibil ca tatăl lui să fie un criminal. Era meseria lor să fie suspicioși, dar Tommy tot era furios pe ei. Probabil că acesta era unul dintre lucrurile pe care le va înțelege în mod automat, când va fi mai mare – sau cel puțin așa îi vor spune adulții.

— A fost foarte drăguț din partea ta să-i dai domnișoarei Navarre un cadou, spuse tatăl lui. Ce era?

— Un lănțișor.

Tatăl lui se uită la el, de sus, în lumina care venea dinspre bord.

— Unde ai găsit tu un lănțișor? Astăzi nici n-ai ieșit din casă.

Tommy se strâmbă, pus în situația de a mărturisi.

— Mama l-a aruncat. Azi dimineață a avut una din ieșirile ei și l-a aruncat. Dar era frumos și m-am gândit că într-un fel mama îi este datoare domnișoarei Navarre, pentru că a strigat la ea în public, aseară, așa că mi-am zis să îi ofer lănțișorul domnișoarei Navarre. Și așa am făcut.

Tatăl lui se uită la drum.

— Mama ta a aruncat un lănțișor?

— Întotdeauna aruncă lucruri. Nu ar trebui să aibă lucruri frumoase, dacă nu are grijă de ele, spuse Tommy.

Acum, totuși, se simțea parcă puțin vinovat pentru asta. Știa că nu ar trebui să se supere pe mama lui pentru lucruri pe care le făcea când era furioasă. Ea nu putea face nimic când era așa. Iar lui trebuia să-i pară rău pentru ea, nu să-i împartă lucrurile.

— Am făcut ceva rău? întrebă el.

— Nu, fiule. Ai vrut să faci ceva bun, spuse tatăl lui.

— Intenția contează, spuse Tommy.

Acesta era un alt lucru pe care îl spuneau întotdeauna adulții, dar pe care el nu-l prea înțelegea. Dar suna bine.

•

Anne îi dădu lui Frank Farman, prin geam, actele și permisul.

— Cu ce am greșit, domnule Ajutor de șerif.

— Eu pun întrebările aici. Dar de fapt asta este întotdeauna problema dumneavoastră, domnișoară Navarre, nu? Niciodată nu știți când să vă țineți gura.

— Sunt convinsă că asta nu înseamnă nicio încălcare de lege.

— Coborâți din mașină, îi porunci Farman.

— Nu. Răspunsul îi veni automat.

Farman trase de portiera Volkswagenului.

— Coborâți din mașină. Condusul dumneavoastră imprudent și atitudinea beligerantă mă fac să cred că poate ați băut. Ori ieșiți singură din mașină, ori vă scot eu și vă arestez.

Și o s-o vâre în spatele mașinii lui de patrulă și… ce o să se întâmple? Nu va mai fi niciodată văzută? Scena era încă proaspătă în mintea ei: Dennis spunând, „El a omorât-o” și Anne întorcându-se și văzând chipul lui Frank Farman în geam.

Tremurând în ea, coborî din mașină. Farman îi puse lanterna în ochi.

— Ați chemat Protecția Copilului. Ați făcut un raport, spuse Farman.

— Având în vedere ce s-a întâmplat, asta nu înseamnă nimic, acum, spuse Anne.

— Se află totul în dosarul meu. M-ați pus într-o lumină proastă și ați trecut ceva în dosarul meu, care îmi poate afecta șansele de promovare.

Anne nu știa ce să spună. *Delirezi cumva*? Părea o alegere naivă. Soția lui dispăruse. Fiul lui încercase să ucidă. El era îngrijorat pentru o observație din dosarul său, care i-ar fi putut afecta cariera.

— Dumneavoastră m-ați pus într-o situație proastă, acum vă pun eu. Stați cu mâinile depărtate de corp. Cum credeți că va fi privită la școală acuzația că v-ați urcat băută la volan, domnișoară Navarre?

— Nu am băut.

— Atingeți-vă vârful nasului cu degetul.

Când făcu asta, Farman întinse mâna și o împinse atât de puternic într-o parte, încât Anne se împiedică.

— Nu arată prea bine, spuse Farman. Vreau să mergeți acum în linie dreaptă, punând câte un picior în fața celuilalt.

— V-ați distrat destul, domnule Ajutor de șerif, spuse Anne încercând să păstreze cât de cât controlul asupra situației. Nu veți obține de la mine un test pozitiv de alcoolemie. Dar dacă v-ați propus să mă speriați, ați reușit.

Farman continua să-i țină lanterna în ochi, împiedicând-o să vadă, dar cu urechile nu avea nicio problemă. Auzi armându-se un pistol.

— Nu vă faceți griji pentru testul de alcoolemie. Am băut eu destul, pentru amândoi. O să vă iasă pozitiv. Și acum porniți. Înapoi, spre mașina mea.

Acum tremuratul nu mai era doar interior. Era sincer speriată. Nu era nimeni pe stradă. Se aflau în mijlocul cvartalului – acolo unde luminile stradale de la colțuri nu ajungeau prea bine.

Farman ținea un pistol îndreptat spre ea.

— Faceți pași!

Anne puse un picior în fața celuilalt. Când dădu să facă al doilea pas, Farman îi puse piedică pe la spate și Anne căzu pe pavaj, zdrelindu-și mâinile în încercarea de a frâna căderea.

O mașină dădu colțul dinspre Via Colinas și farurile se revărsară asupra ei. Anne se uită în sus, având pe față expresia întregii spaime pe care o trăia.

Te rog, oprește.

•

— Este domnișoara Navarre! strigă Tommy.

Tatăl lui trase la bordură, în fața Volkswagenului.

— Tommy, stai în mașină!

— Dar, tată!

— Stai în mașină!

•

Anne se ridică de pe pavaj, zgâriindu-se.

Farman se întoarse.

— Domnule, rămâneți în mașină.

— Ce se petrece aici?

Peter Crane. Ușurarea o scălda pe Anne ca apa.

— Obstrucționați executarea legii. Femeia asta s-a urcat băută la volan, spuse Farman.

— Nu, nu a băut. Fiul meu și cu mine tocmai am luat cina cu ea. Pot jura pentru ea. A băut o apă minerală.

Peter Crane se uită peste Farman.

— Sunteți bine, domnișoară Navarre?

— Nu, spuse Anne, nu sunt bine.

— Am un telefon în mașină. Pot suna la 9-1-1.

Dacă Farman fusese furios până atunci, acum furia îl copleșise de tot. Anne o putea vedea vibrând în aer, în jurul lui. Își spuse că omul ăsta putea exploda sub presiunea ei, dar Farman se duse brusc la mașina lui, se urcă în ea și plecă.

— Ah, Dumnezeule, spuse Anne sprijinindu-se cu spatele de mașina ei, simțind că nu o mai țineau picioarele.

— Ce naiba a însemnat asta? A înnebunit? întrebă Crane.

— Cred că e posibil, da, spuse Anne, fără suflare. Inima ei o luase razna.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Cred că tocmai ați făcut, spuse Anne.

Cred că tocmai mi-ați salvat viața.

•

Au escortat-o pe domnișoara Navarre acasă, ceea ce lui Tommy i s-a părut formidabil și foarte important. Nu a înțeles exact ce se întâmplase. Din mașină nu putuse auzi totul. Iar tatăl lui nu stătea el să-i explice. Tommy însă vedea că era supărat din cauza asta, ceea ce însemnă că trebuia să fie ceva în legătură cu domnul Farman. Dar domnișoara Navarre era foarte recunoscătoare și le-a mulțumit de cel puțin zece ori.

— Voi sunteți eroii mei, spuse ea înainte de a intra în casă.

Tommy credea că începe să plutească.

Sporovăi tot restul drumului spre casă, spunând ce echipă grozavă au făcut ei doi. Ce seară super a fost – aproape că avusese o întâlnire și apoi a fost declarat erou. Să vezi când o să-i spună lui Wendy. Acum nu mai era ea singura care avea de spus o întreagă poveste. El era un erou.

Când au intrat pe alee, mașina mamei lui era acolo dar nici măcar asta nu i-a stricat lui Tommy buna stare de spirit. Firește, nu o să-i poată povesti și ei ce se întâmplase. El și tatăl lui au ieșit la o pizza, asta a fost tot. Restul era secretul lor.

Ce seară formidabilă.

76.

Precis că o urmărise, se gândea Anne intrând în casă. Se așeză la masa din sufragerie – pe cel mai apropiat scaun. Mai tremură încă.

Cu siguranță că Frank Farman o urmărise. Era prea mare șansa de a o fi oprit pe ea, la întâmplare, dintre atâtea mașini. Trebuie să o fi urmărit de ia ieșirea din parcare. Iar ca să o urmărească de la ieșirea din parcare, trebuia să fi știut că o să vină acolo. Trebuia să o fi urmărit de ore bune, de când a plecat de acasă.

Și apoi nici n-ar fi trebuit să patruleze. Era imposibil ca Dixon să nu-l fi suspendat, după cele întâmplate.

— Ai uitat de înghețată, o anunță tatăl ei.

Anne se uită la el cum înainta pe culoar, împingând în față tubul cu oxigen, pe rotițe, ca și cum ar fi fost un accesoriu vestimentar la ansamblul din pijamaua grena și halatul din mătase neagră.

— Am pus-o pe listă dar nu ai cumpărat-o, se plânse tatăl ei. Înghețata mea cu nuci pecan. Am pus-o chiar în capul listei.

— Glumești, cred. Un elev de-al meu a încercat să-l omoare pe un altul, astăzi și tu te plângi că am uitat să-ți cumpăr înghețata?

— Nu văd ce legătură are una, cu alta.

— Nu. Firește.

— A trecut azi pe aici un ajutor de șerif, după ce-ai plecat. Te căuta pe tine, spuse el dezaprobator. Nu te-am crescut ca să ajungi o criminală.

— Tu nu m-ai crescut deloc.

— Voia să știe unde te-ai dus.

— Și tu i-ai spus.

— Desigur. Și mi-a mulțumit din suflet pentru contribuția mea anuală la fondurile șerifului, adăugă el cu infatuare.

— Grozav. Poate că te interesează să afli că ajutorul acesta de șerif este bănuit că și-ar fi ucis soția, azi-noapte.

— Asta-i o aberație.

— De fapt, nu știu de ce mai discut cu tine? Nici măcar nu te-ai obosit să mă întrebi de ce arăt în halul ăsta, spuse Anne privindu-și mâinile murdare și zdrelite, pantalonii negri, rupți în genunchi și murdari. Se ridică și se duse la oglinda de deasupra bufetului. Era albă ca varul.

Îl vedea pe tatăl ei strâmbându-se în spate.

— Pentru că semeni cu mama ta, spuse el, total indiferent. Mă duc în pat. Fără înghețata mea.

Anne se duse în bucătărie și își turnă un pahar de cabernet, ca să-și mai potolească nervii. Cel puțin unul dintre mistere fusese rezolvat! Frank Farman știuse unde să o găsească, pentru că propriul ei tată o dăduse pe mâna lui.

Căută în geanta numărul de pager al lui Vince și îi sună. Vince o sună imediat înapoi.

— Ce face profesoara mea preferată de clasa a cincea?

— Sunt bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost la masă cu Peter Crane și Tommy.

— Cum a mers?

— A mers bine. Tommy și cu mine ne-am lămurit. Dar pe drumul spre casă s-a întâmplat ceva cu adevărat înfricoșător, cu Frank Farman.

— Da, spuse el, tonul vocii dintr-odată altul, rece, oficial. Ceva nu era în regulă.

— Da? Ce vrei să spui cu da?

— Da, spuse Vince din nou. Frank a intrat chiar acum aici și stă cu pistolul la tâmpla lui Cal Dixon.

77.

Farman îl prinsese pe Dixon de gât, în încheietura brațului, cu țeava pistolului calibru 38, apăsată de tâmpla șerifului.

Se petrecuse totul atât de repede, atât de ușor. Nimeni nu a văzut apropiindu-se clipa asta – dar ar fi trebuit, se gândea Vince.

Frank Farman se autodefinea prin cariera lui, prin uniforma lui. Cu mai bine de un deceniu în forțele de ordine, cu un dosar cristal, ar fi putut activa în orice zonă ar fi dorit. S-ar fi putut face detectiv. Ar fi putut lucra la narcotice. Drept ca o săgeată. Așa cum era el. Era croit chiar și pentru Birou sau pentru Serviciile Secrete. Dar Frank Farman a ales să rămână în uniformă, pentru că el *era* uniforma.

De-a lungul anilor, încă de pe vremea când activa în Forțele Marine, Vince învățase multe despre toți Frank Farmanii. Rigizi. Ca la carte. Lipsiți de umor. Tipii ca el se înfuriau ușor. Era aproape inevitabil să se preocupe excesiv de cel mai mic detaliu al muncii lor, până la nuanțele spuselor colegilor sau superiorilor lor.

Dacă locul de muncă însemna totul, atunci absolut tot ce se petrecea în viața lor era legat de acest loc. Dacă munca asta a lui era amenințată, atunci propriul lui *eu* era amenințat și tipi ca Frank Farman sfârșeau în turnurile de pază, cu puști cu lunetă, sau cu un pistol la tâmpla cuiva.

În doar câteva zile, lumea lui Frank Farman, cu atâta grijă structurată, începuse să se destrame, iar această cădere înceta – în mintea lui Farman – odată cu vechiul lui prieten, Cal Dixon.

Probabil că veniseră unul după celălalt, intrând pe ușa laterală, pe culoarul care ducea spre cartierul general – Dixon. Primul, Farman în spatele lui. Dixon, întors tocmai de la spital unde

stătuse câteva ore cu Jane Thomas și cu mama lui Karly Vickers, probabil că nici nu-l văzuse. Era obosit, preocupat. Și nici măcar nu s-a uitat peste umăr, intrând în clădire, dar Farman precis că se aflase doar cu câțiva pași în spatele lui.

În timp ce Dixon deschidea ușa cartierului general, Farman se repezise asupra lui – cu brațul petrecându-i-l pe după gât, cu pistolul la capul lui împingându-l în birou și lipindu-se cu spatele de un perete.

Așa stăteau ei acum.

Vince tocmai o sunase înapoi pe Anne, când s-a întâmplat asta. Fără să-și ia o clipă ochii de pe Farman, întrerupse convorbirea, puse receptorul jos și apăsă 911 pe tastatură, în cazul în care nimeni de afară nu văzuse ce se întâmplase.

Răspunse operatoarea.

— Nouă – unu – nouă – care este urgența, vă rog?

— Frank, spuse Vince tare. Asta este o sală de ședințe. Nu vii la secție și nu intri cu pistolul în sala de conferințe. De ce nu pui arma jos? Putem discuta.

Farman se uită prin el.

— Toată lumea la perete, spuse el arătând peretele în care se afla unica ușă. Voia să poată vedea pe hol, prin geamul ușii.

Vince rămase la locul lui – vizavi de ușă. Hamilton și Hicks îi urmară sugestia și rămaseră acolo unde se aflau, obligându-l astfel pe Farman să-și distribuie atenția asupra unei suprafețe mai mari din încăpere, decât ar fi vrut el.

— În picioare, la perete, altfel îi arunc în aer nenorocitul lui de cap!

— Se pare că ăsta și este planul, Frank, spuse Vince. Vrei să-l lichidezi pe șerif.

În mod intenționat nu se folosea de numele lui Cal Dixon. Nu a folosit nici cuvântul prieten. Chiar dacă Farman și Dixon fuseseră prieteni ani

de zile. În ochii lui Farman, Dixon îl trădase. N-avea rost să stârnească și mai mult focul.

— Cu toții avem pistoale, spuse Vince. Nu ne poți împușca pe toți deodată. Îi zbori creierii șerifului, ești mort pe loc. Pentru asta ai venit aici? Să te sinucizi împușcând un polițist? Chiar atât de laș ești?

— Nu sunt laș, spuse Farman.

— Îl împușți pe șerif și ești laș și ucigaș. Toți anii ăștia în uniformă, Frank. Toți acești ani în care ți-ai construit reputația. Vrei să dai totul dracului într-o clipă, doar pentru că ești furios?

Farman nu părea să știe ce să răspundă la asta. Nu asta avusese el în cap când venise aici, fantazând despre o moarte în glorie, se gândea Vince.

Avea ochii sticloși și ușor confuzi. Băuse, probabil – probabil mai mult – exact ca în noaptea trecută – în noaptea când a dispărut soția lui.

Pentru un bărbat care simțea nevoia să controleze o situație, pierderea controlului era un lucru înspăimântător, care cerea mult alcool ca să amorțească spaima și suferința.

— Vorbește cu noi, Frank, spuse Vince deplasându-se o idee mai la stânga. O jumătate de pas, nu mai mult. Ai să ne spui ceva, altfel nu ai fi venit aici.

Fața lui Dixon era aproape purpurie, fie din lipsă de oxigen, fie din cauza unui atac cerebral iminent. Dacă murea, nu acesta ar fi fost cel mai rău lucru, își spuse Vince. Probabil că și Dixon gândea la fel, dar judecata lui era mai complicată, din cauza faptului că el și Farman se știau de mult. Nu ar fi vrut să-l vadă pe Farman mort. L-ar fi vrut dezarmat.

— Haide, Frank, spuse Hicks. Lasă pistolul jos. Ai băut ceva mai multișor. Nimeni nu o să-ți impute asta.

Hicks se deplasă și el puțin mai la stânga.

Farman își târșâi picioarele, mișcându-se spre stânga. Putea încă să vadă suficient de bine ușa, dacă își întorcea puțin capul.

Mendez era probabil în oficiu, privind la monitor drama în curs de desfășurare, își spuse Vince. Se dusese la baie nici cu o jumătate de minut înainte de a începe toată porcăria asta.

— Ce vrei să ne spui, Frank? îl întrebă Vince.

Farman tăcu, dar Vince îl vedea mestecându-și cuvintele în minte. Nu trebuia decât să-l facă să le scuipe. Dacă vorbea, nu trăgea.

— Tu nu mă cunoști, spuse el într-un târziu, dosarul meu era ca lacrima.

— Știu asta, Frank, spuse Vince mișcându-și greutatea de pe un picior pe altul, mai deplasându-se doi centimetri spre stânga. M-am uitat în el. Te-am verificat. Dosarul tău de serviciu este impecabil. Ai fost întotdeauna un tip corect. Și de ce faci asta, acum?

— Dar nu a contat, spuse el. Șaisprezece ani. Totul s-a prăbușit pentru că i-am dat o amendă unei curve, în trafic și omul cu care am lucrat în toți acești ani se întoarce împotriva mea fără să clipească.

— Știu că de acolo de unde privești tu, nu a fost un lucru corect, Frank. Dar nu te ajuți cu nimic făcând asta. Lasă pistolul jos, spuse Vince.

— Este prea târziu.

— Nu, nu este. Ai fost sub un stres cumplit, Frank, spuse Vince. Stres la serviciu, stres acasă. Oricine pricepe asta. Lasă pistolul jos. O să găsim noi o cale. Îți iei liber o vreme, să te detașezi de stresul ăsta. Șaisprezece ani cu un dosar fără pată. Seara asta este doar un bip pe un ecran, Frank.

Farman scutură din cap.

— Tu nu știi… este prea târziu.

— Fiul tău este alături. Frank. Are unsprezece ani. Are mari probleme. Are nevoie de tine, Frank. Are nevoie de tatăl lui. Poți pune acum pistolul

jos. Putem repara totul, ca să poți fi alături de fiul tău.

— Am încercat să-l cresc cum trebuie. Așa cum m-a crescut și bătrânu' meu pe mine. Nu știu ce nu este în regulă cu el, spuse Farman.

— Are probleme, Frank, spuse Vince, mai alunecând un pas. Se întâmplă. Cine știe de ce? Tu ești cel care încă îl mai poate ajuta. Un băiat are nevoie de tatăl lui.

Culoarea reveni pe chipul lui Farman. Potrivi pistolul pe gâtul lui Dixon, își flexă degetele pe mânerul acestuia.

— Da? Dar târfa aia m-a reclamat la Protecția Copilului. Acum am și asta la activ.

O senzație neplăcută îi strânse stomacul, în timp ce cuvintele lui Anne îi umblau prin cap*: ...pe drumul de întoarcere, s-a întâmplat ceva cu adevărat înfricoșător, cu Frank Farman.*

— Nu contează, Frank, spuse el. Este doar o neînțelegere. Tu ai făcut ce ai crezut mai bine. Ai fost un exemplu bun pentru fiul tău, Frank. Toată lumea de aici știe asta. Așa că, haide. Lasă arma jos, ne așezăm și găsim o rezolvare. Cred că ți-a obosit deja brațul.

— Nu, spuse Farman, dar transpira ca un cal și pistolul îi tremura în mână.

Vince spera pentru binele lui Dixon că avea un trăgaci greoi.

78.

Mendez ieșise din sala de conferințe doar ca să se ducă la toaletă. Băuse prea mult suc Mountain Dew. Renunțase la cafeină. Când ieși de la toaletă, lumea se întorsese cu fundul în sus.

Urmărea acum la monitor, din încăperea alăturată, recunoscător districtului că nu făcuse economie în dotarea clădirii cu un sistem de securitate de ultimă generație. Camere de luat vederi în fiecare încăpere, mai puțin la toaletă.

Mendez se gândi la discuția pe care tocmai o avuseseră, despre posibilitatea ca Frank Farman să fie Să-Nu-Vezi-Răul. Vince nu conta pe asta, dar Mendez credea că era posibil.

Dacă ucigașul era un bărbat ocupând o poziție de autoritate, de încredere, atunci cine putea personifica asta mai bine decât cineva în uniformă? Mai mult, se putea implica ușor în investigații. Și putea chiar construi o poziție de posibil-erou, în urmărirea suspecților.

— Mendez.

Trammell își vârî capul pe ușă.

— Avem o mare problemă.

— Da. La asta mă și uit.

— Nu. Afară. Vino.

Mendez se uită la monitor, spunându-și că nu ar trebui să-l părăsească. Ce putea fi și mai urgent?

— Serios. Vino. Leone îl poate ține de vorbă. Trebuie să vezi asta, spuse Trammell.

Alergară pe coridor și ieșiră în fața clădirii, pășind într-o scenă scoasă parcă din *Întâlnire De Gradul Trei.*

Pământul era luminat de sus, de lumina albă a reflectoarelor unui elicopter. Parcată direct pe gazon, se afla o mașină de teren, de poliție, cu portbagajul și portierele deschise. Poliția menținea un perimetru în jurul mașinii, liber de privitori și de presă.

— Mașina lui Frank? urlă Mendez ca să se facă auzit, peste zgomotul elicei elicopterului.

— Da.

Trammell îl conduse spre spatele mașinii cu portbagajul deschis.

— Și soția lui Frank.

Sharon Farman zăcea moartă în portbagaj. Bătută, strangulată, tăiată. Cu ochii și gura lipite cu adeziv.

79.

Dennis stătea întins pe patul pliant care fusese adus în cameră. Detectivii îi aduseseră un televizor, pizza și apă minerală, dar el nu se uita la televizor și nu îi era foame. O polițistă grasă și urâtă trebuia să îl păzească, dar aceasta citea o carte, la masă și abia dacă-i arunca din când în când o privire.

Singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat Dennis, era să plece acasă. Domnișoara Navarre îi spusese că nu o să plece acasă. Dar ce știa ea? Doar nu lucra pentru șerif. Tatăl lui lucra pentru șerif. Tatăl lui o să-l scoată de-acolo.

Dar nu-l văzuse pe tatăl lui decât prin geamul din ușă. Tatăl lui nu intrase ca să stea de vorbă cu el, sau să țipe la el sau mă rog, orice. Se uitase doar o singură dată prin geam și nu se mai întorsese.

Poate că nu o să se mai întoarcă niciodată.

Nu pentru prima oară, Dennis se întreba cum ar fi dacă ar fi făcut și el parte dintr-o familie adevărată. Ca cele de la televizor. Ca Wendy Morgan sau Tommy Crane.

Întotdeauna îl urâse pe Tommy Crane. Tommy Crane avea totul. Tommy Crane era deștept. Tommy Crane era talentat. Tommy Crane avea părinți trăsnet, care-i dădeau tot ce-și dorea el.

Întotdeauna îl urâse pe Tommy Crane, dar acum, stând întins pe patul de campanie, într-o cameră din biroul șerifului, fără cineva căruia să-i pese de el și fără nimeni care să vină să vadă dacă era bine, Dennis își spunea că ar fi al naibii de super dacă în noaptea asta ar fi Tommy Crane.

•

Ritualul de culcare al lui Tommy era același ca în fiecare seară din săptămâna care trecuse. Mama lui – în continuare într-o stare cumplită – îl obligase să-și ia medicamentul antialergic. După care alergase la baie ca să-l vomite.

Era furios pe ea, acum. Deși Tommy își jurase că nu o va lăsa să-i strice această seară perfectă cu tatăl lui, ea o făcuse. Mama lui trebuia întotdeauna să fie centrul atenției și reușea asta, cu orice preț. De obicei, țipând.

Tommy obosise de toate astea. De ce nu putea mama lui să fie altcineva? Sau de ce nu puteau să fie doar el și tatăl lui? Uneori își dorea în secret ca ei să divorțeze, dar apoi îl apuca teama că va trebui să stea cu mama, nu cu tatăl lui.

Se certau, acum. Tommy se furișă în hol, cât de mult îndrăzni și trase cu urechea. Nu putea înțelege cea mai mare parte din ce spuneau, pentru că se duseseră în dormitorul lor, aflat în celălalt capăt al holului și închiseseră ușa.

Din când în când se auzea cât un cuvânt. Numele lui. De ce ai…? Cum ai putut să? Anne Navarre…

Tommy simți un rău în stomac, care nu avea nicio legătură cu medicamentul antialergic. Nu voia ca el să fie problema. Ochii i se umplură de lacrimi și alergă înapoi în camera lui.

Oricum, nu mai avea nevoie să asculte. Știa ce se va întâmpla. Tatăl lui se va sătura de scandal și va pleca și nu se va mai întoarce cu orele.

Doar că de data asta nu va pleca singur.

80.

Anne umbla de colo, colo prin bucătărie, întrebându-se ce să facă. Ce ar putea face? Nimic. Sunase la 911 în clipa în care închisese Vince, de unde i s-a spus că erau la curent cu situația de la biroul șerifului.

Situația. Frank Farman se afla în biroul șerifului, cu un pistol la capul lui Cal Dixon.

Anne se cutremură, gândindu-se cât de aproape de dezastru se aflase și ea, în mâinile lui Farman. Dacă Tommy și tatăl lui nu ar fi trecut pe acolo…

Se întreba acum care, exact, era gradul de deranjament mintal al lui Frank Farman. Își omorâse el nevasta? O omorâse oare *numai* pe soția lui?

Cât de ușor i-ar fi fost lui să-și culeagă victimele. Care era femeia să nu oprească la mașina poliției? Orice femeie ar fi avut încredere în bărbatul în uniformă care ar fi coborât din mașină. Lui nu-i mai trebuia decât să le atragă pe o porțiune de drum mai izolată…

Abuzul de încredere era lipsit de scrupule. Și când se gândea la ce li se făcuse femeilor acelora… Niciun coșmar nu putea fi mai terifiant.

Cutremurându-se la micile impulsuri de adrenalină care încă o mai străbăteau, trecu prin toată casa, verificând ferestre, verificând uși. Dorindu-și să fi fost Vince aici. Ciudat cât de repede devenise acest lucru un obicei.

Se duse în living și porni televizorul, doar pentru compania vocilor și tu gratulată cu o imagine panoramică, din aer, asupra biroului șerifului. Pe manșeta din partea de jos a televizorului scria: ATAC LA BIROUL ȘERIFULUI; REGLARE DE CONTURI ÎN OAK KNOLL.

Clădirea era înconjurată de presă și elicopterele media măturau solul cu reflectoarele lor.

Anne luă telecomanda și dădu mai tare, prinzând la mijloc relatarea unui reporter arătos din L.A.

— …suspectat, *se pare,* de uciderea, prin bătăi și strangulare, a soției sale, al cărei cadavru *se pare* că a fost descoperit în urmă cu mai puțin de o jumătate de oră în portbagajul unei mașini de poliție aflată pe peluza din spatele meu – și care *se pare* că ar fi mașina de serviciu a ajutorului de șerif Farman.

Ah, Dumnezeule.

— Printr-o coincidență și mai bizară, fiul de unsprezece ani al ajutorului de șerif se spune că s-ar afla în clădire. Acesta a fost arestat mai devreme, în legătură cu o înjunghiere care s-a petrecut în parcul din apropiere.

— Se fac speculații, evident extravagante, potrivit cărora ajutorul de șerif ar fi, de fapt, notoriul ucigaș Să-Nu-Vezi-Răul, care stătea la pândă în acest idilic orășel universitar…

Anne butonă de la canal la canal, fiecare prezentând aceeași scenă, dintr-un alt unghi. Niciunul nu prezenta drama care se desfășura în interiorul clădirii, unde viețile atârnau de un fir de păr.

81.

— Ce putem face pentru tine, Frank? îl întrebă Vince.

Se afla în cel de al treizeci și cincilea minut. Vince încercând să smulgă răspunsuri de la Frank Farman, obligându-l, încet, încet, să se întoarcă cu spatele la ușă. Farman, transpirând și tremurând acum din cauza efortului imobilizării șerifului și al menținerii pistolului la tâmpla acestuia.

Vince ducea totodată propriul lui război împotriva uzurii, propriile lui rezerve de energie părăsindu-l până la ultima picătură. Începea și el să simtă că tremură, dar dacă reușea încă puțin să-l mai țină ocupat pe Farman, ceva se va întâmpla. Farman va ceda, sau se va năpusti cavaleria înăuntru.

Trucul era să-l țină de vorbă.

— Vrei să stai jos? Vrei ceva de băut? Ce ai vrea? îl întrebă Vince, plantând acele nevoi, iară și iară, în capul lui Farman.

Farman clipea greoi, în timp ce sudoarea îi șiroia pe frunte în jos, picurându-i în ochi.

— Hai, Frank, dă-mi ceva.

— Am dat departamentului ăsta tot ce am, spuse Farman cu vocea spartă din cauza efortului și a emoțiilor.

— Atunci haide să încercăm să mai salvăm ceva, sugeră Vince. Ai făcut multe lucruri bune, Frank. Jos pălăria. Haide atunci să nu îți bați joc de toate astea.

Riscă, făcând un pas întreg spre Farman, eliberând ușa.

— Nu te apropia, spuse Farman.

— Eu nu vreau decât să te ajut, Frank, spuse Vince coborând tonul, pentru ca Farman să fie nevoit să se concentreze puțin mai mult, ca să-l audă.

— Haide să terminăm cu bine ziua de astăzi.

Farman scutură din cap.

— Este prea târziu. S-a sfârșit. Tu nu știi.

— Ce nu știu eu, Frank? întrebă Vince. Spune-mi. O să fac tot posibilul să te ajut.

— Este prea târziu, repetă el cu ochii începând să i se umple de lacrimi, ea nu mai este.

— Știu că soția ta a plecat. O putem găsi, Frank. O putem aduce aici. Puteți vorbi.

Farman scutură din cap.

— Este prea târziu.

Ah, pe dracu' își spuse Vince. *A murit.* Riscul ca situația să ia o întorsătură total nedorită se multiplică de o sută de ori. Dacă și-a ucis nevasta, atunci chiar că nu mai exista cale de întoarcere pentru el. Va face pușcărie. Dar închisoarea nu va fi o opțiune pentru Frank Farman. Va alege moartea.

Vince inspiră adânci și expiră.

— Înțeleg. Înțeleg, Frank, spuse el.

— Nu am vrut asta, șopti Farman, o suferință teribilă săpând adânc în trăsăturile chipului său.

— Haide să nu înrăutățim și mai mult situația. Dă-i drumul omului ăsta, spuse Vince mai făcând o jumătate de pas spre el.

Stătea cu ochii pe Farman, fără să-și arunce nici măcar o nanosecundă privirea spre ușa care se deschidea încetișor în spatele lui.

•

Mendez – se strecură în încăpere, ținându-și respirația. Trei pași iuți și era în spatele lui Frank Farman, cu pistolul la capul acestuia, exact în clipa în care Farman spunea:

— Eu nu pot face pușcărie.

— Aruncă pistolul, Frank. Acum. E un ordin, spuse Mendez.

Trei lucruri s-au petrecut simultan: Cal Dixon a căzut pe loc, fleașcă la pământ: Vince Leone a strigat *NO*; și Frank Farman și-a vârât pistolul lui calibrul 38 în gură și a apăsat pe trăgaci. Glonțul a

parcurs o traiectorie orientată în sus, trecând prin bolta palatină, prin creierul mijlociu și ieșind în partea din spate a craniului, aproape la doi centimetri de centru, făcând o crestătură superficială de-a lungul pometului obrazului lui Mendez și călătorind mai departe, ca să se îngroape în perete.

Farman pică acolo unde se afla, ca un sac cu oase, căzând transversal peste picioarele lui Cal Dixon, cu tot spatele capului sfărâmat ca un ou.

82.

Potrivit frumușelului reporter din L.A., ATACUL ASUPRA BIROULUI ȘERIFULUI ajungea la un fel de deznodământ. S-au tras focuri. Brigada tactică a departamentului șerifului se năpustise în clădire.

Anne tremura. Nu se garanta că finalul va fi fericit pentru toată lumea. Nu se putea relaxa până când Frank Farman nu era dezarmat, într-un fel sau altul și până când toți ceilalți nu erau în siguranță. Până când Vince nu era în siguranță.

Având nevoie să-și ocupe mâinile cu ceva, își aduse geanta în living și îi răsturnă conținutul pe masă. Efectiv reuși să zâmbească la vederea cadoului lui Tommy. De asta avea nevoie ea – de o surpriză drăgălașă.

Cutia era dimensionată pentru adăpostirea unui inel. Se vedea că o ambalase chiar Tommy… Anne desfăcu hârtia cu grijă, ca și cum în cutie s-ar fi putut afla un ou Fabergé.

În cutie se afla ghemulețul unui fin lănțișor din aur. Un lănțișor, își spuse Anne, puțin derutată. De unde avea un băiețel de zece ani bani ca să-i cumpere profesoarei lui un lănțișor? Și ce să facă ea, dacă darul era prea extravagant? Îi va sfâșia inima dacă i-l va da înapoi.

Goli cutiuța în palmă și eliberă cu grijă capetele lănțișorului, ridicându-l în sus și lăsându-l să se desfășoare, ca un fir de aur.

De lănțișor era atârnată o figurină simplă, din aur.

Silueta unei femei cu brațele ridicate, în semnul victoriei.

Lănțișorul pe care îl avusese la gât Karly Vickers, în fotografia cu manșeta DISPĂRUTĂ.

Lui Anne îi îngheță sângele în corp.

Inima îi bătea atât de repede, încât îi veni să leșine. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât figurina din aur dansa încolo și încoace, strălucind în lumină.

Unde a găsit Tommy lănțișorul? Putea exista vreo explicație rezonabilă a faptului că Tommy avea acces la o bijuterie dată numai femeii care a absolvit programul *Centrului Thomas,* în semn că era pregătită pentru o viață independentă?

Creierul i se blocă încercând să găsească o logică în asta. Îl găsise oare în pădure? Lisa Warwick avea și ea unul la fel? căzuse poate în pământ, printre frunze. Poate că îl luase Tommy cât a stat, împreună cu Wendy, dincolo de panglica galbenă întinsă la locul crimei – în intervalul de timp dintre găsirea cadavrului și venirea ei acolo.

Nu prea suna adevărat, dar oricum, creierul ei voia să creadă asta. Ciudat cum mintea se făcea singură covrig, încercând să dea sens unui lucru, folosind doar informația incompletă pe care o avea, umplând propriile goluri.

Dacă Frank Farman era ucigașul, așa cum specula presa, poate că lănțișorul fusese la Dennis, de la care îl obținuse Tommy, cine știe cum.

Exact. Ca și cum Dennis i-ar fi dat ceva lui Tommy. Dennis ar fi fost în stare mai curând să-l omoare în bătăi pe Tommy, ca să-i smulgă lănțișorul. Nu exista nicio versiune a poveștii, care să funcționeze și în sens invers.

Tatăl lui Wendy lucra mult la centru. Poate că într-un fel oarecare Wendy primise lănțișorul și Tommy îl primise de la Wendy.

Peter Crane își dona și el serviciile, centrului.

Dar numai femeile care absolveau programul primeau lănțișorul de aur. Nici măcar Jane Thomas nu purta unul asemănător.

Desigur, trebuia să existe o explicație perfect valabilă pentru asta, își spuse Anne. Nu avea niciun motiv să se simtă tulburată… și totuși, era.

Strânse lănțișorul în căușul mâinii și începu să umble prin cameră, cu el în pumn, ca și cum acesta i-ar fi putut vorbi, într-un fel.

Va trebui să-l întrebe pe Tommy. Sau poate că o să discute direct cu tatăl lui. Trebuia să existe un răspuns.

Mai curând decât mai târziu, își spuse ea când sună soneria și-i deschise ușa lui Peter Crane.

83.

— O să ai o cicatrice, spuse Vince.

— Numai una? întrebă Mendez

— Doamnele o s-o găsească sexi, spuse el arătând spre furioasa linie roșie care crestase obrazul detectivului. Pe cele pe care nu le pot vedea…

Vince termină propoziția ridicând din umeri și se așeză pe banca din piatră, alături de Mendez și-și puse brațele pe picioare.

Stăteau afară, fără ca vreunul dintre ei să observe răcoarea umedă a aerului nopții. Mirosea parcă a lavandă și a rozmarin, cu o idee de ocean, care se întindea dincolo de munții scunzi, dinspre vest. Nu mirosea a praf de pușcă și a moarte.

Media renunțase peste noapte, Dixon închizându-le ușa și trimițându-i pe toți de-acolo. Ceea ce se petrecuse înăuntrul biroului șerifului putea fi o știre irezistibilă, dar era totodată o tragedie de familie și era destul, pentru o singură noapte.

Medicii au fost și au plecat. Mendez refuzase să se ducă la spital. După ce-și spălase sub duș sângele și fragmentele de creier și de oase, o mică tăietură pe obraz nu părea să merite pierderea de timp. Ar fi putut fi la fel de mort ca și Frank Farman.

— Ești dispus să împarți ceva din farmacia pe care o cari peste tot cu tine? întrebă el.

Vince scormoni în buzunarul hainei după sticluța cu pastile și scutură câteva, în mină.

— Ți-o recomand pe cea albă, lungă. Asta dacă nu crezi că o să ai un atac. Atunci ți-o recomand pe cea roz, spuse Vince.

Mendez își arcui o sprânceană.

— Un atac?

— Glonțul a intrat pe aici, spuse Vince arătând exact sub pometul obrazului drept, acolo unde un petic ciudat, lucios de piele nouă, mai mic decât un bănuț, marca locul. Oamenii rar remarcau cicatricea în sine. Mustața care crescuse de când îl văzuse Mendez ultima oară era o trăsătură cu mult mai strigătoare.

— Glonțul?!

— Vrei să chem medicii? Mă repeți, spuse Vince.

— Ce glonț?

— Dacă l-aș fi văzut venind, spuse el dus pe gânduri. Atunci mi-aș fi putut întoarce puțin capul și poate că aș fi avut o tăietură drăgălașă ca a ta. Sau poate c-aș fi sfârșit cu un petic negru pe ochi. Fostei mele soții îi plăceau piraților, în romanele ei de dragoste.

— Ce s-a întâmplat?

— Versiunea *Reader's Digest*: un hoț drogat, cu un pistol ieftin, calibrul 22. Asta este chestia cu pistoalele alea de calibru mic – ce intră în victimă, nu iese întotdeauna.

— Adică te plimbi prin lume cu plumbi în cap? întrebă Mendez, incredul.

— Asta explică multe, nu?

— De fapt, da.

— Oficial sunt pensionat de boală.

— De ce n-ai spus nimic?

— Ah… pentru că nu vreau să știe toată lumea. Fă-mă paranoic, dar eu cred că oamenii se poartă altfel cu cineva, dacă știu că respectivul are un glonț în cap.

— Ar fi trebuit să fii mort.

— Da. Dar nu sunt, spuse Vince cu o idee din zâmbetul acela mare al lui. Viața e ca un câine bătrân, nostim. Nu o lua de bună, băiete.

Rămaseră o vreme tăcuți. Două mașini de teren, ale poliției rutiere, trecură prin dreptul lor, spre parcare. Nu era decât încă o altă noapte la Biroul Șerifului. Spectacolul s-a terminat.

— Chiar ai de gând să te lași de meserie?

Vince încuviință din cap.

— Dacă nu eram convins de asta înainte de a veni aici, acum sunt. În seara asta m-am decis. Să nu vrei să sfârșești ca bătrânul Frank, băiete; doar un umeraș pentru o uniformă. Și nimic altceva în afară de slujba ta să nu mai conteze. Ea îți spune cine ești. Ce ești. Eu am fost acolo, am făcut asta, acum mă pot retrage. Trebuie să iubești ce faci. Nu mă înțelege greșit. Trebuie să te pasionezi. Dar nu face din asta singura ta amantă.

— Și ce-o să faci?

— Vreau să predau, să fac consultanță, să recrutez poate oameni noi, de dragul vremurilor trecute. Dar ce vreau mai mult și mai mult este să am o soție și o viață adevărată. Și la sfârșitul unei zile de muncă vreau un loc moale pe care să-mi așez capul meu ciuruit de gloanțe și care să nu fie o pernă ieftină de la *Holliday Inn.* Este timpul ca o tânără speranță să-mi ia locul și eu să mă retrag.

— Crezi că m-aș putea descurca la Științele Comportamentale?

— O să trebuiască să faci ceva muncă de teren, dar, da. Ai un cap bun pentru așa ceva, Tony. Oricum, aș vrea să te gândești la asta.

— O să mă gândesc.

— Vince, ce faci, îmi palmezi cel mai bun detectiv? spuse Cal Dixon, venind să se așeze pe ultima bucată de bancă. Ca și Mendez, făcuse un duș și își schimbase în vestiar uniforma pătată cu sângele lui Frank Farman, cu jeanși și pulover.

Vince își desfăcu brațele.

— Ce să spun? Sunt un ticălos. Vreau să fie tot ce poate el să fie.

— O să-i dau drumul. În seara asta mi-ai salvat viața, spuse Dixon.

— Tu ți-ai făcut și tu partea ta. Eu sunt doar o moară neferecată. Călugărițele obișnuiau să-mi dea la fund pentru că vorbeam întruna, spuse Vince. Tăcu puțin, apoi spuse, schimbând tonul:

— Îmi pare rău pentru Frank.

Dixon scutură din cap.

— Crezi că cunoști un om…

— L-ai cunoscut. Odinioară. Oamenii se schimbă. Viața îi schimbă, spuse Vince.

— Efectiv nu l-aș fi putut vedea făcând lucrurile care li s-au făcut celor două femei.

— Farman nu le-a omorât pe cele două femei, spuse Vince.

Cei doi bărbați de lângă el se îndreptată pe bancă, uluiți și exclamară:

— Ce?!

— Farman și-a omorât soția. Nu el este Să-Nu-Vezi Răul.

— Dar se potrivește totul, spuse Mendez.

— Aproape. Dar nu chiar.

— Dar, Vince, am văzut ce i-a făcut nevesti-sii. Arăta exact ca și celelalte…

— Și de ce să nu fi arătat? Frank cunoștea detaliile celor două cazuri.

— Crezi că e vorba doar de un plagiat? întrebă Dixon.

— Iată care este povestea mea despre Frank Farman, spuse Vince:

— Aseară, Frank s-a îmbătat, a devenit rău, și-a bătut nevasta. Nu pentru prima oară, dar de data asta a dat-o-n bară și nevasta a murit. Dar Frank e un băiat deștept, când își revine din beție, la lumina zilei. El știe că are multe de pierdut. Așa că își spune că ar putea face ca moartea soției lui să semene cu celelalte crime. Și să i-o pună în cârca unui tip cu adevărat rău. Oricum, a fost un accident și niciodată în viața lui nu va mai face așa ceva, așa că de ce să înfunde el pușcăria?

Numai că el nu *poate* face pușcărie, el este Frank Farman, Ajutor de șerif. Încă patru ani, până face douăzeci și are un vagon de posibilități. Într-o bună zi poate ajunge șerif, fir-ar… Doar s-a spetit atâta, pentru asta.

Așa că execută o copie la indigo – îi lipește ochii și gura cu adeziv, o taie. Oricum, femeia este deja moartă. N-o mai doare.

Până acum a reușit să-și păstreze sângele rece. Trebuie să facă ceea ce trebuie să facă. Se gândește să o planteze undeva, de îndată ce se va lăsa întunericul. Numai că ziua lui Frank merge din rău în mai rău, m și mai rău.

Puștiul lui a încercat să omoare pe cineva, apoi l-a acuzat că și-a omorât nevasta. Numai la asta nu se gândise el. Oamenii pe care îi respectă cel mai mult – dumneata, șerifule – îl privesc deja pieziș, pentru că a amendat-o pe fata Vickers și pentru afacerea cu degetul. Mai mult decât orice i s-a întâmplat, un lucru pe care nu-l poate suporta Frank: pătarea imaginii lui. Pentru el, doar imaginea contează.

Și Frank începe să se destrame pe la margini. El nu este un ucigaș din fire și atunci, firește, asta îl apasă. Nu poate suporta ca oamenii să spună despre el că este un polițist prost, un tată prost. Se duce acasă, începe să bea. Apoi, cei de la Protecția Copilului îi fac o vizită, pentru că Anne Navarre îi sunase ieri și raportase posibilul lui abuz. Mai multă mizerie pe armura lui.

Pentru Frank viața a devenit acum un infern. Roțile deraiază iar el nu mai poate opri trenul. În mintea lui a făcut totul așa cum trebuie – exceptând uciderea accidentală a nevestei – și vrea ca cineva să fie vinovat pentru asta.

— Eu, spuse Dixon.

— Tu, spuse Vince. Tu ar fi trebuit să ai încredere în el. Tu ar fi trebuit să-l crezi pe cuvânt. Dar tu l-ai trimis la mantinelă. Atunci au început lucrurile s-o ia razna. Trebuia să fie greșeala ta. Și iată-ne aici.

Dixon se uită la el.

— Și toate astea îți umblă ție prin cap?

— Toate astea plus un glonț, spuse Mendez.

— Frank nu era o momâie, continuă Vince. Frank era un om rănit prea adânc și a clacat. Pur și simplu. Și pariez că pot demonstra asta, spuse Vince izbind în picior. Unde ai trimis cadavrul doamnei Farman?

•

Cadavrele fuseseră transportate la *Casa de Pompe Funebre Orrison:* amândoi Farmanii, doamna și domnul. Vince își imaginează că, mai mult ca sigur, pompele funebre *Orrison* nu au mai avut vreodată parte de un tablou mai macabru în salonul lor pentru îmbălsămare.

Sacul în care se afla cadavrul lui Sharon Farman fusese deschis și Vince se oțeli în fața violenței de care avusese parte femeia, atât înainte cât și după moarte.

— Uită-te doar la tăieturi, spuse Vince. Uită-te cum sunt plasate rănile, la lungimea lor, la adâncimea lor, la cum arată marginile lor.

Adusese cu el Polaroidele de la autopsia Lisei Warwick. Adusese și desenul lui cu amplasarea rănilor Lisei Warwick și schița pe care o făcuse mai devreme, în seara aceasta, cu rănile identice ale lui Karly Vickers. Fiecare semn era precis plasat, precis dimensionat.

Făcea acum o schiță a rănilor lui Sharon Farman, în conturul simplu al trupului uman, pe un altul din formularele lui tipizate. Când termină, împinse deoparte tot ce se afla pe o masă din oțel inoxidabil, curată, făcând loc și așezând desenele, unul lângă altul.

Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt în timp ce studiau schițele: două care se potriveau exact, unul, un fals stângaci. Tăieturile de pe trupul lui Sharon Farman variau ca lungime și adâncime. Amplasarea lor nu se potrivea cu cele de pe celelalte victime. Rănile păreau mai curând aleatorii, decât deliberate.

— Frank Farman nu le-a omorât pe aceste femei, spuse Vince. Tăieturile astea, făcute pe

Warwick și Vickers înseamnă ceva anume, pentru autorul lor. El le face acolo și așa cum le face, cu un anumit motiv. Sharon Farman a fost doar căsăpită.

Mendez continuă să se uite la schițe, văzând ceva mai mult decât văzuse Vince, după ce le privise, ore întregi. Vince căutase un anumit mesaj în amplasarea rănilor, în lungimea rănilor, în adâncimea rănilor. Ele reprezentau ceva pentru ucigaș, dar încă nu era sigur ce anume.

Mendez luă un pix de la șeful lui și uni cu o linie rănile una de cealaltă. Moi întâi pe schița Lisei Warwick, apoi pe cea a lui Karly Vickers.

Era nevoie de ceva imaginație, dar modelul era acolo: picioare înalte, gât lung, cap prelung… și două aripi.

— Este o pasăre, spuse Dixon.

Vince fu străbătut de emoția conștientizării, dar îl lăsă pe Mendez s-o spună.

— Este un cocor.

— Peter *Crane.* Peter *Cocorul.*

84.

— Doctore Crane, spuse Anne surprinsă să îl vadă, dar nici chiar atât de surprinsă. Tocmai se gândea la el. Își petrecuse seara cu el. Nu era chiar atât de bizar să apară la ușa ei, rațională ea.

Crane zâmbi jenat.

— Anne, îmi pare rău că te deranjez.

— Nu, nu, nicio problemă.

Mama ei o educase să primească bine musafirii, să fie curtenitoare. Firește că se dădu în lături din ușă, permițându-i să intre. De ce n-ar fi făcut asta? Fusese eroul ei, puțin mai devreme.

— Pot să vă ofer ceva de băut? Gazdă până în măduva oaselor. Acesta fusese rolul mamei ei.

— Nu, mulțumesc, spuse el. Nu vreau să vă întrerup seara mai mult decât trebuie. Ce casă frumoasă aveți. Este originală?

Fermecător, dezarmant. Jumătate din femeile din oraș ar fi în stare să ucidă, ca să-l aibă în foaierul lor.

— Din o mie nouă sute treizeci și trei, spuse ea. Renovată, firește.

— Dar cu fidelitate față de arhitectura originală, spuse Crane privind în jur, admirând detaliile stilului Craftsman… și văzând dacă era sau nu singură.

— Cu ce vă pot ajuta?

Din nou același zâmbet auto-depreciator. Foarte Tom Selleck, fără mustață.

— Este puțin cam jenant, dar e în legătură cu darul pe care vi l-a făcut Tommy.

— Ah?

Lănțișorul pe care-l vârâse în buzunarul de la pantaloni, înainte de a deschide ușa. Lănțișorul pe care îl au numai absolventele programului *Centrului Thomas.*

Peter Crane fusese ultima persoană care a văzut-o pe Karly Vickers, înaintea dispariției acesteia.

— *„Doar nu crezi că este implicat*”, îl întrebase ea pe Vince. *„Este cel mai cumsecade om”.*

— Întâmplător, l-ați deschis?

Ceva nu era chiar în regulă. Anne nu putea pune degetul exact. Nu putea descrie sentimentul fără să i se pară ceva prostesc.

Fără să știe exact de ce făcea asta, Anne deschise gura și minți.

— Nu, nu încă. Nu l-am deschis. E vreo problemă?

Steve avansa încă puțin în casă, înregistrând, cât se poate de întâmplător, toate detaliile.

— Mă tem că trebuie să vă rog să mi-l dați înapoi, spuse el cât se poate de jenat, dar lui Anne i se făcu, totuși, pielea ca de găină. Tommy… nu a înțeles…

— Nu, serios, nu trebuie să vă scuzați, spuse Anne, cu inima bătându-i tare, în piept. Am lăsat cutiuța în bucătărie. Vi-o aduc imediat.

— Îmi pare rău, spuse el întorcându-și fața spre dreapta, în direcția livingului, unde conținutul genții ei zăcea răspândit pe masa mare din mijlocul camerei…

— Nicio problemă.

…cu bucățelele rupte ale ambalajului și cutiuța, deasupra grămezii…

— Mă duc să vi-o aduc, spuse Anne.

Inima îi bătea să-i iasă din piept, când se întoarse și o porni spre bucătărie. Va trece prin ușa batantă și dusă va fi. Cheile de la mașină se aflau pe bufetul din bucătărie, lângă telefon. Le va lua în fugă și va ieși prin ușa din spate. Mașina era parcată pe alee.

Cu toate clopoțelele de alarmă răsunându-i în cap, o parte din ea tot îi mai spunea că reacționa exagerat, că era doar speriată de evenimentele din seara aceea…

Își aminti ce-i spusese Vince, să aibă încredere în acele instincte.

Iuți doar puțin pasul, în timp ce împingea ușa grea, batantă.

Un singur cuvânt îi explodă în minte: FUGI!

Chiar în clipa în care o rupea la fugă, Crane se repezi pe ușă, izbind-o de perete, micșorând distanța dintre ei.

Anne încercă să înșface cheile de la mașină, dar le mătură cu mâna, trimițându-le direct pe pardoseală.

Peter Crane se repezi spre ea cu o mână, încercând să o apuce de umăr. Anne se feri, ajungând deja la ușa din spate, cu mâna pe clanță. Numai că o încuiase mai devreme, să țină intrușii afară, nu să intre singură în capcană.

Steve Crane o apucă de păr și o trase înapoi spre el. Anne se răsuci spre el, izbindu-l cu umărul în coaste, fiind răsplătită cu un sunet gutural, din adâncul stomacului lui Steve. Îl izbi din nou, scăpă, înșfăcă ceainicul de pe sobă, se întoarse și îl lovi în cap, cât putu de tare.

Capul lui Crane zvâcni spre stânga, cu sângele țâșnindu-i din nas, pe dulăpioarele albe.

Anne se repezi la ușa din spate, o descuie, o deschise și încercă să se arunce prin ea. Dar forța uriașă a trupului lui Steve o izbi din spate și o întinse pe verandă, cu fața înainte, cu brațele prinse dedesubt, în timp ce el se prăvălea peste ea.

Aerul îi părăsi plămânii cu un șuierat dureros. Văzu stele în fața ochilor. Dar continuă să-și miște picioarele, lovind, încercând să se extragă de sub el. Răsucindu-se, foindu-se, câștigă un centimetru, își eliberă un braț, căută să înșface ceva.

Degetele i se închiseră în jurul unei mici relicve din beton, o broască pictată în verde, puțin mai mare ca pumnul ei. Își eliberă și celălalt braț. Se smulse de sub Crane, răsucindu-se deasupra.

În acea fracțiune de secundă în care îi văzu fața, știu. Chiar și în lumina galbenă, slabă de pe

verandă, își dădu seama ce anume nu era în regulă. Ochii lui – la fel de plați și de reci ca niște monede. Era fața unui monstru.

Îl izbi cu broasca în maxilar.

El îi dădu un pumn direct în gură, făcând-o aproape să-și piardă conștiința.

O țintui la pământ cu un genunchi pe pieptul ei, apăsând-o cu mâna stângă pe gât, sugrumând-o. Cu mâna dreaptă pescui în buzunarul hainei și scoase un tub minuscul.

Adezivul.

Anne își dublă forțele, Izbind, zgâriind, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta, ca să-l împiedice să o nimerească în ochi, îl lovi peste mână și auzi tubul aterizând departe de ei, pe pardoseala verandei.

Genunchiul lui îi alunecă de pe piept. Genunchiul ei se ridică și îl izbi în vintre. Trupul lui Steve se chirci de la sine și Anne se rostogoli afară de sub el.

Pe jumătate alergând, pe jumătate prăbușind-se pe treptele verandei, ajunse la peluză, în patru labe și continuă să se târască. Dacă ar putea ajunge după colțul casei – dacă ar putea ajunge la casa vecinilor – dacă cineva ar trece pe acolo cu mașina…

— Curvă nenorocită!

Cuvintele răsunară dur și fierbinte în spatele ei, când Crane o apucă și o izbi de perete. Anne încercă să țipe dar nu reuși, sunetul uscându-i-se în gâtlej. Steve îi dădu un pumn în stomac și Anne se încovoie.

Undeva, în străfundurile minții, era conștientă că se aflau sub fereastra camerei tatălui ei. Dacă ar reuși să scoată un sunet – dacă el ar putea-o auzi suficient de tare, ca să se trezească…

Dar ea nu reuși iar el nu se trezi.

După care a fost prea târziu.

85.

Tommy își trase pătura de pe cap, sări în sus și se uită în jur fără să-și dea seama unde se afla. Nu-i trebuiseră mai mult de zece minute ca să ajungă acolo, dar nu știa în ce direcție o luaseră, când au părăsit cvartalul.

Își scosese pijamaua și își pusese pe el un trening, își pusese șosetele și șapca de snowboard, purpurie, din vacanța lor de iarnă în Aspen, pentru că era frig. Și în timp ce părinții lui încă se mai certau, luă o pătură și se furișă în jos pe scări și afară din casă. Se ghemui pe bancheta din spate a tatălui său, își făcu un culcuș pe jos și se acoperi cu pătura.

Nu a trecut mult și tatăl lui s-a urcat în mașină și a pornit.

Când mașina s-a oprit, Tommy a așteptat și a numărat până la o sută, după ce tatăl lui a coborât din mașină și abia atunci s-a ridicat și el.

Mașina era parcată pe o stradă laterală, într-un cartier mai vechi, cu mulți pomi. Era foarte liniște și foarte întuneric.

Nu se gândise că o să-i fie cumva frică. Nu se gândise la ce o să facă el, după ce tatăl lui se va da jos din mașină. Într-un fel, nu se gândise la nimic altceva, decât să se furișeze. Tommy nu mai voia să fie din nou lăsat în urmă, să țină piept unei alte furii a mamei lui, în urma unei alte certi. El și tatăl lui erau parteneri, prieteni, eroi. O salvaseră pe domnișoara Navarre. Cine știe ce altceva mai puteau realiza împreună?

Numai să se întoarcă odată înapoi, tatăl lui.

Brusc, din spatele unui zid de leandri care păreau argintii în lumina lunii, apăru silueta întunecată a unui bărbat. Tommy fu cuprins de spaimă, în timp ce silueta se apropia de mașină. O

umbră înaltă, zveltă, amenințătoare, cărând ceva… o legătură de ceva…

Lui Tommy i se ridică inima în gât. Se ghemui jos de tot, trăgându-și peste cap pătura închisă la culoare, lăsându-și doar ochii afară și uitându-se la apariția care venea spre el. Își putea auzi pulsul în urechi, în timp ce Umbra se apropia tot mai mult.

Își dori să se întoarcă mai repede tatăl lui. Dacă Umbra încerca să fure mașina? Cu el înăuntru?!

Portierele erau încuiate, își aminti Tommy Dar dacă Umbra îl atacase pe tatăl lui și-i luase cheile? Tommy trebuia să salveze ziua. Dar era doar un copil iar copiii nu puteau fi eroi de unii singuri.

Urzeala neagră a stării de inconștiență începu să se retragă de pe ochii lui Anne. Cu siguranță că o strangulase. Avea senzația că încă îi mai simțea mâna în jurul traheii, chiar dacă o căra.

Pe măsură ce își recăpăta cunoștința, se simțea tot mai inundată de adrenalină, ca de un torent de apă dintr-un dig spart. Trupul îi tresări în brațele lui, ca și cum ar fi fost readusă la viață cu șocuri electrice și automat, Anne începu să se lupte cum putea. Îi legase mâinile cu ceva în jurul trupului, dar picioarele încă îi funcționau și începu să dea din ele.

Sărea și se răsucea, ca un pește înnebunit, eșuat pe uscat și Crane, luat prin surprindere, nu o putu opri. Anne scăpă din strânsoarea lui, incapabilă să-și frâneze căderea, aterizând greu pe un umăr. Strângându-se într-o minge când ajunse la pământ, încercă să se ridice în genunchi. Și din genunchi, încercă să se ridice în picioare.

Crane o izbi cu genunchiul în mijlocul spinării și Anne nimeri cu fața în portiera din spate a mașinii. Capul i se izbi de fereastră și urzeala neagră reapăru la marginile ochilor ei. Dinspre partea cealaltă a geamului, răspundeau privirilor ei alți ochi – ochi mari, terifiați.

Tommy.

Recunoașterea a fost rapidă și scurtă. Expresia de șoc de pe fața băiatului era absolută și cumplită.

Apoi Crane o ridică, înșfăcând-o cu o mână de păr și cu cealaltă de cureaua cu care o legase și o trânti în portbagajul mașinii și închise capota peste ea, ca și cum nu ar fi fost altceva decât un sac cu crose de golf.

Tommy se simțea ca și cum i-ar fi explodat o bombă în piept. Nu mai putea respira, nu se mai putea mișca. Nu știa ce să facă. Îl durea stomacul. Credea că o să vomite.

Umbra o înhățase pe domnișoara Navarre! O băgase în portbagajul mașinii!

Apoi, fața roșie a monstrului zgâindu-se înăuntru, la el – cu ochi întunecați și duri, cu gura deschisă, arătându-și colții. Se zgâiră unul la celălalt vreme de o oră, după cum i se păru lui Tommy.

— Tommy!

Umbra îl știa după nume! Umbra trase portiera, deschizând-o și se întinse spre el cu mâini care se terminau cu gheare…

— Tommy!

— NU! strigă Tommy din toți rărunchii.

Dând din mâini și din picioare, se lansă ca un crab spre capătul celălalt al banchetei, puse mâna pe mânerul portierei și căzu afară pe ușă. Se ridică în picioare și o luă la goană.

Alerga pentru viața lui. Alerga de parcă ar fi fost într-un coșmar – picioarele îi zburau dar păreau că nu-l duc nicăieri. Și Umbra l-a ajuns din urmă, l-a înșfăcat și l-a ridicat în sus ca o pasăre de pradă care înșfacă un iepure și-l ia cu ea.

— NUU!!! strigă Tommy, dând din picioare și lovind.

Umbra alergă înapoi la mașina tatălui său, îl aruncă pe bancheta din spate, trânti portiera și sări ia volan, încuietorile coborâră cu un clic. Era prins în cursă.

86.

Vince întoarse pe strada lui Anne, sperând că aceasta nu stinsese deja luminile ca să se ducă la culcare. Nu voia să o sperie trezind-o din somn, dar voia să o vadă. La naiba, după noaptea asta simțea nevoia să o vadă, doar ca să-și odihnească ochii pe ceva frumos. Îi ajunseseră atâta moarte și atâtea suflete întunecate.

Dacă va putea, nu-i va vorbi despre Peter Crane. O să-i fie greu să se gândească la Tommy și la cât de greu îi va fi băiatului să-și piardă tatăl, cât de distrus va fi acesta să afle că tatăl lui era un monstru. Și-i va fi și mai greu să știe că acum era lăsat în întregime în grija lui Janet Crane.

Trebuiau încă să-și construiască cazul. Nu aveau probe legiste, până în prezent. Niciun fel de probe. Aveau doar un profil și două desene cu conexiuni între puncte, reprezentând siluetele unor păsări. Aveau o victimă în viață, care însă nici nu putea vorbi și nici nu putea auzi. Aveau speculații și supoziții.

Dacă Peter Crane nu făcea o greșeală, nu aveau nimic. Dacă ar fi trăit într-o dramă de o oră, la televizor, l-ar fi putut aresta bazându-se doar pe intuiția lor și niciuna dintre femeile pe care le-a omorât nu ar fi murit cu adevărat și niciuna din viețile atinse de el nu ar fi fost distrusă. Dar nu așa lucra o investigație reală. În viața reală conta răul făcut.

Anne fusese la cină cu Tommy și cu Peter Crane. Ideea că fusese atât de aproape de acesta îi strânse stomacul ca într-un pumn.

Lumina încă mai strălucea în ferestrele livingului Navarre, când Vince intră pe alee și opri în spatele

Volkswagen-ului lui Anne. Se întrebă dacă Anne urmărise știrile privind cele întâmplate la biroul

șerifului. Se întreba dacă media înțelesese așa cum trebuie.

Se duse la ușa din față și la început ciocăni ușor. Probabil că tatăl ei dormea.

Nicio mișcare.

Ciocăni puțin mai tare, în timp ce instinctul lui începea să mormăie.

Încercă butonul și ușa se deschise fără să protesteze.

— Anne? Anne? Sunt eu, Vince.

În living, televizorul vorbea pentru el. Geanta lui Anne zăcea pe sofa, cu conținutul răspândit pe masă. Pulsul i se mări. Scoase o batistă curată din buzunar și căută repede în portofel. Toate cărțile de credit erau acolo. Optzeci de dolari și o fotografie în care, presupuse Vince, era Anne pe la vreo cinci ani, cu o femeie care fără îndoială era mama ei.

— Anne? strigă el din nou.

Nu-i plăcea ușa asta deschisă, de la intrare. Anne nu putea fi atât de nepăsătoare. Doar discutaseră despre asta.

Se uită în camera bătrânului, din capătul celălalt al holului. Lumina era stinsă și se auzeau sforăituri intermitente. Urcă sus, să verifice dormitoarele goale. Cu fiecare secundă care trecea, instinctele lui mârâiau tot mai tare.

În bucătărie, cheile de la mașina ei erau pe jos, ca și vechiul și greul ceainic. O boare fină de sânge se uscase pe bufetele vopsite în alb.

— Nu, spuse el, negând scenariul chiar în timp ce acesta se derula automat în mintea lui.

Îi căzuseră cheile, în timp ce încerca să iasă pe ușa din spate, acum deschisă. Înșfăcase ceainicul în drumul ei și-l folosise ca pe o armă. Și bravo ei, îl izbise suficient de tare ca să-i țâșnească sângele.

Scenariul continuă pe veranda din spate, unde mobilierul fusese deplasat în timpul luptei. Din nou sânge, pe o broască din beton, de mărimea unei mingi de crichet. Sângele cui?

Ah, Dumnezeule Mare, nu.

Vince tremura, acum. Transpirând ca un cal. Creierul lui începu să pulseze. Stomacul i se răsuci ca o frânghie.

Apoi, ochiul lui surprinse ceva mic, ceva ce ar fi putut părea neimportant, nu mai mare de trei centimetri, un mic gunoi, pe jos…

Un tub cu adeziv.

87.

— OPREȘTE! OPREȘTE! OPREȘTE! striga Tommy de pe bancheta din spate.

Stătea în picioare pe bancheta din spate, lansându-se în față, ținându-se cu o mână de tetieră, lovind cu celălalt pumn în umărul și în capul Umbrei de la volanul mașinii tatălui său.

Bărbatul strigă la el:

— STAI JOS!

— OPREȘTE MAȘINA! Tommy striga cât putea de tare, cu voce ascuțită, ca de fată. Izbi din nou cu pumnul și lovi Umbra în ureche atât de tare, încât îl durură degetele.

Umbra răsuci brusc volanul spre dreapta și apăsă frâna. Tommy fu aruncat peste bancheta din spate, direct cu capul în lunetă, atât de rău încât văzu stele verzi și spre groaza lui, începu să plângă.

— TACI DIN GURĂ! TACI DIN GURĂ!

Monstrul se aplecă peste bancheta din spate, cu fața schimonosită de furie.

Tommy își îngropă fața în pătura cu care venise și începu să hohotească, sufocându-se de o teroare mai mare decât orice știuse până atunci.

— Îl vreau pe tata! începu el să strige, iară și iară.

— Îl vreau pe tata!

•

Anne se lupta cu cureaua care îi legase brațele de lateralele trupului. Crane strânsese atât de tare cureaua în jurul ei, încât brațele îi amorțiseră. Spinarea și coastele o dureau ca și cum ar fi luat foc și avea senzația că nu va mai reuși vreodată să tragă aer în piept ca lumea.

Mașina se oprise brusc și se aștepta să se deschidă capota portbagajului și să-l vadă pe Peter Crane aplecându-se deasupra ei. Îl auzi însă

strigând la Tommy și îl auzi pe Tommy strigând „Îl vreau pe tata!”

Anne simți cum i se rupe inima pentru el. Probabil că era terifiat de ce se întâmpla, de ce văzuse. Probabil că se ascunsese în mașină, sperând în cine știe ce aventură grozavă cu tatăl lui. Tatăl lui era un tip formidabil. Tatăl lui era un erou.

Tatăl lui era un monstru. Într-atât, încât Tommy nu avea puterea să îl recunoască pe bărbatul pe care îl iubea, în bărbatul de la volanul mașinii.

Ce se va întâmpla cu el? se întreba acum Anne. Își văzuse tatăl răpindu-i profesoara – care în curând va fi ucisă. Cum se va descurca Peter Crane cu el, îl va omorî și pe el?

Era rândul lui Anne să înceapă să plângă.

88.

S-au năpustit ca o trupă de comando asupra casei lui Crane – Vince, Mendez, Hicks și Dixon, urmați de o întreagă unitate SWAT. Era imposibil ca Peter Crane să o fi adus pe Anne aici, dar etalarea de forță era calculată să bage spaima în Janet Crane și să o facă să cedeze, până să își dea seama ce anume se întâmpla.

Când soția lui Peter Crane deschise ușa, în prag dădu de Dixon.

— Doamnă Crane, trebuie să vorbim cu soțul dumneavoastră, spuse el fără preambul. Puteți să-i spuneți să vină aici?

După cum se vedea, Janet Crane fusese trezită din somn. Deși era îmbrăcată într-un costum de velur elegant, machiajul i se întinsese pe partea dreaptă, făcând-o să pară ușor băută. Clipi spre Dixon, în timp ce încerca să-și recapete acuitatea.

— Îmi pare rău, domnule șerif. Care este problema? spuse ea.

— Trebuie să vorbim cu Peter, repetă Dixon.

— Despre ce anume?

— Este acasă?

— Nu, nu este. Miji ochii, privind dincolo de Dixon, la echipa SWAT care se oprise pe aleea ei.

— Vreau să știu despre ce este vorba. S-a întâmplat ceva? Peter are cumva probleme?

— Avem motive să credem că a răpit o femeie în noaptea aceasta, doamnă, spuse Mendez.

— Dar asta e o nebuniei

— Unde este? întrebă Dixon.

Vince stătea mai în spate, temându-se să spună ceva. Renumit pentru răbdarea lui la interogatorii, acum îi venea să o lipească pe Janet Crane de perete și să-i smulgă răspunsul din gură, cu mâinile goale.

Janet se uită nervoasă în jur, ca și cum ar fi sperat să-și vadă soțul răsărind dintr-un tufiș.

— Nu… Nu știu.

Dixon se încruntă.

— Cum așa, nu știți? Este miezul nopții. Unde este soțul dumneavoastră?

— A ieșit, spuse ea.

— *A ieşit* nu este un loc, Janet, spuse Dixon pierzându-și răbdarea. Putem intra să continuăm discuția asta sau poți veni la secție cu noi și o putem face acolo. Este alegerea ta.

Janet părea sincer zdruncinată când se dădu înapoi, în holul frumoasei lor case, permițându-le să intre. Cei patru intrară aproape ca unui singur și se opriră într-un semicerc larg, în jurul ei.

— Uneori, Peter nu-și găsește somnul. Îi place atunci să iasă și să conducă mașina, spuse Janet.

— În mijlocul nopții, spuse Dixon.

— Aceste ieșiri cu mașina au vreo legătură cu fictivul lui joc de cărți de vineri seara, doamnă Crane? Să zicem, în imaginația dumneavoastră? întrebă Vince.

— Nu știu ce vreți de la mine! V-am spus tot ce știu, izbucni ea.

— Eu nu cred asta, doamnă, spuse Mendez. În calitate de agent imobiliar recunoscut, aveți acces la o cheie universală, da?

— Da

— Și această cheie deschide orice seif cu chei de pe proprietățile respective. Corect?

— Da, dar…

— Și cheia respectivă o țineți aici? întrebă Hicks.

— Nu e o regulă, nu, spuse ea îndreptându-și atenția de la unul, la celălalt.

— Dar…? spuse Dixon?

— Dar azi după-amiază târziu a trebuit să prezint o proprietate și…

Șeriful ridică o mână să o întrerupă.

— Janet. A dispărut o femeie. Viața ei este în pericol. Nu ne interesează ce-ai făcut tu astăzi. Ai cheia? Poți să scoți cheia și să ne-o arăți? Acum?

Janet se duse la un sertar al unei comode vechi, pictate, de lângă ușa principală, decisă să bage mâna și să scoată cheia, dar nu se întâmplă așa. Scormoni în sertar, încruntându-se.

— O ai sau nu? întrebă Dixon.

— Nu înțeleg. Trebuia să fie aici. Probabil că am lăsat-o în geantă.

— Iisuse Hristoase. Puneți-i cătușele și să o aducem la secție, ca pe un accesoriu, spuse Vince.

— Nu mă puteți aresta. Nu am făcut nimic!

— Nu, nu ați făcut, spuse Vince apropiindu-se de ea. Știți care este lucrul acela mare pe care nu l-ați făcut? O dată, măcar, nu ne-ați întrebat cine este femeia dispărută. Detectiv Mendez, nu găsești ciudat lucrul ăsta?

— Doar dacă nu cumva știa deja despre cine este vorba, spuse Mendez.

— Exact.

— Nu știu nimic despre toate astea! Și nu cred că vă imaginați că ar ști Peter?!

— Peter, care face plimbări imaginare cu mașina în toiul nopții, cu cheia dumneavoastră universală în buzunar? întrebă Mendez, tot mai tare, cu fiecare cuvânt. Probabil că bea acum un ceai imaginar cu Anne Navarre. Tu ce crezi, Janet?

Janet se gândea probabil că și-ar fi dorit ca acesta să pice mort acolo, în fața ei, dar era atât de enervată încât părea că nu-și mai putea găsi cuvintele.

— Băiatul unde e? întrebă Vince, cu ochii prin cameră. Poate știe el unde se duce tatăl lui când nu mai suportă să stea acasă, cu nevasta lui.

Janet rămase cu gura căscată, plină de indignare și inspiră adânc, să-i scuipe un răspuns.

— Unde este fiul tău, Janet?

— În pat!

Mendez făcu doi pași spre scară și strigă:

— Ei, Tommy!

— Să nu strigi în casa mea! strigă Janet Crane la el. Îl împinse și începu să urce scările. Nu te las să-mi sperii băiatul.

— Ei, Tommy! strigă din nou Mendez.

Soția lui Peter Crane dispăru la etaj. Vince își strânsese mâinile în talie și făcea pași. Cu fiecare minut care își ticăia trecerea…

Știa exact ce le făcuse Peter Crane celorlalte victime. Murea din nou în el, iară și iară, când se gândea la Karly Vickers zăcând oarbă, surdă și mutilată, pe un pat de spital.

— Tommy? se auzi Janet Crane strigând. Tommy? Tommy, răspunde-mi!

Mendez o porni pe scări în sus. Janet coborî în goană, albă ca o coală de hârtie și respirând greu.

— A plecat! Fiul meu a plecat! Ah, Dumnezeule! Fiul meu a dispărut!

89.

Voia să dețină controlul. Avea nevoie de un plan. Nimic din toate astea nu făcuseră parte dintr-un plan. Totul era cum nu trebuia.

Niciodată nu și-ar fi ales profesoara, ca victimă. Ea s-ar fi luptat. S-a luptat. Acum avea nasul spart și gura îi sângera. Nu va reuși să ascundă asta.

Nu reușise să o imobilizeze în modul lui obișnuit. Devierea de la rutină avea să ducă la greșeli. Dusese, deja. Sigur, trebuia să pună mâna pe lănțișor, dar pentru că ea se luptase și el făcuse un efort atât de mare ca să o stăpânească, uitase de nenorocitul ăla de lănțișor.

Unde era? În casă? Cine îl va găsi? De unde putea ști dacă ea nu spusese deja ceva, cuiva, despre el? Dar asta n-ar fi avut nicio importanță, dacă l-ar fi recuperat. Ce să facă acum? Doar nu se putea întoarce acolo.

La naiba, la naiba, la naiba.

Fusese crescut să aibă întotdeauna un plan, să aibă ordine în minte. Aceste principii fuseseră forate în el, înșurubate în el, zi de zi, zi de zi. Întotdeauna avusese un plan și întotdeauna făcuse totul metodic. Și niciodată nu a făcut vreo greșeală.

Tot ce era legat de rahatul ăsta de acum, a fost o greșeală: profesoara *și* băiatul.

Băiatul.

Ce dracu' putea face cu băiatul?

Până acum avusese totul sub control. Fiecare componentă a vieții lui se aflase întotdeauna în compartimentul desemnat ei. Nimic nu se intersectase.

Ce dracu' să facă acum cu băiatul?

•

Mașina mergea încet, acum. O să oprească în curând, presupuse Anne. Timpul zbura. Se întrebă

dacă Vince trecuse pe la ea sau fusese prea obosit, după infernul de la biroul șerifului. Dacă au început să o caute, sau dacă încă nu aflase nimeni de dispariția ei. Aceasta era diferența.

Unde o vor căuta? Cum o vor găsi?

Îngropată pe jumătate?

Se gândi la cină, la Peter Crane care zâmbea și râdea cu fiul lui. Atât de fermecător, o companie atât de plăcută. Se gândi la el când se oprise să o salveze de un presupus rău pe care i l-ar fi putut face Frank Farman. Cum a făcut asta, ca apoi să se întoarcă și să facă ce făcea acum? Cum putea fi omul ăsta, un monstru?

Mașina încetini din nou și ieși de pe un drum lin, pe unul desfundat. O să oprească în curând. O să încerce să o omoare. El deținea tot controlul.

Anne avea nevoie de un plan.

90.

— Nu pot crede că-mi puneți asemenea întrebări, că faceți astfel de afirmații, când fiul meu a dispărut! striga Janet Crane.

— A fost alertat tot personalul – din district și din stat, o asigură Cal Dixon. Și media. Toată lumea caută acum mașina lui Peter. Unde se putea duce Peter?

— De ce credeți că Peter l-a luat pe Tommy? De ce să-l fi luat pe Tommy? Asta nu are niciun sens. Peter este un OM BUN!

Mendez scutura din cap, în timp ce se uita la monitor.

— Să fie chiar atât de ignorantă?

Vince o privi, o studie.

— Oamenii sunt cât de ignoranți vor ei să fie. Tu crezi că femeia asta vrea să știe că soțul ei este un criminal? Crezi că vrea să dețină așa ceva? O să intre în mormânt zicând că soțul ei este un om bun, dacă nu o să dovedim noi altceva.

Vince ieși din încăpere cu un dosar sub braț, traversă holul și ciocăni la ușă. Ieși Dixon.

— Lasă-mă să intru o clipă.

— Crezi că e o idee bună? Îți poți păstra sângele rece? îl întrebă Dixon.

— Pot să fac ce trebuie să fac. Intru și ies imediat. Tu rămâi aici, spuse Vince, liniștit.

— Bine.

Vince intră în încăpere și-și puse dosarul pe masă. Janet Crane se uită la el. Stătea în picioare, cu brațele încrucișate.

— Vă rog să vă așezați doamnă Crane, spuse el pe un ton liniștit, oficial, civilizat, respectuos.

Janet ezită.

— Vă rog, repetă el pe același ton liniștit.

Janet Crane se așeză. Se cocoță – era un cuvânt mai potrivit – cu spatele drept, cu brațele în

continuare încrucișate.

— Îmi cer scuze pentru izbucnirea mea de adineauri, spuse Vince așezându-se la rândul lui. Am fost beligerant și lipsit de respect față de dumneavoastră și îmi cer scuze pentru asta. M-am lăsat dominat de emoții. Sunt sigur că puteți înțelege asta, acum când dumneavoastră trebuie să tăceți față emoțiilor provocate de faptul că nu știți unde vă este copilul.

Janet își ridică bărbia ca o regină și îl privi direct în ochi.

— În clipa asta mă simt *sugrumată* de emoție.

Vince confirmă dând din cap, uitându-se în jos.

— Știu. De-a lungul anilor mei la Birou, am stat de vorbă cu mulți părinți cărora le dispăruseră copiii. Este un lucru cumplit să știi că cineva pe care îl știi, nu se află în raza ta vizuală, nu se află sub influența ta. Mărturisesc faptul că mie îmi place foarte mult de domnișoara Navarre. Sunt foarte preocupat de absența ei – și de a fiului dumneavoastră, Tommy. Eu presupun că amândoi se află cu soțul dumneavoastră și că amândoi sunt într-un mare pericol.

— Peter nu i-ar face niciodată rău lui Tommy. Niciodată, spuse Janet Crane ridicându-și arătătorul, pentru mai multă emfază.

— Nu Peter pe care îl cunoașteți dumneavoastră, spuse Vince. Peter pe care îl cunoașteți dumneavoastră este un tată de familie bun, integru. Un tip cu adevărat cumsecade. L-am cunoscut, am stat de vorbă cu el. Un tip al naibii de cumsecade.

— Da

Vince încuviință cu sinceritate din cap, de acord cu ea.

— Da. Numai că acum nu vorbim despre acest om, doamnă Crane. Noi nu vorbim acum despre soțul dumneavoastră. Pe omul despre care vorbim noi acum – nu-l cunoașteți. Niciodată nu l-ați cunoscut. Fiul dumneavoastră nu-l cunoaște.

Janet nu spuse nimic. Absența vreunui răspuns spunea multe.

— Omul despre care vorbim noi a făcut asta, spuse Vince.

Scoase din dosar o fotografie a trupului întreg al Lisei Warwick, făcută în timpul autopsiei, pe care o puse pe masă, în fața lui Janet Crane.

Janet Crane nu își întoarse privirea în altă parte, dar de pe chipul ei dispăru orice urmă de culoare și ochii ei părură să-și dubleze volumul, cu albul expus în totalitate, de jur-împrejur. Tot trupul ei începu să tresară și să tremure.

Vince spuse, cu același calm măsurat în ton:

— Bărbatul care a făcut asta… *Nu* soțul dumneavoastră… Bărbatul care a făcut asta îl deține pe fiul dumneavoastră. Dacă aveți cea mai vagă idee unde s-ar fi putut duce acest bărbat, vă rog să-i spuneți șerifului Dixon. Vă mulțumesc și vă rog să mă scuzați, doamnă Crane.

Vince ieși din încăpere cu același calm. Traversă holul și se opri la toaletă. Abia reuși să intre într-un separeu, că picioarele i se muiară sub el și vomă aproape până la leșin.

Omul care îi făcuse aceste lucruri cumplite Lisei Warwick și Juliei Paulsen și lui Karly Vickers și Dumnezeu știe câtor alte femei – *acest* bărbat deținea acum controlul absolut asupra femeii cu care dorea el să-și petreacă restul vieții.

91.

Băiatul încetase, în sfârșit, să mai plângă. Hohotele puternice cu care începuse, se reduseseră la un plâns constant, aproape șoptit, care părea să nu se mai oprească niciodată. Și în sfârșit, liniște. O liniște plină de pace.

Va ucide mai întâi băiatul. Acesta era lucrul cel mai blând pe care-l putea face. Îl va strânge în brațe, îl va liniști și îl va sufoca cu pătura pe care stătea.

Totul se va termina repede. Băiatul se va lupta cu putere cele trei minute cât ținea asfixierea – în timp ce creierul avea să moară din cauza lipsei de oxigen și a panicii instalate – dar își va pierde repede starea de conștiență și asta va fi totul. Se va termina.

Într-o altă parte a creierului său, într-un alt eu, el va fi distrus. Dar altă variantă nu exista.

Asta însemna că întreaga lui viață se va schimba acum pentru totdeauna și era cât se poate de furios din cauza asta. Va pierde tot ce s-a luptat din greu, să aibă. Dacă măcar totul ar dispărea potrivit unui plan. Poliția nu avea nimic despre el, în legătură cu celelalte două femei. Nimic. Știa asta, pentru că el se asigurase să fie așa. Chiar dacă își semnase opera, ei nu aveau nicio probă legistă concretă care să îi lege de cele două crime.

O felie de lună arunca o strălucire încețoșată asupra peisajului de țară al celor trei coline acoperite de copaci. Ieși de pe drumul de pământ și intră prin aceeași poartă deschisă pe care mai intrase și altă dată. Nimeni nu-l urmărea. Nimeni nu s-ar gândi că ar mai folosi încă o dată acest loc.

Acum că se încheiaseră căutările ultimei femei, terenul fusese eliberat de corturile care oferiseră umbră și adăpost voluntarilor și fundal celor de la televiziuni. Peste o zi sau două, se vor întoarce din

nou aici, cu toții, dar în seara aceasta nimeni nu păzea cimitirul de mașini vechi al lui Gordon Sells.

Opri Jaguarul înăuntru, la capătul ultimului șir. O va lăsa aici, cu trupurile înăuntru, după care va uni două fire la o altă mașină, care să îl ducă în Mexic.

•

Tommy încetase să mai plângă. Mașina rămăsese în ralanti, iar gazele de eșapament se strecurau în portbagaj.

Anne se simțea amețită și îi era greață din cauza gazelor și îi era teamă să se lupte cu legăturile, când mașina se înălță și căzu pe un drum pe care ea nu-l putea vedea.

Reușise în final, tot răsucindu-se și frământându-se, să-și elibereze mâinile din cureaua cu care o legase Crane. Pipăind în jur, în portbagaj, găsise două potențiale arme. Trebuia să se gândească la când și cum se va folosi de ele. Probabil că nu va avea decât o singură șansă. Dacă încerca și pierdea…

De ce el nu făcea nimic? De ce nu oprise motorul?

Poate că se aflau undeva, înăuntru și acesta era planul lui: să-i asfixieze pe amândoi, cu gaze de eșapament.

Sau poate că nu ea era prioritatea.

Tommy.

Instantaneu, Anne începu să dea din picioare și să țipe și să se zbată. Să deschidă odată naibii afurisitul ăsta de portbagaj…

•

Tommy se prefăcea că doarme. Avea destulă practică în asta, doar își păcălea părinții tot timpul. Acum trebuia să păcălească Umbra care deschisese portiera și stătea în picioare, uitându-se la el. Tommy putea simți ochii monstrului, asupra lui. Dacă ar fi îndrăznit să se uite, probabil că aceștia ar fi strălucit roșii, în întunericul nopții.

Rămase complet nemișcat, în timp ce Umbra se aplecă prin portiera deschisă și își puse mâna pe capul lui – așa cum făcea uneori tatăl lui, când venea să se uite la el, în mijlocul nopții.

În gâtlejul lui Tommy se înălțară din nou lacrimile.

Îl vreau pe tata. Îl vreau pe tata. Îl vreau pe tata.

•

Se uită o clipă la băiat, apoi întinse mâna și îl mângâie pe păr. Luna care-i scălda chipul îl făcea să arate ca un înger.

Îl frecă pe băiat pe spate și se pregăti pentru ce urma, trăgând o perdea rece, din oțel, peste mintea lui, expediind în compartimentul ei treaba pe care o avea de făcut.

Apoi mașina începu să se zguduie și profesoara începu să țipe.

•

Când se deschise portbagajul, Anne atacă, venind spre fața lui Crane cu un sprai care mirosea a benzină și stropind în întuneric, sperând să-l orbească.

El strigă – surprins? – de durere? Ea nu știa și nici nu putea aștepta, cățărându-se să iasă din portbagaj, în secunda în care acesta se repezi înapoi spre ea.

Trebuia să fugă. Avea nevoie de o ascunzătoare.

Șiruri de mașini, unul după altul.

Dacă s-ar putea piti din raza lui vizuală – dacă s-ar putea vârî sub una dintre mașinile astea – dacă ar putea mări distanța dintre ei, cu mai mult de trei pași…

El se întinse după ea, o lovi tare cu pumnul între omoplați. Anne căzu și se rostogoli, concentrându-se pentru ultima ei șansă.

El o izbi cu piciorul, cât putu de tare.

Anne se strânse minge, ca un animal mic, încercând să se protejeze. Își aduse genunchii sub ea și își feri capul.

•

Tommy urmărea oroarea din mașină, în timp ce Umbra o ataca pe domnișoara Navarre, lovind-o, dând cu piciorul în ea, trăgând de ea ca o bestie sălbatică, dintr-un coșmar.

Tommy nu fusese niciodată în viața lui așa de speriat. Nu-și imaginase niciodată ceva atât de oribil. Se simțea atât de mic și atât de singur. El nu era decât un băiețel, iar Umbra era un demon.

Aveau nevoie de un erou, el și domnișoara Navarre. Dar nu exista niciun erou. El trebuia să fie eroul. El trebuia să salveze ziua. Asta îl învățase tatăl lui.

Își adună tot curajul pe care-l putu găsi și începu să alerge.

— ÎNCETEAZĂ! ÎNCETEAZĂ SĂ MAI DAI ÎN EA! ÎNCETEAZĂ! striga el din toți rărunchii, până când răgușì.

Se apropie în goană și se aruncă asupra Umbrei ca o torpilă mică, dând cu pumnii și cu picioarele.

•

Era distragerea de o secundă, de care avea nevoie Anne.

Crane se întoarse ca să intercepteze atacul lui Tommy și Anne sări în picioare, se răsuci și lovi cu toată puterea.

Levierul nimeri în cap, într-o parte și Anne avu senzația că osul se spărsese sub forța impactului. Crane se clătină, picioarele se îndoiră sub el, mâinile îi cuprinseră laterala capului.

— TOMMY, FUGI! strigă Anne. FUGI!!! URCĂ-TE ÎN MAȘINĂ! URCĂ-TE ÎN MAȘINĂ!

Cu levierul strâns într-un pumn, îl apucă pe băiat de spatele jachetei, întorcându-l în loc.

— FUGI!! FUGI!!

Băiatul o apucă de mâna liberă și Anne începu să alerge cât putea de repede, trăgându-l după ea.

— URCĂ ÎN MAȘINĂ! URCĂ ÎN MAȘINĂ!

Tommy sări în mașină prin portiera deschisă din partea șoferului și ateriză pe locul din dreapta.

Anne urcă imediat după el, închizând portiera în urma ei. Îl putea vedea pe Crane, cu coada ochiului, repezindu-se spre ei, cu un braț întins. Cu cealaltă mână, ținându-se de față.

Bancheta era trasă mult prea în spate, ca pentru un bărbat. Abia putea ajunge la pedale, trebuia să se țină lipită de volan ca să nu cadă în spate.

— MAI REPEDE!!! strigă Tommy, săltând ca o minge pe bancheta lui. VINE!!

Peter Crane se lansă pe portiera din dreapta, cu ochiul stâng atârnându-i afară din orbita sfărâmată, când își coborî mâna ca să încerce să tragă de mâner.

Anne băgă mașina în viteză și acceleră. Roțile Jaguarului se învârtiră pe iarba udă și mașina se îndepărtă de Crane patinând din coadă și Crane se prăbuși. Zburară ca vântul spre partea din față a parcului de mașini, se izbiră de poarta închisă, ieșiră prin ea și intrară pe drum, derapând într-o parte, în timp ce Anne se lupta să stăpânească volanul.

Conducea ca și cum Crane ar fi venit în zbor în urma lor, un demon din iad pogorât deasupra lor, să-i smulgă și să-i ducă înapoi în întuneric. Nu știa exact încotro se îndrepta. De fapt, nu știa exact unde se aflau. Orientă mașina spre luminile unde trebuia să fie orașul și nu încetini și nu se uită în urmă.

92.

Niciunul nu scoase un cuvânt, în timp ce Anne conducea. Anne se uită la Tommy de câteva ori, întrebându-se când îl va lovi enormitatea celor prin care trecuse. Acum, oare? Cu ochii minții, își văzuse el oare tatăl sau monstrul de care o salvase? Oare va înțelege vreodată ce i-ar fi putut face tatăl lui? Mintea lui va fi vreodată capabilă să găsească o logică în toate astea?

Cum ar putea? De ce ar putea? Era un băiețel care-și adora tatăl ca pe o zeitate. Care ar fi rostul pentru el să înțeleagă asta, acum sau oricând altă dată?

Anne nu se gândea la cum va reuși ea să treacă peste acest moment. Nu se gândea decât să ajungă la biroul șerifului, cu ultimele picături de adrenalină care îi mai alergau prin vine. Începea să simtă cu adevărat rănile ei fizice. Orice alte răni vor trebui să-și aștepte rândul.

Opri mașina în parcare – nu spre intrarea în clădire. Odată înăuntru, totul se va schimba. Voia să aibă această clipă numai pentru ea și Tommy.

Ieși din mașină, o ocoli și îl luă pe Tommy de mână – la fel cum o făcuse în ziua în care el și ceilalți copii găsiseră cadavrul – și îl dusese acasă, să se confrunte cu mama lui.

Îngenunche și se uită la fața lui, la ochii lui, încercând să îl citească, simțind că într-o fracțiune de secundă sufletul lui îmbătrânise cu o mie de ani. O duru inima pentru el și pentru ea, ca și cum Dumnezeu i-ar fi smuls-o din piept și i-ar fi stors-o ca pe un burete.

— Ești atât de prețios, șopti ea, simțind cum se umple de lacrimi. Și totul o să fie atât de greu. Aș vrea să pot schimba locul cu al tău, Tommy.

— O să fiu bine, spuse el ca și cum ar fi vrut să o liniștească.

Anne încuviință din cap, știind că nu o să fie. Tommy nu o să fie bine. Și ea nu putea face nimic, aici.

Îi atinse obrazul ca și cum ar fi atins un înger.

— Tu ești eroul meu, știi asta, spuse, cu lacrimile șiroind.

Anne îl strânse la ea și îl ținu tare și el îi întoarse îmbrățișarea. Apoi își șterseră amândoi ochii și Anne îl luă de mână și o porniră împreună pe alee.

Și când intrară pe ușă, totul se schimbă.

Lumea îi înconjură, dorindu-le binele, așteptând explicații, având nevoie de declarații, cerând răspunsuri. Cu toată lumea adunată în jur, Anne îl privi pe Tommy îndepărtându-se de ea. Mama lui izbucni de undeva și se repezi spre el, isterică și acaparatoare.

Ochii lui Tommy îi întâlniră pe ai lui Anne doar o fracțiune de secundă și ea știu exact ce simțea acesta – ca și cum ar fi fost aruncat în gol, în timp ce plasa de siguranță era trasă de sub el. Nu avea pe nimeni. Și nimeni nu-l avea pe el.

Anne se întoarse spre Vince. Scoțând lănțișorul de aur din buzunarul pantalonilor ei sfâșiați, murdari, i-l băgă în mână, apoi se vârî în brațele lui și se întoarse spre el. În timp ce Vince o ținea strâns și îi spunea că totul o să fie bine, Anne își apăsă doar urechea de pieptul lui și-i ascultă bătăile inimii. În acele câteva clipe, orice altceva nu era decât zgomot.

Închizând ochii, alunecă în starea de inconștiență. Ultimul lucru pe care și-l amintea cu ochii minții ei: Tommy stând singur într-o mică bărcuță roșie, cu mâna pe inimă, în timp ce era purtat dincolo de vederea ei, dispărând, lăsând în urmă doar vaga amintire a micului său zâmbet trist.

93.

Anne își reveni în sunetul vocilor șoptite din holul din fața salonului ei de spital.

— … coaste rupte… plămân căzut…

— … ah, Dumnezeule… suntem norocoși că nu a murit…

— Pot să vorbesc.

Vocea ei era aspră și uscată și foarte slabă, dar nu suficient.

— Ei, uite cine s-a întors, spuse Vince cu un zâmbet cald, în timp ce se apropia de ea.

— Ah, Anne Marie! exclamă Franny cu o expresie îndurerată. Arăți ca un raton!

Anne acționă telecomanda ca să-și înalțe patul și se privi în oglinda micuță din perete. Doi ochi vinețiii. O buză umflată. Capse în bărbie. Ratonii s-ar fi simțit jigniți de o asemenea comparație.

— Ei, obiectă Vince, ar trebui să-l vezi pe tip. L-au dus cu elicopterul la L.A. Fata noastră l-a cotonogit bine de tot. L-a scos un ochi, cu o lovitură de levier! spuse Vince mândru.

Franny se îngrozi.

— Ah, Dumnezeule!

— I-a făcut fractură de craniu, i-a spart nasul…

— Cine ești tu? o întrebă Franny, ca și cum Anne ar fi fost posedată de vreo entitate mult mai puternică decât cea pe care credea el că o cunoaște.

— Trăiesc, spuse ea simplu.

— Ah, scumpo, spuse Franny topindu-se, nici măcar nu știu ce să spun.

— Sunt sigură că o să marchez ziua asta în calendar, spuse Anne, sec.

— Îmi vine să te îmbrățișez, dar mi-e frică să nu-mi faci rău. Voiam s-o spun invers, dar cum tocmai i-ai dat unui bărbat cu un levier în cap…

Anne încercă să zâmbească. O durea totul. O dureau coastele, o durea capul, o dureau plămânii.

Se simțea ca și cum ar fi trecut un camion peste ea.

— Dentistul meu! Un criminal în serie și-a băgat mâna în gura mea! spuse Franny ca și cum atunci ar fi avut această revelație.

Anne se uită la Vince.

— A mărturisit?

Vince scutură din cap.

— Și-a luat avocat. Nu ne putem atinge de el.

— Dar i-a făcut asta lui Anne, spuse Franny. După mine, îl poate angaja și pe F. Lee Scoate-mă-Din-Rahat. Din asta nu-l scoate nimeni!

— Nu, spuse Vince. O să fie aproape imposibil și el știe bine. Cred că o să încerce să ajungă la o înțelegere.

— Pe dracu'! Vedea-l-aș fript de viu! sări Franny.

Vince îl bătu ușor pe umăr.

— Îmi place cum gândești, amice. Dacă asta ar fi o variantă…

— Dar crimele? Dar Karly Vickers? întrebă Anne.

— Până acum nu avem suficiente probe fizice. De fapt, aproape că nu există probe fizice. Nu a făcut nici măcar o singură greșeală – până la tine. Cum ai ajuns la lănțișorul ăsta?

Anne oftă la trista ironie a faptului.

— Tommy mi l-a dat. Probabil că l-a găsit în casă. S-a gândit că face ceva special, ceva drăguț.

Gestul lui special dezlănțuise seria de evenimente care au dus la demascarea tatălui său, ca monstru. Grecii nu ar fi putut inventa o tragedie mai bună.

— Ai vorbit cu Tommy? întrebă ea.

Știa răspunsul după tensiunea de pe chipul lui.

— Mama lui nu ne-a lăsat să ne apropiem de el.

Îi citi disperarea la fel de ușor și îi strânse încet mâna, într-a lui.

— Tu nu poți face nimic. Uită, scumpo.

O tristețe adâncă se instală în inima lui Anne, aproape ca și cum ar fi pierdut pe cineva drag. Într-

un fel, bănuia că așa va fi. Într-un fel, știa chiar în clipa aceea că nu-l va mai vedea niciodată pe Tommy Crane. Nu a spus-o. Nimeni nu ar fi crezut-o, dar în inima ei știa asta. Tommy plecase din viața ei.

— Ți-am adus un cadou de însănătoșire, ca să te înveselesc, spuse Franny punând o pungă colorată, pentru cadouri, pe tava de lângă pat.

Anne se uită în pungă, bănuitoare. Băgă înăuntru mâna fără perfuzie și scoase o bucată de mătase și dantelă.

— Unii oameni aduc flori sau bomboane. Prietenul meu îmi aduce lenjerie.

— Nimic nu spune mai eficient „fă-te bine", decât un *neglijée,* spuse Franny.

— Așa ceva mă face întotdeauna să mă simt mai bine, mărturisi Vince.

— Vezi?

Dacă nu ar fi durut-o așa de tare, Anne și-ar fi dat ochii peste cap.

Franny se aplecă și găsi un centimetru pătrat de piele pe care să-l sărute fără să provoace durere.

— Acum plec, te las să te odihnești, spuse el, apoi îi făcu lui Vince un semn comic, cu ochiul.

— Este o figură, spuse Vince râzând, după plecarea lui Franny.

Anne reuși să-și arcuiască o sprânceană, în direcția neglijeului.

— Da, voi amândoi.

— Acum vorbesc serios. Cum te simți?

Anne nu simți nevoia nici să fie curajoasă și nici analitică. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce era podidită de emoții și începu să tremure.

— Niciodată în viața mea nu mi-a fost așa de frică. Vince se așeză cu o coapsă pe pat, ca să o poată cuprinde în brațe.

— Să mă fi văzut pe mine, șopti el. Când am știut că nenorocitul ăla a pus laba pe tine…

— Vrei să mă ții puțin? îl întrebă Anne, abia auzit.

— O să te țin toată noaptea, șopti el mângâind-o pe păr.

— Nu cred că te vor lăsa să rămâi după ora nouă.

— Să încerce numai să mă scoată de aici. Dumnezeu nu a creat încă o soră suficient de rea ca să mă poată lua de lângă tine. Ori asta spune ceva.

O sărută pe frunte și Anne simți cum începe să scape de o parte din tensiunea care o făcea încă să tremure.

— Vorbesc serios, Anne, spuse Vince încet. Nu plec nicăieri. Oi fi eu un urs din Chicago, dar știu să recunosc un lucru bun, când îl văd. Te iubesc. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine. Ce zici, te aranjează asta? Sau voi primi un ordin judecătoresc să nu mă mai apropii de tine, în viitor?

Anne zâmbi și scuturã din cap. Vince avea dreptate. După ce privise moartea cu ochii, toate celelalte alegeri în viață deveneau atât de simple și de clare.

Vince se aplecă și o sărută pe buze și Anne nu se mai simțise niciodată în viața ei atât de în siguranță sau de iubită.

94.

În zilele care au urmat, au fost percheziționate toate proprietățile la care Peter Crane ar fi putut avea acces folosindu-se de cheia universală a soției lui, dar nu a fost descoperită nicio vizuină de nebun. Locul unde Crane își tortura și omora victimele a rămas un mister – deopotrivă cu orice probă fizică prin care ar fi putut fi legat de crime.

Karly Vickers a început să se refacă după chinurile prin care trecuse. Fusese scoasă de la ventilator și acum respira singură, dar comunicarea cu ea era dificilă. Chiar dacă reușea să scoată câteva cuvinte răgușite, nu putea vedea și nici auzi. Nu arătase că ar fi cunoscut identitatea atacatorului ei.

Doctorii își manifestaseră speranța că vor reuși să diminueze o parte din răul produs urechilor ei și că i-ar putea reda, cel puțin în parte, auzul. Deși era o veste bună, acest lucru avea să dureze mult.

Oricum, Vince se îndoia că tânăra avea multe de spus. El nu a crezut o clipă că Peter Crane făcuse greșeala de a-și lăsa o victimă în viață. Karly Vickers era capodopera lui, tributul lui viu, adus propriei sale inteligențe și măiestrii criminale. Prin ea, Peter Crane spunea, *priviți cu cât sunt eu mai deștept decât polițiștii. Le ofer pe tavă o victimă în viață și ei tot nu știu cine sunt.*

Le-o fi dat-o Crane înapoi, dar se asigurase al naibii de bine că aceasta nu le va putea spune nimic.

Te apucau fiorii dacă te gândeai de când oare își începuse Crane cariera de ucigaș. Și la fel de înfiorător era să te gândești cât de departe ajunsese. Crimele lui erau prea sofisticate, fanteziile lui mult prea perfecționate, pentru ca cele trei victime de care știau ei să fi fost primele.

Biroul se implicase serios acum, Vince fiind numit oficial să continue investigarea cazului și a trecutului lui Peter Crane. Oricum, acesta avea să fie ultimul lui caz, ca agent. Și în timp ce avea în urma lui o carieră ilustră, Vince se concentra acum asupra viitorului: viața lui cu Anne.

Dixon îi pusese la dispoziție un birou, în cartierul general. Stătea acum acolo, revăzând o casetă video, reascultând interviul, dându-l din nou înapoi, ascultându-l din nou.

Intră Mendez, cu prânzul.

— Azi-dimineață Jane Thomas a scos-o pe Karly Vickers pe peluza spitalului, într-un scaun cu rotile, ca să-și poată mângâia câinele, spuse el punând pungile pe masă și făcând un semn cu capul spre televizor.

— De ce te uiți la asta?

— Vino aici, stai jos.

Era interviul luat de Dixon lui Janet Crane, în noaptea în care soțul ei a răpit-o pe Anne. Vince urmărea fascinat, în timp ce soția lui Peter Crane îl plimba pe Cal Dixon în cercuri.

După ce Vince ieșise din cameră în noaptea aceea, Janet izbucnise în lacrimi, probabil intrată în panică la ideea că fiul ei se afla în ghearele unui nebun. Dixon încercase să o liniștească, îi oferise o cafea, se oferise să cheme un doctor. Dar ea refuzase totul.

Dixon își continuase interviul. Aveau nevoie de răspunsuri de la ea. Unde îi plăcea lui Peter să se ducă? Exista un loc anume unde i s-ar fi părut lui sigur să se ascundă? Existau proprietăți vacante unde ar fi putut presupune ea că s-a ascuns, folosindu-se de cheia ei? Locuri dosnice, departe de orice drum, uitate?

Și iară și iară, același lucru. Dixon nu primea nimic. Janet Crane primea atenție.

Probabil că nici măcar nu o făcea în mod deliberat. Vince presupunea că acesta era pur și

simplu modul ei de a acționa și asta încă din copilărie.

Ea nu putea crede că așa ceva i se întâmpla ei.

Ei. Nu fiului ei, nu lui Anne, nu oricăreia dintre celelalte vieți pe care soțul ei le distrusese și le ruinase.

— Ce cățea, spuse Mendez.

— Ce caz de studiat, îl corectă Vince. Este o narcisistă perfectă. Totul în lumea ei se întoarce în jurul ei. Noi ceilalți nu suntem decât actori în piesa ei.

Vince opri banda, o derulă la început, găsi bucățica pe care voia să i-o arate lui Mendez; momentul din interviu când îi pusese lui Janet Crane în față fotografia de la autopsia Lisei Warwick.

Vince rederulă și reporni.

Se întoarse spre protejatul lui și spuse;

— Nu și-a întors privirea. Nu și-a întors privirea și vreme de două minute nu a devenit isterică.

— O fi fost șocul, se oferi Mendez.

— I-a plăcut.

Mendez se uită la el de parcă Vince ar fi luat-o razna.

— Nu se poate.

Vince derulă din nou și repuse secvența, iară și iară. O derulă apoi mai mult, într-un alt moment al interviului.

— ... fiul dumneavoastră, Tommy, a dispărut, spunea el. Eu presupun că amândoi se află cu soțul dumneavoastră și că amândoi sunt în foarte mare pericol.

— Peter nu i-ar face niciodată rău lui Tommy. Niciodată, spuse ea, ridicând, emfatic, un deget.

— Peter nu i-ar face niciodată rău lui Tommy. Nu spune că Peter nu ar face niciodată rău cuiva. Nu spune că nu i-ar face rău lui Anne, comentă Mendez, încruntându-se. Iar când ne-am dus acasă la ea, în seara aceea și i-am spus că soțul ei a răpit o femeie, nu a întrebat niciodată, pe cine.

— Fie știa, fie nu-i păsa. Sau ambele, spuse Vince.

— Janet Crane face voluntariat la *Centrul Thomas.* Ea știe că personalul poartă lănțișoare de argint. Știe că numai absolventele poartă lănțișoare din aur. Băiatul i-a dat lănțișorul lui Anne. Precis că l-a găsit în casă.

— Dacă Janet Crane știa că lănțișorul se afla acolo… începu Mendez.

— Trebuia să fi știut și de unde provenea, termină Vince.

— Iisuse, mormăi Mendez uitându-se la monitorul video, privind-o pe Janet Crane jucându-l pe Cal Dixon ca o artistă. Am vorbit cu ea în dimineața asta. Încerc să o conving să vină cu Tommy aici, să stăm de vorbă cu el.

— Niciodată nu va permite ea așa ceva, spuse Vince.

— Mi-a spus că astăzi se duce cu el la un psihiatru din Beverly Hills.

— Chiar crezi că a știut tot timpul? întrebă Mendez.

— Nu știu, spuse Vince oprind monitorul. Și chiar dacă aș spune da, ceea ce cred eu și ceea ce pot dovedi sunt două lucruri diferite.

95.

Pentru Tommy, zilele au trecut ca într-o ceață, mintea lui încercând să îndepărteze realitatea din preocupările sale. Se simțea amorțit, ceea ce părea un lucru bun. Nu se ducea la școală. Nu se ducea nicăieri. Nu pleca de lângă mama lui. Ea avea nevoie de el, acum.

În ziua în care au plecat din Oak Knoll, mama lui îi spusese detectivului Mendez că urma să îl ducă la un psihiatru pentru copii, în Los Angeles. Dar când au ajuns pe Highway nr. 1, ea a virat spre nord, nu spre sud și a continuat să conducă mai departe.

Au călătorit toată noaptea și toată ziua următoare, lăsând în spate totul și pe toți cei pe care-i știa Tommy. Nu prevăzuse asta, dar nici nu era surprins. Nimic din ce făcea mama lui nu îl surprindea.

Nu putea fi măritată cu un ucigaș notoriu. Nici Tommy nu putea fi copilul unui asemenea om. Și niciodată, într-o mie de ani, nu i-ar fi permis să depună mărturie la tribunal pentru ceea ce văzuse în noaptea aceea cumplită, când el și domnișoara Navarre au fost răpiți…

Și oricum, ce le-ar fi putut spune el? Că a venit o Umbră și a răpit-o pe singura persoană care conta cel mai mult pentru el – pe tatăl lui.

Când s-a lăsat întunericul, în prima lor zi pe drum, Tommy a început să se uite afară, prin luneta mașinii, la stele, imaginându-și că fiecare dintre ele era cineva din Oak Knoll, pe care-l știa el și care se îndepărta tot mai mult, până când nu au mai rămas decât niște minuscule puncte luminoase. Ultimele pe care le-a numărat înainte de a adormi au fost Wendy și domnișoara Navarre.

Stăteau acum pe puntea unui feribot care îi ducea departe de ultimul lor oraș, în timp ce

soarele care apunea stropea cu aur fațadele zgârie-norilor.

Mama lui se tunsese și se vopsise blondă și nu mai arăta deloc ca mama lui. Ca și cum i-ar fi vorbit o actriță dintr-un film, pretinzând că era marna lui. Își dori să fi fost așa, apoi se simți vinovat de acest gând.

Îl vopsise și pe el și când s-a uitat în oglindă, privirile i-au fost întoarse de un străin.

Familia Crane încetase să mai existe.

Aveau acum alte nume cu care să meargă mai departe în viață.

Mama lui se duse la balustrada din spate a feribotului și scoase din geantă o cutiuță din metal. Ultima legătură cu trecutul, i-a spus ea. A stat acolo o clipă uitându-se la apă, cu ochii însă departe mult de locui în care se aflau. Într-un târziu deschise capacul cutiuței, scoțând la iveală un ghem de bijuterii. Cu o singură mișcare ușoară le aruncă în mare, lănțișoarele și brățările fâlfâind ca niște panglici din aur și argint, în timp ce dispăreau în adâncul albastru.

— Suntem liberi, șopti ea.

Și Tommy se uită în sus la cerul purpuriu al apusului, privind cum se întuneca cea mai mică dintre stele.

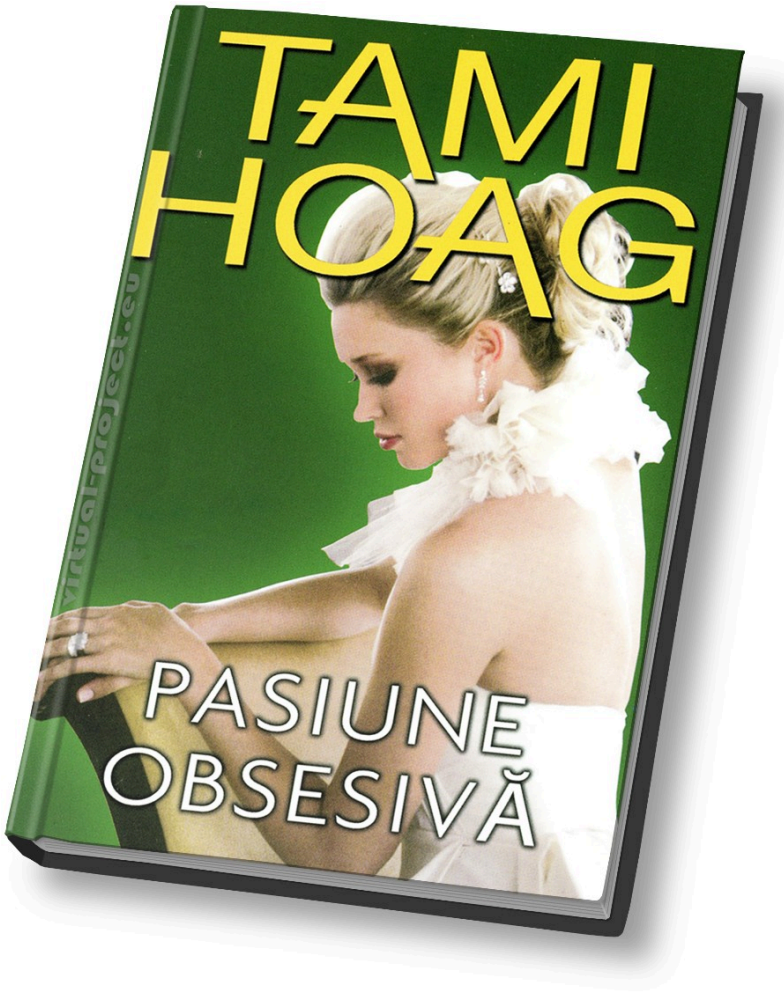

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.
76.
77.

78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.
86.
87.
88.
89.
90.
91.
92.
93.
94.
95.

Table of Contents

1. 3
2. 5
3. 11
4. 15
5. 23
6. 28
7. 35
8. 41
9. 48
10. 53
11. 56
12. 64
13. 68
14. 75
15. 87
16. 92
17. 100
18. 104
19. 110
20. 117
21. 121
22. 127
23. 130
24. 140
25. 150
26. 156
27. 165

28. 169
29. 173
30. 177
31. 184
32. 193
33. 201
34. 214
35. 219
36. 222
37. 233
38. 241
39. 248
40. 255
41. 264
42. 270
43. 279
44. 284
45. 291
46. 301
47. 312
48. 313
49. 324
50. 330
51. 338
52. 340
53. 341
54. 345
55. 348
56. 352
57. 355

58. 359
59. 366
60. 368
61. 373
62. 376
63. 380
64. 382
65. 385
66. 388
67. 393
68. 397
69. 401
70. 408
71. 411
72. 413
73. 417
74. 423
75. 428
76. 435
77. 437
78. 442
79. 444
80. 446
81. 448
82. 451
83. 454
84. 461
85. 465
86. 468
87. 471

88. 473
89. 477
90. 479
91. 482
92. 487
93. 489
94. 493
95. 497